

TAJEMSTVÍ

BLAHOŠLAV
BALCAR

P O T O P Y

1. VYDÁNÍ

NAKLADATELSTVÍ NOVÝ ŽIVOT

Úvod:

Všechny křesťanské církve berou za základ svého učení buď částečně nebo zcela úplně bibli, kterou jinak nazývají Písmem svatým nebo Slovem Božím. Je to kniha, která vznikala přibližně 16 století a na jejím napsání se podílelo asi 40 pisatelů rozdílného postavení, vzdělání a věku. Obsahuje celkem 66 samostatných oddílů, kterým se všeobecně říká knihy, i když některé z nich mají pouze několik řádků. Je rozdělena na Starý a Nový zákon. Starý zákon obsahuje 39 knih a byl napsán v rozmezí 16. až 4. století před Kristem. 27 knih Nového zákona bylo napsáno v prvním století po Kristu. Pisatelé jednotlivých knih prohlašují, že psali skutečnosti, které jim zjevil Bůh, že byli Duchem svatým vedeni a inspirováni. Apoštol Pavel to shrnul slovy: "Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha..." [1-E1] Apoštol Petr jinými slovy vyjádřil totéž: "z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha." [1-E2]

Apoštolu Janovi po konkrétním vidění Kristus řekl: "Napiš tedy, co jsi viděl – to co jest, i to, co se má stát potom." [1-E3]

Pisatelé bible častokrát psali o takových skutečnostech, o kterých ve své době nemohli mít ani ponětí, protože jejich pravdivost dokázaly teprve objevy 20. století.

Řada lidí se domnívá, že bible neobstojí před kritickým zkoumáním rozumem. To je však pouze předsudek, který se rozšířil vlivem neseriózní propagandy. Tvrdí, že bible je pouze pro omezené a nevzdělané lidi, že nesnese důkladného zkoumání. Vyžaduje prý jen bezmeznou víru, bez kritiky rozumu. Pravdou je však pravý opak. Bůh nás přímo vybízí, abychom "zkoumali Písma". [1-E4] Máme napodobovat příklad obyvatel Beroje, kteří vyslechli kázání Apoštola Pavla a pak "každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel." [1-E5]

Je proto velmi smutné, když někdo odsuzuje bibli jako neseriózní a nepravdivou, aniž se s ní důkladně seznámil.

Další námitkou vůči bibli je názor, že věda již biblické zprávy vyvrátila. Je pravdou, že byly vysloveny mnohé názory, které si protirečily s biblickou zprávou. Je však všeobecně známo, že v poslední době se muselo mnoho takových vědeckých teorií a hypotéz (domněnek) opravit a lze říci, že vědecký výzkum posledních let dokazuje pravdivost mnoha biblických výpovědí.

Přírodní věda uplynulých let je známá tím, že byla rejdištěm ateistů. Ale dnes můžeme říci, že přírodní věda je opět na cestě k Bohu.

Ateisticko-materialistické období přírodní vědy je dnes překonané. Poměr mezi náboženstvím a přírodní vědou se zásadně změnil. Profesor Max Planck, slavný nositel Nobelovy ceny a zakladatel kvantové teorie a tím otec moderní atomové vědy, řekl o náboženství: [2] "Kam a jak daleko pohlédneme, není mezi náboženstvím a přírodní vědou rozpor, ale naopak, v nejrozhodnějších věcech je úplná shoda. Náboženství a přírodní věda se nevyklučují, jak si dnes mnozí lidé myslí nebo se obávají, nýbrž se doplňují a navzájem podmiňují."

Přesto, že i náš přední astronom RNDr. Jiří Grygar, CSc. prohlásil, [3] že "Mezi vědci 20. století, tedy vědci, zabývajícími se přírodními vědami, je ryzí ateista bílou vránou", liší se jednotliví věřící svým postojem k biblí. Jedni věří, že vše, co je v biblí napsáno, je pravdou, a že pokud určité zprávy bible odporují určitým vědeckým názorům, jsou tyto dosud nezralé a budou v budoucnosti na základě dalších objevů nahrazeny takovými, které již v rozporu s biblí nebudou.

Jiní, ačkoliv věří v Boží existenci, nepřijímají některé biblické zprávy za věrohodné a pokládají je za mýty a báje, které se dostaly do bible z různých pohanských národů.

V 1. knize Mojžíšově (Genesis) počínaje 6. kapitolou, čteme o největší přírodní katastrofě, jaká kdy postihla Zemi – o potopě celé Země za dnů Noeho. Všichni lidé i všechna suchozemská zvířata, vyjma těch, která Bůh vybral, aby je zachránil v arše Noemově, byla zničena vodami potopy, které zaplavily celou Zemi. Potopa byla seslána jako Boží trest, "protože všechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu". [1-E6]

Biblická zpráva mluví jasně o velké potopě, která zcela zaplavila celou Zemi. Mnozí autoři [4] však tvrdí, že potopa celého světa, jak ji podává bible, je v rozporu s poznatky geologie a archeologie, a tvrdí, že potopa líčená v biblí byla pouhou záplavou, omezenou pouze na určitou oblast tehdy známého světa. Většina kritiků bible označuje tento příběh za pouhou legendu, mýtus, převzatý ze sumerské a babylónské mytologie. Avšak, čteme-li tuto biblickou zprávu pozorně, každý porozumí, že se tu vypráví o potopě, která postihla celou Zemi. Vždyť čteme-li následující pasáže, nelze jim ani jinak rozumět:

"Hle, já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak zpod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zhyne." [1-E7] "Smetu s povrchu země vše, co povstalo, co jsem učinil." [1-E8]

"Tak smetl Bůh vše, co povstalo, co bylo na povrchu země: od lidí až po zvířata, po plazy a nebeské ptactvo, všechno bylo smeteno ze země. Zachován byl pouze Noe a to, co s ním bylo v arše." [1-E9]

Kdyby byla potopa pouze lokální událostí, byl by celý biblický příběh o potopě plný zjevných rozporů. Pečlivě a důkladně přípravy pro zachování života i korábu by byly zcela zbytečné a neopodstatněné. Bůh by přece mohl Noeho upozornit na hrozící nebezpečí a říci mu, aby se odstěhoval jinam, do oblasti, kam už potopa nedosáhne – to by bylo snadnější a rychlejší než postavení a vybavení archy. Totéž platí pro zvířata, která, jak praví bible, Bůh přiměl k tomu, aby sama vešla do archy. Zvláště ptáci by mohli klidně odletět do míst, které nebudou zasaženy záplavou.

A konečně Boží slib, že tak zhoubná potopa již nikdy zemi nepostihne [1-E10], by se ukázal jako falešný, neboť od té doby došlo k mnoha záplavám tak velkým jako ta, kterou si představují zastánci teorie místní potopy.

Z těchto důvodů pohlíží mnozí představitelé moderních církví na potopu světa jako na legendu a učí, že nelze biblí ve všech detailech brát vážně, že v ní jsou zakotveny legendy, báje a všelijaká podobenství, která se nikdy nestala. Jaký dopad by to mělo na naši víru v biblí, kdybychom přijali názor, že zpráva

o potopě není zprávou z Božího vnuknutí, a že je to pouze legenda, která se do bible dostala?

V tom případě bychom museli Ježíše Krista považovat za lháře, neboť se na potopu světa odvolává jako na realitu, když mluví o posledním soudu nad světem: "Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noe: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechno – takový bude i příchod Syna člověka. [1-E11]

Z tohoto důvodu bychom museli evangelium Matoušovo odstranit z bible jako nevěrohodné. Pak bychom museli za nespolehlivé považovat i evangelium Lukášovo, neboť [1-E12] popisuje stejnou řeč Pána Ježíše, jako Matouš. Lukáš napsal ještě jednu knihu a to Skutky apoštolské a když by se ukázalo, že jedna jeho kniha je nevěrohodná, potom bychom nemohli mít důvěru ani k jeho druhé knize – Skutkům apoštolským. Rovněž bychom museli zaujmout kritické stanovisko k epištolám Pavlovým, neboť v epištole k Židům píše: [1-E13] "Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny."

Také bychom museli z bible odstranit obě epištole Petrovy, neboť tam zcela zřetelně píše o potopě světa: [1-E14] "Kteří neuposlechli kdysi ve dnech Noemových. Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí." [1-E15] "Ani starý svět neušetřil, nýbrž zachoval jen Noema, kazatele spravedlnosti, spolu se sedmi jinými, když uvedl potopu na svět bezbožných. [1-E16] "Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul."

Ze Starého zákona bychom museli kromě knih Mojžišových vypustit i knihy Paralipomenon, neboť tam [1-E17] se vzpomíná Noe a jeho 3 synové. Dále také Žalmy, neboť v Žalmu 29 [1-E18] je napsáno: "Hospodin trůnil nad potopou" a v Žalmu 104, [1-E19] se vzpomíná, že i "Nad horami stály vody."

Rovněž bychom museli z bible odstranit knihy proroků Izaiáše a Ezechiele. U Izaiáše [1-E20] je napsáno: "Je to pro mne jako za dnů Noeho, když jsem se přísahou zavázal, že už nikdy vody Noeho zemi nezatopí."

U Ezechiele [1-E21] je zmínka o Noemovi jako o spravedlivém muži.

Kdyby zpráva o potopě světa byla pouhou legendou, potom by nám z bible zůstaly trosky. A i ty by ve světle tzv. jiných legend, musely být vypuštěny.

Věříme-li však bibli jako vdechnutému Slovu Božimu, pak také musíme přijmout i biblickou zprávu o potopě světa jako skutečnou událost. Tato víra je podepřena tím, že na celém povrchu naší zeměkoule existuje tisíce důkazů o celosvětové potopě. Do doby, než byla všeobecně přijata hypotéza evoluce – teorie o pozvolném vývoji života na naší Zemi, tj. asi do poloviny minulého století, přijímali geologové biblickou zprávu o potopě jako historickou skutečnost a byli zajedno v tom, že velmi mnoho jevů na povrchu i uvnitř zemské kůry je v přímé spojitosti s touto velikou celosvětovou katastrofou.

V druhé polovině minulého století se rozmáhá hnutí pod jménem racionalismus. Co se nedalo pochopit lidským rozumem, bylo odmítáno. Bible byla zesměšněna. Biblické zprávy o stvoření a potopě byly odmítnuty jako

nepřijatelné, nehistorické a na jejich místo byly dosazeny moderní evoluční geologie a geofyzika. Do dnešního dne, navzdory všem přesvědčivým etnologickým, filologickým, archeologickým a geologickým důkazům, že k všeobecné potopě skutečně došlo, evoluční vědci dogmaticky trvají na tom, že biblický příběh o potopě je čistě legendární.

Geologické útvary povrchu naší Země se všemi fosiliemi a zvláštnostmi se dají mnohem snadněji vysvětlit účinkem celosvětové potopy než nějakým pozvolným ukládaním v průběhu miliónů let.

Účelem této knihy je seznámit čtenáře nejen se současnými geologickými názory, týkajícími se uspořádání zemské kůry, ale také s oponentními názory a úvahami, které dávají za pravdu biblické zprávě o celosvětové potopě. Literární odkazy jsou očíslovány v hranatých závorkách a souhrnně uvedeny na konci knihy.

Blahoslav Balcar

---

1. NAŠE RODNÁ PLANETA - ZEMĚ

"Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma. Ale nad vodami vznášel se Duch Boží" [1-E22]. Těmito slovy popisuje bible vznik naší Země. Kdysi "na počátku" Bůh svým stvořitelským slovem vytvořil vesmír se všemi nesčíslnými galaxiemi – ostrovy miliónů hvězd a milióny planet a uspořádal je pevnými zákony. "Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného" [1-E23]. A mezi těmito hvězdami a planetami kdesi v koutku vesmíru, byla i naše Země nesličná a pustá, tak jako tisíce jiných. A právě tuto Zemi si Pán Bůh vybral k tomu, aby na ní vytvořil nejen podmínky k životu, ale i sám život, včetně života lidského, a to v průběhu šesti stvořitelských dnů. "Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil ten, jenž ji upevnil na pilířích, nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání" [1-E24].

1. 1. SOUČASNÉ ZÁKLADNÍ INFORMACE O ZEMI

K lepšímu pochopení dalších kapitol je nutné si připomenout základní současné informace o Zemi a uvědomit si, že všechny mají optimální hodnoty pro existenci života. Země je tuhé těleso přibližně kulového tvaru, na pólech nepatrně zploštělé. Poloměr zeměkoule činí 6378 km [5]. (Toto číslo se dá snadno zapamatovat následující mnemotechnickou pomůckou: "ŠETŘI SE OSLE" – ŠE (6) TŘI (3) SE (7) OS (8) LE.)

Při tomto poloměru činí zploštění jen 21,5 km. Skutečný tvar země je dosti složitý útvar, kterému se říká geoid. Země se otáčí kolem vlastní osy, jež prochází severním a jižním pólem. Vztáhnou-li se otočky Země ke Slunci, pak jedna úplná otočka trvá 24 hodin (1 den). Země obíhá kolem Slunce v téměř kruhové dráze o poloměru 149,6 miliónů km, a to v době jednoho roku (přesně 365,242 dnů, proto 1 x za 4 roky je přestupný rok s 366 dny).

Světlo ze Slunce k nám letí při rychlosti 300 000 km/s 8 minut a 18 sekund. Výpočty ukazují, že Země má zcela optimální vzdálenost od Slunce. Kdyby se nacházela na dráze s poloměrem o pouhých 5 % menším, než je, byla by se Země v minulosti přehřála a život by na ní nebyl možný! A kdyby byl tento poloměr naopak jen o 1 % větší, než je, byla by Země na povrchu dávno zmrzla. Život na Zemi je tedy možný jen v úzkém rozmezí vzdálenosti. [6] Rotační osa Země svírá s oběžnou rovinou Země kolem Slunce ostrý úhel 66,5°. Tomuto sklonu vděčíme za to, že v našich zeměpisných šířkách vznikají čtyři roční doby – jaro, léto, podzim, zima. V létě je severní polokoule přivracena ke Slunci – sluneční paprsky dopadají na naše krajiny kolměji a Slunce svítí déle – a v zimě je to naopak. Mnoho lidí se mylně domnívá, že léto nastává proto, že jsme v té době Slunci nejbližší. Kupodivu je to právě obráceně: v létě je Země o 5 miliónů km dále od Slunce než v zimě. Je to však tak nepatrný rozdíl vzdálenosti, že jen málo ovlivňuje množství přijatého slunečního záření, což trochu zmírňuje rozdíly mezi létem a zimou na severní polokouli a naopak zvýrazňuje tyto rozdíly na polokouli jižní. Zeměkouli z větší části pokrývají oceány (71 % zemského povrchu) a jen 29 % povrchu tvoří souš. Nad povrchem Země se prostírá s výškou stále se zředňující atmosféra (ovzduší), podle biblické terminologie "první nebe". Zhruba čtyři pětiny atmosféry tvoří zcela inertní plyn dusík a zbývající jednu pětinu kyslík. Ostatní plyny se vyskytují pouze jako nepatrné příměsi – je to jednak oxid uhličitý (asi 0,03 %) jenž brání tepelnému vyzařování země a zajišťuje uhlík pro složité fotosyntetické reakce rostlin a jednak vzácné (netečné) plyny, jako helium, argon atd. Pro život na Zemi má obzvláštní význam kyslík, který slouží živočichům a lidem k dýchání. Tříatomová molekula kyslíku zvaná ozón, jenž se vyskytuje zejména ve výškách od 15 do 40 km nad povrchem země (ozónová zóna), nás chrání před nebezpečným krátkovlnným ultrafialovým zářením z kosmického prostoru. V zemské atmosféře se tvoří počasí (mraky, vítr, teplota vzduchu, srážky), jež má zásadní význam pro udržování životního koloběhu v tenké vrstvě na rozhraní atmosféry a zemské kůry, které říkáme biosféra. Celková tloušťka biosféry nepřesahuje 20 km a představuje méně než 1 % objemu zeměkoule. Sklon zemské osy spolu se zemskou rotací určují vlastnosti podnebí v různých zeměpisných šířkách. Základní klimatické pásy země se nazývají tropické, subtropické, mírné a polární.

Země je planeta, takže nezáří svým vlastním světlem a je v tomto smyslu naprosto závislá na Slunci. Od Slunce energii nejen přijímá, ale i spotřebovává a vydává. Toto hospodaření s energií je velmi důležité, neboť kdyby energii jen přijímala, pak by nutně docházelo k neustálému zvyšování teploty, což by vážně ohrozilo život na Zemi. Zhruba se odhaduje, že Země přijímá asi 70 % ze slunečního záření, zbytek odráží do kosmu [7]. Jak naše planeta nakládá s energií, která na ni skutečně dopadne?

Nejvíce ze všeho spotřebovuje proces cirkulace vody – téměř celá čtvrtina energie pohání právě tento obří přírodní stroj. Většinou se spotřebovuje na

přeměnu vody v. páru. O jak obrovská množství energie jde, je možno si přiblížit touto představou: mrak, z něhož může na plochu jednoho čtverečního kilometru napršet 2,5 cm vody, musí obsahovat 25 miliónů litrů vody a k jejímu ohřátí na páru by se spotřebovalo 21 tisíc tun uhlí.

Určitě nejsložitější ze všech energetických systémů na zemi je ten, podle něhož hospodaří s energií živá hmota – tedy rostliny a živočichové, či jak se odborně říká, biosféra. Celkově nemá tento systém největší spotřebu energie na zemi, je to však systém nesmírně důležitý, protože na něm je závislý život. Nejde vlastně o nic jiného, než o schopnost zachytit alespoň určitý díl ze slunečního záření, z jeho energie a předat ji živé hmotě. Umožňuje to proces zvaný fotosyntéza. Naučný slovník [8] ji vysvětluje jednoduše: Je to děj, při němž se energie světla přeměňuje v energii chemickou, která se pak uchovává v chemických vazbách organických sloučenin, vznikajících při fotosyntéze z energeticky chudých anorganických látek (hlavně oxidu uhličitého) za přítomnosti chlorofylu jako katalyzátoru. Výsledkem fotosyntézy jsou rostlinné tkáně a právě ony v sobě uchovávají (akumulují) část sluneční energie (asi 0,2 %). Naše Země je planeta svým způsobem zcela vyjímečná. Dnes je totiž prakticky již jisté, že na ní jako na jediné planetě ve Sluneční soustavě existuje život. Existence života na Zemi je výsledkem souhry velké řady příznivých okolností: Země je dostatečně hmotná, aby si svou gravitací udržela vlastní atmosféru, má vhodnou teplotu, nutnou k tomu, aby voda byla v kapalném skupenství, má téměř kruhovou dráhu, takže výkyvy v celkovém množství dopadajícího slunečního záření jsou během roku nepatrné a má magnetické pole, jež chrání život před účinky pronikavého kosmického i slunečního záření o vysoké energii.

Tento stručný výčet ukazuje na to, že vše na naší Zemi má svůj význam a smysl proto, aby zde mohl být život v tak bohaté formě, jak jej vidíme. Z hlediska matematického počtu pravděpodobnosti je naprosto nepravděpodobné, aby se zde všechny zákonitosti a optimální podmínky vytvořily samy od sebe, neboť kdyby jednotlivé parametry měly jen o trochu odchýlné hodnoty, život by zde nebyl možný.

Bůh se táže Joba [1-E25]: "Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, vš-li něco rozumného o tom. Vš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí sňuru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen?" Když si naši Zemi znázorníme glóbosem, jsme nuceni jej postavit na nějaké místo, nebo zavěsit ke stropu – jiný způsob prostě neznáme. Země však není na ničem zavěšena. Bůh Jobovi na předloženou otázku odpovídá [1-K26]: "On... zavěsil Zemi na ničem." S objevem moderní vědy se rozřešilo tajemství, které Bůh dal znát Jobovi. Země je držena na svém místě dvěma velkými zákony. První je zákon gravitace (přitažlivosti), kterým Slunce přitahuje Zemi k sobě. Druhý je zákon setrvačnosti.

Naše Země je v neustálém pohybu. Nejen, že se otáčí kolem své osy a kolem Slunce, ale pohyb je i v ní samé. Její tvář se ustavičně mění. Přispívá k tomu každý sluneční paprsek, každý kousek ledu. Změny postupují rychleji, přidají-li se k tomu záplavy, bouře, zemětřesení a činné sopky. Ve studených

pásmech vytrysknou ze ztuhlé země mocné gejzíry horké vody. Sopky vyvrhují v pokojných krajinách nečekaně s hřmícím rachotem žhavé úlomky skal a kameny k nebi. Skalní rozsedliny se otevírají, pohoří se zvedají, hory se pohybují, ba celé pásy země se propadají v záplavách, zatímco jinde se z moře vynořují nové ostrovy.

Procesy, o nichž se dosud soudilo, že k jejich průběhu jsou třeba tisíciletí, proběhnou v několika málo hodinách nebo dnech [9]. Tak staré krajiny zanikají, pohoří se drobí v písek a drobné keménky. Na erozi se podílí mnoho vlivů. Vytvářejí se nové horniny a dosud neobjasněné pochody probíhající v nitru Země způsobují, že se zvrásňují v nová pohoří.

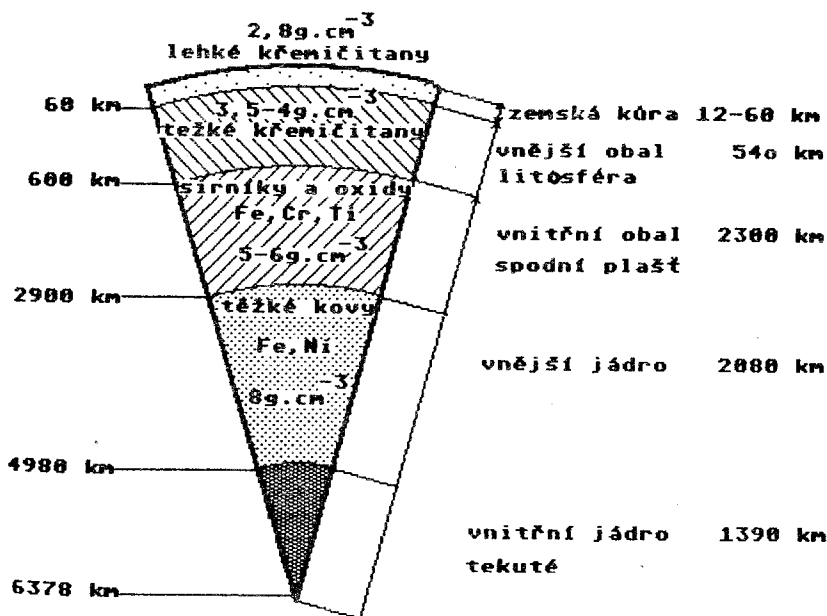
1. 2. CHEMICKÁ SKLADBA NAŠÍ ZEMĚ

Přímému výzkumu a analytickým rozborům je přístupna jen malá část tuhé zemské kůry [10]. Člověk i přes velmi dokonalá zařízení neproklí přilíže hluboko do nitra Země. Nejhlubší doly jsou hluboké asi 2500 m a maximální vrty o něco víc než 11 000 m [11]. Je zajímavé, že již 600 let př. Kr. napsal prorok Jeremiáš [1-K27]: "Takto praví Hospodin: "Budou-li moci býti... vyhledání základové země dolů..." A dnes na sklonku 20. století zjišťujeme, že nitro Země zůstává snem snů. Dokonce ani spisovatelé vědeckofantastických příběhů nenacházejí v zemském nitru pražádnou inspiraci, jako by se lidem ani nechtělo tam, kam mytologie umístila peklo. Denní tisk sice občas přinese titulky o hlubinách Země, ale pozornému čtenáři neujde, že nejde o nic jiného než jen o hluboké vrty, o píchnutí špendlíkem do slupky jablka, přičemž dužina a jádro jablka zůstávají nedotčeny. I když je jedenáctikilometrový hlubinný vrt výsledkem několikaletého snažení nepřetržitě pracujících vrtných osádek, které si vyžádalo stamiliónové investice a uplatnění poznatků nejmodernější techniky, je to ve srovnání se 6378 kilometry zemského poloměru skutečně zanedbatelná hloubka. Taková je skutečnost. Zatím se nepodařilo proniknout ani tou nejsnadnější částí Země – kůrou; a to jsme na hranici možností dnešní techniky. Hranice přímého pozorování se jen pomalu posunuje směrem do hloubky. Vyhlídky na zásadní obrat nejsou. A přitom je pro člověka důležité vědět, co je v hlubinách planety. K částečnému poznání napomáhají sopky, které jsou vynikajícími sondami do mělkých částí Země (60-400 km hluboko), vynášejí odtud hmotu, podle které se zjišťuje chemické složení a minerální charakter

zatím nedostupných vrstev. Tam, kde nestačí ani sopky, přicházejí na řadu fyzikální měření.

Na základě zákona o přitažlivosti a rozměrů Země vypočítali fyzikové a astronomové měrnou hmotnost naší Země, která po mnoha kontrolách činí $5,517 \text{ g.cm}^{-3}$. [11] Tato hodnota udává, že průměrná hmotnost Země je přibližně 5,5x těžší než stejný objem vody. Ve srovnání s ostatními planetami sluneční soustavy má naše Země největší měrnou hmotnost. Geologům pak naznačuje, že horniny, které sbírají v povrchové vrstvě Země, jsou zřejmě pro Zemi netypickým materiálem, že se musí velmi lišit od hmoty, která tvoří zbývající převážnou část Země. Vždyť měrná hmotnost obyčejných hornin, které jsou na zemském povrchu, je mezi $2,5\text{-}3 \text{ g.cm}^{-3}$ a horniny těžší než 3 g.cm^{-3} se na zemském povrchu vyskytují jen zcela ojediněle. Z toho vyplývá, že horniny s vyšší měrnou hmotností musí být hlouběji pod povrchem. A tak horniny, po kterých chodíme a které těžíme v lomech, jsou vlastně těmi nejlehčími horninami Země.

Nejde však pouze o změnu měrné hmotnosti hornin, ale také tlak, teplota, elektrické a elastické vlastnosti i složení hornin se směrem do hloubky mění.

Obr.č.1:

Látkové složení Země

K poznání fyzikálních vlastností a složení zemského nitra dopomohla geofyzika a její nejdůležitější část seismologie, která se zabývá studiem zemětřesených vln. Je známo, že otřesné vlny se šíří rychleji hmotou hustší nežli hmotou lehčí. Měření ukazují, že seismické vlny se skutečně šíří rychleji v hlubších částech zemského tělesa. V určitých hloubkách se rychlosti těchto vln náhle mění a jejich směr se lomí. Tyto změny jsou způsobeny změnou měrné hmotnosti čili jinými slovy změněným látkovým složením zemské hmoty. Taková rozhraní jsou hranice jednotlivých zemských obalů. Prvé výraznější rozhraní leží v hloubce 60 km, druhé v hloubce 600 km, třetí v hloubce 2900 km [12]. Toto rozhraní je nejvýraznější, neboť zřejmě dochází ke změně fyzikálního stavu hmoty. Další rozhraní ještě leží v hloubce 4980 kilometrů. (Viz obr. č. 1).

Představíme-li si model naší Země o poloměru 1 metru, pak je tloušťka zemské kůry jen 1-10 mm, tedy mimořádně tenká slupka, na které žijeme, bydlíme a umíráme, a která prošla až ke svému dnešnímu vzhledu změnami, ze kterých lze usoudit na veliké katastrofy. Každý kámen, který vezmete do ruky, svědčí o neobvyklých podmínkách, za kterých vznikl. Řeč hornin je proto řečí násilí.

Podívejme se nejprve, jak vypadá kůra naší mateřské planety – ta slupka Země. Její chemické složení se od místa k místu mění (jiné je v povodí Labe a jiné je v okolí Berouna). Ale existují důkazy o tom, že kromě takových lokálních změn se také kůra kontinentů jako celek liší od kůry, na které spočívají světové oceány, a že se svrchní část kůry (řekněme prvních 15 km od povrchu) liší od spodní části kůry. Vypočíst průměrné chemické a mineralogické složení zemské kůry je komplikovaná a zdlouhavá práce.

V zemské kůře v podstatě rozeznáváme 3 základní druhy hornin:

1. **primární** (vyvřeliny, vulkanity, magmatické horniny),
2. **sekundární** (zvětralé horniny, sedimenty),
3. **přeměněné** (metamorfované).

Původní horniny, nazývané také primární, pocházejí z magmy, z hloubky nitra Země. Pokud dosáhnou povrchu ve žhavém tekutém stavu a tam ztuhnou, nazývají se vyvřeliny, vulkanity nebo také extruzivní horniny. Dojde-li ke ztuhnutí magmy ještě v hloubce pod povrchem Země, pak hovoříme o intruzivních horninách. K magmatickým horninám počítáme: granit (žula), bazalt (čedič), gabro (bázická hlubinná vyvřelina), peridotit (ultrabazická bezživcová hornina), syenit (bezkrémenná vyvřelina) atd. [13]. Zhruba 95 % dosud prozkoumané zemské kůry se skládá z hornin primárních, jinak také magmatických, vyvřelých. Tyto horniny vznikají v menší míře i dnes jako následek sopečné činnosti.

Vyvřelé neboli extruzivní horniny jsou na povrchu zemském vystaveny nejrůznějším klimatickým podmínkám. Množstvím vnějších vlivů jako řekami (fluviální eroze), mořem (mořská eroze), příbojem (abraze), ledem (ledovcová eroze), větrem (větrná eroze) dochází k vymílání hornin (eroze).

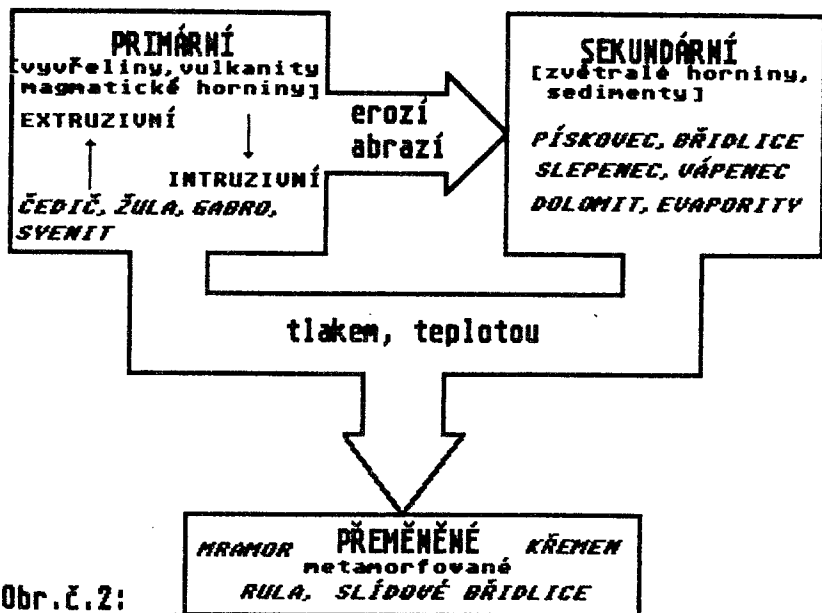
O tom, jakou energii mají vytvořené mořské vlny, se píše v jednom americkém časopisu [15] takto: "Prudkou bouří vytvořená vlna o výšce

6-7 metrů narazí na pobřeží tíhou více než 25 tun na čtvereční metr. Příbojová vlna o výšce asi 1,5 metru a šířky 150 km obsahuje tolik energie, že by jí mohlo být zásobeno elektrickým proudem středně velké velkoměsto po celý jeden den." Zvětralý materiál je potom odnášen vodou a větrem a ukládán. Pokud by k ukládání sedimentů docházelo rovnoměrně, musela by být celá Země pokryta sedimentační vrstvou do výšky zhruba 1500 metrů. Skutečnost však vypadá zcela jinak. Gigantické přílivové vlny naplavily zvětralý materiál zcela rozmanitě.

Beurlen k tomu říká [14]: "Ve stejné době, kdy vznikaly v baltské oblasti usazeniny o výši 100 metrů, byly v Norsku a Velké Británii ukládány sedimenty o mohutnosti 5 tisíců metrů. Keuper (svrchní trias) v jižním Německu má mohutnost sto metrů, zatímco vápencové Alpy naproti tomu několik tisíc metrů."

Řadu podobných zjištění je možno učinit na všech kontinentech. I dnes dopravují řeky písek a hlínu, jsou naplavovány písčiny a hlinité vrstvy, ale vznikání pískovce a břidlice nelze prokázat.

Přibližně asi 75 % povrchu naší Země se skládá z usazených, sedimentárních hornin. Patří k nim m. j. pískovec, břidlice, slepenec, vápенец, dolomit a evapority. Je otázkou, jak vznikly. Jistě za zcela

Obr. č. 2:

Rozdělení hornin

nezvyklých podmínek. Některé základní předpoklady jako voda, cementu podobné pojídlo (které musí být v písku nebo slínu co nejjemněji rozděleno) a vysoký tlak a teplota jsou známy. Čas při vzniku těchto hornin nehraje žádnou roli. Mohou vzniknout během hodin nebo roků. Sedimentární horniny naší Země však ukazují, že musely vzniknout za katastrofických situací, jako vysokých přílivových vln a rozdílných tlakových poměrů. Například [13] po celé Americe, od Kalifornie až k Atlantiku, od severu až k jihu, je pískovec, ale nad ním břidlice a pod pískovcem slepenec, často po celé stovky kilometrů. Slepeneč v Shinarumpu v Koloradu se rozkládá na rozloze přes 200 000 km². Sedimentární horniny leží přesně tam, kde je lze jako následek přílivové vlny, zasahující celý svět, také očekávat. Nejdříve těžké podíly (slepeneč), potom jemný podíl písku (pískovec) a na něm splývavé částičky hlíny (břidlice).

Třetí skupina hornin se označuje jako horniny přeměněné (metaforované). Vznikly za změněných tlakových a teplotních podmínek ze sedimentárních nebo magmatických hornin. Tak vznikl např. z vápence mramor, z pískovce křemenec a ze slínových břidlic břidlice slídové. O této metamorfóze, ke které došlo ve velké hloubce, je známo jen málo. (Viz obr. č. 2.)

Z uvedeného, velmi krátkého popisu, vyplývá, že řeč hornin je v protikladu k nauce uniformitarismu, podle které jsou poměry na naší Zemi stále stejné. Naše zemská kůra nevznikla v průběhu miliard let pozvolným přetvářením, ale násilím a katastrofami, což lze nejlépe vysvětlit existencí celosvětové potopy, o které nám bible podává informaci [1-28].

1. 3. STÁŘÍ ZEMĚ

Aby bylo možno odůvodnit evoluci, potřebují její zastánci dlouhá časová údobí, poněvadž podle jejich teorie postupuje vývoj tak pomalu, že žádná generace není schopna jej pocítit nebo zaregistrovat. Proto musí být Země stará, prastará. Že stáří nelze jednoznačně dokázat, a že proti teorii "Staré Země" hovoří mnoho skutečností, to evolucionisty zřejmě nevrušuje.

Jen v posledních 300 letech bylo stáří Země každých 15 let zdvojnásobováno [13]. V současné době se předpokládá stáří naší Země na 4,6 miliardy let [16]. Jak se k tomuto číslu došlo? Stáří nějaké horniny, nějakého minerálu, nelze určit ani podle jeho chemického složení, ani podle jeho fyzikálních vlastností.

V denním tisku i v různých odborných publikacích se často uvádí, že byly nalezeny různé zkamenělé zbytky zvířat, staré 12 miliónů let, že určitá hornina vznikla před 350 milióny let, nebo že stáří Země je 4,6 miliardy let. Jak je vlastně možné při odborném určování stáří hornin dospět k těmto ohromujícím číslům, která si umíme jen ztěžít představit? Aby se tyto otázky mohly zodpovědět, je nutné se seznámit s počítáním geologického času trochu podrobněji.

Čas se v geologických vědách měří podle určitých příhod, k nimž mělo v geologické minulosti Země dojít, a které obvykle měly mít dalekosáhlé důsledky. O čase je možno uvažovat v relativním smyslu. Říká se, že určitá hornina je stará, jiná ještě starší a další nejstarší – vzhledem k současnosti. Nebo se uvádí stáří, které bylo spočítáno podle některé datovací metody.

1.3.1. GEOLOGICKÁ ČASOVÁ STUPNICE

Geologové určovali stáří hornin již dlouho před objevením radiaktivity (ta byla objevena až v r. 1896 [16]) a tudíž před znalostí jakékoliv datovací metody. Vytvořili geologickou časovou stupnici, která však byla postavena pouze na bázi relativního určení času. Vyvíjela se asi 200 let. První pokus o tuto stupnici učinil Johann Lehmann (1719-1767) [17]. Založil ji na pozorování vrstevního sledu hornin, který bylo možno zkoumat ve střední Evropě. Jeho stupnice vypadala asi takto:

Nejmladší horniny: mírně zpevněné písky a šterky.

Přechodné horniny: druhotné horniny, vrstvené, obsahující zbytky rostlin a erodované částice starších hornin.

Nejstarší horniny: nevrstvené horniny, které neobsahují zbytky rostlin a zvířat. Horniny chemického původu, které vznikly dřívě, než započal život na Zemi.

V dalších desetiletích, po uveřejnění Lehmanovy časové stupnice, byly různými badateli publikovány jiné systémy třídění hornin, které však nebyly všeobecně přijaty. Teprve až ke konci druhé poloviny 18. století byly formulovány 3 základní myšlenky, týkající se relativního datování hornin:

a) Princip superpozice

První z těchto principů byl původně vysloven dánským lékařem a geologem Mikulášem Štenem (1638-1687) v roce 1669, nebyl však tehdy jasně formulován. O něco později zkoumal hromadící se usazeniny podle mořského pobřeží lékař, přírodovědec a geolog James Hutton (1726-1797). Určil, že ve sledu usazených vrstev jsou nejstarší ty, které jsou na spodu souvrství a jsou zakryty vrstvami, které se měly uložit později. Tento vztah, vespod ležících vrstev k vrstvám ležícím nahoře, byl nazván principem superpozice. Byl to základní poznatek, který byl využit geology, kteří sledovali sled vrstev ve všech částech světa.

b) Princip uniformity (aktualismus)

J. Hutton vyslovil ještě jiný princip. Při svých výzkumech dospěl k názoru, že četné vlastnosti sedimentárních hornin se během času opakují. Tím došel k závěru, že procesy ovlivňující Zemi dnes, ji ovlivňovaly také v minulosti a že pozorování současných dějin lze použít jako klíče

ke studiu obdobných jevů v minulosti. Tento poznatek byl později podrobněji rozpracován Angličanem Ch. Lyellem (1797-1875) v jeho knize *Základy geologie*.

Tato teorie tudíž předpokládá, že vznik a vývoj všech jevů, které můžeme pozorovat v přírodě, ať živé či neživé, lze vysvětlit čistě na základě přírodních zákonů a procesů. Aplikuje-li se to na geologii, znamená to, že všechny hory, řeky, velké stratigrafické formace, jedním slovem všechny útvary zemského povrchu, je možno vysvětlit jako výsledek pomalých procesů sedimentace, eroze, smršťování, radioaktivity a jiných účinků přírodních sil, působících téměř nekonečnou dobu. Tato teorie se nezakládá ani tak na objektivních důkazech, jako spíše na myšlenkové racionalizaci [4] – pokládá se za nevědecké odvolávat se na události, které nemají "přirozený" charakter, jako na stvoření či potopu světa, když jevy, které pozorujeme, lze vysvětlit v souladu s přírodními zákony.

c) Princip vzájemného vztahu (korelace) zkamenělin

Formuloval jej v druhé polovině 18. stol. William Smith (1769-1839). Vyslovil názor, že sedimentární vrstvy, obsahující tytéž zkameněliny, jsou téhož stáří. To vedlo k určení relativního stáří většiny hornin, ležících na zemském povrchu.

První, tzv. geologický žebříček, byl vypracován v letech 1830 na základě studia hornin ve Velké Británii a byl nazván jako britský, nebo také paleozoický systém.

V letech mezi 1836-1842 studoval James Hall se svými spolupracovníky horniny státu New York a jeho okolí. Poznal při tom, že zdejší série útvarů jsou velmi podobné britským. Vznikl tak newyorský systém, který byl přijat za základ klasifikace všech hornin. Podle tohoto systému jsou jednotlivá údobí klasifikována podle zkamenělin v horninách. Geologové současně odhadli (bez jakýchkoliv datovacích metod či měření) trvání jednotlivých údobí, jejichž časové údaje s nepatrnými změnami se používají dodnes.

Geochronologická tabulka byla sestavena z údajů [9], [12], [17], [18], [19], [20], [21], [22];

Čas v mil. roků	Geologické období	Útvar a oddělení	Trvání v mil. r.	Údajné nejdůležitější vývojové události říše	
				živočišné	rostlinné
4600	Předprahory Azoikum		1200	Vznik planety Země Vytvoření zemské kůry	
3400	Prahory		1750	Předpokládaný vznik života	

Čas v mil. roků	Geologické období	Útvar a oddělení	Trvání v mil. r.	Údajné nejdůležitější vývojové události říše	
				živočišné	rostlinné
	Archaikum			bakterie, jednobuněčné organizmy	
1650	Starohory Proterozoikum		1080	Předpokládaný rozvoj červů, měkkýšů, prvoků	řasy
570	Prvohory	Kambrium	75	Ramenonožci trilobiti	suchozemské rostliny
	Paleozolikum	Ordovik	77	rozvoj bezobratlých graptoliti, ryby	suchozemské rostliny
		Silur	18	štíři	tajnosnubné rostliny
		Devon	40	první hmyz, obratlovci, vymírání graptolitů	plavuně, přesličky, semenné rostliny
		Karbon	70	první plazi, rozvoj hmyzu, krytolebci	stromovité kapradiny, jehličnany
		Perm	45	rozvoj plazů, vymírají trilobiti	cykásy
245	Druhohory	Trias	41	první savci, dinosauři, vymírají krytolebci	rozvoj jehličnanů
	Mezozoikum	Jura	74	první ptáci, žáby Archaeopteryx	cykásovité stromy
		Křída	65	létající plazi, hadi, vymírají dinosauři, amoniti	rozvoj kvetoucích rostlin
65	Třetihory	Paleocén	12	hlodavci	tropická flóra
	Tercier	Eocén	14	šelmy, chobotnatci, poloopice, velbloudi, nosorožci	mangrosová flóra
		Oligocén	16	opice	banánovník, pistacie
		Miocén	18,5	přežvýkavci, mastodoni, prokonsul	palmy, rostlinná flóra
		Pliocén	2,7	tygři, Australopithecus	ochuzení flóry

Čas v mil. roků	Geologické období	Útvar a oddělení	Trvání v mil. r.	Údajné nejdůležitější vývojové události říše	
				živočišné	rostlinné
	Čtvrtohory	Pleistocén	1,8	mamut, Homo erectus, Homo neandertalensis	tundrová flóra
	Kvarter	Holocén	0,01	Homo sapiens sapiens, současná fauna	současná flóra

Časové údaje se v jednotlivých pramenech poněkud liší, ale v podstatě odpovídají geologické časové stupnici, která byla vypracována již v minulém století bez znalosti jakýchkoliv datovacích metod a to podle uspořádání fosilií v jednotlivých geologických útvarech. To, že stáří hornin je uváděno v nezaokrouhlených číslech, neznamená, že by bylo tak přesně spočítáno, ale je to určitý psychologický nátlak na člověka, aby to tak chápal.

Touto tabulkou se demonstruje, že náš přítomný věk vznikl v průběhu miliónů let až dosáhl nepředstavitelně pomalou a pracnou evolucí přítomné úrovně. Je bezpochyby jednou z největších překážek pro mladého člověka uvěřit biblické zprávě o stvoření světa a jeho trvání. Většina učebnic, odborných článků a pojednání předkládá tuto hypotézu tak přesvědčivě, jako kdyby byla nezvratně dokázána a staví pojetí bible do světla bájí a pověstí, kterým moderní člověk nemůže již věřit a že církev zbudovaná na Slově Božím (bibli) je beznadějně poznamenána znamením zestárnutí a že nemá více místa ani existenční oprávněnosti v přítomné moderní době. A tak jsem si to také já představoval v určitém věku svého života. Přece mi však bylo dáno poznat, že "slovo Hospodinovo zůstává (v platnosti) na věky." [1-E29]

Je přirozené, že většina lidí, kteří jsou seznámeni se zmíněnou časovou tabulkou, věří, že geologové skutečně našli uvedené vrstvy hornin na celém světě v tomto pořadí, jak je v tabulkách uvedeno, že jedna hornina následuje pěkně za druhou na celé zeměkouli. Tato teorie byla označována jako "teorie cibulových slupek" a dlouho ji zastávali materialističtí geologové. Avšak nic na světě není tak daleko od pravdy, jako toto zdání, ke kterému vede geologická časová tabulka. Nikde na světě se dosud nepodařilo odhalit kompletní geologický sloupec, ani zčásti úplný a je otázkou, zda vůbec takovýto geologický profil existuje. Byl sestaven na základě tzv. principu superpozice (tj. předpokladu, že nižší vrstvy musejí být nutně starší než vrstvy vyšší) podle nánosů na různých místech po celém světě. Zatím nebylo při žádném výzkumu odhaleno více než dvě nebo tři souvislé geologické formace.

T. C. Chamberlin, děkan americké geologické university prohlásil [23]: "Necht' je jasno v tom, že není na zemi místa, kde by bylo možno např. přímým vrtem odhalit celou sérii hornin podle geologické tabulky. Jen na

některých obnažených stráních horstev nebo při důlních pracích je možno zjistit určité pořadí některých ložisek hornin. Ale úplná série hornin, která byla sestavena z údajů získaných ze všech koutů světa, není nikde k dispozici." Jinými slovy: důvtipně vymyšlený žebřík geologických vrstev s příslušnými fosilními pozůstatky rostlin a živočichů je naprosto uměle sestaven a neexistuje vůbec nikde v přírodě.

Časové údaje jednotlivých částí tabulky jsou čistě hypotetické. Celková hloubka všech vrstev, obsahujících fosilie, by podle této teorie měla sahát až do hloubky 160 km [4]. Avšak největší dosud zjištěná hloubka výskytu fosilií byla 3-5 km. Rovněž se nikde na světě nenalézají usazené horniny v tak enormní síle. Na základě zkušeností hloubkových vrtů, naráží se již v hloubce několik tisíců metrů na žulový základ, ve kterém již nejsou žádné fosilní pozůstatky.

Zjistilo se také, že mnoho různých formací, které se velmi lišily svým geologickým věkem, bylo nalezeno přímo na nějstarších horninách. V Americe bylo zaznamenáno mnoho případů, kdy i údajně nejmladší čtvrtohorní horniny spočívají přímo na prahorách, přičemž všechny časové mezičlánky chybějí. Na druhé straně se často najdou nejstarší horniny (tj. takové, které neobsahují žádné fosilie) na samém povrchu a z fyzikálního hlediska se jeví jako horniny mladé, tj. měkké a nestmelené. Naproti tomu mladé horniny mohou být stejně krystalické a metamorfované jako horniny nejstarší - a také často skutečně jsou. Totéž lze konstatovat o každé významnější formaci, že se nenalézá v pořadí, určeném geochronologickou stupnicí.

V geologii se také všeobecně uznává, že kterákoli formace, obsahující fosilie, může ležet přímo na kterékoli jiné formaci, jež má v sestaveném sledu místo pod ní, a že vůbec nelze očekávat, že daná formace musí ležet přímo na té, která jí z hlediska geologického věku bezprostředně předchází. Jestliže nějaké mezistupně scházejí, předpokládá se, že v tomto období došlo místo usazování k erozi. Tyto chybějící periody však často nejsou fyzikálně vůbec zjistitelné a jsou odvozeny pouze na základě toho, že jisté druhy fosilií se v těchto místech nenalézají. Taková souvrství se nazývají diskordance. Často dochází k tomu, že dvě podloží jsou paralelní a nic nenasvědčuje tomu, že by mezi nanesením jedné a druhé vrstvy uplynula nějaká větší doba nebo že by mezi nimi došlo k erozi. Na diskordance se v takovýchto případech usuzuje pouze na základě obsažených fosilií. Nebýt apriorních představ o evolučním sledu fosilií, nebylo by žádného důvodu tvrdit, že mezi uložením takovýchto podloží musela uplynout velká časová mezera. Nejde zde o nějaký ojedinělý jev, ale takovýchto příkladů je možno uvést celou řadu.

Co však překvapuje ještě více, geologům je dnes známo mnoho případů souvrství, která k sobě podle geologické stupnice časově naprosto nepatří, a je zde přitom zcela evidentní plynulé a nepřetržité ukládání vrstvy na vrstvu během usazování obou souvrství, tj. dokonalá konkordance (opak diskordance). Nalézají se tedy rozsáhlé areály, kde "staré" fosilie spočívají

zcela přirozeně na horninách obsahujících "mladé" fosilie. V některých případech jsou takovéto inverze zcela jasně způsobeny normálním vrásněním a lámáním hornin zemské kůry, o nichž jsou nesčetná svědectví. Často však naprosto chybí jakékoli fyzikální náznaky, že by se určitá podloží mohla dostat do své polohy jinak, než přirozeným ukládáním. To však z hlediska evolučního nelze připustit, poněvadž by to nutně dokazovalo, že "mladší" fosilie jsou, alespoň pokud jde o dobu ukládání, starší než "staré", a to by ovšem vyžadovalo vzdát se představy organické evoluce. Aby se něčemu takovému vyhnuli, vymysleli teorii tzv. horizontálních přesmyků, podle kterých byly velké masy hornin odděleny ze své původní formace a jakýmsi způsobem vyzdviženy a přesunuty na sousední areály. Potom měly následovat věky povrchové eroze, které měly odstranit horní vrstvy – a nakonec zbyly jen staré horniny, ležící na mladých, které se octly pod nimi.

Pokud k takovým přesunům hornin na naší planetě došlo, pak se to muselo stát působením daleko větších sil, než jaké by mohly být na principu uniformity. Geologové se zde odvolávají na tzv. geotektonické hypotézy o stěhování pevnin a o rozšiřování dna oceánu. Obě tyto hypotézy vychází z rozdílných předpokladů a jde do značné míry o nepotvrzené dohady. Zůstává rovněž velmi pochybné, že by tyto síly mohly vést k tak složitým přesunům. I taková autorita jako William Bowie, dlouholetý ředitel amerického ústavu pro výzkum geodézie a mapování, odborník v tektonice, považoval takovéto horizontální přesouvání "z technického hlediska za absurdní" [4].

Nicméně příkladů tohoto jevu existují desítky. Ve všech velkých světových pohorích byly objeveny rozsáhlé oblasti těchto převrácených vrstev. Rozsáhlé oblasti v Montaně a Albertě obsahují fosilie prvohor, které jsou převrstveny druhohorním křídovým útvarům s kostrou dinosaurů. V Tennessee a Georgii se nalézá velký přesmyk, zabírající stovky kilometrů, který obsahuje nánosy kambria, spočívající na karbonu. Velký bannocký přesmyk ve státě Utah a přesmyk hory Heart Mountain ve Wyomingu, spolu s dalšími příklady ve Skalnatých horách, jsou dalšími ukázkami toho, jak obrovské masy hornin musely být vyzdviženy a pak přesunuty na sousední areály, aniž by zanechaly na takzvaném přesmykovém dislokačním švu nebo kdekoli jinde nejmenší stopu o svých neuvěřitelných cestách. V tomto převráceném seskupení je rovněž velká část švýcarských Alp. Totéž platí o Skotské vysočině a horách v Indii. Jedna z těchto dislokací v severní Číně byla sledována více než 800 kilometrům. Podobná oblast o rozloze 220 000 km² je známa ve Skandinávii. A tak by bylo možno uvést další příklady, ze všech částí světa. Přijetím biblické zprávy o celosvětové potopě lze ukládání těchto vrstev mnohem snadněji pochopit, než teorií dlouhých věků. Je jisté, že před potopou světa žilo mnoho nejrůznějších živočichů a rostlin. Tak jako dnes, nežili všichni tito živočichové a rostliny ve stejném prostředí a proto, když přišly vody potopy, nedošlo k dokonalému promísení a rovnoměrnému rozvrstvení všech živočichů a rostlin po celé zemi, ale muselo nutně dojít k jejich rozřídění podle forem, žijících ve stejném prostředí, podle velikosti organismů, jejich

hmotnosti a tvarů. Proudny vod mohly unášet celá tato společenství podle uvedených kritérií a nakonec je jako celek mohly někde pohřbít. Současné mohly být vytvořeny dvě nebo tři vrstvy, pocházející z různých zdrojů, směru transportu či hmotnosti a tak daly podnět k vytvoření odlišných skupin fosilií v rozdílných sedimentárních útvarech.

Naproti tomu evoluční geologie učí, že v určité historické době žilo pouze jediné společenství organismů, které potom vytvořily specifické fosilie ve speciálních usazených horninách. Tato domněnka se může zakládat jen na předpokladech evoluce, neboť v současném světě, o němž se tvrdí, že je "klíčem k minulosti", nic takového neplatí.

Tak, jak bude popsáno podrobněji ve 4. kapitole, biblická potopa neměla jen charakter vodní zátopy, ale rovněž charakter tektonický a vulkanický. Byla doprovázena velkými podzemními a podmořskými seismickými poruchami, které vyvolaly ohromné vlny a víry. Je zcela logické, že první příliv vody spláchl pouze drobné živočichy a pohřbil je v prvních usazeninách. Vyšší savci byli schopni do jisté míry před stoupajícími vodami ustupovat, avšak i oni byli nakonec zatopeni a pohřbeni v sedimentech. Nakonec byl vodami dostižen a pohlcen i člověk. Sedimentární vrstvy a v nich pohřbení živočichové podléhaly nejrůznějším deformacím v důsledku velkých sil, vyvolaných hydrostatickými a hydrodynamickými tlaky vod a novým uspořádáním geografických poměrů. Tím lze částečně vysvětlit existenci velkých přesmyků a vras v usazených horninách zemské kůry.

Dalším faktorem, který napomáhal k ukládání vrstev v pořadí, v jakém je nalézáme, je ta skutečnost, že při proudění vody muselo docházet k jakémusi třídění, při kterém se vyčleňovaly částice stejné velikosti a tvaru, ať už organického či anorganického původu, do jakýchsi velkých shluků. I rychlost usazování těchto částic musela být alespoň zčásti ovlivněna jejich měrnou hmotností. Mořské organismy, které mají obvykle větší měrnou hmotnost, měly tedy tendenci usazovat se nejdříve, potom by následovali obojživelníci a savci.

Přiznání existence potopy světa dává dostatečný prostor k vysvětlení mnohých sporných otázek, na které geologie pracně hledá odpověď.

1. 3. 2. METODY URČOVÁNÍ STÁŘÍ

Z hlediska biblického je nutno rozlišovat geologické stáří Země od jejího stvoření na počátku, kdy byla ještě "nesličná a pustá" [1-K22] do okamžiku, kdy ji Bůh v týdnu stvoření začal formovat tak, aby na ní mohl být život a člověk. Jinak řečeno - ty vrstvy Země, ve kterých není zaregistrován žádný život, tedy vrstvy předkambrijské, představují onu dobu, kterou nelze biblickým způsobem blíže určit. Proto určování stáří těchto útvarů je mimo rámec diskuse. V kapitole 1. 3. 3 si potom ukážeme na základě reálných výzkumů, že i toto období nemůže být tak staré, jak se všeobecně na ně nahlíží.

Jinou záležitostí je však určování stáří života na naší Zemi a tím také geologických útvarů, které obsahují zbytky života ve formě fosilií či otisků. V tomto případě se biblické pojetí diametrálně liší od všeobecného názoru. I když na základě biblické chronologie nelze přesně určit stáří člověka a tudíž i života, neboť jsou v ní určité mezery, nelze v žádném případě počítat s desetitisíci léty stáří, ale maximálně do 10 000 roků. Irský biskup James Usher [16] na základě Keplerova výpočtu stanovil datum stvoření světa do roku 4 004 před Kristem, což by znamenalo, že od stvoření světa ještě neuběhlo 6 000 let. Svědci Jehovovi spočítali, že 6 000 let od stvoření světa bylo již v roce 1975. Židé, kteří počítají svůj kalendář od stvoření světa, došli v tomto roce (1990/91) k letopočtu 5 751 [24]. A tak by bylo možné uvést ještě více autorů, kteří na základě bible určili dobu od stvoření světa. Žádný výpočet však nepřekračuje hodnotu 10 000 let. Většina se shoduje v termínu do 6 000 let.

Na druhé straně předkládají vědci své hypotézy o dlouhé existenci života na naší Zemi, aby mohli zdůvodnit jeho pozvolný vývoj. Poslední názory v oblasti stáří života jsou tyto [25]: První bakterie se měly objevit na naší Zemi již před 3,2 miliardami let, nejstarší rostlinné fotosyntetizující organismy před 2,8 miliardami let a nejstarší jednobuněční živočichové před 1,1 miliardou let. Vícebuněčné organismy různých skupin se měly vyskytnout před 600 milióny let atd.

Čemu tedy věřit? Máme uvažovat v mezích tisíců či miliard let pokud jde o historii Země a života na ní? Do doby, než se stala teorie evoluce populární, uvažovali vědci v rámci tisíců let. Jakmile se však descendenční teorie rozšířila, vyžadovala milióny let. Ne proto, že by mnoho skutečností svědčilo o velkém věku Země, ale naopak, vědci potřebovali pro důkaz pravosti evoluční teorie prokázat, že Země je milióny let stará. Z téhož důvodu přestali uvažovat o potopě světa podle biblické zprávy, podle které se dají celkem lehce vysvětlit jednotlivé útvary Země, a začali uvažovat o dlouhých geologických údobích na principu uniformity.

1. 3. 2. 1. PRVNÍ DATOVACÍ METODA PODLE FOSILIÍ

Názvy geologických útvarů jako kambrijský, devonský, silurský, třetihory atd. jsou čistě libovolná označení, kterými geologové již v minulém století určili horniny podle toho, jaké zkameněliny tyto útvary nahodile obsahovaly. Podle evolučního učení musí obsahovat nejstarší geologické útvary jen nejjednodušší a nejprimitivnější organismy všeho druhu. Složitější formy života se v době tvoření těchto starých útvarů ještě nevyvinuly. Když např. nějaký útvar obsahuje fosilie trilobitů, usuzuje se proto, že patří do prvohor (paleozoikum). Jisté fosilie patří do určité doby, kterou se označují, takže, kde se vyskytnou tyto fosilie, určuje se stáří útvarů.

Američtí geologové Grabau a Shimer [26] zpracovali index fosilií ve dvou bohatě ilustrovaných objemných svazcích.

Přijde-li nyní některý geolog do rozpaků při určování stáří některých nerostů, shání se především po nějaké zkamenělině a když ji dostane do rukou, má v pěti minutách rozřešenou situaci s určením stáří a to pomocí tabulek a příslušného vyobrazení ve zmíněném indexu. Není-li majitelem tohoto nákladného díla, zašle nález s popisem geologické situace nejbližšímu znalci, který mu na základě indexu sdělí přesné stáří horniny, ke které předmětné ložisko, včetně nalezené fosilie, patří. Předpokladem je, aby nalezená zkamenělina alespoň přibližně odpovídala typizované zkamenělině indexu. Ale ne všechny zkameněliny se hodí pro účely určování stáří nerostných ložisek příslušných hornin. Existuje množství fosilií, kterým se říká nejasné, protože se vyskytují v mnoha různých útvarech současně. Není-li možno objevit jinou zkamenělinu, hledají potom geologové jiná kritéria, např. srovnání se standardními vrstvami a útvary na jiných místech a vyčkají, až se tu náhodou naleznou zkameněliny s přesnějšími znaky se vztahem k indexovým fosiliím. Ale jakmile jsou v indexu objeveny odpovídající zkameněliny v nějakém útvaru, umístí geologové nebo paleontologové takový útvar bez nejmenšího váhání s obdivuhodnou přesností na určité místo v dlouhém pořadí časové posloupnosti podle tabulek o stáří hornin, a to bez jakéhokoliv ohledu na to, jaké vrstvy se nalézají pod a nad určeným útvarem. Že zkameněliny jsou jim ve skutečnosti podkladem a důkazem pro stáří útvaru, ve kterém byly nalezeny, svědčí americký geolog Grabau [27]: "Základní rozdělení útvarů podle geologické časové tabulky je možno určit podle změn forem života s tím, že fosilie a výhradně jen fosilie rozhodují, do které formace patří ten či onen útvar."

Naše dnešní věda říká o hornině, že je "stará" nebo "mladá" podle zkamenělin, které v nich nalézá. "Starou" je tedy taková hornina, která obsahuje zkameněliny tzv. primitivních forem organického života, bez ohledu na její vzhled, povahu či úroveň jejího umístění. Nevadí, je-li to pískovec, vápenec nebo břidlice. "Mladou" je naproti tomu ta hornina, ve které se našly zkameněliny vyšších forem života, např. plazů, ptáků nebo savců. Jinak řečeno: geologická tabulka o stáří hornin je sestavena na základě teorie o biologické evoluci života, který se měl vyvíjet postupně od nejjednodušších prvků až po nejvyšší a nejsložitější formy života.

Je-li však moderní biolog požádán, aby podal důkaz pro své tvrzení, že nejnižší formy života jsou také nejstarší, pak se ihned chopí geologie a prokazuje správnost své teorie poukazem na tvrzení geologů, že nejnižší formy života se nalézají vždy "v nejstarších horninách". A toto argumentování se pohybuje důsledně v tomto začarovaném kruhu. Docent geologie na universitě v Cambridge v Anglii R. H. Rastall k tomu dodává [28]: "Ze striktně filosofického stanoviska se nemůže popřít, že geologové argumentují v jakémsi "Cirkulu vitiosu" (chybném kruhu). Dobové subcese (posloupnosti) se určují pomocí studia jejich zbytků ve skalách a pak se určuje relativní stáří skal pomocí zbytků ve skalách."

Podle evoluční teorie by mělo platit, že sedimentární útvary, které leží přímo na krystalických skalách (vytvořené ještě před objevením života) by

měly být nejstarší, tzn., že by obsahovaly nejprimitivnější formy života. Ve skutečnosti však velmi často sedimentární útvary všech dob leží přímo na krystalickém komplexu. Henry M. Morris, americký geolog, k tomu dodává [29]: "Dále, kolik geologů uvažuje o tom, že nejen útvary kambria se nalézají na krystalickém komplexu, nýbrž rovněž útvary všech věků". V dalším textu cituje W. E. Lammerta: "Procento případů, kdy je v praxi požadována posloupnost od jednodušších forem až po komplexní organismy, je překvapivě malé. Ve skutečnosti leží útvary, které obsahují vysoko vyvinuté formy života, často přímo na základním granitu. Dále mám ve své sbírce na 500 popsaných případů, které vykazují převrácené pořadí, tzn., že jednoduché, nevyvinuté formy života leží nahoře a vysoce vyvinuté formy jsou pod nimi."

Z této datovací metody tedy vyplývá: Fosilie, obsažené ve skalách, samy určují jejich geologické stáří – tedy, když leží nějaký útvar přímo na základním granitu, nemusí být ještě starý. Jestliže jsou v něm obsaženi trilobiti, je starý, a když obsahuje savce, je mladý. Fyzikální podstata a poloha útvaru má malý význam, fosilie v něm uložené znamenají všechno.

1.3.2.2. DATOVACÍ METODA POMOCÍ C¹⁴

Stále znovu a znovu se v učebnicích, odborných časopisech a přednáškových dovidáme o nalezených fosiliích, které mají být milióny let staré. Např.: "semenná kapradina, stará asi 200 miliónů let, nalezená v Lebachu (Sársko)" ... "ostnoploutvým makrelám příbuzná mořská ryba z oceánu, stará asi 60 miliónů let, nalezená v Monte Bolea (Horní Itálie)" atd. [13].

Tato obrovská časová údobí se v komentářích uvádějí s naprostou samozřejmostí. Neinformovaný čtenář musí věřit jednoduše všemu, co je psáno, a přece jsou všechny tyto časové údaje chybné a spočívají na zcela nevědeckých předpokladech. Duch času potřebuje pro zdůvodnění svých evolučních teorií staré, prastaré fosilie, a tak se bez rozpaků vynechají nebo zanedbají, všechny skutečnosti, které se nehodí do evolučního konceptu. Evoluce neví, co by si s mladou Zemí počala, musela by označit všechny svoje teorie za chybné a překonané a uznat Boha za Stvořitele nebes a Země a to je přesně to, co evoluční teoretikové nechťejí.

Americký chemik Willard Frank Libby vypracoval datovací metodu pro určování stáří organických zbytků v archeologii, geologii a geofyzice. V roce 1960 mu byla udělena Nobelova cena za chemii [31].

Datovací metoda pomocí radioaktivního izotopu uhlíku C¹⁴ je použitelná jen tam, kde se vyskytují biologické pozůstatky, neboť ty mají v sobě uhlík. Uhlík jako prvek je směsí izotopů C¹¹, C¹², C¹³ a C¹⁴. Izotopy jsou atomy téhož prvku, lišící se jen počtem neutronů v atomovém jádře. Uhlík má ve svém atomovém jádře 6 protonů – ty určují chemické a fyzikální vlastnosti prvku a dále 5 až 8 neutronů, které zvyšují jeho hmotnost. Normální uhlík, který je nejhojnější v přírodě, má 6 protonů, 6 neutronů, takže jeho nukleonové číslo je 12 a značí se C¹². Radioaktivní uhlík C¹⁴ vzniká v horní

atmosféře tím, že dusík N^{14} (obsahuje 7 protonů a 7 neutronů v atomovém jádře) je bombardován pomalými tepelnými neutrony (tzv. neutronový záchyt): $N^{14} + n = C^{14} + H^1$ [30].

Protože kosmické paprsky neustále bombardují zemskou atmosféru, v níž je obsaženo hodně N^{14} , vytváří se v horní atmosféře nepřetržitě C^{14} z N^{14} . Když se radioaktivní C^{14} sloučí v nižších vrstvách atmosféry s kyslíkem, vzniká oxid uhličitý, který však ve své molekule CO_2 obsahuje radioaktivní atom C^{14} . Tento radioaktivní oxid uhličitý se smíchá s neradioaktivním oxidem uhličitým, který je ve vzduchu v koncentraci asi 0,03 %. Je prokázáno, že v atmosféře připadá na jeden bilión atomů uhlíku jeden radioaktivní atom uhlíku C^{14} [31].

C^{14} je tedy radioaktivní, a proto se rozkládá. Během 5568 let (nebo 5730 let, záleží na názoru toho kterého přírodovědce) se rozloží polovina nahromaděného C^{14} . Tzv. poločas rozpadu trvá tedy 5568 (5730) let. Po této době klesne na polovinu radioaktivita jakéhokoliv množství C^{14} . Po dalších 5568 (5730) letech se hodnota zmenší opět o polovinu. Po třetím takovém údobí opět o polovinu atd...

Když nyní rostlina přijímá ze vzduchu pomocí fotosyntézy oxid uhličitý a přeměňuje jej za pomoci slunečního světla na cukr a energii, bude rostlinná tkáň právě tak radioaktivní, jako oxid uhličitý ve vzduchu, neboť C^{14} v rostlinách i ve vzduchu je v rovnováze. Zvířata i lidé pojídají rostliny, v nichž je obsažen radioaktivní C^{14} , takže se i jejich tkáň stávají radioaktivní. Všechno, co žije na zemi, je konec konců závislé na radioaktivním CO_2 ve vzduchu. Všechno živé stojí v rovnováze s tímto radioaktivním CO_2 ve vzduchu. Pokud se ve vzduchu vytváří C^{14} z N^{14} při konstantní rychlosti skrze kosmické bombardování, zůstává konstantní i radioaktivita vzduchu a celé živé biologie. Biologie a vzduch vytvářejí vztah dynamické rovnováhy.

Nastane-li smrt zvířete, či uhynie-li rostlina, přestává i rovnováha mezi C^{14} ve vzduchu a C^{14} ve tkáni organismů. V mrtvém organismu se totiž C^{14} ve tkáních neobnovuje přísunem C^{14} ze vzduchu. Radioaktivní atomy C^{14} se v mrtvé tkáni rozkládají a nejsou nahrazovány novými atomy C^{14} ze vzduchu. Následkem toho v mrtvém organismu klesá radioaktivita C^{14} , zatímco u živých organismů je konstantní, tj. v rovnováze s koncentrací C^{14} ve vzduchu. Za 5568 (5730) let po smrti organismu proto dosahuje radioaktivita mrtvé tkáně už jenom polovinu původního množství. Tento proces je základem datovací metody pomocí C^{14} . Určí se radioaktivita C^{14} mrtvé tkáně a vypočítá se pak pomocí tzv. poločasu rozpadu, kolik let uplynulo od smrti organismu. Přitom se přirozeně předpokládá, že radioaktivita C^{14} zůstala konstantní od okamžiku smrti až do dneška. Spolehlivost datovací metody pomocí C^{14} je závislá na následujících předpokladech:

a) C^{14} ve vzduchu

Koncentrace C^{14} ve vzduchu musí být v okamžiku smrti organismu stejně silná jako v době, kdy se provádí určování stáří. Byla-li např. při smrti organismu hodnota C^{14} ve vzduchu nulová a uplynulo-li od této smrti tisíc

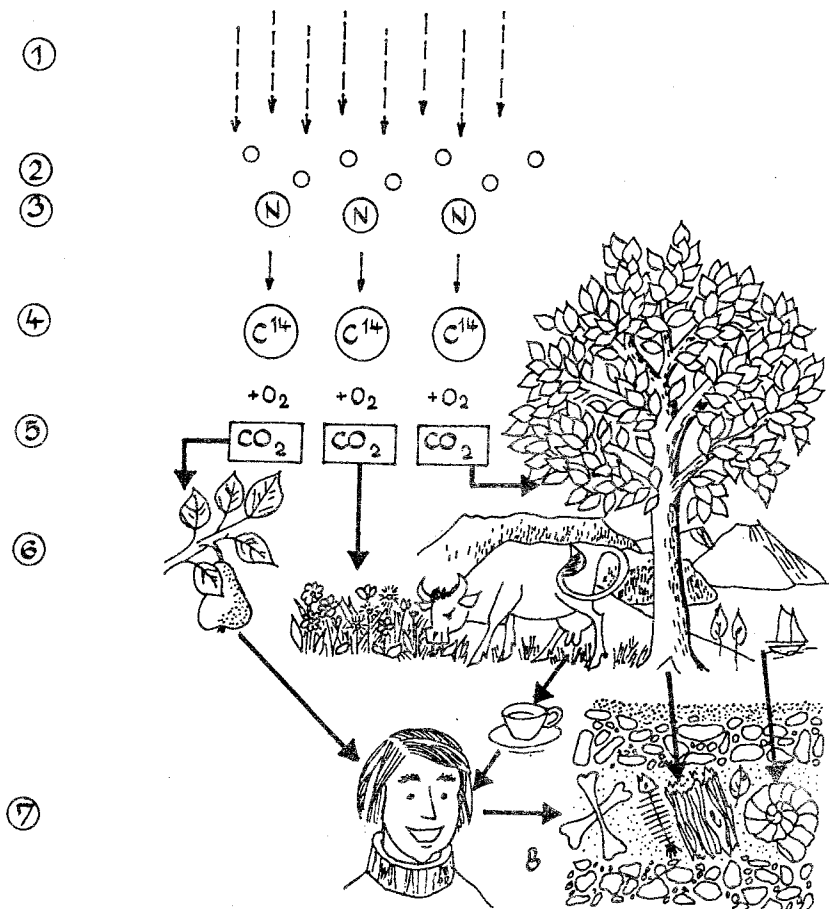
let, pozůstatky tohoto organismu by předstíraly nekonečné stáří. Když totiž takový organismus uhynul, neměl v sobě žádné radioaktivní atomy C^{14} a musí proto v každé době ukazovat podle této metody, že je nekonečně starý. Byla-li naproti tomu radioaktivita C^{14} nějakého organismu v okamžiku jeho smrti před 5568 (5730) lety přesně dvojnásobná než dnes, pak nyní dojdeme k výsledku: počet let = 0, tzn., že organismus právě zemřel nebo ještě žije. Z toho je možno učinit závěr, že datovací metoda je přímo závislá na konstantní rychlosti syntézy C^{14} skrze kosmické záření v horní atmosféře. Může však astronomie zaručit tuto stálost? Má-li datovací metoda pomocí C^{14} vykazovat spolehlivé výsledky, musí být stálá koncentrace C^{14} ve vzduchu v průběhu let, co je život na zemi. Tzn., že syntéza C^{14} , k níž dochází v horní atmosféře skrze bombardování kosmickým zářením, musí být stálá (konstantní). Jinými slovy N^{14} musí být dnes bombardován kosmickým zářením stejně intenzivně jako v době, kdy uhynul biologický pozůstatek, jehož stáří je třeba určit. Je však možné zaručit, že toto bombardování je konstantní? Sám zdroj kosmického záření, i když není dopodrobna znám, zůstává podle názorů astronomů zřejmě stálý. Problém koncentrace a intenzity kosmického záření, které zasahuje horní atmosféru, zůstává však otevřený. Závisí to na mnoha faktorech, mezi nimi i na síle zemského magnetického pole. Čím je totiž silnější magnetické pole naší Země, tím slabší je kosmické záření, jež proniká do atmosféry. V dobách, kdy má Země silné magnetické pole, proniká na ni méně kosmického záření, než v dobách slabší intenzity magnetického pole. Koncentrace C^{14} je tudíž přímo závislá na síle magnetického pole naší Země. Datovací metoda pomocí C^{14} , je však přímo závislá na konstantní syntéze C^{14} skrze kosmické záření. Konec konců je tedy datovací metoda pomocí C^{14} závislá na stálosti magnetického pole naší Země a ta není, jak bude popsáno v kapitole 1. 3. 3. 3.

b) C^{14} – rychlost rozpadu

Datovací metoda počítá s tím, že rychlost rozpadu C^{14} je stálá za všech okolností, tj. že poločas rozpadu C^{14} je za všech přírodních podmínek, jaké mohou nastat na povrchu země, absolutně konstantní. Tato podmínka byla rovněž podrobena pečlivému zkoumání a byly vysloveny vážné pochybnosti o stálosti poločasu rozpadu C^{14} v historii Země viz [32] a [33].

c) Výměna C^{12} a C^{14} ve zkamenělinách

Aby datovací metoda měla smysl, nesmí dojít po uhynutí organismu k výměně C^{12} a C^{14} mezi okolním prostředím a organickými pozůstatky. Je-li vzorek, jehož stáří se má určit, napájen čerstvým C^{14} ve formě karbonátu (uhličitanu) nebo bikarbonátu (kyselého uhličitanu), pozůstatky se budou jevit mladší, než ve skutečnosti jsou. Když se však C^{14} jako karbonát či bikarbonát vyluhuje vodou a nahradí se C^{12} , pak se pozůstatky budou hodnotit jako starší, než ve skutečnosti jsou. Nikdy nejde totiž zaručit, že by k podobné výměně nemohlo dojít.

- 1 KOSMICKE PAPSRY BOMBARDUJI VRCHNI VRSTVY ATMOSFERY
- 2 VYSLEDKEM JSOU RYCHLE SE POHYBUJICI NEUTRONY
- 3 TYTO SE SRAZI S ATOMY VZDUŠNEHO DUSIKU
- 4 A PRODUKUJI TAK RADIOAKTIVNÍ UHLÍK C^{14}
- 5 TENTO SE SPOJUJE S KYSLIKEM ZA VZNIKU OXIDU UHLICITEHO
- 6 FOTOSYNTÉZOU SE DOSTÁVÁ DO ROSTLIN A ODTUD DO ORGANISMU
- 7 POKUD ORGANISMUS ŽIJE, JE C^{14} V TĚLE V ROVNOVÁŽE.
- 8 PO SMRTI KLESA DLE PŮLČASU ROZPADU

Obr. č. 3: RADIOAKTIVNÍ UHLÍK A STÁŘÍ FOSILÍÍ

d) Koncentrace C^{14} po třech poločasech rozpadu je již prakticky neměřitelná.
Po 10 poločasech rozpadu, tzn. po 55 680 (57 300) letech, zůstává již jen

necelá 0,1 % (přesně 0,0976 %) původních atomů C^{14} . Po sedmi poločasech rozpadu, tedy zhruba po 40 000 letech, existuje již jen 0,78 % původních atomů C^{14} , což je ještě nezměřitelné, C^{14} lze s určitou přesností dokázat maximálně do třech poločasů rozpadů, tj. zhruba asi do 17 000 let. Libby sám tuto skutečnost uznává.

Od roku 1982 začali vědci používat šetrnější způsob počítání atomů C^{14} . Namísto dřívějšího měření radiaktivity, ke kterému potřebovali značné množství zkoumaného vzorku, a při kterém byl vzorek zničen, spočívá nová metoda na urychlování atomů uhlíku v magnetickém poli. Dráhy atomů C^{14} mají menší zakřivení, a proto se dají sčítat odděleně od jiných prvků. Hlavní však je, že k testu postačí vzorek menší, než jeden miligram. Na konferenci v Chicagu v r. 1987 se specialisté shodli na tom, že výhody urychlovací hmotové spektrometrie, jak se nová metoda nazývá, vyváží vyšší náklady a nutnost náročnějšího vybavení. Byla již použita k určení stáří tak nepatrných předmětů, jako jsou vzorky vlasů a krve na předmětech z doby kamenné. Také posloužila k odhalení celé řady pevně zakořeněných omylů [35]: "Zjistilo se například, že jistý kostěný nástroj, oslavovaný jako nejstarší artefakt na severoamerickém kontinentě, odhadovaný původně na 27 000 let, je starý pouze 1300 let."

V první objevitelské radosti nad poznatky, které přineslo využití radioaktivního uhlíku, se věřilo, že se konečně budou moci lépe objasnit úseky pradějin Země a historie vývoje jejich obyvatel. Rádost z výsledků však byla zkalena. Již v roce 1955 upozornil nositel Nobelovy ceny profesor Otto Hahn na určité nedostatky, které mají tyto hodiny, když nejsou splněny určité předpoklady [36]: "Studenti z heidelbergské univerzity zkoumali keře, staré 4 roky. Hodiny však jednoznačně ukázaly, že tyto rostliny jsou staré nejméně 500 let! Jak je to možné? Záhada se rozřešila. Keře rostly při dálnici a přijímaly výfukové plyny kolem jedoucích aut, jejichž pohonné látky byly vyrobeny z ropy, která k svému vysokému stáří obsahuje zanedbatelné množství C^{14} . Tím byl podél dálnice silně redukován obsah C^{14} v oxidu uhličitém, obsaženém ve vzduchu, z něhož rostliny vytvářejí své listy a větve. To mělo přirozeně za následek, že rostliny podél dálnice také absorbovaly poměrně méně C^{14} . Proto měření ukázalo, že keře jsou staré 500 let."

V současné době je obsah radioaktivního uhlíku ve vzduchu na jedné straně značně redukován spalováním uhlí a nafty, na druhé straně je zvyšován pokusnými výbuchy atomových bomb. Rovněž i v minulosti jeho koncentrace kolísala v důsledku velké rozmarnosti kosmického záření, podmíněného intenzitou magnetického pole Země a činností Slunce. Dále výsledky měření mohou být zkresleny kontaminací zkoumaných vzorků a jejich stářím. Čím vyšší je stáří vyšetřovaných předmětů, tím nepřesnější je výsledek. Přesto se Libbyho metoda prokázala v rámci jistých mezí jako použitelná do stáří 10 000 let. Překvapením bylo, že mnoho časových údajů prehistorie muselo být opraveno. Podle výsledků uhlíkových hodin byly o tisíciletí mladší.

Jiná datovací metoda organických zbytků není prozatím známa.

1.3.2.3. DATOVÁNÍ GEOLOGICKÝCH ÚTVARŮ POMOCÍ METODY URAN - OLOVO

Na počátku dvacátého století byla objevena přirozená radioaktivita některých prvků [8]. Zasloužili se o to A. H. Becquerel (francouzský fyzik), E. Rutherford (britský fyzik) a manželé M. a P. Curieovi (francouzští fyzici, Marie Curieová-Sklodovská (polského původu). Radioaktivita je samovolný rozpad atomových jader, doprovázený vysláním radiativního záření, řídicí se rozpadovým zákonem. Je-li produkt rozpadu rovněž radioaktivní, vznikají rozpadové řady. Při radioaktivním rozpadu se uvolňuje z jádra radioaktivní záření trojího druhu: alfa, beta a gama. Ne všechny radioaktivní atomy určité látky se rozpadají stejně rychle. Jeden atom může existovat tisíce let, než se rozpadne, jiný jenom zlomek sekundy. Bylo zjištěno, že je třeba určitého času k tomu, aby se polovina atomů dané radioaktivní látky rozpadla. To je známo jako poločas rozpadu látek. Tento je právě důležitý k určování stáří radioaktivního materiálu. Jedním z radioaktivních prvků, užívaných pro výpočet stáří Země, je uran 238, který se rozkládá dlouhou rozpadovou řadou až na olovo 206. (Viz tabulka na str. 36)

Poločasy rozpadu ukazují, jak krátkou nebo dlouhou životnost mají jednotlivé prvky – zhruba od jedné desetitisíciny sekundy až po 4,5 miliardy roků. Kdy radioaktivní rozpad uranu začal, nelze určit. Spodní číslo u prvků udává atomové neboli protonové číslo, horní pak atomovou hmotnost neboli nukleonové číslo.

Předpokládá se, že rychlost tohoto rozkladu je konstantní. To znamená, že když se najde hornina, obsahující uran a olovo, pak relativní množství těchto dvou kovů se bere jako index stáří této horniny.

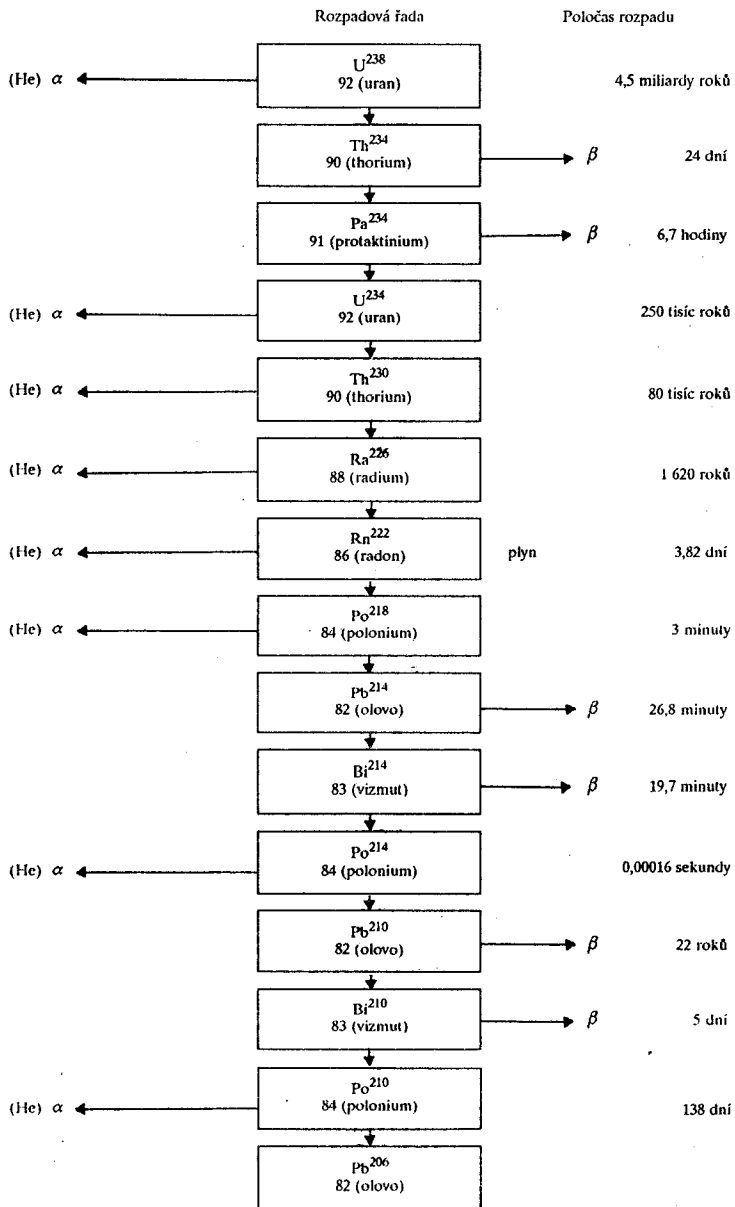
Dejme tomu, že byla nalezena hornina, která obsahuje 6,25 % uranu, zbývající část tvoří olovo [34]. Problém je však v té skutečnosti, že nikdo nemůže vědět, kolik olova bylo v hornině na počátku. Před výpočtem je nutné určit jisté předpoklady. Konečný, vypočtený věk, potom zcela závisí na těchto předpokladech. Je-li pouze jeden předpoklad chybný, potom je chybný i výpočet stáří. Tímto nedostatkem jsou vlastně zatíženy všechny datovací metody, založené na radioaktivitě.

Za předpokladu č. 1, že se z horniny během doby neztratil ani uran ani olovo, a že ve výchozí hornině nebylo žádné olovo přítomno, potom na základě poločasu rozpadu U^{238} – 4,5 miliardy let, bude hornina stará 18 miliard let.

Jestliže se učiní předpoklad druhý, při kterém se bude hornina opět hodnotit tak, že se z ní neztratilo ani olovo ani uran, ale že ve výchozí hornině bylo obsaženo 50 % olova a 50 % uranu, pak stáří horniny by bylo jen 13,5 miliardy let.

V třetím případě, bude-li se předpokládat, že během poločasu rozpadu se ztratila polovina uranu a ve výchozí hornině bylo 50 % uranu a 50 % olova, pak stáří horniny by bylo jen 4,5 miliardy let.

Radioaktivní rozpad uranu 238

Podle toho lze vidět, že výsledek kolísá od 18 miliard let k 4,5 miliardám let podle toho, který předpoklad byl přijat.

Průzkum odhadů, učiněných podle předpokladu č. 1 ukazuje, že je neudržitelný, a že nelze kalkulovat s tím, že na počátku nebylo v hornině žádné olovo. Jedna skála v koloradském dole byla datovaná podle předpokladu č. 1 a vykazovala stáří 725 miliónů let. Později bylo však zjištěno, že minimálně 95 % olova muselo být přítomno ve skále již na počátku, takže výpočet stáří se zmenšil o 700 miliónů let.

Dále předpoklad č. 1 uvádí, že ani olovo ani uran se ze vzorku nikdy neztratily jinak, než radioaktivním rozpadem. Ve skutečnosti může uran z horniny uniknout i jiným způsobem. Uran se často vyskytuje v takových sloučeninách, které se snadno rozpouštějí v slabých kyselinách. Testy ukázaly, že 90 % všech radioaktivních prvků některých žul může být odstraněno z povrchu tím, že je skála vyluhována slabou kyselinou.

Podobné pochybnosti vznikají okolo předpokladů č. 2 a č. 3. V obou se uvádí, že hornina na počátku obsahovala 50 % uranu a 50 % olova. Tento předpoklad je naprosto neověřitelný.

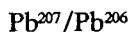
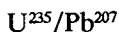
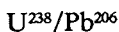
Z tohoto popisu je zřejmé, že vypočtené stáří vzorku horniny bude silně kolísat podle přijatých předpokladů. Způsob datování pomocí U^{238} se proto jeví jako nespolehlivý, neboť nelze ověřit pravdivost použitých kritérií. Nespolehlivost byla potvrzena mnohými rozpornými výsledky při hodnocení stáří hornin touto datovací metodou.

1. 3. 2. 4. DATOVÁNÍ PODLE POMĚRU IZOTOPŮ OLOVA

Vzorek horniny s olovem často obsahuje více izotopů olova a výpočet stáří je prováděn podle poměru jednotlivých izotopů. Tato metoda sama o sobě se vyznačuje obtížným odhadováním, protože nikdo nemůže vědět, jaká množství každého izotopu olova ve vzorku bylo již na počátku, a kolik jich vzniklo radioaktivním rozpadem.

Vědci se pokusili čelit těmto obtížím užitím tří různých metod, založených na poměru mezi různými izotopy. Jestliže tyto tři metody poskytnou stejné výsledky, je dána určitá jistota předpokladů.

Tři metody, které jsou často používány [34], měří tyto poměry:

(Uran 238 a 235 jsou dva různé izotopy uranu. Rovněž tak olovo 207 a 206). Při praktickém použití této metody se ukázalo, že dává rozdílné výsledky.

Např. jedna skála ve Švédsku, která rovněž obsahovala fosilie, vykázala následující výsledky: 380, 440 a 800 miliónů let.

V současnosti se uznává, že rozdílné výsledky nejsou výjimkou, ale pravidlem. Pro tyto rozporné výsledky sice existuje vysvětlení, které ovšem kdyby se projevilo jako pravdivé, bylo by osudné pro tento způsob datování.

V radioaktivním materiálu se může jeden izotop olova změnit v jiný tzv. neutronovým zachytem. Tak např. olovo 206 se může změnit na olovo 207 a olovo 207 na olovo 208. Tato skutečnost objasňuje, proč tyto metody nedávají stejné výsledky. A z toho tedy plyne, že metody uran-olovo (případně thorium – olovo) jsou pro solidní datování nepoužitelné. Vědci, kteří určují stáří nerostu touto metodou, nemohou vědět, zda olovo 207 vzniklo pouze rozkladem uranu 235 nebo neutronovým zachytem (gamaneutronovou reakcí) z olova 206.

1.3.2.5. KALIUM – ARGONOVÁ METODA

Datovací metoda pomocí argonu a draslíku vychází ze skutečnosti, že přírodní draslík 39 obsahuje ještě své izotopy K^{40} a K^{41} . Draslík K^{40} , který doprovází normální draslík asi v jedné setině procenta, je radioaktivní a rozkládá se na vzácný plyn argon. Ten se pak ukládá v nejrůznějších krystalových mřížkách, jež obsahují draslík. Změří se tedy množství argonu v takových mřížkách a pak lze vypočítat stáří na základě poločasů rozpadu draslíku (1,27 miliardy roků [47]).

Pomocí této metody se tedy určuje množství argonu na krystalových mřížkách, který se tam nashromáždil od doby, kdy masa přešla z tekutého stavu do pevného. Je zřejmé, že argon se udrží jen v pevné krystalové mřížce (ne v tekuté lávě). Touto metodou tedy nelze určovat stáří lávy. Teprve až začnou skály krystalizovat, pak je možné touto metodou měřit jejich stáří [30].

Přestože teorie, jež tvoří základ této metody je prostá, vynořují se při jejím použití všelijaké těžkosti.

Argon se zachycuje na krystalových mřížkách jen fyzikálně, takže plyn může snadno unikat. Např. zahřeje-li se nějaký útvar s krystaly, v nichž je argon, plyn částečně unikne. Avšak unikne-li argon, pak se útvar bude nutně jevit mladší, než ve skutečnosti je. Naproti tomu se útvar bude jevit starší, když do krystalových mřížek vnikne argon ze vzduchu (vzduch obsahuje cca 0,95 % argonu). Za těchto okolností tato datovací metoda určí příliš vysoké stáří.

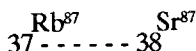
Protože se jedná o zcela nepatrná, ba miliardtinová množství argonu, musí tato metoda počítat s relativně vysokou hranicí omylu. K tomu se pojí další obtíž, k níž se dnes velmi málo přihlíží. Všeobecně se předpokládá, že poločas rozpadu jednotlivých prvků je absolutně neměnný. A přece se dnes ví, že např. poločas rozpadu plutonia se dá téměř libovolně měnit. Totéž platí pro izotopy uranu. Vloží-li se radioaktivní kov do atomového reaktoru, tedy do proměnlivého proudění neutronů, pak lze jeho poločas rozpadu

libovolně měnit. Je možno připustit, že v minulosti na zemském povrchu následkem kosmických událostí byla vyšší koncentrace neutronů, která mohla zapříčinit znatelné snížení poločasu rozpadů prvků [37].

1. 3. 2. 6. METODA RUBIDIUM – STRONCIUM

Radioaktivní vlastnosti alkalického kovu rubidia (Rb) byly objeveny již v r. 1905 [58]. Atomové jádro rubidia obsahuje 37 protonů a 50 neutronů. Je mírně radioaktivní a rozpadá se za vyzáření jedné částice beta, tzn., že se jeden neutron promění v jeden proton. Atomová hmotnost zůstává stejná, atomové číslo se o jednu zvýší. Nově vzniklý prvek se jmenuje stroncium (Sr).

V roce 1938 se zrodila myšlenka, použít tohoto rozpadu k datování stáří hornin.

Problematické bylo určení poločasu rozpadu rubidia. Provedlo se to tak, že byl vybrán nerost, u něhož bylo určeno stáří jinou datovací metodou a v něm byl určen poměr rubidia a stroncia. Ze stáří zvoleného nerostu se potom vypočetl poločas rozpadu rubidia na 47 až 50 miliard let.

Další problém je také v tom, že na naší Zemi je zhruba dvacetkrát více stroncia 87, než by mohlo vzniknout z rozpadu rubidia 87 v průběhu 5 miliard let [13]. Z toho je možno usuzovat, že existuje v horninách původní neradiogenní stroncium 87, které při tvorbě hornin bylo již přítomno. Takže v hornině, která obsahuje rubidium, je tedy obsaženo jak původní, tak i radiogenní stroncium 87. V jakém poměru, to nedovede ovšem nikdo říci. Podíl neradiogenního stroncia je zjišťován analýzami v horninách, chudých na rubidium, a tato hodnota se bere za základ i pro horniny, bohatší na rubidium.

Dalším zdrojem chyb pro datování je vlastnost stroncia 87, že se již při relativně nízkých teplotách vytrácí [20], takže existují v datování diametrální rozdíly, zkoumá-li se celá skála, nebo jen její část.

Při měření stáří stejného materiálu touto metodou ve dvou různých laboratořích, vznikaly odchylky až do 10 %. U prvního vzorku byla odchylka 240 milionů let, u druhého 50 milionů let [61]!

Tato metoda určování stáří skrývá v sobě celou řadu faktorů nespolehlivosti.

1. 3. 2. 7. SHRNU T Í

Nespolehlivost datovacích radioaktivních metod je dobře ilustrována skutečností, že vzorky 22 vulkanických skal z rozličných částí světa, o kterých

se ví, že byly vytvořeny během minulých 200 let, dávají stáří v rozmezí 100 milionů až 10 miliard let běžnými radioaktivními metodami [34].

Je zcela běžné, že vzorky hornin, odebrané ze stejné lokality, dávají diametrálně odlišné výsledky při určování stáří [4]. Ze stovek chronologických datací, získaných těmito metodami, je na celém světě sotva 12, které jsou považovány za dostatečně spolehlivé a které zapadají do uznávané geologické časové stupnice. Většina těchto datací byla z toho či onoho důvodu zamítnuta, často jen proto, že byla v rozporu s geologickou časovou klasifikací, vypracovanou již na základě obsažených fosilií.

Vezmeme-li v úvahu všechny tyto okolnosti, byly a jsou tyto metody odhadu geologického stáří značně přeceňovány, a na nich vytvořená nadstavba geologických, astronomických a filozofických interpretací zachází příliš daleko.

To znamená, že zatím není k dispozici žádný skutečně vědecký důkaz o tom, že Země je stará 4,6 miliardy let, jak se tomu všeobecně věří. Na základě uvedených důkazů lze konstatovat, že datovací metody k určování stáří jsou nespolehlivé.

Objektivní geologie by nijak neutrpěla, kdyby místo pojetí uniformity přijala realitu celosvětové potopy, kterou se dají poměrně lehce vysvětlit všechny geologické formace.

1. 3. 3. D Ů K A Z Y, K T E R É S V Ě D Č Í O T O M, Ž E N A Š E Z E M Ě J E M L A D Á P L A N E T A

I když se všechny údaje o stáří Země zdají věrohodné a jsou veřejností přijímány bez diskuse, nelze v žádném případě prokázat neomylnou přesnost předpokladů, z nichž vycházejí, a výpočtů, které na nich stavějí.

Tomu, kdo věří ve stvoření, je jasné, že Bůh při tvoření a uspořádání nerostných látek naší Země, je na počátku vytvořil hned ve vzájemné souhře a v jejich rozličných stupních rozpadu. Podle toho jsou pokusy vypočítat začátek existence Země pomocí vyzařování hornin problematické. Začátek všech věcí je zahalen neproniknutelným tajemstvím.

Jak si tedy lze představit vznik a začátek naší Země? Snad pomůže následující přirovnání, aby bylo možno porozumět úvahám těch, kteří věří ve stvoření. V době, kdy kolem země létal major Gagarin v dubnu 1961, se objevil článek sovětského raketového odborníka, profesora I. A. Merkulova, v němž psal o výkonnosti nosných raket. Kosmická loď měla hmotnost 4,5 tuny. Merkulov napsal [38]: "Aby bylo dosaženo výkonu, potřebného k dopravení kosmické lodí na oběžnou dráhu, musel by jeden člověk tlačit tuto práci za několik málo minut." Činnost hnacích strojů, které sestrojil

člověk, lze celkem snadno názorně vylíčit, avšak stvořitelství výkon Boží lze vytušit jen vírou. Bůh může vykonat "co chce" [1-E30]. "Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se." [1-K31].

Opravdu nelze získat přesnější údaj o stáří naší Země? Poskytuje naše "zpětné zrcátko" na minulost Země jen rozmazaný obraz jakéhosi zamřzeného pozadí? Jsou všechny výpočty jen hrubým odhadem? R. Gheyselinck na to odpovídá [39]: "Časové měřítko, jímž geologové měří geologické události, které se odehrály na naší planetě, není v soulase s absolutními časovými pojmy... Geologická chronometrie je "relativní". Říká jen, že určitý jev se vyskytl před, nebo po nějakém jiném jevu, aniž chce nebo může dát také nějakou informaci o tom, jak dlouho zmíněný jev skutečně probíhal nebo jaká doba dělí oba jevy od sebe."

Ti, kteří přijímají biblickou zprávu o celosvětové potopě za autentickou, vědí, proč metody k určování stáří vykazují tak rozdílné výsledky. Světová potopa způsobila tak drastické změny na zemi, že datování je mimořádně obtížné. Existuje však řada jiných přirozených chronometrů, které jsou mnohem spolehlivější, a které vedou k daleko kratším odhadům.

1. 3. 3. 1. METEORICKÝ PRACH

Na naši Zemi dopadá den co den meteorický prach, jehož míra je měřitelná. Vědci se sice rozcházejí v přesném množství spadu, ale v každém případě jsou to milióny tun kosmického prachu, který ročně dopadne na povrch naší Země.

Německý fyzik Boschke se vyjádřil takto [40]:

"Dosud se nechtělo zcela uvěřit výsledkům měření pomocí satelitů, tedy údajům výzkumné družice se zařízením pro registraci meteoritů. Podle těchto údajů by totiž bylo nutno v extrémním případě počítat se spadem 36,5 miliónu tun meteorického prachu ročně." Hans Petterson, americký astronom, uvádí hodnotu nižší [41]: "Rok co rok padá na Zemi 14 miliónů tun meteorického prachu, a tento prach obsahuje 2,08 až 2,80 procent niklu."

Zůstaňme tedy u uváděných 14 miliónů tun prachu za rok. Je to obrovské číslo, zdánlivě neuvěřitelné, ale když se to spočítá na jeden čtvereční metr zemského povrchu, tak to činí 0.0274 g kosmického prachu za 1 rok, a to je již číslo představitelné a zdánlivě zanedbatelné.

Kdyby byla naše Země stará 4,6 miliardy roků, jak se všeobecně věří, pak by to znamenalo, že v tomto časovém období by spadlo na naši planetu 64,4 biliardy tun ($64,4 \cdot 10^{15}$) meteorického prachu s obsahem niklu 2,5 %. To by dále znamenalo, že každý čtvereční metr zemského povrchu ($5,112 \cdot 10^8 \text{ km}^2$) by musel být pokryt zhruba 126 tunami prachu, což při udávané měrné hmotnosti kosmického prachu $2,2 \text{ g/cm}^3$ ($2,2 \text{ t/m}^3$) by představovalo vrstvu vysokou zhruba 57 m a to je zcela neuvěřitelné. Nikde se nenalézají žádné známky takovéto prachové vrstvy. Je zde možno namítnout, že povětrnostní podmínky smývají tento prach s povrchu Země a ukládají jej do hlubokých propastí oceánů. Ale meteorický prach se nenalézá ve zcela skromném

objemu jen na naší planetě, nýbrž také na Měsíci, kde není voda ani atmosféra, a tudíž žádné povětrnostní podmínky. Uvádí se, že je stejně starý jako naše Země [42], i když stáří nebylo potvrzeno měsíčními horninami, které byly dopraveny na naši Zem k prozkoumání.

Když měli kosmonauté poprvé přistát na Měsíci, tak byla největší obava z toho, že se měsíční modul zcela utopí v měsíčním prachu, který za věky napadal na jeho povrch. Proto také Neil Armstrong, první lidský návštěvník Měsíce, prohlásil na schůdkách měsíčního modulu, dříve než se jeho nohy dotkly povrchu Měsíce, s ulehčením [43]. "Misky přistávajících noh se vtláčily jen tři až pět centimetrů do povrchu Měsíce. Půda se zdá být velmi jemnozrnná, z blízkosti vypadá skoro jako pudr..." A o něco později řekl: "Měsíční prach se lepí v tenkých vrstvách na vnitřní stranu mých holinek jako prach z dřevěného uhlí. Mé kroky se bojí do této vrstvy asi jen čtvrt centimetru. Ale vidím svoje stopy v těchto jemných částech prachu."

Pokusme se z těchto údajů vypočítat přibližné stáří Měsíce a tím také i naší Země. Vycházejme z předpokladu, že spad kosmického prachu na Měsíc je přímo úměrný spadu na Zemi a jejich povrchům.

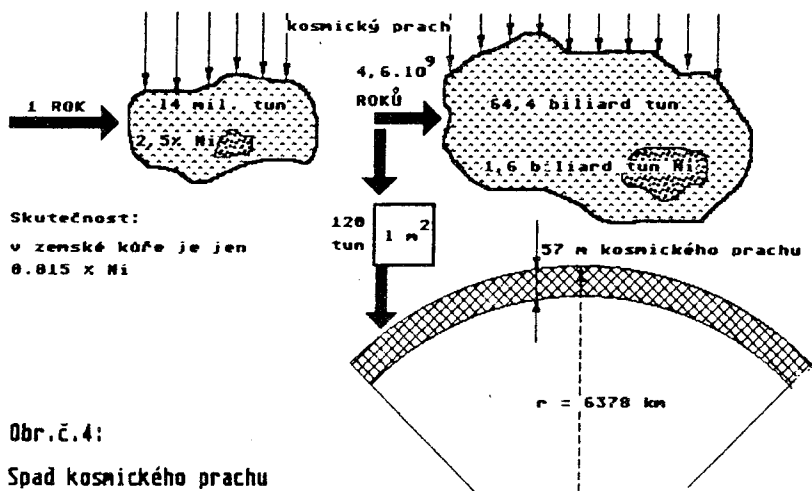
	Země	Měsíc
Poloměr (r)	6 378 km	3 476 km [44]
Povrch ($4 \pi r^2$)	$5,112 \cdot 10^8 \text{ km}^2$	$1,518 \cdot 10^8 \text{ km}^2$
Množství spadu/rok	$14 \cdot 10^6 \text{ t}$	$4,157 \cdot 10^6 \text{ t}$
Na $1 \text{ m}^2/\text{rok}$	0,02738 g	0,02738 g
Za $4,6 \cdot 10^9$ roků	64,4 biliard t	19,122 biliard t
Za $4,6 \cdot 10^9/1 \text{ m}^2$	126 t	126 t
Tloušťka vrstvy při hustotě $2,2 \text{ t/m}^3$	57 m	57 m
Výsledná tloušťka	-	0,003 m
Odpovídá stáří	-	$2,42 \cdot 10^5$ let

Z tohoto výpočtu vychází stáří Měsíce zhruba na 250 000 roků. Tím i stáří naší Země. V žádném případě to nejsou milióny let a už vůbec ne miliardy let.

Co se týká naší Země, lze tvrdit, že těch 64,4 biliard tun meteorického prachu za 4,6 miliardy let, se smíchalo se zemskou kůrou. Ovšem, pak by musel někde být nikl, který meteorický prach obsahuje v koncentraci 2,5 %, což představuje z celého objemu kosmického prachu 1 610 biliónů tun niklu. To by znamenalo, že veškerý obsah niklu v zemské kůře by byl meteorického původu. Na základě výskytu niklu v přírodě – v kompaktních nerostech se ví, že tomu tak být nemůže.

O procentuálním obsahu niklu v zemské kůře je napsáno v lexikonu [45]: "Pevná zemská kůra obsahuje asi 0,015 % niklu; tím se tento kov řadí na 22. místo v četnosti chemických prvků. Předpokládá se však, že se velká množství niklu vyskytují v zemském nitru."

Další argument je uveden v knize Henry M. Morise [46]: "Řeky odvádějí do oceánů rok co rok zhruba 375 milionů tun niklu. Avšak oceány obsahují jen zhruba 3,5 bilionů tun niklu. Budeme-li nyní přepokládat, že veškerý nikl v oceánech tam byl vnesen řekami, pak by se to stalo během 10 tisíců roků.
- To neukazuje na starou Zemi."

Obr.č.4:

Spad kosmického prachu

1.3.3.2. CHEMICKÉ LÁTKY V OCEÁNECH

Mořská voda obsahuje množství různých látek. Celkem v ní bylo dosud dokázáno více než 70 prvků [13]. Odkud tyto látky pocházejí? V první řadě rok co rok přivádějí řeky do moře zhruba 27,5 miliardy tun materiálu.

Druhým zdrojem je kosmický prach, jehož je asi 9,3 milionů tun za rok. Třetím zdrojem příjmu jsou podmořské exhalace (podmořské sopky), kde množství látek nelze v žádném případě odhadnout, ale jisté je, že objem materiálu z tohoto zdroje není zanedbatelný.

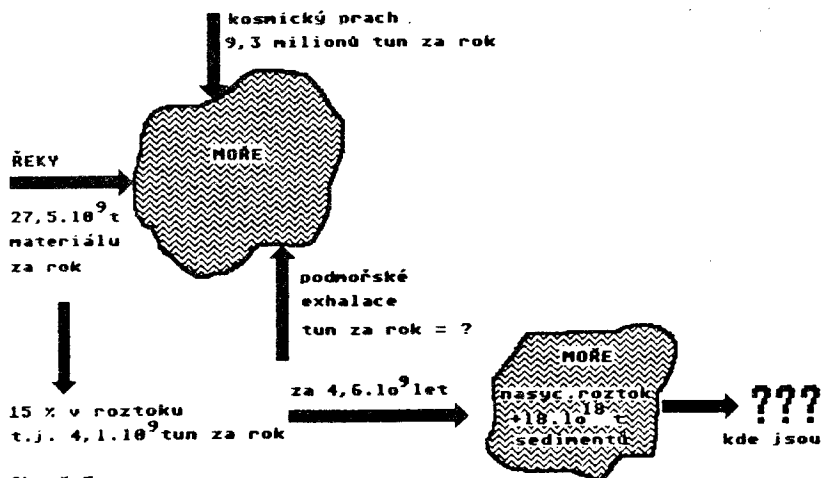
Ve výše uvedených 27,5 miliardách tun, které jsou do oceánů přiváděny řekami, je obsaženo zhruba 15 % látek, rozpuštěných ve vodě - ty tedy představují 4,1 miliardy tun. To znamená, že jsou oceány každý rok jen řekami obohacovány tímto množstvím rozpuštěných látek. Z toho vyplývá, že za 4,6 miliardy let (předpokládané stáří Země), by musely všechny oceány již dávno ukazovat známky nasycení. Avšak ve skutečnosti tomu tak není a do bodu nasycenosti ještě mnoho chybí. Jeden z nejznámějších oceánografů, profesor univerzity v Groningenu Ph. H. Kuenen konstatuje [48]:

"Za normálních poměrů neukazuje mořská voda žádné známky nasycení nějakým prvkem."

Teprve, když je voda nasycena, začnou se z ní chemické látky vylučovat. Tyto materiály by musely někde být. Kde jsou? Jedná se přece celkem o $4,1 \cdot 10^9 \times 4,6 \cdot 10^9 = 18,8 \cdot 10^{18}$, tedy o 188 triliónů tun za 4,6 miliardy roků. Tyto trilióny tun nelze nikde zjistit, ani v mořském dně. Vědci nad tím stále vyjadřují svůj údiv. Tak např. mořský geolog Robert S. Dietz informuje o překvapujícím objevu na mořském dně [49]: "Síla vrstvy sedimentů na dně moře by musela, pokud by se ve všech dobách tvořila stejnou rychlostí jako dnes, odpovídat stáří oceánů. Pokud by zde leželo mořské dno po celé věky beze změny, muselo by být pokryto velmi mocnými vrstvami sedimentů, ale ve skutečnosti jsou tyto vrstvy překvapivě slabé."

Stejně se vyjadřuje také geolog Stuart Nevins [50]. Vypočítal, že dnes oceány obsahují zhruba 820 miliard tun ($820 \cdot 10^{15}$) sedimentů. Dáme-li k tomu do vztahu roční přírůstek z pevných rozpuštěných látek – 27,5 miliardy tun – pak by muselo být maximální stáří oceánů zhruba 30 miliónů roků. Toto stáří se ještě podstatně zmenší, jestliže se připočítají sedimenty z podmořských exhalací a kosmického prachu.

Nevins dále poukazuje na to, že plochy pevniny naší Země (29 % povrchu zemského) váží $383 \cdot 10^{15}$ tun (383 biliardy tun). Erozí se ztrácí ročně 27,5 miliardy tun, které se odvádějí do moře, tzn., že za 14 miliónů let by eroze zlikvidovala všechna pohoří a pevnina by se snížila na úroveň hladiny oceánu.

Obr.č.5:

Chemické látky v oceánech

Kdybychom počítali rovnoměrnou erozi hornin, jejich konstantní odplavování do oceánských hlubin a jejich usazování jako se to děje dnes, pak by za 1 miliardu let byla hloubka usazeného nánosů asi 30 km [34]. Ve skutečnosti je v průměru jen asi 700 m usazenin na vulkanické skále dna oceánů, což odpovídá stáří 30 miliónů let. Evolucionisté sami však předpokládají, že rychlost eroze nebyla vždy konstantní, neboť ledová doba ji měla značně urychlit. Těm, kdo přijímají biblickou zprávu o celosvětové potopě je jasno, že potopa způsobila všechny velké usazeniny velmi snadno, a to v krátké době.

Na skutečnost, že výška usazenin neodpovídá stáří naší Země, poukázala celá řada vědců, např. známý geolog A. Holmes to vyjádřil takto [51]: "Oceánské usazeniny nejsou dostatečně silné, aby odpovídaly předpokládané délce geologického času."

Rovněž existence kamenné soli a její tloušťka neodpovídá všeobecně uznávanému stáří naší Země. Sůl je neustále splachována do moře. Bylo vypočítáno, že vytvoření solné skály odpařováním mořské vody za nepravděpodobného předpokladu, že na počátku v oceánech nebyla žádná sůl, by trvalo 200 miliónů let [34]. Tedy příliš málo vzhledem k předpokládaným miliardám let, vyžadovaným evolucí.

Ti, kteří věří, že vše je Bohem stvořeno a přizpůsobeno k životu, potom také chápou, že Bůh stvořil moře s přesným obsahem soli, která je potřebná pro mořské živočichy, kteří byli stvořeni o něco později.

Kromě soli je v oceánech obrovské bohatství různých látek. Ne nadarmo jsou označovány za největší pokladnici naší planety. Kubický metr mořské vody obsahuje mezi jiným 200 mg (miligramů) rubidia, 70 mg lithia, 5 mg mědi, 5 mg zinku, 4 mg selénu, 2 mg uranu, 2 mg thoria, 2 mg cesia, dále 0,1 až 0,5 mg molybdenu, vanadia, stříbra a niklu, 0,002 až 0,04 mg zlata [13].

Jestliže se předpokládá, že byla kdysi doba, kdy byly oceány prostě těchto příměsí a analyzují-li se rozpustné látky, které řeky světa rok co rok ukládají do moře, pak by se mělo dostat jakési vodítko pro určení stáří oceánů. Tímto okruhem výzkumu se zabývala celá řada badatelů, kteří došli k nejrůznějším výsledkům. Např. v britské knize "Chemical Oceanography" jsou uvedena tato data [52]:

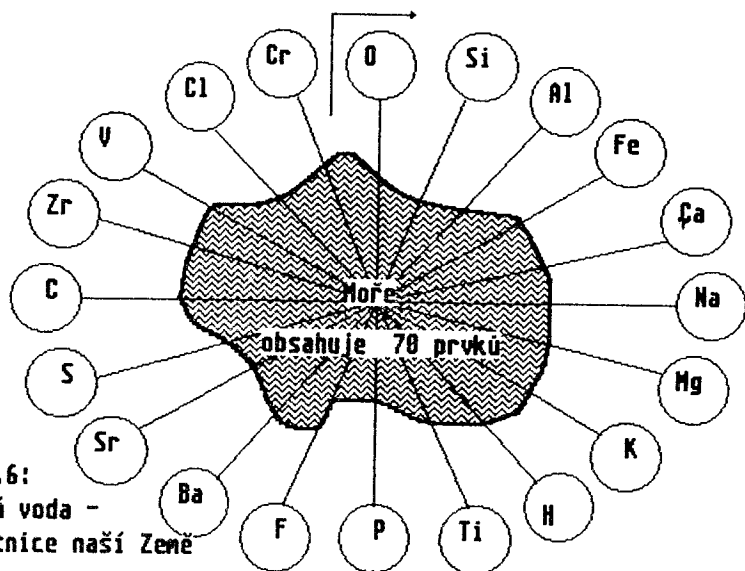
Chemický prvek

Stáří – vypočtené na základě současného ročního transportu rozpuštěných látek řekami

Sodík (Na)	260 000 000 let
Hořčík (Mg)	45 000 000 let
Křemík (Si)	8 000 let
Draslík (K)	11 000 000 let
Měď (Cu)	50 000 let
Zlato (Au)	560 000 let
Stříbro (Ag)	2 100 000 let

Rtuť (Hg)
 Olovo (Pb)
 Cín (Sn)
 Uran (U)

42 000 let
 2 000 let
 100 000 let
 500 000 let

Obr. č. 6:
Mořská voda -
klenotnice naší Země

Prvky jsou seřazeny podle četnosti. Kromě těchto prvků obsahuje mořská voda ještě dalších 50 prvků v nižších koncentracích. Prvky jsou přítomny ve sloučeninách, které jsou ve vodě rozpustné.

Přibližně stejná salinita mořské vody ve světových oceánech, ale i jevy, pozorované na mořské hladině i pod ní, vedly k přesvědčení, že se mořské a oceánské vody vzájemně promíchávají. Hledala se taková místa, která svým tvarem uzavřených podmorských bazénů mohou uchovávat vodu nepromíchanou. Taková nepromíchaná voda by vlastně měla být velmi stará. A tak se pokusili zjistit její stáří "metodou radioaktivních hodin" - měřením obsahu radioaktivního uhlíku. V oceánech dosud nezjistili vodu starší, než 4 000 let [11].

Tato řada důkazů ukazuje, že Země je mnohem mladší, než zastánci vývoje proklamovaných 4,6 miliardy let. Skutečnost, že datování, které je poskytováno těmito důkazy, ukazuje na milióny let, nemůže věřící znepokojovat, jelikož bylo již ukázáno, že všechny úvahy závisejí na

předpokladu uniformity, že procesy byly v minulosti stejné, jako dnes a na neprokazatelném předpokladu o počátečním stavu Země. Tyto procesy však nebyly vždy stejné a světová potopa, podle biblické zprávy, byla velkou katastrofou, během níž došlo k rychlým fyzikálním a geologickým změnám. Mimo to, naše Země stvořená úplně a dokonale Bohem, přijala po šesti Stvořitelových dnech tu podobu, o níž si zastánci vývoje myslí, že ji dostala jen zvolna a postupně za dlouhou dobu.

1. 3. 3. 3. ZEMSKÉ MAGNETICKÉ POLE

Naše Země je fantastický výtvar, nádherně udržovaný v rovnováze množstvím stabilizátorů, z kterých známe jen některé.

Jedním z nich je zemské magnetické pole. Chrání nás před kosmickým zářením a tzv. slunečními větry (zesílené partikulární záření slunce). Je všeobecně známo, že zemské magnetické pole podléhá silným výkyvům, které dodnes zahluje závoj záhad a nerozluštěných problémů v oblasti zemského magnetismu. Některé z nich připomínají hlavolamy [11]: třeba ten, proč si magnetický severní a jižní pól po tisíciletích, zcela nepravidelně, vyměňují místo.

Jedním z nejpozoruhodnějších objevů 19. století v oblasti geofyziky bylo zjištění rychlého úbytku tohoto pole. V roce 1835 začal Karl Friedrich Gauss měřit intenzitu zemského magnetického pole a zjistil jeho hodnotu $85,6 \cdot 10^{21}$ Ampér/m [53]. V roce 1945 byla intenzita magnetického pole již jen $80,6 \cdot 10^{21}$ Ampér/m [54], a v roce 1980 již jen $80,1 \cdot 10^{21}$ Ampér/m [30].

Magnetické pole naší Země je povětšinou nezávislé na magnetických rudách v zemské kůře. Kovy při teplotě, jež přesahuje Curieův bod (u železa při 750°C) se už nemohou zmagnetizovat. V zemské kůře, asi v hloubce 25 km, dosahuje teplota Curieovy hodnoty, takže v té hloubce železo nemůže být příčinou magnetického pole. Totéž ovšem platí i pro ostatní magnetické kovy. Dosahuje-li teplota Curieův bod v hloubce 25 km, a je-li zemská poloosa $6\,378$ km dlouhá, pak v zemském jádru je pro všechny kovy Curieova hodnota mnohonásobně překročena. Z toho tedy vyplývá, že zemský magnetismus je elektromagnetický! Naše zeměkoule není tedy permanentním magnetem. Elektrické proudění v zemské kůře vytváří magnetické pole. Jakmile se toto proudění omezuje, slabne i magnetické pole [55].

Jelikož je experimentálně dokázáno, že magnetické pole se rychle rozpadá, ubývá zřejmě i proud v zemské kůře a tím musí slabnout i magnetické pole. O příčinách a původu těchto proudů se mnoho bádá a přemýšlí. Lamb [56] se domnívá, že se jedná o volné proudy, které jsou zbytky dávných geologických a kosmických událostí. Takové proudy by přirozeně časem slably, takže se magnetické pole musí rozpadat, jak to lze také pozorovat. A k tomu se ještě ví, že v minulých dobách magnetické pole kolísalo. Nejsou však žádné důvody k předpokladu, že by se rozpad magnetického pole mohl změnit v jeho růst působením normálních, známých procesů, k nimž došlo v historických údobích. Nic tedy nemluví ve prospěch

toho, že by geologické nebo kosmické události během posledních tisíciletí mohly přispět k oživení elektrického proudu v zemské kůře.

Podle současných měření je poločas rozpadu zemského magnetického pole asi 1 400 let – ovšem za předpokladu, že zůstala rychlost rozpadu konstantní. To znamená, že během 1 400 let zeslábně magnetické pole Země o polovinu. Z toho vyplývá, že během 7 000 let (5 poločasů rozpadu po 1 400 letech), dnešní magnetické pole kleslo na jednu dvaatřicetinu své původní hodnoty. Současná hodnota magnetického pole musí tedy být 37 % jeho hodnoty v Kristově době [54]. Důsledky těchto pozorování jsou důležité.

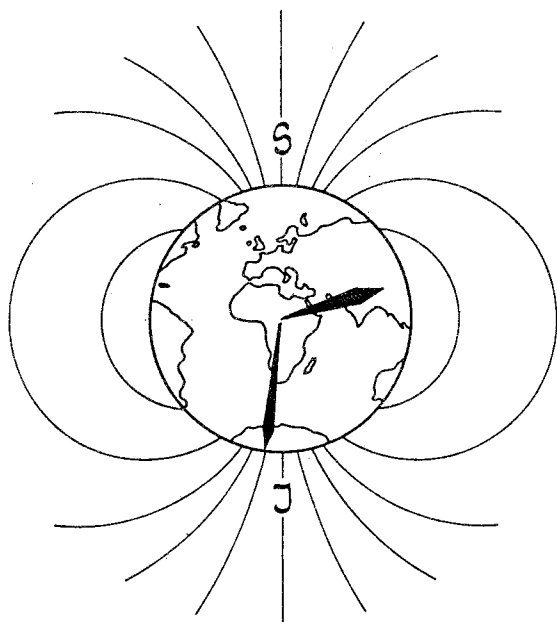
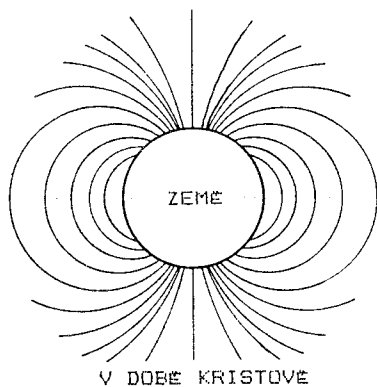
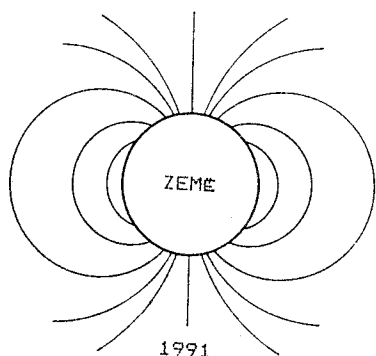
a) Z geologického hlediska měla Země v relativně krátké době podstatně silnější magnetické pole, než nyní. Čím je zemské magnetické pole silnější, tím slabší je kosmické záření, jež proniká do horní atmosféry a následkem toho tím menší je i syntéza C^{14} .

Biologické pozůstatky, které se už tehdy před několika tisíci léty ukládaly do geologických vrstev, měly v sobě už při své smrti málo C^{14} , takže se musí dnes jevit starší, než jsou ve skutečnosti. Když v těchto dobách vznikla ropa a uhlí za uvedených podmínek, byly už při svém uložení z hlediska datovací metody pomocí C^{14} radioaktivně "mrtvé" a proto se jeví jako mimořádně staré.

b) Pod ochranou magnetického pole by nebyla přiškrncena jen radioaktivita C^{14} ve vzduchu, ale bylo by přitlumeny všechno ionizující záření kosmického původu. Zemský povrch by byl mnohem méně radiaktivní, než při dnešním stavu rozpadajícího se magnetického pole. Je známo, že vzrůst ionizujícího záření zkracuje délku života všech biologických organismů a škodí jejich vitalitě. Zároveň přibývá biologických změn. Byla-li tedy jednou doba, v níž bylo ionizující záření na zemském povrchu podstatně menší, než dnes, pak by měly všechny tehdejší organismy sklon žít déle a byly by také daleko vitálnější, než dnes. Uhelové vrstvy v zemi dosvědčují obrovskou vitalitu rostlin. Obří vzrůst zvířat i rostlin v dřívějších geologických údobích ukazuje na podobnou vitalitu. Rovněž i lidé žili mnohem déle. Podle biblické zprávy Adam žil 930 let [1-K32], Metuzalém 969 let [1-K33] a Noe 950 let [1-K34]. Teprve po velkých geologických zvratech při potopě světa, které zřejmě negativně ovlivnily magnetické pole Země, začali lidé dosahovat věku do 120 let a v následujícím průběhu klesl věk až na 70 let.

c) Rozpad zemského magnetismu vytváří hodiny, na kterých můžeme odečítat čísla roků. Jsou to exponenciální hodiny, podmíněné poločasem rozpadu, které nám říkají, že naše pole zemského magnetismu zhruba do 9 000 roků zmizí. Stabilizační účinek tohoto pole však pomine již mnohem dříve. Z tohoto důvodu mohly by na naší Zemi působit bez překážky kosmické paprsky a ionizující záření a mohly by tak ovlivňovat život v nepříznivém smyslu (nebezpečné mutace). Ale naše zemské magnetické hodiny umožňují také činit závěry o stáří Země.

V roce 1970 vykazovala hodnota indukce magnetického pole 0,625 G (Gaussů) [57].

ZEMĚ SE PODOBÁ UBIHAJÍCÍM HODINAM

Před 1 400 léty byla dvojnásobná 1,25 G,
před 2 800 léty byla čtyřnásobná 2,5 G,
před 4 200 léty byla osminásobná 5,0 G,
před 5 600 léty byla šestnáctinásobná 10 G,
před 7 000 léty byla dvaatřicetnásobná 20 G.

Před sedmi poločasy rozpadu, tedy přibližně okolo roku 8 000 před Kristem, musela by indukce magnetického pole dosahovat hodnoty 98 G, což představuje již magnetickou hvězdu [13].

Potom by zhruba před 52 000 léty byla naše Země pulsarem. Ta však nikdy pulsarem nebyla a také i indukce magnetického pole o síle magnetické hvězdy je pro naši planetu nepředstavitelná. Tak zůstává pouze možnost mladé Země, které při jejím stvoření bylo dáno jako ochrana před nebezpečí vesmíru magnetické pole, které má omezenou účinnost a postupně slábne.

K tomu podotýká prof. dr. Thomas Barnes [56]: "Naše srovnání přesných dat o vzniku magnetického pole se vznikem Země dává vědecké vysvětlení, že lze položit rovnítko mezi stářím Země a takovým stářím, jaké vykazují biblická chronologie."

1. 3. 3. 4. ZTRACENÉ HELIUM

Roku 1881 chemik V. F. Hillebrandt [58] analyzoval nerosty, které obsahují uran a thorium. Když na ně působil kyselinou sírovou, zpozoroval, že se z nich ve velikém množství uvolňuje jakýsi plyn. Analýza ukázala, že je to velmi inertní plyn, který se nezúčastňuje chemických reakcí. Dva vědci, Angličan a Francouz, nezávisle na sobě, zaměřili své spektroskopy na sluneční koronu při úplném zatmění Slunce. Ve spektru se jim objevila žlutá čára a uvědomili si, že patří nějakému prvku, který je na Zemi dosud neznámý. Nazvali ho proto "sluneční" – helium. Později se podařilo zpozorovat stopy tohoto prvku na Zemi, zvláště v blízkosti uranových a thoriových minerálů. Zjistilo se, že tyto minerály vyzařují na vzdálenost až 8 cm jakési kladně nabitě "alfa-paprsky". E. Rutherford a jeho žák F. Soddy vyslovili domněnku, že ony částice "vystřelované" z minerálů, obsahujících radioaktivní prvky, jsou atomy helia. Tak bylo nakonec dokázáno, že helium na Zemi vzniká při rozpadu radioaktivních prvků. Helium je vlastně potomek tří rozpadových řad. Předně vzniká při rozpadu U^{238} (popsáno v kapitole 1. 3. 2. 3). Rozpad jediného jádra U^{238} způsobuje celou kaskádu jaderných změn, v níž vzniká 8 jader He^4 .

Druhým zdrojem helia je U^{235} , při jehož rozpadu vzniká celkem 7 atomů He^4 . A třetím zdrojem je thorium, které se velmi často vyskytuje v nerostech spolu s uranem. Při rozpadu jednoho atomu Th^{232} tedy vzniká 6 atomů He^4 . Při těchto radioaktivních rozpadech vznikající helium částečně zůstává uzavřeno v krystalových mřížkách nerostů, částečně se rozpouští v minerálních vodách a částečně uniká do atmosféry, kde se shromažďuje ve stratosféře, neboť je druhým nejllehčím plynem po vodíku. Bylo zjištěno, že

za 1 rok se nahromadí z 1 g uranu, který je v radioaktivní rovnováze se svými rozpadovými produkty, $1,16 \cdot 10^{-4}$ mm³ He a z 1 gramu thoria $2,32 \cdot 10^{-5}$ mm³ He [59]. Podle množství helia, které se v minerálech nahromadilo za věky, lze odhadovati stáří jednotlivých geologických útvarů, předpokládá-li se, že se v nich počalo helium shromažďovat od jejich vychladnutí.

Tak např. v laboratoři sovětského chemika V. G. Chlopina [58] byl zkoumán nerost uranit. Nerost pocházel z nejhlubších vrstev velmi starých hornin staré Karelíe. Podle obsahu helia bylo stáří spočítáno na 52 miliónů let. Také podle údajů, získaných v jiných světových laboratořích, bylo stáří všech ostatních nerostů, bohatých na uran a thorium podstatně menší, než se očekávalo. Heliové hodiny v uranitu ze státu Kolorado ukazovaly 4 milióny let, v uranitu z Československa 1,4 miliónu let, v uranitu z Katangy (Afrika) 77 miliónů let, atd.

Z těchto důvodů se datování nerostů pomocí obsahu helia používá jen velmi zřídka.

Další možnost datování stáří naší Země poskytuje obsah helia v atmosféře. Bylo zjištěno, že denní přírůstek helia v atmosféře Země na základě radioaktivního rozpadu radioaktivních nerostů činí 100 000 m³, což představuje přibližně 17 t He/1 den (22,4 l = 4 g He). Za 1 rok to činí 6 570 tun He. V současné době obsahuje atmosféra celkem $3,5 \cdot 10^{11}$ tun helia. Jestliže se přijme předpoklad, že veškeré helium, které je v atmosféře, vzniklo radioaktivním rozpadem, potom stáří Země vyjde na 53 miliónů let.

Země, podle současných názorů, by měla být stará 4,6 miliardy let, a to by znamenalo, že by v atmosféře mělo být 30 biliónů tun helia. Jsou tu jen dvě možnosti: buďto zde helium bylo a uniklo do vesmíru, nebo zde v množství předpokládaného stáří nikdy nebylo, právě proto, že Země není stará 4,6 miliardy let. V jedné encyklopedii [60] je uvedeno: "Chce-li se nějaké těleso uvolnit ze zemské přitažlivosti, pak by se muselo pohybovat rychlostí větší než 40 000 km/hod. Atomy plynů v horních vrstvách atmosféry mají naproti tomu rychlost jen zhruba 3 000 km/hod. Tak zůstává Země a její vzdušný obal prakticky neporušený." Jinými slovy: aby mohlo těleso překonat zemskou přitažlivost, je třeba udělit mu rychlost alespoň 11,2 km/s (druhá kosmická rychlost). Molekula helia je také fyzikální těleso a podržuje se proto tímž zákonům nebeské mechaniky, jako tisícitunová raketa. Potřebuje tedy rovněž rychlost 11,2 km/s. Při 0 °C je však nejčastější rychlost 1,3 km/s.

Prakticky tedy můžeme pokládat za správnou jen druhou možnost, která svědčí o tom, že naše planeta není tak stará, jak se uvádí. Tento výpočet předpokládá ovšem nulové množství helia v atmosféře na počátku, což nelze dokázat. Vědci se snaží tento problém obejít tvrzením, že přece jen helium překonává gravitaci a uniká z atmosféry, ale není o tom žádný důkaz.

1.3.3.5. ZÁVĚR K OTÁZCE STÁŘÍ NAŠÍ ZEMĚ

Existuje ještě asi 70 známek [13], které poukazují na mladou zemi. I když z biblického hlediska geologické stáří naší Země by nás nemuselo zajímat,

neboť "Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi" [1-K22] a kdy byl tento počátek Božího stvořitelského činu nám bible blíže neosvětluje, přece jen se díváme na naši Zemi z jiného pohledu. Geologické stáří Země úzce navazuje na existenci života, který na základě biblické chronologie nemůže být starší než 6 až 10 tisíc let a to je ve značném rozporu s všeobecným názorem. Je zajímavé, že v poslední době se objevily v tisku články určitých vědeckých pracovníků, kteří na základě svých výzkumů potvrzují skutečnost, že člověk žije na této Zemi přibližně 6 tisíc let. Jedna zpráva vychází ze studia lidského chrupu, podle kterého lidstvo je staré přibližně 6 tisíc let. Jiná zase ze studia lidských očí. Oftalmolog E. Muldašev, kandidát lékařských věd z Ufy, začal studovat takové parametry lidských očí, které klasická anatomie považuje za bezvýznamné. Jde celkem o 18 údajů, kterými lze např. měřit stupeň zakřivení oka víčkem, vnitřní zorný úhel atd. Metoda je poměrně jednoduchá. Fotografie očí se porovnávají se speciální, matematicky zpracovanou sítí. Z ní je každý z oněch 18 parametrů odečten v hodnotách, které lze vyjádřit matematicky. Tyto hodnoty se pak zpracují počítačem a vypracuje se matematický model. Zjistilo se, že lidé různých národů mají různé matematické charakteristiky očí, které jsou podobné jako otisky prstů, jakousi vizitkou člověka. Předpokládá se, že tyto znaky očí jsou jedním z nejpřesnějších vnějších projevů genů člověka. Zvláště zajímavé údaje získali při studiu rasových znaků očí. Z nich byla potom vypracována hypotéza o původu a šíření člověka na zeměkouli. Sám oftalmolog E. Muldašev k tomu podotýká [62]: "Při našich matematických výpočtech jsme vycházeli z popisu paralelnosti mezi znaky očí a geny. Výsledek je ohromující: stáří naší civilizace činí pět až šest tisíc let. Je zajímavé, že naše údaje jsou v souladu s biblí, která do téže doby klade okamžik, kdy se na zemi objevili Adam a Eva. V této souvislosti si zasluhuje značnou pozornost koncepce mnohastupňovo-vitého charakteru zemských civilizací, kdy jednu hynoucí civilizaci nahrazuje následující atd. Tato koncepce objasňuje mnohé, až dosud nepochopitelné jevy: legendu o potopě světa, původ náboženství, podivuhodné monumentální stavby minulosti a mnoho dalšího."

Jsem přesvědčen o tom, že budoucí výzkumy potvrdí tuto biblickou koncepci ještě vícekrát.

Na závěr této kapitoly ještě jedno přirovnání:

Janovi telefonuje jeho přítel a naléhavě ho prosí, aby z letiště vyzvednul pana Wonga, který má již za 1/2 hodiny přiletět. Omlouvá se, že z důvodu nepředvídaných okolností se zdržel, a že to již v žádném případě nemůže na letiště stihnout. Na otázku, jak vypadá pan Wong, mu přítel odpověděl, že ho sám nezná, ale že spoléhá na jeho inteligenci, že si jistě poradí a pana Wonga vyzvedne. Jenda okamžitě vyšel, ale byl zneklidněn. Jak pozná pana Wonga? Začal si v duchu celou situaci představovat. Podle jména by to mohl být Číňan. Říká-li se mu pan Wong, pak to nebude chlapec, ale úspěšný člověk. Je-li to Číňan, pak bude mít jistě tmavé vlasy, žlutou pleť, šikmé oči a spíše menší postavu. Když přijel na letiště, chvatně prošel množstvím lidí a hledal takovou postavu. Viděl mnoho mužů, ale žádného podle svých

představ. Byl z toho zoufalý a nevěděl, co si má počít. Asi po 1/2 hodinovém marném hledání se ozval místní rozhlas, který oznamoval, že pan Wong čeká u informační kanceláře. Jenda tam ihned pospíchal a tam se seznámil s vysokým, světlavým Evropanem, který se mu představil jako pan Wong. Jan omluvil panu Wongovi přítelovu nepřítomnost i své vlastní zpoždění a zcela si uvědomil, že jeho původní teorie o tomto muži byla beznadějně vzdálená skutečnosti a byla příčinou jeho neúspěšného pátrání.

Tento příběh ilustruje cestu vědecké práce. Když se začne řešit problém, nemohou se zvažít všechny skutečnosti, které se toho problému týkají. Podobně jako Jan se na letišti nemohl ptát všech lidí, zda jsou panem Wongem. Vědec prostě formuloval teorii a potom – jako Jan, ji ověřuje. Jestliže všechny důkazy ukazují, že teorie je špatná, je čestné, aby vědec tuto teorii opustil a vytvořil novou, lépe se shodující se skutečností. Jan by byl velice nerozumný, kdyby po setkání s panem Wongem stále ještě lpěl na tom, že pan Wong musí být Číňan.

Když vešla ve známost teorie vývoje a s ní i dlouhověkost naší Země, zdála se mnohým vědcům rozumná a začali ji prověřovat. Poznatky, shromážděné za více než 100 let usilovné práce, však tuto teorii nepodporují, spíše ji vyvracejí. Na druhé straně se čím dál tím více potvrzují biblické zprávy. Nenabízím názor, že biblické učení je prostě jinou možnou teorií proti vývoji, protože plně věřím, že učení bible o stvoření světa, života a o potopě světa atd., je pravdivé. Jsem přesvědčen o tom, kdyby nekřesťanští vědci přijali pravdy bible jako další možnost vzniku života a zprávu o potopě světa jako realitu, že by se dívali na dějiny Země pod jiným zorným úhlem, a že by našli jak v geologii, tak i v paleontologii, úplný souhlas se skutečností, což nelze tvrdit o teorii vývoje a dlouhých věků.

---

2. NA POČÁTKU BYLO SLOVO

"Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest." [1-E35].

Může dnes, na sklonku 20. století, vzdělaný člověk, obeznámený s přírodními vědami, zaujmout kladné stanovisko k existenci Boha a k náboženství, nebo má takové myšlenky odmítat bez dalšího uvažování? Může-li být podán vědecký důkaz o tom, že není žádná vyšší bytost, která by měla vliv na známou nám přírodu, pak je třeba víru v Boha i náboženství bez dalšího uvažování odmítnout jako pověru, nevhodnou pro vědecky myslícího člověka. Nelze-li však takový vědecký důkaz podat, potom je třeba zaujmout opatrné stanovisko. Je pravdou, že dosud existence Boží nebyla exaktním způsobem dokázána, ale na druhé straně ani popřena.

Do labyrintu a chaosu tohoto světa volá Pán vesmíru: "Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh" [1-E36]. Hospodin vybízí člověka, aby se na chvíli ztišil, aby přemýšlel a uznal jeho jsoucnost i vládu. V ráji se Bůh tázal člověka: "Kde jsi?" [1-E37]. Dnešní moderní člověk tuto otázku obrátil a ptá se: "Bože, kde jsi, a jsi vůbec?" Ano, Bůh je! Netvrdím tak ani na základě rozumování. Toto tvrzení je výslednicí víry. Avšak věřit v Boha jako v nanejvýš inteligentní bytost, je něco rozumného a logického.

Karl Barth v základech dogmatiky napsal [163]: "Křesťanská víra není iracionální, ani supracionální, nýbrž, rozumějme dobře – racionální. Církev, která vyslovila kredo, které vystupuje s tím nesmírným nárokem na to, že káže a zvěstuje radostné poselství, přichází s tím, že něco pochopila – vždyť rozum znamená něco pochopit – a chce, aby se i jiní chopili toho, čeho se sama chopila."

Abychom mohli chápat fyzický svět kolem nás, jsme pro tento účel vybaveni pěti smysly: zrakem, sluchem, čichem, chutí a hmatem. Tyto smysly nám však nevystačí k chápání abstraktních pojmů. Víra v Boha patří mezi tyto pojmy, neboť "věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme" [1-E38].

Víra je tudíž pro věřícího člověka šestým smyslem.

Jestliže chybí některému člověku od narození jeden smysl, např. zrak, potom v žádném případě mu nemůžeme žádnými vědeckými metodami dokázat existenci barev. Můžeme mu sebebarvitěji vyprávět o nádherných květech a jejich kouzelném zabarvení – on však to nechápe, neboť ve svém životě nikdy žádnou barvu neviděl. Podobná situace nastane, kdybychom hluchému od narození chtěli dokázat, že existuje zvuk, překrásné hudební skladby, uchvacující koncerty zpěvavých ptáků. Prostě to nejde. Tento člověk

nemá potřebný smysl a neexistuje žádný vědecký argument, kterým bychom mu to mohli dokázat. Jediná možnost je, že by se takoví lidé podrobili určité operaci, při které by byly, pokud by to bylo možné, odstraněny příčiny nevidomosti či hluchoty a potom teprve bez vědeckých důkazů by člověk prohlédl nebo začal slyšet.

Tak je tomu i se šestým smyslem – vírou. Pro toho, kdo tento dar [1-K39] nevlastní, není k dispozici žádný vědecký důkaz, kterým by mu bylo možno dokázat existenci Boží. Kdo však víru vlastní, žádný argument nepotřebuje, on prostě věří, že Bůh je a že se k němu sklání se svou velikou láskou a milosrdenstvím. Z toho by se tedy dalo usoudit, že "komu není dáno, tomu není pomoci". To však v případě víry neplatí, neboť každý, kdo po ní touží, ji může obdržet, neboť je napsáno [1-K40]: "Tedy víra ze slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží."

Víra však není jenom pouhé věření všemu, co se k věření předkládá. Víra musí mít své opodstatnění, musí mít své důkazy a ty jsou dvojího druhu: Jednak jsou to subjektivní důkazy, které spočívají v osobních zkušenostech s Bohem, a které promlouvají jen k tomu člověku, který je prožil. Dále jsou to objektivní důkazy, kterými je možno podepřít naši víru. Objektivní jsou proto, že se dají chápat rozumem a lidskou logikou.

Bůh zatím nepřistoupil k tomu, aby oznámil světu svoji existenci takovým způsobem, jakým Američané uvědomili obyvatelstvo Hirošimy a Nagasaki a tím i celý svět o existenci atomové pumy. Dosud nechává za sebe mluvit přírodu.

V dopise k Římanům apoštol Pavel zdůrazňuje, že člověk by se měl o Boží existenci přesvědčit na základě stvořených věcí [1-E41]: "Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Co totiž je u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil, takže nemají výmluvu."

Příroda, která nás obklopuje – všechny formy života – jasně dosvědčuje, že ten, který ji stvořil, je nekonečně moudrý. Častokrát lze slyšet od mnohých učených lidí následující věty: "Matka příroda to tak zařídila", "Příroda je moudrá stavitelka" atd. Cožpak je možné mrtvé hmotě přisoudit přívlastek moudrá?

Příroda dostatečně dokazuje existenci svého Stvořitele. Má tedy vlastně funkci advokáta – obhájce Boha, proti všem těm, kteří upírají Bohu jeho tvůrčí moc a vůbec jeho osobní existenci.

Mnozí těžko chápou, že se Bůh nemůže lidem osobně zjevit a pokládají to za důkaz, že žádný Bůh není. V bibli je však o Bohu napsáno [1-E42]: "On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc." Uvidět Boha je pro člověka zcela nemožné, neboť Bůh a jeho rezidence je mimo prostor a mimo čas /tzv. "třetí nebe"/. Na malém příkladu se to dá trochu představit. Uvažujme, že kdyby byly viry, které jsou člověku viditelné až při miliónnásobném zvětšení elektronickým mikroskopem, vysoce inteligentními

tvory s vyspělou technikou ve svém mikrosvětě, byly by schopny uvidět člověka a pochopit ho? Rozum nám říká, že i když by žily v lidském těle a škodily mu, že by byl člověk pro ně absolutně nepředstavitelnou osobností a že ve svém zorném úhlu by ho nikdy nemohly spatřit.

Celý, pro člověka nepochopitelný vesmír, který byl vytvořen na základě Božího stvořitelského dekretu, triumfálně dokazuje nicotnost, malost, možno říci neschopnost lidského myšlení, chápání a jednání.

V přírodě nepozorujeme jen předivnou zákonitost v kauzalitě (příčinnosti) a v teleologii (účelnosti), ale také můžeme pozorovat krásu, soulad a půvab. Krása světa neústrojného i ústrojného, rostlinstva, živočichů a zvláště pak člověka, mluví mohutnou a přesvědčivou řečí, že taková krása se mohla zrodit jen z živé, vysoce inteligentní a krásné bytosti.

2. 1. ÚCTA PATŘÍ STVOŘITELI

Lidstvo, hlavně pak od druhé poloviny devatenáctého století, vynaložilo velké úsilí na to, aby poznalo taje přírody a vesmíru. Před člověkem se otevřely nové netušené obzory, které podstatně změnily názor lidí na mnohé věci kolem nás. Přírodní vědy dosáhly mnoha výrazných úspěchů, které pomohly odstranit mnohé nemoci a pomohly odpovědět na mnohá tajemství přírody. Věda si získala autoritu a mužové vědy úctu lidu, hraničící až s nekritickým zbožňováním.

Dnes stačí, aby určitý názor byl označen slovem "vědecký", a jeho úspěch je mezi lidmi zaručen. Je samozřejmé, že tohoto psychologického faktoru využilo již mnoho podvodníků pro své čistě sobecké cíle.

V myslích mnoha lidí se usadila myšlenka o všemohoucnosti vědců, kteří tvrdí, že neexistuje nic na tomto světě nepoznatelného, ale dosud jsou pouze věci nepoznané, které se v budoucnu určitě podaří vyřešit. Zapomíná se na to, že i vědci jsou pouze lidé, jejichž vědění a moc má své určité hranice.

Žijeme v době, kdy se pěstuje na celém světě kult rozumu a uctívá se člověk, jeho intelekt a jeho schopnosti. Bůh se vyřadil převážně z lidského slovníku a úcta k němu se stala předmětem hany a posměchu. Rozšiřuje se názor, že věda dokázala naprostou nepravdivost některých biblických zpráv, jako např. o stvoření, potopě světa, početí Ježíše atd. Naproti tomu se osobní názory jednotlivých učenců, jejich hypotézy neboli domněnky přijímají bez výhrad za fakta, jakoby byly vědecky dokázané. Skutečnost je však taková, že hypotézy mají obyčejně krátkou životnost a to do té doby, než jiný vědec podá jinou hypotézu k danému problému. Zpráva bible se však nemění, je stálá a přetrvává věky.

Poslední dobou je zvláště napadáána biblická zpráva o stvoření světa

v šesti dnech. Uvěřit jí, je již dnes pro člověka dvacátého století nedůstojné. Dnes se všeobecně věří tomu, že veškerý život ke svému rozvoji a organizaci potřeboval nutně milióny let. Zajdeme si do kteréhokoliv přírodovědeckého muzea a zjistíme, že všechny exponáty z oblasti rostlinné a živočišné říše, které tam jsou pěkně uspořádány, jsou vykládány na základě dlouhých období vývojové řady. To neplatí jen o vědcích, ale se stejným postojem se setkáváme prakticky i na kazatelkách převážně většiny církví, v rozhlase i televizi. Rečníci a autoři článků hlásají teorii dlouhých údobí vývojového pochodu a popírají doslovnou biblickou zprávu o stvoření. Tyto teorie se do myšlení a chápání lidského "vtloukávají" po léta tak dokonale, že veřejnost je přijímá bez námitek a je přesvědčena o tom, že mají vědeckou platnost. Doposud jsou však jenom domněnkami a vědecké důkazy, které by je měly podepřít, jsou mizivé. Sir Arthur Keith, anglický evolucionista, k tomu prohlásil [63]: "Evoluce je nedokázána a nedokazatelná, věříme jí jen proto, že jinak bychom museli uvěřit absolutnímu stvoření, což je pro člověka dvacátého století nedůstojné."

Žasnu a současně jsem šokován. Po dvou tisících letech křesťanství je pro tohoto velkého učenice možnost aktu Stvoření nemyslitelná a nedůstojná pro člověka dvacátého století. Opírá se raději o "slepé, bezduché faktory vývoje" [64], aby vysvětlil bytí a vznik všech věcí. Spolu se švýcarským akademikem Martinem Jostem se táží, proč se o evoluci učí jako o "jediné pravdě, proč ti, kteří myslí jinak, jsou v redakcích vědeckých časopisů nežádoucí a proč je tato teorie stále ještě zastávána tak velkou většinou vědců. Spočívá to snad v tom, že darwinismus vyhovuje svou ateistickou, materialistickou ideologií přirozeným potřebám člověka spíše, než představa Stvořitele se všemi jeho důsledky?" [65]

Moderní věda použila však velkých objevů v biologii a geologii, stejně jako i v astronomii, ve spojitosti s vývojovým schématem tak rozhodně, že se pokládá skoro za neodpuštělný hřích, chápáno vědecky, když někdo myslí jinak.

Člověk ve své domnělé moudrosti ignoruje velkou skutečnost Božího stvořitelského činu. Tento postoj ze strany vědců je ve skutečnosti určitým druhem modloslužby. Neboť, co je to vlastně modla? Je to něco, co odvádí mysl člověka od pravdy, týkající se Boha. A tato novodobá představa, podobně jako pohanství dávných dob, staví lidské pojetí na místo Boha, na místo biblických inspirovaných výroků.

Příroda byla zbožňována a uctívána od nejranějších dob. Bůh Slunce byl ustanoven proto, že lidé pozorovali, že slunce je dobrodincem všeho lidstva – je zdrojem tepla, světla a síly. Věřilo se, že slunce představuje tu poslední moc přírody. Po slunci pak i jiné věci z přírody, jako Měsíc, Země, obloha, planety, mnohé rostliny a zvířata byly uctívány, neboť se věřilo, že jsou obdařeny nadpřirozenými vlastnostmi. A tak se úplně zapomnělo na Stvořitele. Apoštol Pavel k tomuto tématu píše [1-E43]: "Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou

moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů."

Zde je jasně vylíčena situace, kde Boží přívlastky jsou přenášeny ze samotného Boha na věci, které On stvořil. Tak vlastně začala modloslužba. Lidé zapomněli na Boha a klaněli se raději stvoření, než Stvořiteli. V důsledku tohoto odklonu se lidé začali povyšovat. Biblická zpráva o stavbě "Babylónské věže" [1-44] to názorně potvrzuje. Bůh však, jak je v bibli popsáno, tuto lidskou pýchu překazil.

Dnešní člověk se pyšní svými raketami a družicemi, kterými prozkoumává nebe a Zemi. Za cíl mají expanzi z této naší Země do jiných nebeských prostorů. Jako stavitelé babylónské věže za starodávna – i oni vyvyšují své vlastní schopnosti, své vlastní názory, a zapominají na Boží plán s člověkem.

Vědecký výzkum vytvořil skutečně báječné věci. Prozkoumal mnohá tajemství přírody od nejnepatrnějších stavebních kamenů hmoty přes poznání mikroorganismů, až po objevení velmi vzdálených galaxií. Ohromný pokrok byl učiněn v použití těchto objevů pro praktické oblasti života. Nesmíme nijak podceňovat hodnotu těchto kroků vpřed. A přece při tom všem nesmíme zapomenout, že zákony přírody nejsou samohybné a samočinné, a že se samy nevytvořily. Apoštol Pavel z toho vyvozuje [1-E45]: "Každý dům někdo staví, ten, kdo postavil vše, je Bůh." Johannes Kepler, známý německý astronom, v době, kdy objevil zákony pohybu planet, prohlásil [66]: "Ó, Bože, já ve skutečnosti ve svém myšlení a přemýšlení, přemýšlím Tvé myšlenky po Tobě." Tímto prohlášením ve skutečnosti vzdal Bohu Stvořiteli úctu, která mu náleží. A tak podobně by to měl učinit nejen každý vědec, ale i každý prostý člověk.

V biblických předpovědích je napsáno, že v poslední době bude celému světu hlásáno tzv. "trojandělské poselství". Poselství prvního anděla (posla), který má zvěstovat věčné evangelium obyvatelům Země, každé rase, kmeni, jazyku i národu mocným hlasem, má následující výzvu [1-E46]: "Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina soudu jeho, poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod".

Při pohledu na dokonalost našeho lidského těla, na úžasnou moudrost, skrytou v živé přírodě, na harmonický soulad mezi živočišnou a rostlinnou říší, na obrovskou záhadu genetických informací, na nepochopitelnou složitost atomů a molekul a na předivné zákonitosti, panující v celém vesmíru, vzdejme úctu a čest tomu, komu patří – našemu Bohu Stvořiteli.

2. 2. PŮVOD HŘÍCHU A ZLA A PLÁN VYKOUPENÍ

Abychom mohli pochopit příčinu potopy světa a soudů Božích, je nutno nejprve vyřešit otázku původu zla a hříchu. Dodnes mnoho lidí poukazuje na války, utrpení, nespravedlnosti, které vládou na tomto světě, jako na důkaz toho, že není žádného Boha, neboť jak by se na to mohl Bůh – Láska dívat a jak by to mohl dopustit. Tyto pohledy však pramení z neznalosti biblických důkazů o původci zla.

"Bůh láska jest" [1-K47]. Boží přirozeností a jeho zákonem je láska. Vždy tomu tak bylo a navždy tomu tak bude. Každý projev jeho tvůrčí činnosti je výrazem nekonečné lásky.

Ještě mnohem dříve, než začal přetvářet naši nesličnou a pustou Zemi k tomu, aby zde mohl existovat život a člověk, stvořil Bůh všechny nebesťany [1-E48]: "Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný, jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho."

A Jobovi Bůh ukazuje, že stvoření nebeských bytostí bylo dříve, než stvoření člověka [1-K49] "Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží?" Těmto nebeským bytostem říkáme andělé (poslové). Jsou to vyšší bytosti, než člověk, jak je patrné z těchto veršů [1-K50]: "Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ. Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej."

Láska Boží se právě projevila v tom, že nestvořil žádné automaty s naprogramovaným chováním a jednáním, ale že stvořené bytosti obdařil rozumem a svobodnou vůlí, podle které se mohly zcela svobodně rozhodnout pro poslušnou službu svému Stvořiteli. [67]: Protože základem správy Boží je zákon lásky, závisí štěstí všech rozumem nadaných bytostí na jejich dokonalé shodě s jeho velkými zásadami spravedlnosti. Bůh vyžaduje ode všech svých tvorů službu lásky, službu, která pramení z pochopení povahy Boží. Nemá zalíbení ve vynucené poslušnosti, a všem ponechává na vůli, chtějí-li mu sloužit dobrovolně.

2. 2. 1. PRVNÍ PROJEV ZLA V NEBESÍCH

Dokud všichni tvorové uznávali věrnost lásky, vládla v Božím vesmíru dokonalá svornost. Nebesťáci zástupově s radostí plnili úmysly svého Stvořitele. Byli šťastni, že jsou odleskem jeho slávy, a s nadšením ho chválili. Láska

k Bohu byla tím nejvyšším, láska k druhým pak byla upřímná a nesobecká. Žádný nesoulad nerušil nebeskou harmonii. Tento šťastný stav byl však zasažen změnou. Vyskytl se jedinec, který zneužil svobody, již Bůh poskytl svým tvorům. Hřích povstal z toho, koho Bůh po Kristu nejvíce poctil a kdo stál v moci a slávě nejvýše mezi nebešťany. Lucifer, "syn jitra", byl první mezi cherubíny, svatý a neposkvrněný. Stál před velkým Stvořitelem a trvalé paprsky slávy, zasahující věčného Boha, dopadaly na něho. [1-E51]. "Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Eden-u, zahradě Boží, ozdoben všemi drahokamy ... Byl jsi zářivý cherub ochránce, k tomu jsem tě určil, přebýval jsi na svaté hoře Boží, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů, na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost."

Poznenáhlu začal Lucifer toužit po povýšení. V Písmu svatém se praví [1-E52]: "Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvělost jsi zkazil svoji moudrost ..." [1-E53]: "A v srdci sis říkal: Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy. Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit." Ačkoli veškerá jeho nádhera byla od Boha, začal ji tento mocný anděl pokládat za svou vlastní. Nespokojen se svým postavením, ač ctěn z nebešťanů nejvíce, opovázil se bažít po poctách, náležejících toliko Stvořiteli. Místo, aby se snažil o to, aby všechny stvořené bytosti projevovaly nejvyšší lásku a oddanost Bohu, usiloval o to, získat jejich službu a věrnost pro sebe. A protože bažil po slávě, kterou věčný Otec obdařil svého Syna, chtěl tento kníže andělů získat moc, která byla výsadou jedině Kristovou. Dokonalý soulad nebes byl nyní narušen. Luciferovy sklony, sloužit sobě samému místo svému Stvořiteli, vzbudily obavy u těch, kteří soudili, že sláva Boží má být svrchovaná. Avšak varování, učiněná s nekonečnou láskou a milosrdenstvím, vzbudila jen ducha odporu. Lucifer připustil, aby jej ovládla žárlivost na Krista, a stal se ještě odhodlanějším.

Umyslem tohoto vznešeného anděla bylo, popřít nadvládu Syna Božího, a tak zlehčit moudrost a lásku Stvořitelovu. K tomu cíli napjal všechno své úsilí ten, jenž po Kristu byl prvním mezi nebešťany. Avšak Bůh, který ponechává všem svým tvorům svobodnou vůli, neponechává nikoho bez ochrany před sofistikou, již se vzpouira snaží ospravedlnit. Ještě než vypukl velký boj, měli všichni jasnou představu o vůli Boha, jehož moudrost a dobrota byla zdrojem vši jejich radosti. Lucifer si přestal vážit vysokých poct jako zvláštního daru od Boha, a proto přestal pociťovat vděčnost k svému Stvořiteli. Vypínal se ve své nádheře a povznešenosti a toužil rovnat se Bohu. Nebešťané jej milovali a ctili, andělé ochotně vykonávali jeho příkazy a uznávali jeho moudrost a slávu. Syn Boží však byl vznešenější, než on, byl v moci a vážnosti rovný s Otcem. A to mu vadilo.

Opustiv své místo v bezprostřední blízkosti Otce, začal Lucifer šířit mezi anděly ducha nespokojenosti. Pracoval v naprosté tajnosti a zatím zakrýval své skutečné úmysly rouškou oddanosti k Bohu. Falešně líčil úmysly Boží, překrucoval je, aby vyvolal rozkol a vzbudil nespokojenost. Takto zažehnutý duch nespokojenosti konal své zhoubné dílo. Ačkoliv nedošlo k otevřeným

projevům, vzrůstal mezi anděly nepozorovaně rozkol v citech. Byli mezi nimi takoví, kteří se zalíbením přijímali Luciferovy lži o vládě Boží. Ačkoli byli až dosud v dokonalém souladu s řádem ustanoveným Bohem, stávali se nyní nespokojenými a nešťastnými. Byli nespokojeni s povznesením Krista. Byli ochotni podporovat Luciferův požadavek rovnosti s Kristem. Avšak věrní a oddaní andělé udržovali moudrost a spravedlnost Božího řádu a snažili se smířit svedené anděly s vůlí Boží. Kristus byl Synem Božím. Byl jedno s Bohem, dříve než byli stvořeni andělé. Stál vždy po pravici Otce. Jeho požehnaná moc, plná blahodárnosti pro všechny, kdož se jí podřizují, byla dosud nesporná.

Ve své velké milosti, snašel Bůh dlouho Luciferovy úklady. Nikdy předtím se v nebesích neobjevil pocit nespokojenosti a nelibosti. Byl to nový prvek, cizí, záhadný a nevypočitatelný. Lucifer sám si zprvu neuvědomoval skutečný ráz svých pocitů. Neviděl, kam ho zavádějí. Bylo mu dokázáno, že jeho nespokojenost nemá příčiny, a byly mu ukázány následky, setrvá-li ve vzpouře. Přišel čas konečného rozhodnutí, buď se plně podrobí Boží nadvládě, anebo přejde v otevřenou vzpouru. Tak se stalo, že z Lucifera, světlohoše, který sdílel slávu Boha a chránil jeho trůn, se přestoupením zákona stal satan, odpůrce Boha a svatých a škůdce těch, jež nebe svěřilo jeho vedení a ochraně.

Vyslovil odhodlání bojovat za postavení, jež mu přísluší, a převzít vedení všech, kdo se stanou jeho stoupenci. Velmi mnoho andělů projevilo úmysl přijmout ho za svého vůdce. Doufal, že získá na svou stranu všechny anděly, stane se rovným samotnému Bohu a získá poslušnost všech nebešťanů. Věrní andělé však stále naléhali na něho a jeho stoupence, aby se pokorili Bohu. Satan však zašel už příliš daleko. Duch nespokojenosti dozrál k zjevné vzpouře. Bylo třeba, aby se satanovy plány plně rozvinuly, aby pak všichni mohli pochopit jejich skutečnou povahu a cíle.

2. 2. 2. PROČ BŮH NEZNIČIL ZLO HNED V POČÁTKU

Správa Boží zahrnovala nejen obyvatele nebes, ale i všech světů, které Bůh stvořil. Lucifer soudil, že strhne-li do vzpoury anděly nebeské, strhne do ní také všechny světy. Uměl dovedně předvést problém ze svého hlediska, používaje chytráctví a lži k zajištění úspěchu. Jeho vynalézavost v klamání byla opravdu velká. Všechny jeho skutky byly zahaleny tajemstvím, takže andělé mohli jen nesnadno odhalit pravou podstatu jeho konání. Dokud se tedy jeho plány plně nerozvinuly, nebylo možné poznat, o jak zlou věc jde, jeho nespokojenost se nezdála vzpourou. Dokonce ani věrní andělé nepoznali její nebezpečnost a neviděli, kam jeho konání vede. Proto bylo třeba času, aby se sám projevil ve svém prohnáném díle.

Věčná moudrost nezničila satana, i když jej vyvrhla z nebe. Přestože služba lásky je Bohu milá, musí oddanost věřících spočívat na přesvědčení

o jeho spravedlnosti a shovívavosti. Obyvatelé nebes a světů nebyli připraveni pochopit povahu a následky hříchu a nebyli by pochopili zničení satana jako projev Boží spravedlnosti. Kdyby byl satan hned zcela zničen, mnozí by pak sloužili Bohu ze strachu a nikoli z lásky. Vliv podvodníka by tím nebyl zcela zničen, ani duch vzpoury by nebyl zcela vymýcen. Pro dobro celého vesmíru na věčné časy musí satan plně rozvinout své zásady, aby všechny bytosti viděly v pravém světle jeho útoky na správu Boží, a aby se tak spravedlnost a milost Boží i neměnnost Božího zákona jednou provždy ukázaly nespornými.

Satanova vzpoura měla být celému vesmíru poučením pro všechny časy – věčným svědectvím o povaze hříchu a jeho strašných následcích.

Ten, jenž vládne na nebesích, je tím, který od počátku vidí konec, tím, jemuž tajemství minulosti a budoucnosti jsou stejně zjevná a který přes hoře, tmu a zkázu, kterou přináší hřích, spatřuje naplnění svých vlastních úmyslů lásky a pozhnání. A to pochopí jednou všichni obyvatelé vesmíru, jak věrní, tak odpadlí.

2. 2. 3. POKUŠENÍ A PÁD ADAMA A EVY

Když už nemohl satan rozněcovat vzpouru v nebi, našel si ve svém nepřátelství vůči Bohu nové pole: osnoval zkázu právě stvořeného lidského plemene. Puzen závistí se rozhodl, že je podnítí k neposlušnosti a přivodí na ně za jejich vinu odplatu za hřích. Změní jejich lásku v nedůvěru a jejich chvalozpěvy ve výtky proti Stvořiteli. Tím nejen uvrhne tyto nevinné bytosti do neštěstí, do něhož se sám dostal, ale znectí i Boha a zarmoutí nebe.

Naši první rodiče nebyli ponecháni bez upozornění na nebezpečí, jež jim hrozí. Svou blaženost si mohli podržet jen za podmínky, že budou věrní zákonu Stvořitelovu. Bůh je bohatě oblažil, avšak kdyby neuposlechl jeho vůle, nemohl by jich ušetřit, právě jako neušetřil andělů, kteří zhřešili. Zkouškou jejich poslušnosti a lásky k Bohu byl učiněn strom poznání. Pán uznal za vhodné uložit jim pouze tento jediný zákaz při užívání všeho, co bylo v zahradě; nebudou-li dbát jeho zákazu, budou vinni přestupkem. Satan je nesměl pronásledovat stálým pokušením. Mohl s nimi vejít ve styk jen v bezprostřední blízkosti zapovězeného stromu.

Aby mohl satan své dílo provést nepozorovatelně, zvolil za svůj nástroj hada, který byl tehdy jedním z nejmoudřejších a nejkrásnějších tvorů na zemi.

Eva, nedbajíc varování andělů, ocitla se před zapovězeným stromem a s údivem a se zájmem si jej prohlížela. Jeho ovoce bylo překrásné a Eva si kladla otázku, proč jim je Bůh odpírá. To byla příležitost pro pokušitele. Jako by četl její myšlenky, oslovil ji [1-E54]: "Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?". Eva byla překvapena a ohromena. Místo, aby odtamtud prchla, setrvala tam v údivu, že slyší hada mluvit. Netušila, že okouzlující had by mohl být prostředníkem poraženého nepřítele. Na

pokušitelovu záluďnou otázku odpověděla [1-E55]: "Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: "Nejezte z něho, ani se ho nedotkňte, abyste nezemřeli." Had ženu ujišťoval: "Nikoli nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh, znát dobré i zlé."

Taková je satanova činnost od dnů Adamových až po naše dny a jeho činnost je velmi úspěšná. Ponouká lidi, aby nevěřili v lásku Boží, a aby pochybovali o jeho moudrosti. Pokouší lidi k neposlušnosti a namlouvá jim, že tím dosáhnou podivuhodných znalostí. To všechno je však klam. Zaslepeni ideami pokroku, pošlapávají Boží přikázání a dostávají se na cestu, jež vede k úpadku a záhube.

Satan namlouval prvnímu páru, že porušením Božího zákona získají prospěch. Nepřiznal se však, že za svůj přestupek se stal vyvrhelem nebe. Eva opravdu uvěřila slovům satanovým [1-E56] a když "viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost, vzala tedy z jeho plodů a jedla." A když sama taktž zhřešila, stala se nástrojem satanovým a přivodila zhoubu svému manželovi: "dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl." Láska a mír, v němž dosud žili, zmizel a místo něho zaplavil je pocit prohřešení, zmocnil se jich strach z budoucnosti. Nyní začali chápat pravou podstatu svého hřichu. Satan jásal nad svým úspěchem. Svedl ženu, aby nevěřila v lásku Boží, aby pochybovala o jeho moudrosti a přestoupila jeho zákon, a skrze ni způsobil i Adamův pád.

Následky tohoto hřichu byly strašné. Po svém pádu nesměli Adam s Evou zůstat v ráji, byl jim zapovězen přístup ke stromu života. Na celou zemi a živou přírodu dopadlo Boží zločecství, aby to člověku vždy připomínalo následky vzpoury proti Bohu. Přival hoře, který vyplynul z přestoupení našich prvňích rodičů, pokládají mnozí za příliš strašný následek "za tak malý hřich" a zlehčují moudrost a spravedlnost Boží v jeho jednání s člověkem. Zahloubají-li se však do tohoto problému, poznají svůj omyl. Bůh stvořil člověka k obrazu svému, bez hřichu. Země měla být obydlena bytostmi jen o málo nižšími, než jsou andělé. Jejich poslušnost bylo nutno vyzkoušet, protože Bůh nechtěl, aby svět naplnili takoví, kteří nedbají jeho zákona. Ve svém velkém milosrdenství neuložil však Adamovi přísnu zkušku. A protože dodržení zákazu bylo snadné, jeho překročení bylo hřichem neobyčejně těžkým.

Pád člověka naplnil celé nebe smutkem. Svět, který Bůh stvořil, byl poskvrněn kletbou hřichu, a bytosti, jež jej obývaly, byly odsouzeny k neštěstí a smrti.

2. 2. 4. SATAN SE STÁVÁ VLÁDCEM TOHOTO SVĚTA

Kdyby Adam s Evou zůstali věrni Božímu příkazu a nepřistoupili by k zapovězenému stromu, nemuseli se vystavit svodu nepřitele. Zůstali by v ráji

a svou čínorodou prací, která by je naplňovala štěstím a radostí, by ráj rozšířili po celém zemském povrchu. Měli by rovněž přístup ke stromu života, který by jim zajišťoval věčný život. Bezpochyby by Adam byl zástupcem naší Země před Bohem a na naší zemi by panoval věčný pokoj a mír. Nepocházelo by k žádným nedorozuměním, válkám, hříšnému způsobu života a lidé by byli vládli nad celou přírodou, která by byla v harmonickém souladu. Byl by to život nepředstavitelně krásný a Bůh by jej denně naplňoval svou přízní a svým požehnáním.

Všechny tyto představy ztroskotaly neposlušností člověka k Božímu zákonu. Po jeho pádu bylo ihned uloženo svatým andělům, aby střežili strom života a tím byli Adam s Evou odloučeni od "elixíru života". Proto museli zemřít. Při svém stvoření byl Adam učiněn vládcem nad zemí. Tím, že podlehl pokušení, upadl však v moc satanovu. "Od kohož kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben" [1-K57]. Když se člověk stal zajatcem satanovým, přešla moc, kterou měl, na vítěze. Tak se stal satan "bohem tohoto světa" [1-K58]. Sám Pán Ježíš ho nazval "vládcem tohoto světa" [1-E59]. Zmocnil se tedy vlády nad zemí, jež byla prvotně svěřena Adamovi. Bůh to dopustil, neboť právě zde na zemi se měl projevit hřích v pravém slova smyslu. Měl ukázat svou pravou povahu všem nebešťanům a obyvatelům jiných planet, kteří neupadli do hříchu. Měl zjevit, kam to až dojde, když se naruší Boží zákon, Jeho vůle a odvrácení se od Boha.

[68] Pro mnohé lidi je původ hříchu a příčina jeho existence zdrojem velké bezradnosti. Vidí, jak působí zlo, jaké strašné následky přináší v strastech a zpuštění, a kladou si otázku, jak se to všechno může dít za vlády toho, jehož moudrost, moc a láska jsou nekonečné. Je to tajemství, pro něž nemohou najít vysvětlení. A ve své nejistotě a v pochybách jsou zaslepeni natolik, že nevidí pravdu, tak jasně zjevenou v slově Božím. Je nemožné vysvětlit původ hříchu tak, aby bylo zřejmé, proč vůbec existuje. Dost se dá však pochopit ze vzniku a z konečného soudu hříchu, aby se plně zjevila spravedlnost a laskavost Boží, s níž jedná Bůh se zlem. Nic neučí Písmo jasněji, než to, že Bůh není v žádném případě odpovědný za vznik hříchu, že vznik vzpoury není způsoben nějakým svémocným odnětím božské milosti, nebo nějakou nedokonalostí božské správy. Hřích je vetřelec, pro jehož výskyt nelze udat žádný důvod. Je tajemný, nevypočitatelný; omlouvat ho znamená bránit jej. Jediný výklad hříchu je výklad poskytnutý ve slově Božím. Je to přestoupení zákona, je to důsledek působení zásady, která je v nepřátelském vztahu k velkému zákonu lásky, základu to božské správy.

2. 2. 5. PLÁN VYKOUPENÍ ČLOVĚKA

Syn Boží, slavný Vládce nebes, byl jat lítostí nad padlým lidstvem. Jeho srdce se pohnulo nekonečnou soustrastí, když před ním vyvstalo utrpení ztraceného světa. Jeho božská láska však pojala plán, jak lidstvo vykoupit. Porušený zákon Boží si žádal život hříšníka. V celém vesmíru byl pouze

jediný, kdo se mohl zasadit ve prospěch člověka. Protože božský zákon je právě tak svatý, jako Bůh sám, mohl pouze jediný, jenž je rovný Bohu, dosáhnout odčinění hříchu. Pouze Kristus mohl vysvobodit padlého člověka z prokletí zákona a uvést jej opět v soulad s nebem. Kristus vezme na sebe vinu a hanbu hříchu, jenž je Bohu tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí největší utrpení, aby zachránil ztracené lidstvo.

Plán spásy byl již stanoven ještě před stvořením tohoto světa, neboť Kristus je "Beránkem, zabitým od počátku světa" [1-K60]. Apoštol Petr to vyjádřil takto [1-K61]: "Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z mocného svého obcování toho, od otců vydaného. Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného Krista, předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časích posledních pro vás."

Z těchto veršů vyplývá, že Bůh ještě před stvořením člověka měl připravenou jeho záchranu, neboť předzvěděl, že člověk padne do hříchu. Je to však Boží láska, která umožňuje každému člověku odpuštění hříchu a jeho záchranu od věčné smrti. "Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný" [1-K62].

Člověku se dostalo prvního sdělení o vykoupení v rozsudku, jenž byl ještě v ráji vyneseno nad satanem. Hospodin prohlásil [1-K63]: "Nepřítelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem její, ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu." Tentoto rozsudek, vyneseno v přítomnosti našich prvních rodičů, byl pro ně zaslíbením. Byl v něm předpovězen boj mezi člověkem a satanem a bylo v něm naznačeno, že moc velkého nepřítele bude nakonec zlomena. Adam a Eva stáli před spravedlivým Soudcem jako viníci a očekávali rozsudek, který si přivodili svým proviněním. Avšak dříve, než se dozvěděli o životě plném strastí a bolesti, který bude napříště jejich údělem, a o tom, že se musí opět v prach obrátit, vyslechli slova, jež jim dala naději. Ačkoli budou muset trpět mocí svého silného nepřítele, mohou vzhlížet ke konečnému vítězství.

Nejen člověk, ale i země se dopuštěním hříchu dostala pod moc bezbožníka a měla být opět získána skrze plán vykoupení. Kristus svou obětí, již splatí trest za hřích, nejen vykoupí člověka, ale obnoví i vládu, kterou člověk ztratil. Vše, co ztratil první Adam, obnoví druhý.

Plán vykoupení měl ještě širší a hlubší účel, než jen správu člověka, ale také, aby před celým vesmírem obhájil povahu Boží. Smrt Kristova pro spásu člověka nejen zpřístupní nebe lidem, ale před celým vesmírem ospravedlní postup Boha a jeho Syna proti vzpouře satanově. Upevní věčnou platnost zákona Božího a odhalí povahu a následky hříchu.

Kristus se podjal úkolu vykoupit lidstvo a zachránit svět z drápů satanových. Velký zápas, započatý v nebi, se měl rozhodnout na zemi samé, na místě, na něž si satan činil nárok.

Celý vesmír stanul v úžasu, že Kristus se sám pokoří, aby spasil padlé lidstvo, že se uvolí opustit svou slávu a vzít na sebe lidskou přirozenost. Když

Kristus přišel na náš svět v podobě lidské, všichni sledovali s nejvřelejší účastí, krok za krokem, krvavou cestu od jesliček až po Kalvárii, po níž kráčet. A když Kristus ve svém posledním smrtelném zápase na kříži zvolal "Dokonáno jest" [1-K64], zazněl vítězný jásot všemi světy a samým nebem. Naplnilo se první proroctví o Kristu, kdy mu satan potřel patu (ukřížování), ale Kristus mu potřel hlavu. Je napsáno [1-K65], že "skrže smrt zahladil toho, kterýž má vladařství smrti, to jest ďábla a vysvobodil ty, kteříž bázní smrti po všechem čas života podrobeni byli v službu."

Kristovou smrtí byl satan poražen a definitivně stržen na zem.

[1-E66] "Přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Proto jásejte nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte! Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá."

2. 2. 6. SATANOVA ČINNOST V ZÁVĚRU LIDSKÝCH DĚJIN A JEHO KONEC

I když smrtí Kristovou byl satan definitivně poražen a s konečnou platností vyobcován z nebes, zůstává ještě na naší zemi, než bude nad ním vykonán konečný rozsudek [68]: Satan dobře ví, že mu již mnoho času nezbývá, proto sbírá všechny své síly a vrhá se s celou svou mocí do boje. Zatímco lidé nic nevědí o jeho lstivých úmyslech, je tento nepřítel neustále na číhané. Proniká do každé domácnosti, do kostelů, do národních shromáždění, do soudních síní, všude mate, rozrušuje rodiny, zasévá nenávisť, závist, spory, povstání, vraždy. Je strůjcem všech válek, nepokojů, utrpení a nespravedlností. Je neúnavný ve své činnosti a vynalézavosti, aby člověka odvedl od Boha a od Jeho zákonů. Našeptává lidem, že kdyby existoval Bůh, že by to všechno zlé nemohl dopustit.

[69] Rovněž prohlašuje, že zákon, který vyřkl Bůh vlastním hlasem, je špatný, že některá jeho ustanovení neplatí. Je to poslední veliký klam, kterým satan působí na svět. Nepotřebuje napadat celý zákon. Podaří-li se mu svést lidi k tomu, aby přestali dbát jediného ustanovení, dosáhne svého cíle, neboť "kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem." [1-E67] Přivolí-li lidé k porušení jediného přikázání, dostávají se pod moc satanovu. Nahrazením zákona Božího lidským zákonem se satan snaží ovládnout celý svět. Boj proti zákonu Božímu, který byl započat v nebesích, bude pokračovat až do konce času. Pak přijde konec. Bůh obhájí svůj zákon a vysvobodí svůj lid. Satan a všichni ti, kdož se přidali k jeho vzpouře, budou vyhlazeni. "Zasedne soud a vladařskou moc mu odejmou, a bude úplně vyhlazen a zahuben" [1-E68]. Hřích a hříšníci vymizí, "nezůstane ani kořen ani ratolest" [1-K69].

Kořenem je míněn satan, ratolestmi jeho následovníci. Mezi následovníky satana nepatří jen velcí hříšníci, zločinci a vrazi, ale také ti, kteří byli listivou mocí Satanovou svedeni do bludu, "Zlí pak lidé a svůdcové půjdou v horší, i ti, kteříž v blud uvodí, i ti, kteříž jsou bludem pojati" [1-K70]. Proto jsou věřící lidé apoštolem Pavlem varováni [1-K71]: "A tohoť prosím, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě řečí." Je nutné si uvědomit, "že v posledních časích odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení ďábelských" [1-K72]. Tato učení se budou velmi podobat pravému učení a podle předpovědí budou doprovázena velkými divy a zázraky [1-K73]: "Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci a činití budou divy veliké a zázraky, takže by svedli, by možné bylo, také i vyvolené". [1-E74]. "Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale nalezli zalíbení v nepravosti." Je to sice paradoxní, ale o to víc skutečné, že satan a jeho služebníci se dovedou předvádět jako Kristovi služebníci [1-K75]: "Nebo takoví falešní apoštolové jsou dělníci listiví, proměňující se v apoštoly Kristovy. A není div. Nebo i sám satan se proměňuje v anděla světlosti. Protož není to tak veliká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich." Tito lidé mají v závěru lidských dějin ve jménu Kristově konat všelijaké zázračné činy, ale na soudu Božím neobstojí [1-K76]: "Množit' mi děj v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali a ve jménu tvém ďáblů nevyvítili, a v tvém jménu divů mnohých nečinili? A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti." Proto je velmi důležitá rada apoštola Jana [1-E77]: "Milovaní, nevěřte každému vnučnutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa." Proto jenom ti, kteří budou žít v těsném spojení s Ježíšem a budou se řídit vůlí Boží, zjevenou v Jeho slově, ujdou všem nástrahám satanovým a dojdou cíle ve spasení z milosti, kterého se jim dostane od Spasitele světa Ježíše Krista. Ti, kdož pohrdnou milostí Boží, sklídí to, co zaseli.

Na začátku velkého sporu nechápali andělé jeho podstatu. Kdyby satan a jeho přívrženci byli tehdy museli nést následek svého hříchu, byli by bývali vyhlazeni, nebeské bytosti by však z toho nebyly poznaly, že to je nevyhnutelný následek hříchu. V jejich myslích by to bylo zanechalo pochybnost o dobrotivosti Boží, jako sémě zla, které by plodilo své smrtelné ovoce hříchu a bídy.

Jinak tomu bude, až velký spor skončí. Celý vesmír se stane svědkem toho, jaká je povaha a jaké jsou následky hříchu. Povaha Boží bude zjevena všem stvořeným bytostem. Všichni uvidí, že předpisy zákona Božího jsou dokonalé a neměnné. Tehdy hřích projeví svou podstatu a satan svou povahu. Tehdy vyhlazení hříchu ospravedlní lásku Boží a utvrdí čest Boží před všemi bytostmi vesmíru, které s nadšením plní vůli Boží a v jejichž srdci je zákon Boží.

Právem se tedy andělé mohli radovat, když hleděli na Spasitelův kříž, neboť, i když tehdy všemu nerozuměli, poznali, že zničení hříchu a satana je provždy jistotou, že vykoupení člověka je zajištěno, a že vesmír je na věky zabezpečen. Stvoření, jež prošla zkouškou a obstála při ní, se již nikdy neodvrátí od věrnosti tomu, jehož povaha se před nimi plně ukázala jako nezměrná láska a nekonečná moudrost.

2. 3. P O T O P A S V Ě T A V B O Ž Í M P Ř E D Z V Ě D Ě N Í

Bible není nazývána knihou Boží anebo Božím Slovem bezdůvodně. Začíná a končí Bohem. Celý obsah má k němu vztah. Vlastně, kdybychom z bible odstranili všechny zmínky o Bohu, nebylo by toho mnoho, co by stálo za přečtení [70].

Bible je totiž zjevením Boha – pokusem Božím, abychom mohli poznat, jaký je a jaký má být vztah k Němu. Je sice pravda, nelíčí nám Boha tak, abychom jej mohli přesně vymalovat, vytesat či vytvořit, to je absurdní.

2. 3. 1. J A K Ý J E B Ů H P O D L E B I B L I C K É H O Z J E V E N Í

Bible nám nepředstavuje Boha jako bůžka nebo jako nějaký filozofický pojem či definici [71]. V bibli se setkáváme s živým, osobním Bohem, je tedy živou bytostí. Není pouhou smyšlenkou, bájí, předmětem obrazotvornosti, ale skutečnou bytostí: "Nebo On je Bůh živý a zůstávající na věky" [1-K78]. Má své sídlo "vyslychej na nebesích v místě přebývání svého" [1-K79]. Vidí a slyší "oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám" [1-E80].

Myslí a tvoří "Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá." [1-K81].

Stal se Stvořitelem celého vesmíru i naší Země. V bibli je popsáno mnoho dalších Božích vlastností, které dokazují, že je živou bytostí,

Druhým biblickým zjevením o Bohu je, že je věčný. Neexistuje okamžik, v němž by Bůh nebyl: "Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože" [1-E82]. Je prostě nesmrtelný: "Protož králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků" [1-K83]. Dalším zjevením je, že Bůh je všemohoucí. David to

vyjádřil takto: "Hospodine ... panuješ nade vším, máš v rukou moc a bohatýrskou sílu" [1-E84] a Job: "uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný." [1-E85].

Bůh je také vševědoucí. Ví všechno, nic není před Ním ukryto "On zjevuje hluboké věci z temnosti" [1-K86]. Jeremiášovi řekl: "Volej ke mně a ohlásímť se a oznámímť věci veliké a tajné, o nichž nevíš" [1-K87]. Budoucnost je pro Něho tak jasná, jako minulost: "Aj, prvnější věci přišly a i nové předpovídaje, dříve než se začnou, dám o nich slyšeti vám" [1-K88]. Vidí konec hned od začátku: "Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo" [1-E89]. Před Ním není nic tajného: "On zjevuje věci hluboké a skryté, zná to, což jest v temnostech a světlo s ním přebývá." [1-K90] "Vždyť Hospodin je Bůh vševědoucí, jedná nevyzpytatelně" [1-E91].

Osobnost Boží je pro nás absolutně nepochopitelná a bible nám zjevuje celou řadu dalších Jeho vlastností a schopností. Tím, že je vševědoucí, dokáže předzvědět každou situaci, která se v budoucnu vyvine. Rovněž při stvoření člověka, předzvěděl, že člověk padne do hříchu, a proto učinil plán spasení ještě před jeho stvořením, jak již bylo popsáno dříve v kap. 2. 5. Při formování naší pusté a nesličné Země v týdenním stvořitelském aktu, předzvěděl zkaženost prvního světa a nutnost svého zásahu potopou světa. Proto na tuto okolnost pamatoval již při přetváření naší Země, což lze vydedukovat z 1. kapitoly knihy Genesis.

2. 3. 2. BOŽÍ STVOŘITELSKÝ TÝDEN

Bible uznává existenci nadřazené Bytosti, která je nejen všemohoucí, vševědoucí, věčná a nekonečná, ale že je také současně Stvořitelem vesmíru a naší Země. Tato slavná bytost, kterou bible nazývá Bohem, je prapříčinou všeho. Je tvůrcem a Mistrem všeho živého i neživého, od největší galaxie až po nejdrobnější mikroorganismy. On "zavěsil" hvězdy do prostoru a vykreslil křídla motýla. On učinil hory i atom.

2. 3. 2. 1. NA POČÁTKU STVOŘIL BŮH NEBE A ZEMI

To je citace prvního verše bible. Říká se tomu "Creatio prima" /první stvoření/. K tomuto tvrzení se bible vždy znovu a důrazně vrací. Nehemiáš zapsal [1-K92]: "Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všecko vojsko jejich, zemi i všecko, což jest na ní, moře i všecko, což jest v nich...".

Jeremiáš [1-E93]: "Ach, Panovníku Hospodine, hle, ty jsi učinil nebesa i zemi svou velikou mocí a svou vztaženou paží." a žalmista David [1-K94]: "Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi." atd. V bibli je mnoho veršů, které tuto skutečnost potvrzují.

Na otázku, jak Bůh učinil celý vesmír, nám bible odpovídá zcela prostě [1-E95]: "Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na

co hledíme, nevzniklo z viditelného." A co o vzniku Vesmíru tvrdí současná věda? Samozřejmě – nedokazuje, že původcem Vesmíru je Bůh... Takové poznání leží mimo rámec a mimo možnosti metod vědeckého zkoumání. Ale obraz Vesmíru, který ukazuje, souhlasí se zprávou o stvoření v tom, že Vesmír není věčný, ale že měl svůj počátek a že zřejmě vznikl – a to je na současných teoriích patrné to nejzajímavější – z ničeho. Bližší informace jsou uvedeny v první knize "Tajemství stvoření" na str. 22-27 [72].

Jak dlouho trvalo Bohu, než vykonal stvořitelský akt? Jen po dobu, než vyslovil slovo [1-K96]: "Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou a duchem úst jeho všecko vojsko jejich. Nebo On řekl, a stalo se, on rozkázal a postavilo se."

To neznamená, že by Bůh učinil všechno ve vesmíru najednou – pouze nám to odhaluje způsob tvoření. Bohu stačí, když promluví, vyjádří přání a atomy se podřizují jeho vůli. Proto nepotřebuje ke splnění svého úmyslu dlouhé časové údobí. Dovede jednat velmi rychle. U Boha není nic nemožného.

A tak společně s vesmírem, který obsahuje milióny a milióny sluncí a planet, byla stvořena i naše Země, a to na počátku Božího stvořitelského díla. Bible nám blíže nespecifikuje dobu, kdy Bůh započal toto grandiózní dílo, ale je vskutku velkolepé. Podle vědeckých měření rychlosti vzdalování spirálních galaxií a na základě různých odhadů skutečné vzdálenosti oněch soustav bylo vypočteno stáří našeho vesmíru na 18 miliard let [73]. Americký astronom Edwin Hubble jako první sestavil diagram, kde na jednu osu nanášel rychlosti vzdalování galaxií, odvozené ze změřeného rudého posuvu, na druhou osu pak vzdálenosti těchto soustav. A tu se ukázalo, že mezi oběma veličinami je lineární vztah, tj., že galaxie dvakrát vzdálenější má i dvakrát větší rudý posuv. Závislost se nyní na Hubbleovu počest nazývá "Hubbleův vztah" a konstanta úměrnosti "Hubbleova konstanta". Tato veličina určuje, o kolik se zvětší rychlost vzdalování galaxie, když její vzdálenost vzroste o milión parseků. Aby se mohla určit vzdálenost kterékoli galaxie, musí se nejprve v jejím spektru určit rudý posuv vodíkové spektrální čáry. Tento se vynásobí rychlostí světla, čímž se získá rychlost vzdalování galaxie. Tato se podělí hodnotou Hubbleovy konstanty a tím se získá vzdálenost galaxie. Jestliže se potom znají vzdálenosti jednotlivých galaxií a rychlosti jejich vzdalování se, lze potom vypočítat přibližný interval od počátku rozpínání vesmíru, neboli od okamžiku tzv. velkého třesku (Big Bang). Toto pojmenování naznačuje, že vesmír doslova explodoval a od té doby až do dneška se neustále rozpíná. A protože je prostor neoddělitelný od hmoty, explodoval spolu s hmotou také prostor. Rozpínání vesmíru si nelze představovat tak, že by v obrovském sále – prostoru – vybuchla nepatrná kulička – vesmír – a začala tento sál vyplňovat. Ale chápe se to tak, že i samotný sál byl zprvu nekonečně malý (vesmír měl nulový objem); jeho rozměry se začaly zvětšovat od okamžiku velkého třesku. Teoreticky veškerá hmota vesmíru byla v okamžiku velkého třesku soustředěna v nulovém objemu, tj. hustota hmoty byla nekonečně veliká. Takový stav hmoty si

nelze představit a vymyká se lidskému chápání. Okamžik, kdy vesmírné hodiny ukazovaly přesně nulu, je proto fyzikálně nedostupný.

Vraťme se však k vysvětlení pojmu "rudý posuv spektrálních čar". Co je to vlastně spektrum? Je to barevně rozložený úsek optického záření jakéhokoliv tělesa. Spektrum se získá tak, že obyčejné (bílé) světlo se nechá projít skleněným hranolem, anebo se přiměje k odrazu na pokovené mřížce s rovnoběžnými hustými vrypky. Lom světla na vodních kapkách způsobuje známou duhu, kterou pozorujeme na obloze, když prší a současně svítí slunce. Rozklad světla na mřížce si můžete snadno předvést sami, máte-li po ruce gramofonovou desku. Hustě ryté drážky poslouží jako docela slušná náhražka ryté mřížky, a když si desku vhodně sklopíte proti oknu či lampě, uvidíte barevné odlesky, ačkoliv je deska zcela prokazatelně neutrálně černá.

Při podrobnější prohlídce spektra, najdou se v něm světlé a tmavé čáry. Tyto prokazují přítomnost jednotlivých chemických prvků. Každý prvek má ve svém spektru naprosto charakteristické čáry. Při zkoumání neznámého vzorku se jeho nepatrná část vloží do elektrického výboje uhlíkových elektrod, čímž začne sám zářit. Jeho světlo se vede přes skleněný hranolek do optického přístroje na citlivou fotografickou desku (zařízení se nazývá spektroskop). Po vyvolání desky se objeví spektrum. Z výskytu spektrálních čar se dá určit kvalita, tj., které prvky neznámý vzorek obsahuje a z tloušťky čar lze určit kvantitu, tj. koncentraci jednotlivých prvků v neznámém vzorku. Postavení spektrálních čar pro daný prvek je ve spektru zcela konstantní, pokud zářící těleso je v konstantní vzdálenosti. Jestliže se však zářící těleso k nám přibližuje, anebo se od nás vzdaluje, jsou charakteristické spektrální čáry posunuty. V případě přibližování tělesa, jsou posunuty ve směru k ultrafialové části spektra, jestli se vzdaluje, jsou posunuty k infračervené části spektra. Tento posuv spektrálních čar je důsledkem Dopplerova principu. Christian Doppler, profesor pražské techniky, v první polovině 19. století ukázal, že kmitočet každého vlnění se zdánlivě zvětšuje, jestliže se k nám zdroj blíží, a naopak se zmenšuje, vzdaluje-li se zdroj. Proto změřili se posuv čar ve spektru, lze přímo v kilometrech za sekundu určit rychlost pohybu zdroje vůči pozorovateli. Pro astronomii má tento princip úžasný význam, zvláště proto, že metoda nezávisí na vzdálenosti tělesa. Rychlost vzdalování se může tudíž změřit jak pro kosmickou sondu letící k Měsíci, tak i pro vzdálené planety, hvězdy, galaxie. Bylo zjištěno, že ve všech spektrech měřených galaxií jsou spektrální čáry vždy posunuty k infračervené části spektra a říká se tomu rudý, nebo také červený, posuv spektrálních čar. To také znamená, že všechny galaxie se od nás vzdalují, nebo potvrzuje skutečnost, že se náš vesmír rozpíná. Rychlosti vzdalování jednotlivých galaxií jsou různé. Největší rychlost byla spočítána na 147 000 km/s.

Kromě celkového rozpínání soustavy galaxií, pohybují se ještě jednotlivé galaxie nepravidelně, chaoticky, jejich rychlosti se při tom obvykle rovnají několika stům kilometrů za sekundu [74].

Galaxie jsou vlastně hvězdné soustavy, obsahující desetitisíce až stovky miliard hvězd [8], soustředěné zpravidla kolem hlavní roviny, odpovídající

největšímu průřezu. Původně byla naše Galaxie (jinak také zvaná Mléčná dráha), pokládána za celý vesmír. Teprve Hubble rozlišil hvězdnou strukturu nejbližších extragalaktických mlhovin. Dnes lze pozorovat několik miliard galaxií, z nichž většina patří mezi galaxie spirální, pro něž jsou charakteristická dvě nebo více spirálních ramen, vyběhajících ze středu soustavy a kolem něho se otáčejících.

Galaxie se soustřeďují do soustav ještě větších rozměrů – galaktických kup, které se skládají až z několika tisíců jednotlivých galaxií. Navíc se dnes ještě předpokládá, že galaktické kupy tvoří soustavy ještě vyššího řádu (supergalaxie), což se již naprosto vymyká lidskému chápání.

Rozum lidský zůstává stát nad obrovským vesmírem. Mnohé galaxie jsou od nás vzdáleny miliardy světelných let. To je absolutně pro nás nepředstavitelná vzdálenost, když víme, že světlo urazí za 1 sekundu dráhu dlouhou 300 000 km. Světelný rok se tudíž rovná $9,45 \cdot 10^{12}$ km, čili přibližně 10 biliónům kilometrů. Ve vědecké literatuře se mezihvězdné a mezigalaktické vzdálenosti obvykle měří na parseky. Jeden parsek se rovná 3,26 světelného roku.

A nyní jen letmý pohled na naši Galaxii, ve které se nalézá i naše sluneční soustava. Říká se jí také Mléčná dráha. Její stáří se odhaduje na 12 miliard let [73]. Můžeme si ji představit jako obyčejnou kulatou zemi, ovšem o průměru 30 kiloparseků (100 tisíc světelných let) a tloušťce kolem 1 500 světelných let [74]. Disk obsahuje něco přes 100 miliard hvězd nejrozličnějších typů. Jednou z nich je i naše Slunce, které je vzdáleno od jádra soustavy asi 30 000 světelných let a po své téměř kruhové galaktické oběžné dráze letí rychlostí 250 km/s. Mezi hvězdami jsou obrovské vzdálenosti, takže hvězdy jsou prakticky izolované... Konkrétně to znamená, že se spolu nikdy nemohou srazit.

Celou tu mohutnost vesmíru můžeme vyjádřit slovy žalmisty Davida [1-K97]: "Nebesa vypravují slávu Boha silného a dílo rukou jeho obloha zvěstuje".

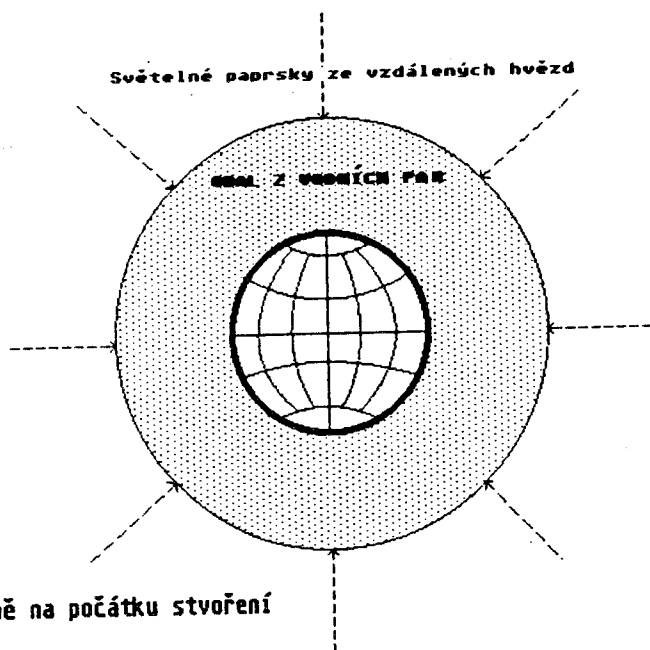
Na počátku stvořil Bůh také i naši Zemi. O ní je podrobněji pojednáno v první kapitole.

2. 3. 2. 2. ZEMĚ BYLA NESLIČNÁ A PUSTÁ

Když Pán Bůh na počátku stvořil nebe a Zemi, tak "Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami". [1-K98].

Z popisu je patrné, že po stvoření naše Země nebyla ještě schopná přijmout život jako tisíce zřejmě existujících jiných planet. Na základě vědeckých úvah má být stará 4,6 miliardy roku. Z biblického hlediska její stáří nelze určit, neboť nám bible nepodává žádnou bližší informaci, o kterou bychom se mohli opřít, kdy byl počátek stvořitelského díla. Z popisu prvního verše "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi" vysvítá, že nejprve byl stvořen vesmír (nebe) a potom také naše Země. V kapitole 1. 3. 3. jsme si

však ukázali, že existují důkazy o tom, že stáří naší Země není tak velké, jak se všeobecně uznává. V žádném případě není nutné se o tuto otázku přít, neboť tato problematika nezasahuje do oblasti Božího zjevení člověku. Jedno je však jisté, že počátek Božího stvoření nelze započítávat do týdenního stvořitelského aktu, kterým formoval nesličnou a pustou zem do takového stavu, aby na ní mohl existovat život. Z dalšího vykreslení stavu naší Země z 2. verše lze vydedukovat, že Země nebyla již žhavou koulí v době, kdy se Bůh rozhodl přetvářet ji do současné podoby, neboť "tma byla nad propastí". Neměla ani atmosféru, ale byla obalena vodou ve skupenství plynném. V tuto dobu nebyla ani v blízkosti nějakého slunce, takže světelné paprsky ze vzdálených zdrojů se zadržely v husté atmosféře vodních par. Proto na povrchu zemském byla naprostá tma.

Obr. č. 8
Planeta Země na počátku stvoření

Na biblické zprávy je nutné se dívat z pozice naší Země, neboť bible nebyla napsána pro nebešťany, ale pro pozemšťany. Proto na počátku byla na povrchu Země tma, i když již existovaly hvězdy a naše Slunce.

Přítomnost Ducha Božího, který se vznášel nad vodami dosvědčuje, že Pán Bůh si tuto nesličnou a pustou planetu vybral k transformaci ve smyslu "Creatio secunda" – druhotného stvoření či přetvoření [75].

Z vyjádření Pána Ježíše [1-K99]: "Otec můj až dosavad dělá" vysvítá, že Bůh i nadále provozuje svou stvořitelenskou činnost a vytváří nové světy z pustých a nesličných planet, kterých je ve vesmíru nespočítatelně.

2.3.2.3. PRVNÍ DEN "CREATIO SECUNDA"

"I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré, i oddělil Bůh světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první." [K 100].

Existuje celá řada výkladů autorů, kteří se snaží pochopit o jaké světlo šlo v prvním stvořitelském dnu a interpretují jej podle svých vlastních úvah a názorů. Jelikož bible rovněž nepodává bližšího vysvětlení, nezbyvá mi, než interpretovat svůj názor, který se mi zdá být rozumný a logický. Nejprve je třeba si uvědomit, že když se Bůh rozhodl přetvořit "pustou a nesličnou zemi" na Zem, překypující životem, vybral si k tomu sedm dní. Bylo to jeho rozhodnutí. On však v žádném případě nepotřeboval tak dlouhou dobu, neboť Bůh je schopen tvořit v okamžiku, jak to vyplývá z mnohých biblických veršů. Ale pro člověka bylo nutné, aby kromě stvořených věcí vytvořil také čas a jeho počítání. Když Bůh vydává národu Izraelskému Desatero přikázání, tak ve čtvrtém přikázání se právě odvolává na rozdělení času podle týdne stvoření. "Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého, protože požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho." [1-K101].

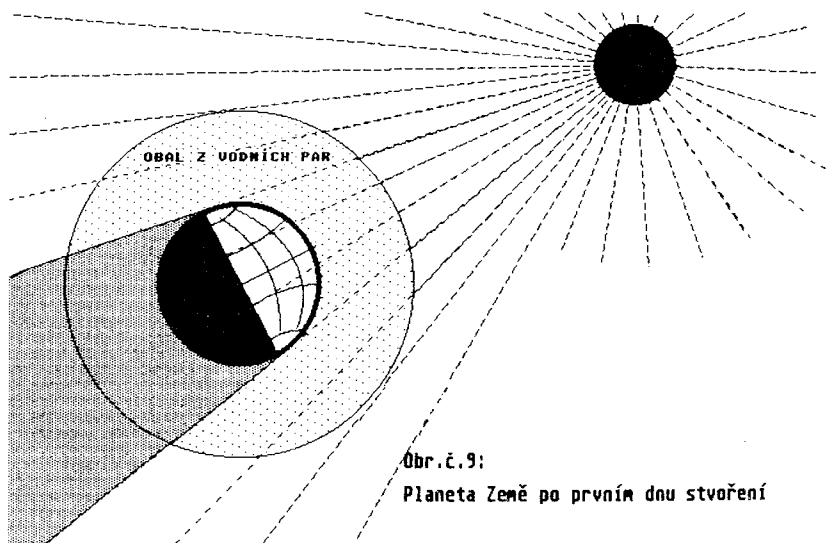
Když Bůh ustanovil týden o sedmi dnech a určil sedmý den jako den odpočinku, potom je jasné, že všechny dny musely být stejně dlouhé, tj. o 24 hodinách. Z toho vyplývá, že i první den, ve kterém stvořil světlo, musel trvat 24 hodin. Existují ještě i jiné důkazy o tom, že každý biblický den Božského stvoření trval stejně dlouho, jako každý dnešní den. Všeobecně je známo, že se naše Země otáčí kolem své pomyslné osy, a to takovou rychlostí, že bod na povrchu země, vyjma obou pólů, se otočí o 360°, tedy na své původní místo, přesně za 24 hodin. To znamená, že už naše Země v první den biblického stvoření, se musela otáčet kolem své pomyslné osy toutéž rychlostí, jako dnes. Rovněž podle biblické zprávy lze usoudit, že v průběhu jednoho dne bylo na povrchu zemském světlo a tma. Světlo bylo nazváno dnem a tma byla nazvána nocí. Z toho tedy jednoznačně vyplývá, že zdroj světla nemohl být přímo na Zemi, ale že byl mimo naši Zem, a že ji osvětloval. Někteří vykladači bible tvrdí, že tímto světlem, jež svítilo v prvním dni, byl sám Bůh, jenž není závislý na světle, neboť "přebývá ve světle nepřístupitelném" [1-K102]. To je však zřejmě mylný výklad, neboť je napsáno [1-E103] "Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy." Na zemi však kromě světla byla také i tma, což se neslučuje s osobní přítomností Boha.

Výklad prvního dne stvoření, který je pro mne logický, je v tom, že Bůh pohnul s naší Zemí z místa, které bylo značně vzdáleno od zdroje světla a zařadil ji do oběhu kolem Slunce a současně zařídil, aby se otáčela kolem své osy, i když úhel této pomyslné osy mohl být na počátku zřejmě jiný. Apoštol

Pavel dosvědčuje první pohnutí Země na rozkaz Boží [1-K104]: "Jehož hlas tehdáž byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem." A prorok Izaiáš tuto pravdu dotvrzuje, že ještě jednou naše Země změní své stanoviště a že bude přenesena [1-K105]: "Motaje, motati se bude Země jako opilý, a přenešena bude jako chaloupka..." Když bude naše Země po třetí přetvořena ("Creatio tercio"), potom bude v prostoru mimo naše Slunce [1-K106]: "Nebudeš míti více Slunce za světlo denní, a blesk měsíce nebude tě osvětlovati, ale budeť Hospodin světlem tvým věčným, a Bůh tvůj okrasou tvou."

První stvořitelský den je proto možno chápat tak, že Bůh přenesl naši Zemi i s vodním obalem do dráhy kolem Slunce. Přes oblačnou clonu dopadly poprvé světelné paprsky na naši Zem, i když ze Země nebylo dosud Slunce vidět. Intenzita světelného toku byla však již natolik silná, že se sluneční paprsky dostaly přes hustý mračný obal až k zemskému povrchu a byl na jedné polokouli země den, zatímco na druhé polokouli byla ještě tma, tj. noc. Znovu podotýkám, že biblické zprávy jsou uvedeny z pozice člověka, tj. z povrchu naší Země, a to i v době, když ještě žádný člověk neexistoval.

Všichni chápeme, že i dnes poznáme, kdy je den i přes to, že je silně zamračeno a slunce není vidět. A tak tomu bylo zřejmě i v první stvořitelský den. Tím Pán Bůh současně splnil celou řadu důležitých podmínek k tomu, aby na Zemi mohl být život. Určil správnou velikost Slunce s optimální teplotou na jeho povrchu, určil vzdálenost naší Země od Slunce, stanovil rotační osu naší Zemi a její rychlost otáčení kolem ní i kolem Slunce. To všechno jsou důležité podmínky pro existenci života.

Obr. č. 9:
Planeta Země po prvním dnu stvoření

2.3.2.4. DRUHÝ DEN "CREATIO SECUNDA"

"Řekl také Bůh: Buď obloha uprostřed vod, a děl vody od vod! I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý" [1-K107].

Druhý den Božího stvořitelského díla došlo k rozdělení vod, které byly ve skupenství plynném nad naší zeměkoulí. Z tohoto činu lze vyvodit, že Pán Bůh předzvěděl potopu světa a pro tento účel si odděluje podstatnou část vody. Uprostřed pak těchto vod učinil vzdušnou atmosféru, která je pro život zcela nezbytná. Tuto atmosféru nazval Bůh nebem, a je tudíž pro naši zemi prvním nebem. Takže, zmiňuje-li se Bůh v desateru, že "stvořil v šesti dnech nebe a zemi", má tím na mysli toto první nebe, které bylo stvořeno v druhý stvořitelský den, a nikoliv nebe druhé, neboli vesmír, neboť tento byl stvořen na počátku a nikoliv v šesti dnech.

Atmosféra neboli vzdušný obal Země, otáčející se spolu s ní, má vysoce optimální složení pro existenci života. Hlavními složkami vzduchu jsou tyto plyny v objemových procentech [8]:

dusík	78,08 %
kyslík	20,95 %
argon	0,93 %
oxid uhličitý	0,03 %
neon	$1,8 \cdot 10^{-3}$ %
helium	$5,2 \cdot 10^{-4}$ %
metan	$2,0 \cdot 10^{-4}$ %
krypton	$1,1 \cdot 10^{-4}$ %
vodík	$5,0 \cdot 10^{-5}$ %
xenon	$8,7 \cdot 10^{-6}$ %
ozón	$1,0 \cdot 10^{-6}$ %
jód	$3,5 \cdot 10^{-9}$ %
radon	$6,0 \cdot 10^{-18}$ %
a další.	

Zhruba od výšky 100 km se chemické složení atmosféry prakticky nemění. Asi polovina hmotnosti atmosféry je ve výškách do 5 km, 90 % hmotnosti ve výškách do 20 km. Atmosféra nemá prakticky horní hranici a přechází plynule v meziplanetární prostor. Vertikálně se atmosféra dělí podle průběhů teploty na několik vrstev. Nejnižší je troposféra. Podle zeměpisné šířky a povětrnostní situace sahá do výšek 9 až 17 km. Následuje stratosféra do 50 až 55 km. Tato obsahuje rovněž ozónosféru ve vrstvě od 10 do 50 km. Po stratosféře následuje mezosféra do 80 až 90 km a nad ní je potom termosféra.

Mezi zemským povrchem a atmosférou probíhá velmi důležitý a důmyslný koloběh vody. V atmosféře vzniká kondenzací mlha a oblaky, z nichž padají

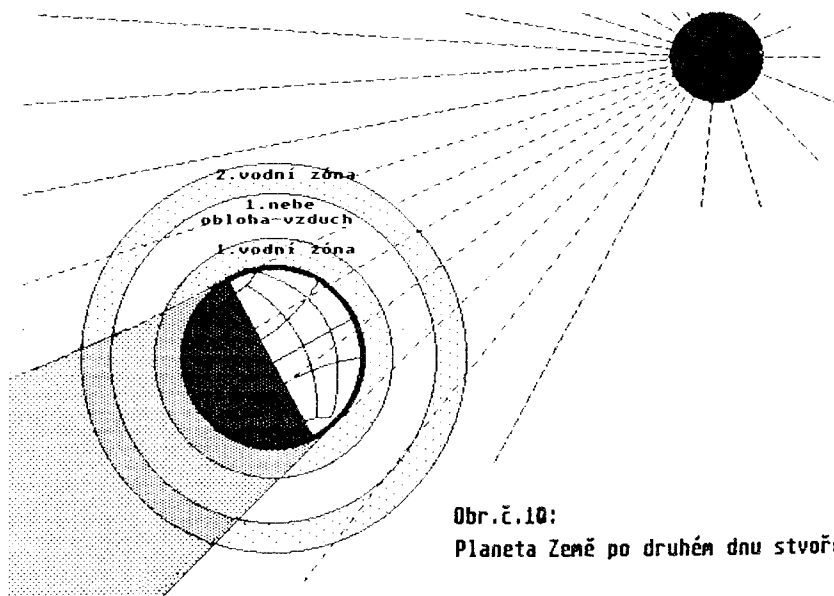
na zem srážky. V důsledku nerovnoměrného ohřívání od povrchu Země vzniká v atmosféře cirkulace vzduchu, tlakové níže a výše, výměna plynné hmoty mezi nimi (vítr). To se děje převážně v troposféře.

Další důležitá funkce atmosféry je v tom, že rovnoměrně rozptyluje teplotu na povrchu zemském. Kdyby atmosféry nebylo, tak by přes den bylo všechno spáleno sluncem a v noci by zase všechno zmrzlo. Bylo by tomu jako na Měsíci, kde hornina na slunci má teplotu 80 až 100 °C a ve stínu až -70 °C.

Rovněž nezanedbatelná funkce atmosféry spočívá v tom, že způsobuje zhoření většiny meteoritů, které by jinak bombardovaly naši Zemi.

Chemická skladba vzduchu je velice pozoruhodná a pro existenci života neoptimálnější. Nejvíce obsahuje dusíku (78,1 objemových %, tj. 75,5 hmotnostních %). Dusík je bezbarvý, nejedovatý, nehořlavý plyn, bez zápachu a bez chuti. Za běžných podmínek je zcela inertní, tj. nereaktivní. Na druhém místě je kyslík (21 objemových %, tj. 23 hmotnostních %). Kdyby ho bylo v atmosféře o něco více, pak by stačil jeden blesk, který by zapálil celou zemi, kdyby ho bylo méně, pak by to nestačilo k dýchání živočichů a člověka. Je přesně v optimální koncentraci. Složení atmosféry na jiných planetách je zcela pro život nevhodné. Tak např. atmosféra Venuše [42] obsahuje 97 % oxidu uhličitého, 2 % dusíku a méně než 1 % kyslíku a vodní páry.

Z tohoto pohledu lze vyvodit další důležité faktory pro existenci života na naší planetě z druhého stvořitelského dne.

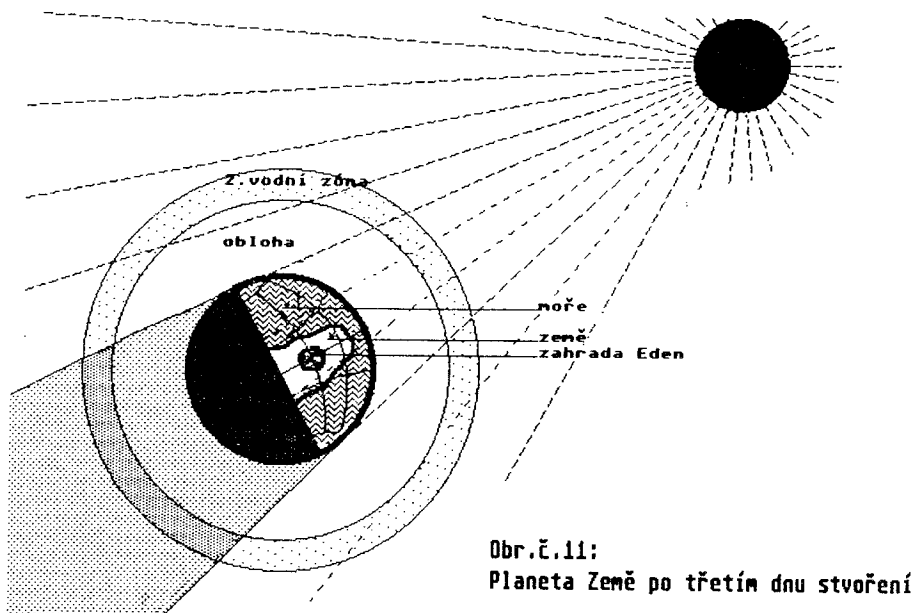

Obr. č. 10:
Planeta Země po druhém dnu stvoření

2.3.2.5. PRVNÍ POLOVINA TŘETÍHO DNE

"Řekl také Bůh: Shromážďte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré." [1-K108].

Na Boží stvořitelský rozkaz se vodní pára v 1. zóně nad zemským povrchem pod oblohou (1. nebem) proměnila ve vodu. Druhá zóna mračné clony nad oblohou zůstala však nedotčena. Musela to být obrovská průtrž mračen, když v jednom okamžiku zkondenzovala veškerá vodní pára v první zóně těsně nad zemským povrchem a dopadla na zem. Tam se ihned roztekla a zaplavila nížinu. Shromáždění vod bylo nazváno mořem a místo suché bylo nazváno zemí. Je nutné si uvědomit, že naše Země v tuto dobu nebyla ještě zvrásněna, nebylo žádných vysokých hor ani hlubokých proláklín a vznikl pouze jeden kontinent, obklopený ze všech stran vodou. Podrobněji to bude popsáno v 3. kapitole.

Obr.č.11:
Planeta Země po třetím dnu stvoření

Pokusme se provést výpočet, kolik vody mohly obsahovat první a druhá zóna vodních par nad zemským povrchem. Bible nám nepodává bližší informace o tloušťce vodních zón, ani o vrstvách atmosféry. Učinme však určitý předpoklad, který by mohl být reálný: Vzhledem k tomu, že 90 % hmotnosti

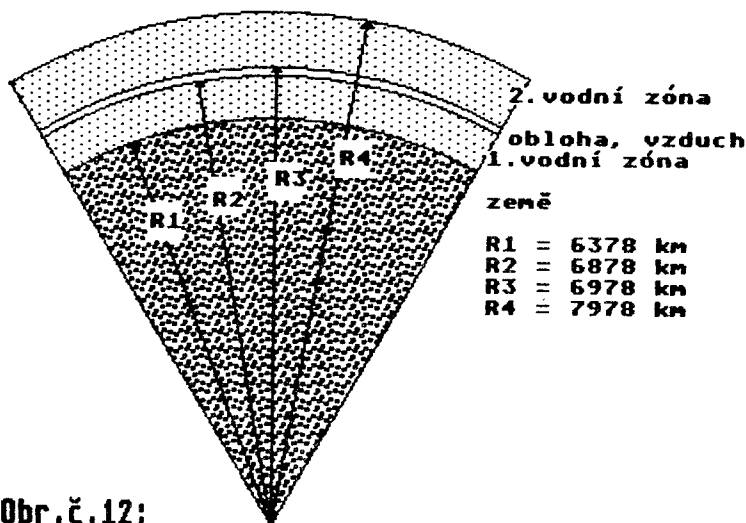
atmosféry je ve výšce do 20 km, uvažujme, že vzdušná zóna, vytvořená mezi vodami, měla tloušťku 100 km a první zóna vodních par 500 km a druhá zóna vodních par 1 000 km:

$$\begin{aligned} r_1 &= 6\,378 \text{ km} \\ r_2 &= 6\,878 \text{ km} \\ r_3 &= 6\,978 \text{ km} \\ r_4 &= 7\,978 \text{ km} \end{aligned}$$

Objem koule

$$V = \frac{4}{3} \pi \cdot r^3$$

K lepšímu porovnání jednotlivých zón ve skutečném poměru viz obr. č. 12.

Obr. č. 12:

Vodní zóny a obloha nad Zemí ve skutečném poměru.

Objem vodních par v 1. zóně: V_1

$$V_1 = \frac{4}{3} \pi r_2^3 - \frac{4}{3} \pi r_1^3 = \frac{4}{3} \pi (r_2^3 - r_1^3) =$$

$$\begin{aligned} &= 4,1888 (6878^3 - 6378^3) = 4,1888 \times 6,592682 \cdot 10^{10} \\ &= 2,7615426 \cdot 10^{11} \text{ km}^3 = 2,7615426 \cdot 10^{20} \text{ m}^3 \end{aligned}$$

Z chemie je známo, že při normálních podmínkách 1 grammolekula plynu zaujímá objem 22,4 l.

1 g mol H_2O = 18 g vody a toto množství zaujímá 22,4 l, tudíž v objemu $1 \text{ m}^3 = 0,80357 \text{ kg}$ vody.

Z toho lze vyvodit, že první zóna obsahovala $2,22 \cdot 10^{20}$ kg vody.

Toto množství vody by pokrylo naši zem a vytvořilo by moře hluboké 650 m.

Počítáme-li, že plocha moře zaujímá dvě třetiny zemského povrchu, potom by průměrná hloubka vody činila asi 950 m.

Samozřejmě, že tloušťka 1. zóny mohla být mnohem menší, tím by pochopitelně bylo první moře mělčí, nebo silnější a potom by moře bylo hlubší. To se však nedá zjistit.

Zkusme spočítat objem vody ještě v druhé zóně V_2 :

$$V_2 = \frac{4}{3} \pi (r_4^3 - r_3^3) = 4,1888(7978^3 - 6978^3)$$

$$= 4,1888 \times 168,01145 \times 10^9 = 7,03766 \times 10^{11} \text{ km}^3 = 7,03766 \times 10^{20} \text{ m}^3.$$

Po přepočtu, že 1 m^3 obsahuje 0,80357 kg vody, reprezentuje to $5,655 \cdot 10^{20}$ kg vody.

Toto množství vody vytvoří oceán, hluboký 1 650 m po celé zemi. Ve dvou třetinách povrchu země potom 2 500 m.

Voda z této druhé zóny byla použita při potopě světa a dohromady s první zónou vytváří průměrnou hloubku oceánů $950 + 2\,500 = 3\,450 \text{ m}$.

V literatuře [11] se uvádí průměrná hloubka oceánů 3 729 m.

Je samozřejmě, že tento výpočet je pouze informativní, a že k němu chybí celá řada údajů, které nám Bůh však nezjevil.

Rovněž je jisté, že mnohým se bude zdát tato úvaha nereálná a budou klást otázky, jak se mohlo tak velké množství vody udržet v atmosféře, jakými silami došlo k vytvoření těch dvou zón, jak se mohla z kondenzovaná voda v tak krátké době shromáždit, aby vytvořila místo suché atd., atd.

Rád bych na takové a podobné otázky odpověděl texty Písma [1-K109, K110, K111]: "U lidí jest to nemožné, ale u Boha všechno jest možné."

2. 3. 2. 6. DRUHÁ POLOVINA TŘETÍHO DNE

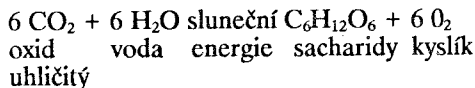
"Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu, vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. Nebo země vydala trávu a bylinu, nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom, přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den třetí." [1-K112].

Ve zbytku třetího dne Pán Bůh stvořil rostliny. Nelze to chápat tak, že by se celý zemský povrch okamžitě zazelenal, a že by okamžitě vyrostly plantáže stejných ovocných stromů, lesy, keře, rostliny, ale je to třeba pochopit tak, že provedl výsadbu všech rostlin na malém kousku země, který byl později nazván zahradou Eden. Každé rostlině dal schopnost rozmnožovat se samovolně a později stvořený člověk se měl svojí účastí postarat o to, aby se

flóra rozšířila po celém světě. Rostlin bylo stvořeno tolik, aby to pro začátek stačilo všem později stvořeným živočichům k obživě, neboť z počátku se všichni živočichové včetně člověka živili jen rostlinnou stravou. Mnozí bibliční kritici poukazují na stvoření rostlin třetího dne, kdy dle jejich chápání ještě neexistovalo slunce jako na rozpor, neboť rostliny ke své asimilační činnosti nutně světlo potřebují. Jestliže však připustíme předložený názor, že Země je ve slunečním světle již od prvního dne, potom tento rozpor nemá opodstatnění.

Princip fotosyntézy formuloval již v roce 1804 Švýcar Theodor Saussur [22]. Fotosyntézou se nazývá onen podivuhodný proces přeměny látek neživé přírody v látky organické, látky živé hmoty. Rostliny přijímají sluneční záření, které je zdrojem energie v této živé chemické továrně. Z veškeré, Sluncem vyzářené energie, dopadá na Zemi jen pouhá dvoumiliardtina, ostatní sluneční záření se ve vesmíru ztrácí. Přesto však dostává Země od Slunce obrovské množství energie, a ta udržuje život na Zemi ve stavu, jaký známe. Umožňuje výživu rostlin a tím i všech ostatních živých organismů, udržuje koloběh vody v zemské atmosféře, vytváří v zemské atmosféře podmínky, vhodné pro existenci života. Zelené rostliny přijímají z tohoto "přídělu" sluneční energie jen asi jednu desetitisícinu. Přitom tisícihektarové pole pohlcuje tolik sluneční energie, kolik vyrobí stomegawattová elektrárna a znamená to 1-2 gramy přírůstku suché váhy rostlin na čtverečním metru porostu za 1 hodinu.

Látka, která chemický proces fotosyntézy umožňuje, je zeleň listová – chlorofyl. Je to velmi složitý proces, který jen v nejhrušších rysech se dá vyjádřit klasickou rovnicí

Rostliny nespotřebují všechny látky, získané fotosyntézou, ke svým základním životním pochodům. Vzniklou energetickou zásobu těchto látek (asimilátů) si rostlina ukládá jako zásobní látky v kořenech, v oddencích, v hlízách nebo v cibulích, ve dřevní kmenů a také v dělohách semen. Těchto zásob rostlina používá v období nového růstu, při klíčení semen. Nevyužívá jich však pouze rostlina. Jsou zdrojem důležité potravy i pro živočichy a také pro člověka. Rostliny poskytují člověku, vedle potravin a krmiv, také velmi vzácná léčiva, textilní suroviny, suroviny pro výrobu papíru a celulózy, stavební materiál a palivo.

Složitě fotosyntetické reakce v rostlinách, při kterých vznikají vedle sacharidů, škrobu a bílkovin, také alkaloidy a vitaminy, nevytvářejí žádné odpadní produkty, či vedlejší reakce. Nevznikají žádné exhalace, kterými by otravovaly okolí. Pracují zcela ekologicky, nezávadně. To se však nedá říci o umělých syntézách léčiv či vitaminů, které byly navrženy člověkem. Farmaceutické továrny se neobejdou při výrobě léků bez odpadních

produktů a exhalací. Přesto, že se podařilo lidem vyrábět mnohé účinné léky, obsažené v rostlinách, uměle, tak přece jenom existují takové, které se dosud uměle připravit nepodařilo, nebo jejich výroba je neúnosně drahá. Ještě dnes celá třetina léků [76] u nás se vyrábí z rostlinného materiálu. Příkladem jsou srdeční glykosidy, izolované z náprstníku vlnatého, alkaloidy skupiny atropinu, morfinu aj.

Říše rostlinná je v úzkém vztahu s říší živočišnou, bez které se neobejde. Předně je tady důmyslný koloběh mezi kyslíkem a oxidem uhličitým. Živočichové a lidé potřebují ke svému dýchání kyslík, který slouží k oksličování krve a ke spalování potravy. Vydechují oxid uhličitý, který je zase nepostradatelný pro rostliny a jejich asimilaci. Vdechují jej svými listy a po fotosyntéze, při které se z oxidu uhličitého konzumuje pouze uhlík, uvolňují kyslík svými průduchy do ovzduší. Biologický odpad z živočišné říše, který by jinak silně narušoval život, rostliny konzumují jako zdroj důležitých dusíkatých sloučenin.

Tato návaznost říše rostlinné na říši živočišnou je také důkazem toho, že dny stvoření trvaly 24 hodin a ne dlouhá tisíciletí, jak mnozí stvořitelští týden vykládají.

Rostliny mají jednoho společného jmenovatele, a tím je jejich barevnost. Nejde jen o zeleň, která lahodí oku a jejímž prostřednictvím se přeměňují nejjednodušší prvky neživé přírody ve složité látky, poskytující potravu všemu živému. Jde také o barvy jiné, v tak rozmanitých odstínech a v tak široké škále, že takovou nenamíchal ještě žádný malíř [77]. Pozornost – a nejen člověka – putají barvy květů a celých soukvětí. Lákají hmyz, opylující květy, nebo jiný hmyz, který zase roznáší semena rostlin a přispívá tak k jejich rozmnožování. Bůh je při Stvořitelském aktu vybavil tak nádhernými barvami, které nejen zpříjemňují člověku pobyt v přírodě, ale jsou i podmínkou jejich existence. Pán Ježíš řekl [1-K113]: "Patřte na kvítí, která rostou, nedělají, ani předou, pravím' pak vám, že ani Šalamoun ve vši slávě své nebyl tak oděn, jako jedno z těchto."

Je známo asi 100 tisíc druhů rostlin [75]. Byly stvořeny na Boží rozkaz a vymezena jejich zákonitost pokolení. V třetím dnu byly již zde na Zemi všechny předpoklady pro organický život: světlo, teplo, voda, vzduch s obsahem oxidu uhličitého, dusíkaté sloučeniny, minerální látky. Věda se pokouší dokázat, že dnešní druhy organismů se postupně vyvíjely. Biblická kosmogonie s tím není srozuměna. Základní druhy, které byly Bohem stvořeny, trvají. Pouze se buď přirozenou nebo uměle vytvořenou mutací a šlechtěním, vytvářejí nové odrůdy. Tyto mají však tendenci vracet se zpět k původnímu tvaru. Koupíme-li si např. šlechtěné jahodové sazenice, potom nám plodí vyšlechtěné jahody jen po několik málo let. Plody jsou každým rokem menší, až se zcela vrátí do tvaru, ze kterého byly lidskou činností vyšlechtěny. Rovněž zasadíme-li semena vypěstovaných odrůd ovoce, pak vyrostlý strom neponese ušlechtilé plody, ale původní – plané ovoce. Chceme-li, aby strom plodil vyšlechtěné druhy, potom se musí provést roubování výhonků. Kdyby existoval vývoj, jak se všeobecně učí, potom

bychom se museli v přírodě nepřetržitě setkávat nejen s organismy, přistiženými ve vývojovém stadiu, ale také s novými čeleděmi, které dosud na světě neexistovaly, a to se nestává.

2. 3. 2. 7. ČTVRTÝ DEN "CREATIO SECUNDA"

"Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. A aby svítila na obloze nebeské, a osvětlovala zemi. A stalo se tak. I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí, též i hvězdy. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi. A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý." [1-K114].

Celá řada exegetů vysvětluje tyto verše jako "creatio prima", jako kdyby hvězdy (tou je i naše slunce) a galaxie, byly stvořeny až ve čtvrtém dni. To je však v rozporu s veršem prvním, kde se praví, že "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi" – nejprve nebe (z pozice člověka – druhé nebe), tj. vesmír, galaxie, hvězdy a tedy i Slunce a potom Zemi.

Odvolávají se při tom na 4. přikázání a podobné verše, jako např. [1-K115]: "Nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul." Neuvědomují si při tom, že ve stvořitelském týdnu bylo skutečně také stvořeno nebe, z naší pozice to první – atmosféra. "I nazval Bůh oblohu nebem". Toto nebe patří k naší Zemi. Naše Země i se sluneční soustavou však patří do druhého nebe, které bylo stvořeno na počátku.

V popisu čtvrtého dne je uvedeno: "Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci." To se již skutečně dělo od prvního dne, kdy "Bůh oddělil světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem a tmu nazval nocí." Od prvního dne se na naší zemi střídá den a noc. Každý den je tato skutečnost připomenuta: "I byl večer a bylo jitro..." To nelze jinak vysvětlit, než tak, že se naše Země točila kolem své osy a byla ozařovaná světlem z určité vzdálenosti, jinými slovy, že naše Země již od prvního dne je ve spojitosti se Sluncem. Dále je napsáno: "a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let". Rozměřování času na dny se rovněž dělo již od prvního dne. Kdyby bylo skutečně Slunce stvořeno až 4. den, potom, čím by se rozměřovaly jednotlivé dny a pokud by se rozměřovaly, potom podle jakých kritérií? Byly by to stejné dny? A tady bychom se dostali do rozporu s ustanovením týdenního pořádku, poněvadž bychom nevěděli, jak dlouho první tři dny trvaly. Připustíme-li však myšlenku, že naše Země se otáčí kolem své osy a kolem Slunce již hned od prvního dne, potom zde není žádného problému.

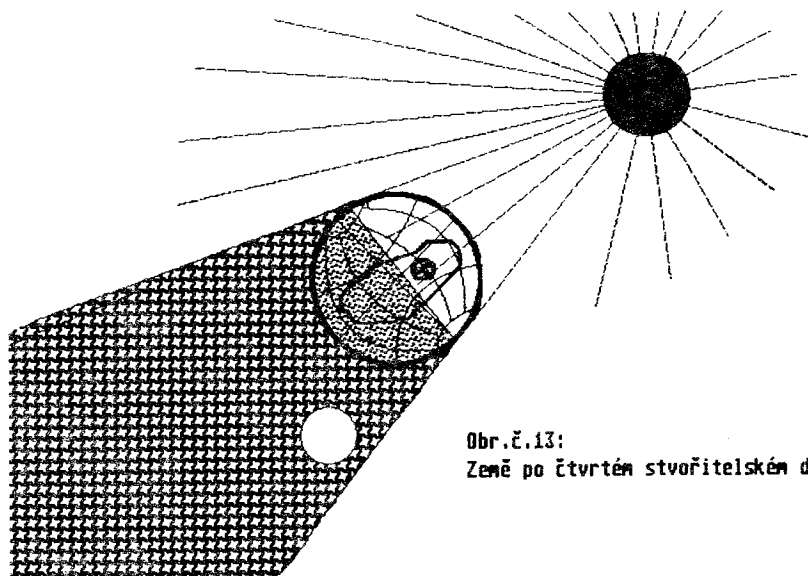
Jak tedy pochopit, že o Slunci a Měsíci je teprve zmínka až ve čtvrtém dnu? Nesmíme zapomenout, že po třetím dnu zůstala ještě ve vyšších sférách nad naší zemí oblačná clona s obrovským množstvím vod, jak jsme se je pokusili spočítat v kapitole 2. 3. 2. 5., která nedovolovala z pohledu povrchu naší Země shlédnout Slunce, Měsíc a hvězdy. Vytvářela na Zemi tzv. skleníkový efekt, který byl velmi prospěšný k růstu rostlin. Znovu tedy

připomínám, že bible jako vdechnuté Slovo Boží, je psána pro člověka a to z pozice naší Země. Proto také ještě v třetí den povrch naší Země nic neví o Slunci, ale pouze jenom o světle a tmě. A nyní, právě ve 4. den, přichází jejich zjevení. Je to možno přirovnat k tomuto příkladu [72]: Sedíme v divadle. Před námi je spuštěna opona, která nás dělí od jeviště. Nevíme dosud, co se za oponou děje. Najednou nás zvonek upozorňuje, abychom se ztišili. Své zraky upřeme na oponu, která se najednou zvedne a my vidíme na jeviště. Tu teprve pro nás začínají existovat věci, které na jevišti byly již dávno připraveny.

A tak nějak podobně tomu bylo ve čtvrtém dnu stvoření. Slunce, Měsíc a hvězdy dosud neukázaly svou "tvář" povrchu zemskému, neboť tomu bránila "opona" ve vyšších vrstvách – clona z vodních par. Najednou Bůh tuto "oponu" stáhl. Objevilo se modré nebe a Slunce v plné své kráse se zjevilo zemskému povrchu. Kdyby v tuto dobu byl nějaký člověk na zemi, chápal by to jako okamžité stvoření.

Když Slunce zapadlo, objevilo se na nebeské klenbě nesčíslné množství hvězd a Měsíc se svým odraženým slunečním světlem. Pro Zemi začala skutečně tato nebeská tělesa existovat.

Nyní však obraťme pozornost k oné cloně, která dosud zabraňovala pohledu ze Země na Slunce a nebeskou klenbu. To, že Bůh rozdělil vrstvu vodních par na dvě zóny v 2. stvořitelském dnu a nechal zkondenzovat jen spodní zónu v třetím dnu, nám nutně říká, že s druhou zónou měl svůj plán.

Obr. č. 13:
Země po čtvrtém stvořitelském dni

Předzvěděl totiž, že lidstvo padne do hříchu, že "Země bude porušena před Bohem" [1-K116], a že bude muset zasáhnout potopou světa. Proto ve 4. dni stáhl ji a ukryl ji někde v prostoru mimo naši Zemi.

2.3.2.8. PÁTÝ DEN "CREATIO SECUNDA"

"Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ptactvo, kteréž by létalo nad zemí pod oblohou nebeskou! I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I požehnal jim Bůh řka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody mořské, též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! I byl večer a bylo jitro den pátý." [1-K117].

Bůh je stvořitelem života. Nebyla to mrtvá hmota, která by se sama zorganizovala do tak složitých forem, ani "matka příroda", které se přičítají obrovské schopnosti a veliká moudrost, ale byl to Bůh, nejvyšší inteligentní bytost, skrze něhož "všecky věci učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest" [1-K118]. Žalmista David to vyjádřil takto [1-K119]: "Nebo u Tebe, Bože, jest studnice života."

Rozmanitost forem života je téměř neuvěřitelná. Svět je plný živočichů, kteří jsou nejen zajímaví, ale možno říci přímo fantastičtí, počínaje medúzou čtyřhrankou, jejíž jed patří mezi nejprudší, až po sokola stěhovavého, nejrychlejšího dravého ptáka [78]. Rozmanitost zvířat je skutečně úžasná. Představme si jen jejich velikosti a tvary, od mikroskopických prvoků, přes množství bezobratlých – měkké houby, medúzy, měkkýše a druhově nejbohatší hmyz – až po vodní a suchozemské obratlovce. Ptáci a savci, nejznámější z obratlovců, tvoří jen zlomek celkového počtu známých živočišných druhů.

Živočichy najdeme téměř ve všech biotopech na světě, od polárních moří a horských vrcholů, ošlehaných větry, až po tropy, kde je různorodost života největší. Ve skleníkové atmosféře tropických pralesů existují rostliny a zvířata v neuvěřitelné rozmanitosti tvarů. Žije zde hmyz podobný květům, neškodní hadi se podobají jedovatým druhům, a žabky, které poskakují na dně pralesa, mají v těle tolik jedu, že by stačil k otrávení tisíců lidí. V bohatství života se mohou s tropickým pralesem měřit jen korálové útesy, jejichž masivy se vytvářely po staletí. Člověk teprve začíná zvolna chápat složité vztahy mezi množstvím druhů mořských organismů, žijících v tomto úžasném biotopu.

Žijeme na jedné planetě s rostlinami a živočichy, a přece o nich víme stále tak málo. Velmi často vztah člověka ke zvířatům byl pouze prospěchářský, neboť zvířata člověka živila, odívala, pomáhala mu v práci. A ta, která ho ohrožovala nebo mu škodila, nemilosrdně hubil. Teprve v poslední době si začínáme uvědomovat, jak rychle mizí pod zásahy člověka nedotčená příroda a kolik druhů zvířat nenávratně odchází. Začínáme chápat, že Země je společným domovem lidí, ale i zvířat, která tu mají stejné právo na život,

a dokonce život jiných živočichů, rostlin a člověka podmiňují. Každý tvor byl stvořen Bohem, i ten, který z našeho lidského hlediska se zdá nicotný, zbytečný či škodlivý, má v přírodním koloběhu své pevně určené místo. A ani sebemocnější věda nebo důmyslná technika nevzkřísí jediného živočicha, kterého člověk úmyslně vyhubil, nebo zničil zásahem do jeho životního prostředí [79].

Tak pátý den stvořil Bůh hmyz, ptáky a vodní živočichy. Stvořil takové živočichy, kteří si vzájemně neškodili a neškodili by ani člověku, kdyby nebylo hříchu a následujícího Božího zlořečení, jak bude popsáno v kapitole 2. 3. 3. Je třeba si uvědomit, že Bůh stvořil základní představitele čeledí, nikoliv rozdílné druhy, patřící do jedné čeledi. Ty vznikaly v průběhu zemských dějin. Rovněž je třeba chápat i tu skutečnost, že Bůh nestvořil hejna kaprů, raků či medúz, ale základní páry, kterým dal požehnání rozmnožovat se a naplňovat zemi.

2. 3. 2. 9. ŠESTÝ DEN "CREATIO SECUNDA"

"Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak.

I učinil Bůh zvěř zemskou podle pokolení jejího, též hovada podle pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré." [1-K120].

V první části šestého dne stvořil Bůh suchozemské živočichy jako zástupce jednotlivých čeledí po dvou – samce a samičku.

"Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak." [1-K121].

Z toho vyplývá, že prvotní stravou pro všechny živočichy byly rostliny a plody rostlin. Nebylo žádné smrti a zvířata se měla rozplozovat do doby, až by naplnila zemi.

A tak na naši planetu vstoupili první obratlovci, savci a posléze i člověk. Všichni žijeme na jedné planetě a dělíme se o společný prostor, společně užíváme darů, které Bůh vložil do přírody. My, lidé, a s námi nesmírný svět živočichů. Obdivujeme se savcům a jejich mláďata nás okouzlují. Ale nejednou se jich bojíme, protože jsou mnohdy silnější a jsou obdařeni mnohem dokonalejšími smysly, než máme my. A mezi těmito dvěma póly, vděčností za pomoc, kterou nám poskytují ochočená zvířata, vděčností za hodnoty, které získáváme chovem a lovem, a mezi obavami z divokých šelem, se vytvářel v průběhu lidských dějin náš vztah k savcům. Dnes jsou však savci stále víc zatlačováni do defenzívy rozpínavostí moderní civilizace a člověka. Ničíme jejich přirozené životní prostředí, lovíme je pro potěšení z lovu nebo pro zisk, vybijíme je a přitom ani ještě dnes netušíme, jakou mají cenu pro zachování rovnováhy života na Zemi, kterou Bůh vytvořil.

Osud mnoha velkých i menších savců, nedávno vyhubených, nebo stojících právě na pokraji vyhubení, je obžalobou lidského sobectví, ziskuchtivosti

a pohrdání tvory, kteří vyšli z rukou Stvořitelových, a kteří mají stejné právo žít zde na Zemi, jako máme my. Tento začarovaný kruh protikladných postojů může prolomit jen hlubší poznání, pochopení, dobrá vůle a kázeň. Účinná ochrana ohrožených savců a životního prostředí je v našich silách. Podle slov francouzského přírodovědce Jeana Dorsta [80]: "Člověk má dostatek objektivních příčin, aby usiloval o záchranu divoké přírody. Ale nakonec ji může zachránit jen láska k ní."

2. 3. 2. 10. STVOŘENÍ ČLOVĚKA

"Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho, a ať panuje nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem, hýbajícím se na zemi. I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem, hýbajícím se na zemi. Řekl ještě Bůh: Aj dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě, to bude Vám za pokrm.

A viděl Bůh, vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý." [1-K122].

Na závěr svého stvořitelského díla, kdy již na zemi byly všechny podmínky k životu a když již zahrada Eden oplývala překrásnou flórou a stromy nabízely své lákavé ovoce, když vody, země i vzduch byly naplně roztočivým životem, rozhodl se Bůh učinit člověka.

Dosud Bůh tvořil svým slovem [1-K31] "Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se" a nyní, když má být stvořen člověk jako koruna stvoření, zdůrazňuje se zde osobní rozhodnutí Boží "učiňme člověka" na rozdíl od neosobních rozkazů "Buď světlo...!", "Buď obloha...!", "Shromazďte se vody...", "Zploď země...!", "Vydejte vody...!" atd. Je tu tudíž zásadní rozdíl mezi stvořením živočichů a stvořením člověka. Rozdíl naznačuje bible jednak tím, že při stvoření člověka šlo o zvláštní akt a rozhodnutí Boží ("učiňme člověka"), a jednak tím, že člověk byl stvořen "k obrazu Božímu" (přesněji přeloženo "v obraze Božím" [81]). To neznamená, že by se člověk po stránce anatomické, či fyziognomické měl podobat Bohu, nebo, že by k němu měl dospět pozvolným vývojem, nýbrž znamená jeho postavení před Bohem. "V obraze", někteří překládají také "ve stínu", to znamená, v Boží blízkosti. Tím je označeno místo, v němž je člověk člověkem. Jakmile by z tohoto místa odešel, přestal by být člověkem. "Obraz" znamená tedy "stání před Bohem" nebo také "obecenství s Bohem". Člověk obdržel od Boha nejen slávu, čest, ale i moc panovat nad tvorstvem a tak zastupovat Boha: [1-K123]: "Slávou a ctí korunoval jsi jej (člověka), Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všechno jsi podložil pod nohy jeho." Dále dostal schopnost slyšet Boží hlas a odpovídat na Boží oslovení. Člověk byl

stvořen k tomu, aby stál před Bohem jako naslouchající bytost. Opatrně to lze vyjádřit tak, že člověk je "osobnost". Tím připomíná Boha. Bůh může říci: "Já jsem" a právě tak i člověk. Být stvořen k podobenství Božímu znamená, že stojí k Bohu v poměru "já - Ty", že Bůh chce být od něho poznán a člověk ví, co to znamená být stvořen. To znamená, že se nevyvinul z opice nebo zvířecích prapředků, ale že je Bohem stvořen, je poznamenán Božím dotykem. Bůh chce skrze něho vyjadřovat svou pravdu i lásku, v jeho určení i poslání zjevovat sám sebe, svou vůli a moc. Člověk není odkázán na idoly Boha a bohů, neboť sám stojí v bezprostředním a osobním vztahu ke svému Stvořiteli. Je a vždycky bude tvorem na Něm závislým, který své plnosti může dosáhnout jen ve vztahu k Němu. Dokonalým obrazem Božím je Ježíš Kristus: "Kterýž jest obraz Boha neviditelného..." [1-K124].

Člověk není zrcadlem nebo obrazem Boha v našem slova smyslu, ale ztělesněním a plným vyjádřením pravdy, lásky, moci a slávy Stvořitelovy. Oba výrazy i obraz a podoba, chtějí podtrhnout to, co tvoří člověka člověkem: obecenství s Bohem. Člověk není otrok, ani se nepodílí na životě božstva, jak učily různé antropologie [82]. Obraz vyjadřuje vztah blízkosti a přece odlišnosti, vztah dětské závislosti. Člověk je povolán být Božím dítětem. Toto Boží určení nemůže být rozbito ani lidským hříchem.

"Muže a ženu stvořil je". Člověk stojí před Stvořitelem jako muž a žena. V tom je vážný a nezměnitelný Boží řád. Teprve v této podvojnosti je člověk celým člověkem, schopným naplnit dané poslání. Manželství je svátost, která byla udělena člověku hned v ráji po stvoření a má plnit své poslání, které spočívá v Božím požehnání. Týká se předně plození, neboť rozmnožování je Boží řád a vedle tohoto požehnání je člověk navíc pověřen vladařstvím. Obě funkce však člověk sobecky zneužil. Na manželství se často dívá jako na zdroj ukojení svých vášní a na přírodu jako neomezený vládce na zdroj bohatství k osobnímu obohacení a nedívá se na následky, které svým počínáním způsobí.

"I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dechnutí života, i byl člověk v duši živou" [1-K125]. Dle biblické zprávy byl člověk učiněn z prachu země jako nejdokonalejší bytost na Zemi. Měl žít šťastným a spokojeným životem s možností přístupu ke stromu života, který by mu zajišťoval nesmrtelnost. Člověk však podlehl hříchu a musel slyšet z úst Stvořitelových hrozný rozsudek: "prach jsi a v prach se navrátíš" [1-K126]. A tak se stává, že člověk po své smrti in prach se obrátí. Je zajímavé, že lidské tělo je složeno ze stejných prvků, jako prach země.

Prvkové složení lidského těla [83]:

63,0	% kyslík
20,2	% uhlík
9,9	% vodík
2,5	% dusík
2,5	% vápník

1,1 % fosfor
0,16 % chlor
0,14 % fluor
0,14 % síra
0,11 % draslík
0,10 % sodík
0,03 % hořčík
0,09 % železo
a další stopové prvky

Kyslík, který má obrovský podíl v celkové váze kůry zemské, vodních mas naší planety, i celé atmosféry naší Země, je v lidském těle tak hojný proto, že je podstatnou složkou vody. Dospělý člověk má v těle 63 % vody.

Člověk se podstatně liší od všech ostatních živočichů především trvale vzpřímenou postavou, velikostí a funkcí svého mozku, svým myšlením, článkovou řečí, způsobem života ve společnostech a je jedinou z živých bytostí, která je schopna uvědoměle jednat, pracovat, vyrábět, ovládat aktivně a účelně samu přírodu a uctívat Boha jako svého Stvořitele. Postavení člověka v přírodě je naprosto dominantní a to hned od jeho stvoření.

Jinak se na člověka dívají lidé, kteří vyznávají evoluční náboženství [84]: "Cesta, po níž se ubíral vývoj člověka, když se člověk počal znenáhla vyvíjet ze svých zvířecích prapředků až k dnešní své dokonalosti, byla dlouhá a spleťtá. Nevedla blaženým rájem, ba naopak, byla to cesta zlá, plná hloží a kamení, ale byla to cesta hrdinská, vpravdě pionýrská, neboť po ní vedlo lidstvo své kroky od tmy počátku, až k dnešní slunné přítomnosti."

Oba názory jsou protichůdné. Pravda však může být jen jedna. Bible hovoří o přímém stvoření člověka Božím zásahem, kdežto evolucionisté o jeho postupném vývoji ze zvířecích prapředků. Stáří člověka dle biblické chronologie je přibližně šest tisíc let, kdežto podle evoluční nauky několik miliónů let. To jsou diametrální rozdíly. Kde je pravda?

Evolucionista a materialista stojí před obrovskými a nepřekonatelnými problémy, jak vědecky a srozumitelně objasnit, jak z malého chomáčku protoplazmy, o němž říká, že vznikl z mrtvé hmoty, vznikl různé formy života až k člověku, jednotlivé orgány, jejich tělesné uspořádání, jejich funkce. Zamysleme-li se nad věcí hlouběji, pak nás celá záležitost přece jen udiví.

Učiňme pokus objasnit první výskyt nějakého nového orgánu, řekněme oka. Podle evoluční teorie musela být doba, kdy ještě primitivní organismy neměly oči. Odkud se tedy oko vzalo? Nuže, evolucionisté si to představují takto: Na těle živočicha byl malý pupínek, skvrna na kůži, trochu pigmentu. Když onen živočich byl pak vystaven slunci, ukázalo se, že místo, kde byl pigment, je citlivější, než okolí. Tak obracelo zvířátko svou kožní skvrnu ke slunečnímu světlu, a během miliónů a miliónů let, kdy sluneční paprsky svítily na skvrnku, stávala se stálým drážděním zvolna stále citlivější na

světlo. Tato skvrna, citlivá na světlo, se pak v průběhu dalších časových období vyvinula v nervovou tkáň a tato konečně v oko. Tak jsme tedy přišli k oku. Jak to ale přijde, že tento pupínek, skvrna na kůži, zůstávala milióny a milióny let na stejném místě, zatímco se vyvíjelo oko? Podle oné teorie musel existovat další pupínek, další skvrna na kůži, protože nemáme jedno, ale dvě oči. Není to zvláštní, že naše oči jsou na správném místě? Ne na chodidle, ne na hlavě, nýbrž vpravo a vlevo od nosu, a že máme právě dvě oči? Když vlny světla svítily na skvrnku na kůži, proč se nevytvořily všude na našem těle oči? Není oko něco zázračného? Nezaznamenáváme absolutně nic o tom, že by se ještě dále měnilo. Proč nikde nevidíme oči, které by byly ještě ve vývoji?

A tak podobně bychom mohli objasňovat vznik srdce, ucha, nohy, plic a vůbec všech orgánů, neboť podle evoluční teorie bychom vždy museli vycházet z toho, že byla doba, kdy tyto orgány živá hmota dosud neměla.

Tělo člověka je učiněný zázrak. Zázrak, který učinila kdysi v ráji zručná a nekonečnou moudrostí ovládaná ruka Boží. Tento obrovský zázrak se opakuje dnes a denně všude na světě. Žalmista David opěvuje tento úctu vzbuzující a nádherný Boží zázrak [1-E127] taktó: "Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal. Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrokách země. Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize; dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal."

Tělo člověka je úžasné tajemství. Dá se přirovnat k obrovskému městu, ve kterém žije 300 biliónů obyvatel a každý z nich je pověřen určitým úkolem k fungování nekonečně komplikovaného organismu. Tito "občané" jsou tak malí, že v jedné nepatrné kapičce krve jich žije 5 miliónů.

Živým jednotkám, jež tvoří nádherné tvůrčí dílo – člověka, říkáme buňky. Každá z nich je naplněna nejzázračnější, nejpozoruhodnější substancí – cytoplasmou. V ní jsou nepatrně malé prostory, naplněné molekulami vody, bílkovinou, solí a cukry. Každá je obalena buněčnou membránou, která je pro některé látky propustná a pro jiné nepropustná. Největší ze všech zázraků v malé buňce je buněčné jádro. Je to centrum života. O jeho obsahu, chromozómech, bylo již napsáno mnoho knih. Každý druh, každá z Bohem stvořených neměnných jednotek, má svůj určitý počet chromozómů. V každé lidské buňce jich je 46 (kromě rozmnožovacích buněk, které jich mají po 23). Odhaduje se, že v těchto chromozómech je vždy asi po 800 miliónech genů, které obsahují celý stavební program těla [63]. Takže první zárodečná buňka po oplodnění obsahuje již přesné informace o budoucím člověku, jakou bude mít fyziognomii, charakterové vlastnosti atd.

Když dojde k oplodnění vajíčka spermatozoidem, vytvoří se celistvá buňka se 46 chromozómy a okamžitě začíná geniální stavba, přesně naprogramovaná. Nejprve se buňky rozmnoží dělením na jistý počet stejných buněk. Potom se začnou buňky specializovat. Některé jsou jako "ředitelé", jiné jako

"dělníci", kteří vykonávají velmi přesně svou práci. A začíná zázračná stavba, kterou nazýváme člověk. V prvních několika týdnech se "inženýři – pumpaři" zabývají tím, že konstruují jednoduché srdce o jedné komoře, jež pak začne pracovat a pumpovat tekutinu. Ve stejné době pokládají "instalatéři" všechny možné roury v délce tisíců km z jednodukomorového srdce, aby mohlo pumpovat tekutinu tímto potrubím. Asi po dvou měsících se objeví "stavitelé kostí" a začnou konstruovat svá lešení. Sbírají vápník a fosfor a ve správném množství pro stavbu kostry. "Elektrikáři" se zabývají tím, že pokládají v celém těle kabely, jež později mají sloužit jako citlivý systém v předávání informací. Těch kabelů je asi 25 biliard ($25 \cdot 10^{15}$). Žádná hračka, umíte si představit takovýto "computer"?

Pak přijdou na řadu endokrinní žlázy, nejzázračnější ze všech buněčných tkání. Ty začnou produkovat hormony, "poslíčky", kteří jsou posíláni do všech částí tohoto zázračného těla.

Svaly jako budoucí "motory", jež mají později produkovat sílu, jsou v dalším období sestavovány dohromady a spojovány se všemi kostmi.

Pak přicházejí "technici" z fotografického a zvukového oddělení. První z nich začínají hned se stavbou nejzázračnější kamery světa – oka. Stavějí rohovku, čočku a nepatrný sval kolem čočky, sítnici a konečně zrakový nerv. K ochraně oka je ještě postaveno víčko. Jeho vnitřní strana je potažena jemnou kůžičkou – spojivkou. Venku je umístěna malá "fontánka", kterou je citlivé oko, mistrovské dílo optiky, stále umýváno, koupáno a udržováno v čistotě.

A tak ta zázračná stavba roste den ode dne a za pouhých devět měsíců se narodí novorozeně.

Bůh opět vykonal své dílo. Je možné si ten zázrak představit? Nemusíme se vracet zpět k začátku, neboť před našima očima se odehrává nejzázračnější, nevysvětlitelné tajemství, v tomto stvořeném světě.

Nyní se ještě podívejme na tajemství růstu. Jak to přijde, že z dítěte se stává dospělý člověk? Jak to přijde, že roste? Nikdo to neví. Ale dny ubíhají, a dítě roste a roste. Kdo mu řekne, kdy má přestat růst? Jeho hlava, srdce, paže, nohy atd. narůstají do správné velikosti a pak se najednou růst zastaví. Kdo jim říká, kdy mají přestat s růstem? Nikdo to neví. Je to jedno z tajemství zázračného stvoření.

Další tajemství je tajemství proměny a obnovování. Každou minutu v průběhu celého života dochází nepřetržitě k nové obnově celého těla. Každou sekundu v lidském těle odumírá 50 miliónů buněk a stejný počet vzniká, při čemž si předávají dědičné informace. Proces proměny probíhá stále bez našeho vědomí. Je to prostě úžasné, velkolepé a nevysvětlitelné. Rovněž krevní tělíska v krvi se nepřetržitě vyměňují. Stará a málo odolná v počtu asi 72 miliónů za minutu umírají a jsou ihned nahrazována novými.

V červených krvinkách – erythrocytech, je přítomno červené barvivo – hemoglobin. Je to bílkovina, která má obrovskou schopnost přijímat kyslík, asi čtyřnásobek své hmotnosti, a přepravovat jej k jednotlivým buňkám v celém těle, které jej nutně potřebuje. Jediná molekula hemoglobinu je složena ze

758 atomů uhlíku, 1 203 atomů vodíku, 195 atomů dusíku, 3 atomů síry, jednoho atomu železa a 218 atomů kyslíku, tj. celkem 2 378 atomů. V jedné buňce je však 300 miliónů takových molekul. To znamená, že každou minutu vzniká v těle 72 miliónů nových erytrocytů a pro každou krevní buňku je třeba 300 miliónů molekul hemoglobinu; to potom znamená, že každou sekundu musí tělo vyrobit 360 biliónů molekul hemoglobinu. Neuvěřitelné a nepochopitelné. Malá, ale výkonná "továrna", to dělá dnem i nocí, klidně, nenápadně, bez továrních komínů, a člověk to nevnímá, nic při tom nepozoruje. Kde se tato "továrna" v lidském těle nalézá? Tak jako se bankovní trezory umísťují hluboko ve sklepech banky, tak vševědoucí "plánovač a inženýr", Bůh, umístil tuto "továrnu" v nejbezpečnějších částech lidské kostry, hluboko v nitru kostní dřevě. Tam rází buňky a počítají přesně jednotlivé atomy prvků do správného poměru. Jaký zázračný proces! Jak to Bůh všechno tak zázračně udělal!

V lidském těle existují ještě jiné malé "chemické továrny", které produkují látky, o nichž si nikdo z lidí nedovede udělat představu. Jsou tak jemné, tak komplikované a nevyzpytatelné, že nikdo o nich neví nic přesného. Ví snad někdo podrobně, jak působí v těle enzymy? Ví se jen to, že v organismu jich je asi 3 tisíce různých druhů, že jsou to bílkoviny, které katalyzují složité chemické přeměny, např. mění škroby v cukry a při tom se samy nezmění. Nikdo kromě Boha neví, jak to funguje.

Kdo ví, na jakém principu pracuje endokrinní systém, při kterém se vylučují specifické hormony, které koordinují tělesné aktivity? Jak pracují nadledvinky, jak vytváří složité hormony adrenalin a noradrenalin? Nikdo dodnes pořádně nerozumí tomu, jak je udělán sval, či jak se pohybuje. Ví se, že existuje patnáct různých chemických reakcí při funkci svalu, při čemž roli hrají opět enzymy. Na konci se uvolňuje energie. Ale jak? Nikdo to neví.

Ještě jsme ani pořádně nezačali o tom bádát. A co pak teprve tajemství lidského mozku, rozumu, paměti? To je prostě nevyzpytatelné, neuvěřitelné, zázračné tajemství. Jak všechno toto geniální uspořádání v ultramikroskopických rozměrech mohlo vzniknout samo? "Bloud si v srdci říká: Bůh tu není." [1-E128].

Neměli bychom raději v úctě a pokoře sklonit hlavu před velkým plánovačem, tvůrcem a architektem, který nás stvořil k svému obrazu a podobě?

2. 3. 2. 11. SEDMÝ DEN "CREATIO SECUNDA"

"A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho, nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo." [1-K129].

Začal semý den. Země byla přetvořena. Z nesličné a pusté země, na které nebyly žádné podmínky k životu, Bůh přeformoval a vytvořil tisíce nutných podmínek k životu. "Nebo tak praví Hospodin Stvořitel nebes, ten Bůh,

kterýž zformoval zemi a učinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení zformoval ji. Já jsem Hospodin, a není žádného více" [1-K130].

Pro existenci života na naší Zemi je zapotřebí tolik na sobě závislých podmínek, že z matematického počtu pravděpodobnosti je vysoce nepravděpodobné, že by se tyto podmínky sešly zcela náhodou. Zcela logické je, že tyto podmínky byly vytvořeny tvůrčí činností "vesmírné inteligence", Bohem, který je pro nás zcela nepochopitelnou osobností. Podle prvního přírodního zákona – kauzality – zákonu příčinnosti, se nic ve vesmíru a zde na Zemi neděje bez příčiny. Každou věc musel někdo vyrobit, každou báseň někdo složit. Apoštol Pavel z toho odvozuje následující [1-K131]: "Nebo všeliký dům, bývá ustanoven od někoho, ten pak, kdož všechny tyto věci ustavil, Bůh jest." Bůh zhodnotil svou práci, kterou v průběhu šesti dní vytvořil, takto [1-K132]: "A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré."

Už bylo řečeno, že Bůh to vše mohl učinit v jednom okamžiku. U Boha není nic nemožného [1-E133]: "Ach, Panovníku Hospodine, hle, ty jsi učinil nebesa i zemi svou velikou mocí a svou vztaženou paží. Tobě není nic nemožného." Přesto to však rozdělil do jednotlivých dnů a v sedmý den přerušil své dílo. Nepřestal tvořit snad proto, že by byl unaven jako člověk a toužil po oddechu [1-E134]: "Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze."

Jakýsi muž nadhodil otázku: "Když Bůh stvořil nebesa a zemi, proč nestvořil také svatyni? Stvořil tolik věcí – nebesa, hvězdy, zemi, stromy, zvířata, ptáky, všechno. V přírodě je ještě tolik volného místa. Kdyby Bůh někde stvořil obrovskou svatyni, bylo by to pro nás snadnější." Jaká to pošetilá představa. Bůh svatyni skutečně stvořil. Nestvořil ji v prostoru, ale stvořil ji v čase. Bible ji nazývá sobotou. Někteří lidé si myslí, že nějaká velká svatyně, nějaký chrám, anebo nějaká svatá hora, by to lidem usnadnilo, protože na nás lidi působí velice to, co je velké, hmatatelné, a velice málo smyslu máme pro čas. Bezpochyby to byl Boží záměr přivodit přesun z oblasti prostoru do oblasti času.

Takže, i když Bůh v sedmý den odpočinul a přestal konat své dílo, tak ve skutečnosti stvořil odpočinek, nikoliv pro sebe, ale pro korunu stvoření – člověka. "Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které učinil, sedmého dne přestal konat všechno své dílo. A poželhal Bůh sedmý den a posvětil jej, neboť v něm přestal konat všechno své stvořitelské dílo [1-E129]. Výraz přestal, přerušil dílo, je v dané souvislosti přímo synonymem slova dokončil, dovedl k cíli. Slovesa přestat a odpočinout se navzájem vysvětlují. Obě mohou být překladem hebrejského slovesa "Šabbat" čili sobota. To je ten sedmý den, požehnaný a posvěcený. Svou blízkostí jej Bůh učinil požehnaným, svým odpočínutím jej oddělil od ostatních dnů jako den svobody, radosti a pokoje. Vytvořil duchovní svatyni v čase pro lidstvo. V tento den se Bůh cele věnoval stvořenému člověku. Seznamoval ho s celou stvořenou přírodou, s vloženými zákony a zákonitostmi, a rovněž ho seznámil se svou

vůlí a zjevil mu své zákony. Byl to den, který člověk prožil v úzkém obecnství s Bohem.

Ustanovení o svěcení dne odpočínutí se dostalo až do Desatera – 4. přikázání praví: "Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své, ale dne sedmého odpočínutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla ty i syn tvůj a dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí, kterýž jest v branách tvých. Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého, protož požehnal Hospodin dne sobotního a posvětil ho" [1-K135].

Šťasten je ten člověk, který dovede rozlišit svůj čas od času Božího. Snadno zjistíme rozdíl mezi domem a klíčem, mezi slonem a myší, ale rozeznat rozdíl mezi dvěma časy není snadné. Vyžaduje to více duchovního nadhledu, než ho většina lidí má.

Bůh učinil sedmý den dnem svatým. Tento svatý čas se liší od času, který Bůh svatým neučinil. Sobota je zvláštní den, daný lidem k odpočinku. Je to rovněž posvátný den duchovního povznesení se v naší hmotařské době. Posvěcení sedmého dne rozdělilo automaticky čas na týdny. V jedné encyklopedii ve stati o týdnu je tato významná poznámka [85]: "Týden je oddíl času, který zahrnuje sedm dnů. Nevíme přesně, jak tento člověkem vytvořený oddíl času se dostal na svět, ale staří Hebrejové byli prvními, kteří ho používali. Kniha Genesis v bibli praví, že svět byl stvořen v šesti dnech a sedmý den neboli sobota byl dnem odpočinku a bohoslužeb."

Ano, byla to svatá sobota, která byla ustanovena Bohem při stvoření tohoto světa, a která nám má stále připomínat velkolepé stvořitelské dílo, jako památník stvoření, a která nám dala také naše sedmidenní týdny, které trvají doposud. Bůh v sedmý den zbudoval katedrálu času. Sám Hospodin odměřil první týden, jako vzor pro další týdny, až do konce časů.

Na základě čtvrtého přikázání je nutno chápat dny stvoření jako normální přirozené dny.

[67]: "Domněnka, že události prvního týdne si vyžádaly tisíců a tisíců let, míří však přímo proti základu čtvrtého přikázání. Tato domněnka představuje stvořitele, který přikazuje lidem, aby zachovávali týden o sedmi přesných dnech na památku dlouhých, časově neurčených období. To neodpovídá Božímu způsobu jednání s jeho tvorby. Zatemňuje se tím to, co Bůh učinil naprosto jasně a zřetelně. Je to nevíra ve své nejzáladnější a tudíž nejnebezpečnější formě, její skutečný ráz je tak zahalen, že ji vyznávají a učí ji i mnozí, jejichž povoláním je vykládat bibli."

2. 3. 3. DOSTVOŘENÍ

Když Bůh stvořil živočichy a celou přírodu, vše bylo v úžasném, harmonickém stavu. Nikdo nikomu neublížoval, nikdo nikoho nepožíral. Byl to stav úžasné dokonalosti a souladu. Všichni živočichové se živili výhradně rostlinnou stravou. "Všechněm pak živočichům zemským i všemu plectvu

nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak." [1-K136].

Jak je to možné, že tento stav úžasné dokonalosti a souladu mezi jednotlivými živočichy dnes již neexistuje? V přírodě se setkáváme s dravými šelmami, které se výhradně živí jinými živočichy. K tomu účelu mají ve své tlamě tesáky, kterými kořist dovedou roztrhat, a na nohou drápy, které jim umožňují kořist přidržet. Jsou draví ptáci, kteří svým pevným a ostrým zobákem dovedou rozervat jiné tvory. Jsou ryby a krokodýlové, které mají tlamu plnou ostrých zubů a běda tomu, kdo v nich uvázne. Jsou i takoví živočichové, kteří dovedou jiným vysávat krev a tak je hubit. Dokonce existují i masožravé rostliny, které ke svému růstu potřebují živočišné bílkoviny. A tak by mohlo být popsáno mnoho listů s výčtem, kolik živočichů se vzájemně požívá. To však na počátku, po Božím stvořitelském činu, rozhodně nebylo. Kde se to však vzalo? Lze si to nějak vysvětlit? Je to možno doložit nějakou biblickou zprávou? A právě tady se dostáváme k otázce "dostvoření". Tento termín není nikde v bibli uveden, ale lze jej vyčíst mezi řádky.

2. 3. 3. 1. BOŽÍ ZLOŘEČENSTVÍ

Když Adam zhřešil tím, že nebyl poslušen Božího zákona, "vypustil jej Hospodin Bůh ze zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl" [1-K137]. Tomu však předcházelo Boží zlořečení. V prvé řadě postihlo ženu: "Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí roditi budeš děti..."

Je tu zcela na místě otázka: Kdyby první lidé nepadli do hříchu, rodily by ženy s bolestí? Určitě ne! Vždyť to je důsledek Božího zlořečení. To znamenalo tedy, že Bůh musel učinit v ženském organismu určitou změnu, která zapříčinila kruté bolesti při otvírání porodních cest pro průchod plodu. Dodnes ženy rodí s bolestí, i když celé týmy lékařů na celém světě pracují na rozřešení otázky bezbolestných porodů. I když byly vymyšleny určité postupy, nelze je použít bez rizika ublížení matce nebo novorozeněti.

Další zlořečení postihlo Adama a vůbec lidský rod: "V potu tváří své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš." [1-K126]. Předmětem tohoto zlořečení je těžká práce, pot a únava... a smrt. Pokud by byl člověk nezhrěšil, byla by pro něho práce zábavou, osvěžením a necítil by žádnou únavu. Rovněž by nemusel zemřít. Přes všechny technické vymoženosti dvacátého století člověk pociťuje únavu, malátnost, nemoc a nakonec přichází smrt. To je důsledek Božího zlořečení.

Dále byla postižena Země: "Trní a bodláčí tobě ploditi bude." [1-K138]. Plodila by země trní, bodláčí a všelijaké plevelní rostliny, kdyby nebylo Božího zlořečení? Zřejmě ne. A tady se dostáváme k prvnímu zřetelnému Božímu "dostvoření".

Další zlořečení postihlo hada a vůbec všechny živočichy: "Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada

a nade všechny živočichy polní, po břiše svém plaziti se budeš po všechny dny života svého." [1-K139]. Z tohoto verše lze vyčíst, že hada postihlo největší zlořečenství ze všech živočichů. Jinými slovy, že zlořečenství dopadlo na všechny živočichy, ale nejvíce tím byl postižen had. Z pohledu na současný živočišný svět s porovnáním k prvnímu stvořenému světu je jasné, v čem se toho zlořečenství projevilo. Bůh zasáhl do genetického kódu v genetickém materiálu jednotlivých živočichů tak, že se najednou počala rodit mláďata s odlišnou anatomickou skladbou. Dnes je již všeobecně známo, že pro veškerý život je jednotný genetický materiál – deoxyribonukleová kyselina (DNA Deoxyribonucleid Acidí).

2. 3. 3. 2. GENETICKÁ INFORMACE A GENETICKÝ ŘÁD

Akumulace a přesnost genetické informace náleží k nejpůsobivějším fenoménům ve stvoření. Na nejužším prostoru tu nalézáme programy pro výstavbu biologického organismu. Informace, uložené ve všech zárodečných a tělesných buňkách, obsahují dlouhou řadu pokynů pro produkci oněch látek, jež jsou stavebními látkami rostliny, zvířete či člověka. Tato informace je ukládána na tzv. provazcích DNA, jež tvoří celé svazky, které nazýváme chromozómy [86].

Nositelem genetické informace, tj. programů, jež provádějí biologické funkce během celého života, jsou nukleové kyseliny. U všech buněčných organismů a u mnoha virů jsou to DNA postavené řetězcově z nukleotidů, zkrácené od dvou provazcových dvojitych spirál, u zbývajících virů kyseliny ribonukleové /RNA/. Jako nukleotid se označuje komplex, který se skládá ze tří komponentů: cukru, zbytku kyseliny fosforečné a dusíkové báze. Oba typy jaderných kyselin se odlišují hlavně svými cukry: deoxyribózou u DNA a ribózou u RNA. U dlouhé "páteře" DNA či RNA, se monotónně opakují články z fosfátů a cukrů, ale "žebra" se mění. V jednotlivých nukleotidech se mohou vyskytovat čtyři různé dusíkaté báze, totiž 2 báze purinové: Adenin (A) a Guanin (G) a 2 báze pyrimidinové: Cytosin (C) a Thymin (T).

V RNA vstupuje uracil (U) na místo T (thyminu). Proti A (adeninu) jednoho provazce stojí vždy T (thymin) u druhého provazce, rovněž proti G (guaninu) jednoho provazce vždy C (cytosin) druhého. Páry A-T a G-C jsou volně spojeny a splétají tak oba "prameny" do "provazu". Programový návod pro látky, jež mají být syntetizovány, je zakódován v pořadí nukleotidů (sekvenci nukleotidů). Nesmírná rozmanitost genetiky člověka, zvířat a rostlin, zvláště také dědičná rozdílnost mezi lidmi různých ras, jakož i mezi individui jediné rasy, spočívá v rozdílném pořadí nukleotidů A, T, G a C.

Zda molekuly DNA obsahují i ony informace, jak má vypadat nos, jak má být provedena struktura zraku či propojení v mozku, je ještě stále otevřená otázka. Pokud tato informace je rovněž zakódována v DNA, je zcela neznámo, podle jakého "jazykového systému" se to děje.

Paže a noha obsahují stejné typy buněk (buňky svalové, chrupavkové,

kostní, spojovacího vaziva, pokožky), ale prostorové rozdělení je velmi rozdílné. V lidském těle existuje přes 200 typů buněk. Jak pozná každá tvořící se buňka svou pozici? Orientace buňky vyžaduje zřejmě tři zjištění: Výchozí orientační bod, údaj o směru a jednotku, jež umožní popsat vzdálenost mezi výchozím bodem (základnou) a pozicí. Kromě toho musí při formování přistupovat systém regulace, jenž neustále měří "stávající formu", srovnává ji s formou předepsanou a provádí odpovídající korektury. Jaký systém komunikace existuje mezi buňkami? Jak se zapínají či vypínají určité geny v rozdílných typech buněk? Biolog Wolpert k tomu poznamenává [87]: "O událostech v molekulách při tvoření biologických vzorců nevíme nic. Nemáme odpověď na otázky, jak je dáván poziční signál, jak jednotlivá buňka tento signál rozšiřuje, jak si svou pozici pamatuje a především, jak toto vědění interpretuje tak, že její další vývoj probíhá nezaměnitelným směrem."

Právem si musíme přiznat, že naše současná vědecká nevědomost je tu nepředstavitelně velká.

Genetická informace je v DNA přítomna ve formě písma o 4 písmenech, v němž báze A, G, T a C představují chemická písmena. Je problém zakódovat čtyřmi písmeny, jež jsou k dispozici, dvacet aminokyselin, které se vyskytují v proteinech živých systémů. Pokud by jednu aminokyselinu určovalo jedno písmeno, tak bychom označili pouze 4 aminokyseliny. Pokud by aminokyselinu určovaly 2 písmena, potom by se označilo jen 16 aminokyselin. Proto je nutné k označení 20 aminokyselin použít tři písmena (tripletů) a potom je zde 64 možností.

Ke znázornění 20 aminokyselin, vyskytujících se v živých organismech, je tedy k dispozici víc tripletů než je nutné. Je tedy možné jednotlivým aminokyselinám přiřadit více tripletů. A tak je to též realizováno. I když je tedy vyjasněna "abeceda" genetického kódu, je třeba přece ještě urazit další výzkumnou cestu k pochopení jeho jazyka. Je to asi tak: zná-li někdo azbuku, je ještě velmi vzdálen od ovládnání ruského jazyka.

Úsek DNA, který obsahuje zděděné (genetické) informace pro aminokyseliny jednoho druhu proteinu, se označuje jako gen, dědičný faktor či cistron. Sekvence bází této genové DNA určuje pořadí aminokyselin příslušného proteinu a tím i jeho specifickou funkci. Nutné kvantum informací samozřejmě závisí na komplexnosti systému. Zatímco v buňce bakterie existuje jedna molekula DNA dlouhá 1 mm, tedy má asi $3 \cdot 10^6$ párů nukleotidů, v lidské buňce jsou nutné informace zakotveny na vlákně DNA dlouhém 1 metr, čili na $3 \cdot 10^9$ nukleotidových párech. Z nich je možno utvořit 10^9 slov. V našem písmu bychom potřebovali k vyjádření takového textu asi 2 000 knih, každou o 500 stranách [88]. V genetickém kódu je tato informace zakotvena v nepředstavitelně malém prostoru. Je zřejmé, že jde o mistrovské dílo miniaturizace pro skladování a reprodukci informací. Biologické systémy disponují s tak extrémně vysokým stupněm uspořádanosti, že náhodný vznik se musí zcela vyloučit.

V DNA je realizována tak ohromná hustota informace - při

nejmenším 10^{21} bitů/cm³ [89]. V teorii informace je bit nejmenší měrnou jednotkou pro obsah informace nějaké zprávy a zaznamenává se jen s použitím dvou znaků: nuly a jedničky. Srovnáme-li uvedenou hodnotu s hustotou informací technických pamětí v moderních zařízeních na zpracování informací, jež činí asi 10^3 až 10^4 bitů/cm³ (u mikroprocesorů 10^5 - 10^6 bitů/cm³), pak je jasné, jaká astronomická mezera je mezi nimi. Tentýž poměr nastane, srovnáme-li plochu celé Země s plochou malého kaštanu. Tváří v tvář takovým skutečnostem můžeme vyjádřit s žalmistou: "Jak mnozí a velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země bohatství tvého." [1-K140].

2. 3. 3. 3. GENETICKÝ KÓD A TVŮRCE

Podle slov genetika a nositele Nobelovy ceny, Georga Beadleho [90], zjevilo rozluštění kódu DNA řeč, jež je starší, než všechny lidské hieroglyfy. Je to "jazyk, jenž je tak starý, jako život sám. Jeho slova jsou zapsána hluboko do buněk našeho těla."

Genetický kód je ve veškeré živé přírodě univerzální. Používá jej každá rostlina, každý živočich i člověk. Když Bůh mluvil, aby stvořil život, nezachycoval jeho slova magnetofon, nýbrž Boží myšlenky jsou kódovány na spirálovitých provazcích DNA jako "nosiče informace".

Thomas Alva Edison, vynálezce žárovky a majitel více než 1 200 patentů, napsal po výstupu na Eiffelovku v Paříži do pamětní knihy [91]: "Panu Eiffelovi, inženýru a statečnému staviteli obrovského a jedinečného mistrovského díla moderního inženýrského umění, věnuje tato slova muž, jenž má největší respekt a největší obdiv pro všechny inženýry, zvláště pro největšího z nich: Boha". Tento bohobojný muž poznal "bohatství vynálezce-kého ducha" Božího ve stvoření. Jak více by asi dnes žasl, kdyby poznal zázrak programování v genetickém kódu.

Poznali jsme, že mezi stupněm organizace neživé a živé hmoty leží nesmírný rozdíl mnoha řádů, a přece stačí chemikovi Parksovi uspořádanost anorganického světa, aby poznal Boha jako Tvůrce [91]: "Vidím řád a účel všude kolem sebe v anorganickém světě. Nemohu věřit, že existují díky náhodnému šťastnému spojení atomů."

Ukázali jsme si ve velmi zjednodušené formě, že se nám na živou přírodu otevírá pozoruhodný pohled. Jak již bylo řečeno, z chemického hlediska mají všechny formy života tentýž základ. Příčina ohromné rozmanitosti životních forem spočívá jen v tom, že makromolekula DNA může nabývat nezměrného množství strukturních podob. Tyto skutečnosti nelze chápat tak, že by tím bylo odhaleno tajemství života, ale naopak – slovy profesora Vollmerta [92]: "V mnohém ohledu zůstal život ještě tajemnějším". Ohledně významu a funkce DNA jsou však věci naprosto jasné: Je "nepopíratelnou a nepopíranou skutečností, že bez makromolekuly DNA není život v té podobě, jak ho na naší Zemi známe, možný". V její struktuře je uložena veškerá informace, potřebná k tomu, aby se uskutečnil vývoj každého jedince

z nepatrného zárodku do složité formy dospělého organismu. Tato informace se při rozmnožování přenáší na potomstvo a tím je zajištěno pokračování života a stálost daného druhu.

Byly vytvořeny nové vědní disciplíny, jako např. "genetické inženýrství", ve kterém se vědci pokoušejí manipulovat s genetickým materiálem pro cílené a prospěšné změny v dědičné výbavě živých organismů, a "genové inženýrství", které má za cíl umožňovat přenos genů k překonání mezidruhové a druhové bariéry.

Kdyby se člověku podařilo vniknout do tajů genetiky a kdyby měl možnost uměle zasahovat do genetického materiálu, potom by se stal "stvořitelem" a mohl by s životem libovolně manipulovat. Toho se však obávají sami vědci na celém světě, poněvadž by potom z lidských laboratoří mohly vzniknout životy, které by mohly způsobit zkázu lidské civilizace a vůbec současného života. Proto před dalšími výzkumy v tomto oboru intenzivně varují.

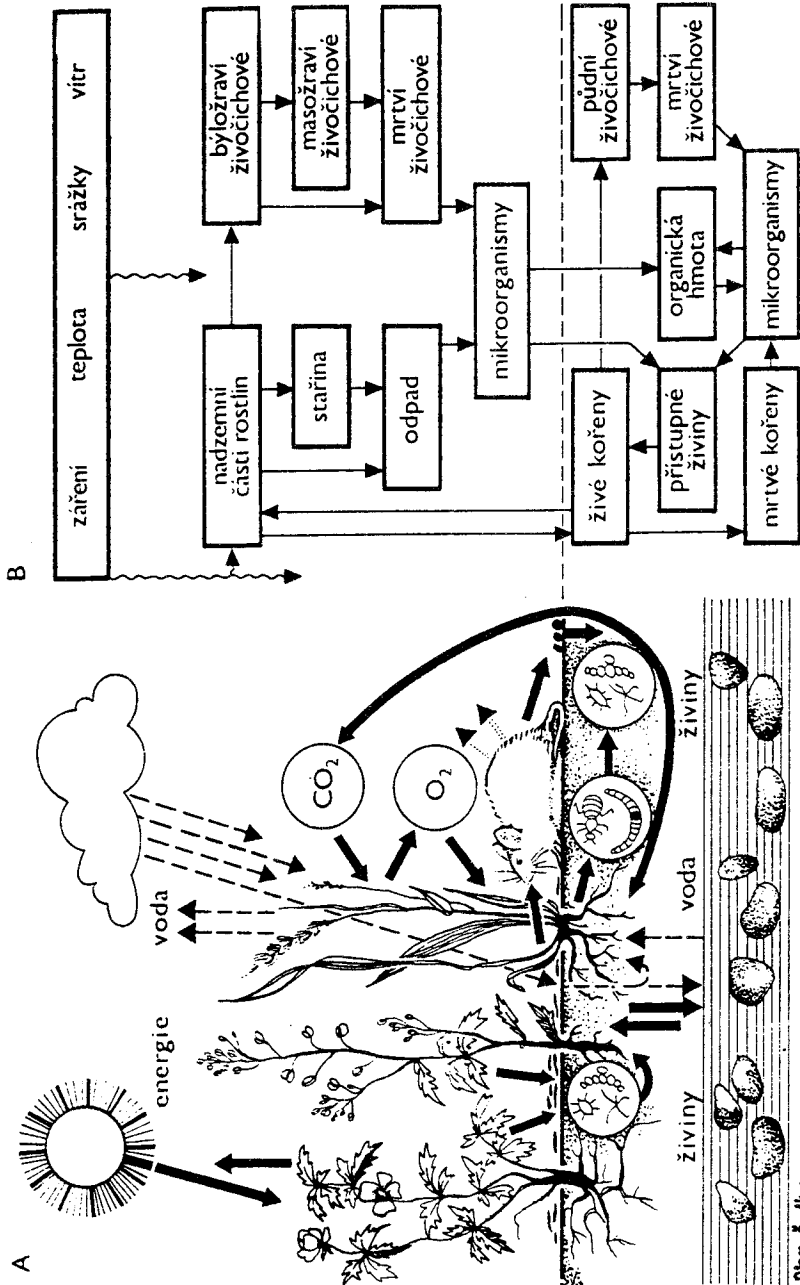
Bůh, který je však stvořitelem veškerého života a tím též stvořitelem DNA, velmi dobře zná uspořádání molekul a atomu v genetickém materiálu a jejich smysl a funkci pro život.

Proto také jedině On mohl do tohoto materiálu organizovaně zasáhnout při zlořečenství zemi, aby nové životy žily v odlišných podmínkách, živily se jiným druhem potravy a jinak se chovaly. Proto se zde na zemi najednou setkáváme s šelmami, dravci, krvežíznivými tvory, obtížným hmyzem, masožravými rostlinami, kteří nebyli v žádném případě stvoření ve stvořitelském týdnu, ale byli "dostvoření" v období po vyhnání člověka z ráje. Tak, jako po zlořečenství začalo růst na Zemi bodláčí a trní, je docela možné, že se tu rovněž objevili jiní živočichové, kteří však harmonicky zapadají do nově stvořeného a upraveného ekosystému. Tento ekosystém byl Bohem ještě jednou upraven po potopě světa.

2.3.3.4. NOVÁ EKOLOGIE PO BOŽÍM ZÁSAHU

Tím, že musel být člověk vyhnán ze zahrady Eden, a tím že došlo k Božímu zlořečenství pro celou zemi, byl Bohem vytvořen nový ekologický systém v podmínkách klimatu "creatio secunda". Začali se rodit živočichové, kteří na základě jiného uspořádání genetického materiálu se začali chovat odlišně. Začali se vzájemně požírat, vytvářet specifické ekosystémy. Přes všechnu krutost, která se v přírodě začala projevovat, byl Bohem vytvořen nový svět, zcela harmonický a vzájemně na sobě závislý. Žádný organismus nemůže žít na světě sám. Každá rostlina a každý živočich musí být členem dynamického společenství, zvaného ekosystém [93]. Ekosystém je tudíž soustava, která zahrnuje nejen živé tvory, ale také i neživou hmotu a energii slunečního záření. Celá naše planeta je jediným obrovským ekosystémem. Ekologie se potom zaměřuje na podrobný rozbor ekosystémů a na určení významu každého organismu pro celý ekosystém. (Viz obr. č. 14.)

Každý ekosystém potřebuje energii – bez stálého přísunu využitelné energie nemůže život pokračovat. Zelené rostliny si opatřují výživu pomocí

Obř. č. 44:
Koloběh látek a energie v ekosystému: A konkrétní situace, B schéma

fotosyntézy. Živočichové na rozdíl od rostlin si nemohou živiny vyrábět sami. Získávají je tím, že pojidají rostliny a jiní živočichové zase pojidají je, takže mohou žít jen na úkor jiných živých organismů. V každém ekosystému jsou tedy rostliny producenty (výrobci energie), kdežto živočichové jsou jejich konzumenty či spotřebiteli. Organismy, živící se mrtvými těly rostlin a živočichů a způsobující tak jejich rozklad, jsou reducenti. V každém ekosystému žijí producenti, konzumenti i reducenti pospolu, závisí jeden na druhém a vytvářejí harmonii. Ekosystémy mohou být i ničeny, buď přirozenou cestou, nebo spíše a rychleji zásahem člověka. Naruší se tím, když jeden nebo několik druhů je z něj odstraněno, nebo jejich početnost se prudce sníží. Tím se naruší celá energetická rovnováha.

---

3. PŘEDPOTOPNÍ SVĚT

Jak vysvítá z předcházejících úvah, je nutno předpotopní svět rozdělit do dvou etap. V první etapě to byl svět, který vyšel z rukou Stvořitelových, do objevení se hříchu. Byl to svět s neoptimálnějšími podmínkami, jaké si vůbec můžeme představit, aby se zde mohl život zdárně rozvíjet a naplnit celou zemi. Sám Pán Bůh si jej pochválil: "A viděl Bůh vše, což učinil, a aj bylo velmi dobré" [1-K132]. Co Bůh prohlásí za dobré, tak to je skutečně absolutně dobré. Bůh stvořil pro člověka dokonalé bydliště. Veškerý život však převážně soustředil do zahrady Eden, tam také postavil člověka: "Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil" [1-K141]. Člověk dostal vznešený úkol. Měl se podílet na Božím stvořitelském díle tím, že by ráj Eden nejen spravoval jako správce, ale současně by jej rozšiřoval po celém zemském povrchu: "Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho" [1-K142].

Bůh stvořil dokonalé bydliště pro člověka. Bylo dokonalé a bezvadné do všech podrobností. Nebylo trní ani bodláčí. Země vydávala v hojnosti všechno, co člověk potřeboval pro svůj život, své pohodlí, své potěšení. Nebylo nutné bojovat o existenci ani mezi zvířaty, neboť panovala všude nesmírná harmonie a tento pro nás nepředstavitelný ráj se měl lidskou činností rozšířit po celém zemském povrchu. Bohem byl vytvořen pouze jediný kontinent, který byl zřejmě v subtropickém pásmu, tj. oblasti, ležící mezi tropy a mírným pásmem, a ze všech stran byl obklopen mořem. Země zahrady Eden byla svlažována řekou, která pramenila v zahradě Eden, a rozčleňovala se na 4 hlavní toky (viz [1-K143]). V tu dobu ještě nepršelo a země byla denně zavlažována mlhou a rosou a to tak intenzívně, že to bylo pro rostlinnou říši dostatečné. Bůh dal také vyrůst ze země nejrůznějšímu stromoví, že byla radost pohledět na ně, a rozkoš chutnat ovoce jeho. Uprostřed ráje vyrostl strom života, který v nádheře převyšoval všechny ostatní stromy. Jeho plody měly zvláštní Boží požehnání, neboť pro toho, kdo je jedl, zajišťovaly nestárnutí a nesmrtelnost. Adam a Eva měli k tomuto stromu života volný přístup.

Veliký Hospodin položil základy Země, celou zahradu oděl krásným šatem a naplnil ji věcmi člověku užitečnými.

Zkušebním kamenem poslušnosti, věrnosti a lásky našich prvních rodičů byl strom poznání dobra a zla, který rovněž rostl v ráji. Z jiných stromů mohli jíst svobodně, z tohoto stromu jim však bylo pod trestem smrti jíst ovoce zapovězeno. Bůh dal člověku zákon, jako nezbytnou podmínku samé

jeho existence. Bůh mohl stvořit člověka, který by neměl sílu přestoupit jeho zákon. Mohl zadržet Evinu ruku, aby nemohla sáhnout po zapovězeném ovoci. Člověk by potom však nebyl svobodnou bytostí, nýbrž pouhým automatem. Bez možnosti svobodné volby by jeho poslušnost nebyla dobrovolná, ale vynucená. Jeho povaha by se nemohla rozvíjet. Bylo by to nedůstojné člověka jako inteligentní bytosti. Bůh učinil člověka spravedlivým. Dal mu ušlechtilé povahové vlastnosti, bez sklonu ke špatnostem. Obdaril ho vysokými rozumovými schopnostmi. Naprostá a stálá poslušnost byla podmínkou věčné blaženosti [67]. Pokud by Adam s Evou zůstali Bohu věrni, pak by situace na zemi byla zcela jiná. Byla by jim svěřena péče o zahradu, její obdělávání, udržování a rozšiřování po celé zemi. Rostla by jejich schopnost poznávat, radovat se a milovat. Načerpávali by neustále nové poznatky, odkrývali by nové zdroje štěstí a poznávali by stále častěji a jasněji nezměrnou, nevyčerpatelnou lásku Boží.

Tím, že však přestoupili příkázání Boží, jediný zákon, který jim Bůh dal, museli z tohoto ráje ven. Lásky a míru v němž dosud žili, zmizel, a místo něho je zaplavil pocit viny a zmocnil se jich strach z budoucnosti. Nejen na ně, ale na celou zemi dopadlo Boží zlořečenství a pánem tohoto světa se stává jejich pokušitel, kterého uposlechli místo Boha. Nyní se musí starat s holýma rukama o svou existenci. Splnilo se to, co jim had slíbil. "Otevřely se jim oči" a kromě dobrého, které se jim dosud dostávalo, vidí i zlé a následky zla. Naplnilo se však i to, co jim Bůh předpověděl, že budou-li jíst ze zapovězeného stromu, propadnou smrti. Jejich vyhnání od stromu života zpečetuje vydání do moci smrti a následného Božího zlořečenství. Nastávají zcela nové podmínky k životu. Práce v Boží zahradě byla pro člověka radostí a bohoslužbou, ale nyní, v nových podmínkách, se obdělávání země stává otročinou a svádí k modloslužbě. Rovněž byla Božím zásahem změněna celá příroda – rostlinná i živočišná. Začaly růst rostliny, které ztěžovaly člověku práci a začali se objevovat živočichové, kteří se živili výhradně masem a krví jiných zvířat. Také se tu objevil hmyz, který začal obtěžovat a znepříjemňovat život člověku i živočichům. Nastala druhá etapa života na naší planetě, které začal vládnout padlý cherub se svými padlými anděly a začaly zde platit "zákony džungle". Přesto však tyto nové podmínky nevedly ke zničení života nebo jeho ohrožení, ale vytvořily komplexní soustavu, kde každá rostlina a každý živočich zapadají do mozaiky života, jedno druhé potřebuje, a vytvářejí tak dynamické společenství, nazvané ekosystém.

3. 1. PŘEDPOTOPNÍ ČLOVĚK

Na základě evoluční teorie si lidé představují, že první lidé, kteří začali žít na naší planetě, byli primitivové a že teprve v průběhu jejich existence se začaly

rozvíjet jejich rozumové schopnosti až k současnému stavu, kdy se pokolení lidské nazývá *Homo sapiens sapiens* – člověk rozumný.

3. 1. 1. HOMO SAPIENS SAPIENS

Jeho historie má sahat do dějin 30–40 tisíc let starých, do doby, kdy měl mít již plně vyvinuté rozumové schopnosti a kdy se měl vyznačovat abstraktním myšlením a řečí. Tělesnou stavbou se však neměl lišit od současného člověka. Tento předvěký člověk měl již znát oheň, měl být schopným lovcem zvířat, měl žít v tlupách a měl zakládat složité kultury. Jeho údajné pozůstatky byly nalezeny na území Evropy (Cro-Magnon-Francie), Grimaldi-Itálie, Oberkaseel – SRN, Předmostí u Přerova, Dolní Věstonice, Mladeč u Litovle – ČSFR aj. [8]), Afriky (Florisbad) a Asie. Dokladem abstraktního myšlení tohoto tzv. předvěkého člověka mají být mnohobarevné malby zvířat a flóry v různých jeskyních. Je však velmi zajímavé, že se formuluje do civilizačních jednotek, které můžeme na základě archeologických vykopávek a nálezů identifikovat až do období, shodných s biblickým pojetím, tj. do doby asi před 6000 léty. Všechny lidské kultury, které zanechaly na zemi své stopy, nejsou starší, než uvedené období.

3. 1. 2. HOMO NEANDERTALENSIS

Před tímto současným stavem měl žít na zemi pračlověk, zvaný neandertálec, k němuž mají údajně patřit vymřelé poddruhy *Homo sapiens*. Současná věda řadí neandertálce na vývojový stupeň mezi opočlověka a současného člověka a dívá se na něho jako na primitiva, bez duševně rozvinutých schopností. Takového člověka již bible ale nezná. Neříká však, že by tací lidé nemohli jako jedinci existovat, neboť hřích a jeho důsledky mají se přenášet na další pokolení. Je napsáno [1-K144]: "Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne."

I dnes se setkáváme s lidmi mentálně postiženými, na kterých se zřejmě podepsali jejich rodiče či prarodiče svým nezřízeným a nemorálním chováním. Je to tzv. Downova choroba – mongolismus, způsobená chromozomální odchylkou lidského zárodku. Je charakterizována hlavně opožděním psychického vývoje (debilitou), typickým tvarem očních štěrbin, a tzv. býčí šíjí [8].

Celá řada vědeckých pracovníků se dívá na nálezy neandertálců jako na pozůstatky lidí, kteří byli postiženi touto nemocí nebo také dnou (arthritis urica), při které dochází k druhotným deformacím kloubů a tak k určité odlišnosti od zdravého člověka. Nedívají se tudíž na ně jako na předchůdce současného člověka, ale jako na současníky, zdravotně postižené.

Co se týká určování stáří fragmentů, jak je již popsáno v kapitole 1.3.2 této knihy, nelze jejich hodnoty brát zcela jako neomylné. Ukázalo se, že všechny datovací metody jsou ovlivněny a zatíženy lidskými předpoklady. A pokud by tyto předpoklady byly jiné, bylo by i jiné vypočtené stáří.

3. 1. 3. OPOLIDÉ

Průměrní lidé mají obyčejně zato, že existence opočlověka a předčlověka je vědecky dokázaná.

Představují si proto bytosti podobné opicím, jak žijí v jeskyních či doupatech. To je ovšem způsobeno tím, že viděli mnohá vyobrazení různých autorů, na kterých se ukazují opolidé chlupatí, přihrblí s vyvinutými čelistmi a domnívají se, že je takto vědci našli. Pravda je však zcela jiná. Nikdy nebyla nalezena celistvá kostra či lebka nějakého pračlověka, ale pouze úlomky, fragmenty, ze kterých se potom konstruoval celý opočlověk, celé kmeny lovců mamutů. Je veliký rozdíl mezi tím, co vědci opravdu vědí, a tím co si jenom myslí, že by mohlo být a co si pouze představují. Jejich představy jsou však ventilovány jako vědecké a tím získávají u lidí na vážnosti a důvěře. Dohady ovšem nejsou skutečností. Spojitosti a stáří nejsou prokázány.

Pravdou je, že byly nalezeny jeskyně s hromadami popela a se stopami potravin a určitých rysů lidského obydlí. Tento doklad však nic neříká, že by všichni starověcí lidé žili v jeskyních, ani že ti, kteří tam žili, skutečně tvoří článek řetězu, vedoucího zpět k nějakému typu "primitivního člověka". Vždyť ještě dnes žijí lidé, kteří jsou obyvateli jeskyní jako např. Tasadajové [98] na Filipínách a nebo nedávno objevení domorodci v Brazílii. I když je možno považovat tyto obyvatele za primitivní národy vzhledem k jednoduchému způsobu života, vůbec nejsou chlupatí, neohraabaní, opicím podobní tvorové. Ba naopak je dokázáno, že když se odejme jejich dítě a je potom vychováváno v inteligentní rodině, vyroste z něho normální člověk, který je schopen studovat i na vysokých školách. To ovšem odporuje evoluční hypotéze. Kdyby se však provedla opačná zkouška a svěřilo by se novorozeně inteligentní rodiny do výchovy takovým divochům, pak by z tohoto dítěte vyrostl rovněž divoch. Z toho je vidno, že člověka vychovává prostředí. Nenašli však vědci lebky a kosti "opočlověka", které dokazují, že zde takoví tvorové někdy žili? Především je nutno říci, že takový druh fosilních důkazů není hojný. Několik úlomků kostí netvoří řetězec. Činit závěry na základě sporných důkazů je velmi problematické a choulostivé. Nálezy fosilií se dají vykládat několika způsoby. Jistý evolucionista o fosiliích přiznal [94]: "Studium lidského vývoje je spíše hra než věda v obvyklém smyslu." O stáří fosilií prohlásil: "Kdokoli si myslí, že již máme problém vyřešen, zcela jistě klame sám sebe." Vědci mají mezi sebou spory o tom, co našli. Dělají rekonstrukce toho, co objevují a podávají k tomu výklad, který má však někdy jen krátkou životnost a na základě jiných nálezů či názorů musí být pozmeněn.

Počátky lidského plemene, jak se je snaží věda vystopovat až k tzv. opočlověku, jehož předkové se měli koncem mladších třetihor oddělit od předků lidoopů, nejsou v této oblasti doložitelné [95]. Antropologové rozlišují čeled' Hominidae (od opočlověka přes pračlověka až k dnešnímu člověku) a Pongidae (lidoopi) [97].

3.1.3.1. AUSTRALOPITHEKOVÉ

Na linii, z níž měl nakonec vyjít člověk, má stát ještě na živočišné úrovni *Australopithecus*, jehož velmi sporé zbytky měly být nalezeny na několika místech v jižní Africe. Tito Australopithekové jsou předmětem obsáhlého studia a všichni učenci nejsou zajedno, že se jedná o předky člověka. Učebnice říkají: "To, jak vypadají, je pouze dohad." "Je ještě mnoho mezer a skulin v tom, co víme o svých předcích. A to, co si myslíme, že o nich víme, není založeno na ničem jiném, než na domněnkách." Přece však autoři učebnic se snaží, aby australopithekové vypadali jako spojovací články, vedoucí k člověku.

3.1.3.2. PITHECANTHROPOIDI: HOMO ERECTUS

Pokročilejším druhem "předlidských bytostí" měli být tzv. Pithecanthropové s údajným stářím 0,5–1 milión let.

Prvním nálezem tohoto typu měl být tzv. *Pithecanthropus erectus*, neboli Jávský člověk. Jeho údajné sporé zbytky nalezl holandský lékař Dubois na ostrově Jáva v letech 1891–1898, a to zlomek lebeční kosti, stehenní kost a zub. Ačkoliv nebyly nalezeny na jednom místě, přesto se z nich vykonstruoval předchůdce člověka. Sám Dubois před svou smrtí změnil svůj názor a prohlásil, že jeho Jávský člověk není nic jiného, než velký gibbon [96].

Do této "čeledi" byly dále zařazeni opět velmi sporé nálezy člověka Pekingského (*Sinanthropus pekinensis*), člověka Afrického (*Africanthropus njarasensis*), *Homo habilis*, *Homo ergaster* [98]. "Vědě ovšem stále zbývá rozřešit jejich vzájemný evoluční vztah, neboť není vyloučeno, že... žili přinejmenším po určitý úsek své biologické existence současně."

Dále se tam zařazuje *Homo heidelbergensis* [99] podle nálezu dolní čelisti z Maueru u Heidelbergu v r. 1907. I při zařazování tohoto nálezu byly mezi učenci velké názorové odlišnosti. Někteří viděli v nálezu spojovací článek mezi člověkem a opicí, jiní to odmítali. Jedni považovali nález za nesmírně cenný, jiní ho pokládali za bezcenný. Jeden z vědců vyslovil takový názor [67]: "Tyto pozůstatky nenesou žádnou stopu toho, že náležejí přechodné formě mezi člověkem a opicí." Jiný poukázal na to, že lebka eskymáka vypadá stejně, a ještě jiný se vyjádřil v tom smyslu, že je možno ještě dnes potkávat lidi s "heidelbergenskou čelistí", tj. velkou, těžkou spodní čelistí.

3.1.3.3. NÁLEZY RICHARDA LEAKEYE

Richard E. Leakey v roce 1972 informoval světovou veřejnost, že jeho tým našel ještě modernější lebku, než je Pekingský člověk, a sice v usazenině, jež má být stará téměř 3 milióny let, zatímco stáří Pekingského člověka se odhadlo na 1,5 miliónu let.

Lebka, kterou našli v blízkosti Rudolfova jezera v Keni ve východní Africe, nemá nápadné nadočnicové oblouky Pekingského člověka a lebeční klenba je tenká jako u moderního člověka. Po rekonstrukci se lebka podobá dnešnímu člověku až na nos, neboť umělec, provádějící rekonstrukci na základě zakázky National Geographic, dal svému výtvoru opičí a ne pro lidi typický nos [100].

Další zprávy informovaly o tom, že ve stejných sedimentárních vrstvách se našly kosti dolních končetin, které jsou nerozlišitelné od kostí moderních lidí [96].

Počátkem roku 1973 uspořádal Richard Leakey v San Diegu přednášku, ve které seznamoval posluchače se svými nejnovějšími výsledky. Prohlásil, že je přesvědčen, že tyto nálezy prostě smazávají vše, co se dosud učilo o původu člověka. Rekl však také, že on sám nemůže toto učení ničím nahradit.

Zastánci stvoření naproti tomu tyto nové poznatky akceptují, neboť podporují myšlenku speciálního stvoření člověka a názor, že lidé a lidoopi vždycky žili vedle sebe.

3. 1. 3. 4. PŘEDPOTOPNÍ LIDÉ BYLI OBŘI

Biblická zpráva [1-K183]: "Obrové pak byli na zemi v těch dnech." Podle bible i podle mnoha geologických nálezů žili spolu v jedné době člověk i všechna zvířata, tedy i dinosauři a trilobiti. Podle evoluční teorie je však tato skutečnost vyloučena, neboť tato teorie zásadně požaduje postupný dlouhotrvající vývoj a tudíž dlouhé časové etapy (miliony let) mezi člověkem a dinosaury a trilobity [111].

[55]: "Kdyby se prokázalo, že moderní člověk žil ve stejné době, jako obrovití dinosauři, vědci by museli přepracovat celou evoluční teorii... Podle moderní evoluční teorie nemohl člověk žít 50 miliónů let před námi, natož pak 100 až 120 miliónů let, což je podle darwinistů doba obrovitých plazů, dinosaurů."

Ve státě Texas v USA byly nalezeny zkamenělé otisky chodidel jak člověka, tak i obrovitých veleještěřů /brontosaura, dinosaura, tyranosaura/ a to ve stejném útvaru, v křídě. První reakce evolucionistů na to byla, že je to podvod, už také proto, že stopy byly zachované ve všech detailech a jsou 38 cm dlouhé [112]. V knize [26] je více fotografických záběrů těchto otisků v blízkosti brontosauřích stop. Tentýž autor v další knize [113] píše: "Sám jsem viděl otisky sauřích a lidských nohou a fotografoval jsem je i studoval... To, že lidské otisky jsou pravé a nikoliv zfalšované bylo mezitím již prokázáno." Byly označeny jako otisky předpotopních obrů [114]. V časopise "Aller Diener" [115] se však uvádí, že se situace zkomplikovala, že v uvedeném údolí nejsou již žádné lidské otisky a že film, který byl o nich natočen, se již nepůjčuje.

Nikde jsem se však v dostupné literatuře nedočel, že by se dokázalo, že to byl nějaký falzifikát. Pouze to bylo odstraněno. V jakém zájmu?

Existují však další informace [116], že v r. 1968 pan Meister v oblasti

Antelope Springs ve státě Utah, USA, našel zkamenělé lidské šlépěje obuté nohy dlouhé 32,5 cm a široké 11,25 cm (to musel být pořádný obr). Nejzajímavější však na nález je, že v nášlapu levé nohy byl rozdrčený trilobit, zkamenělý spolu s otiskem boty. Profesor Utahské univerzity Melvin Cook prohlásil, že objev mluví sám za sebe. Trilobiti měli vymřít před 440 milióny let. Mohl v té době chodit po zemi obutý člověk? Ve stejné lokalitě byly nalezeny ještě dva otisky nohy bosého dítěte.

V americkém Fisher Canyonu byl nalezen otisk boty v kompaktní vrstvě uhlí. Je tak jasný, že lze rozeznat silné nitě, jimiž byla bota šita. V r. 1960 i u nás v martinském okrese byly objeveny ve vápencových balvanech tři velmi detailní otisky plosek lidských nohou. Stáří horniny podle skořápek drobných živočichů, kteří vápenec vytvořili, bylo odhadnuto na 55 miliónů let.

Kdyby byla uznána pravost pouze jednoho takového nález, pak by se celá evoluční teorie octla ve zmatku a s ní i moderní geologie, biologie a antropologie. Co by to znamenalo? Každý si to může domyslet...

3. 1. 4. ADAM NEBYL ŽÁDNÝ PRIMITIV

Z biblické zprávy vyplývá, že první člověk – Adam, stvořený Bohem, byl dokonalým tvorem. Bůh mu dal ušlechtilé povahové vlastnosti bez sklonu ke špatnostem. Obdařil ho vysokými rozumovými schopnostmi a byla mu svěřena péče o zahradu, její obdělávání a udržování. Adam nebyl žádný primitiv. Dokonce nám bible podává zprávu, že pojmenoval všechny živočichy [1-E 145]: "Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř." To by nemohl udělat žádný divoch či pračlověk v počátku svého vývoje.

3. 1. 4. 1. POTOMCI ADAMOVI

I z dalších biblických zpráv je zcela evidentní, že i potomci Adamovi byli schopní lidé. První syn, který se narodil – Kain – se zabýval zemědělstvím a druhý syn – Abel – se věnoval chovu ovcí [1-E146]. Obě činnosti poukazují na duševní schopnost. Když Kain se nechal ovládnout původcem zla – satanem – a zabil svého bratra, odchází se svou sestrou od své rodiny a "dal se do stavby města" pro své potomky [1-E147]. Opět činnost, která se neslučuje s primitivismem. O dalších potomcích Kainových se dočítáme jako o úzce specializovaných odbornících [1-E148]: "Áda porodila Jábala, který se stal praotcem těch, kdo přebývají ve stanu a u stáda. Jeho bratr se jmenoval Júbal; ten se stal praotcem všech hrajících na citaru (citeru) a flétnu. Také Síla porodila, a to Túbalkaina, mistra všech řemeslníků, obrábějících měď a železo." Vyjmenované činnosti jsou projevy civilizovaného světa.

Zvlášť je třeba si všimnout Túbalkaina, který zpracovával měď a železo. K tomu je nutné podotknout, že oba kovy se ve volné přírodě nenalézají ryzí,

ale jen ve svých nerostech. To znamená, že musely být již známy metalurgické postupy, kterými by bylo možno izolovat základní prvky. Rovněž museli umět zakládat oheň s vyššími teplotami k roztavení a odlévání těchto kovů a dále metody jejich obrábění.

3.1.4.2. SUMERSKÁ CIVILIZACE

Předpotopní věk, přestože byl morálně zkažený, nebyl věkem, jak se má často zato, dobou nevědomosti a barbarství. Lidem se dostalo příležitosti dosáhnout vysokého stupně rozumové vyspělosti. Na základě archeologických vykopávek byla objevena v Mezopotámii přibližně od dnešního Bagdádu až po Perský záliv, tj. v místech, kam byl podle biblické zprávy postaven první člověk, nejstarší rozvinutá civilizace, kterou ve čtvrtém tisíciletí před Kristem založili Sumerové. Založili tam první města, jejichž názvy se dochovaly: Eridu, Ur, Lagaš, Nippur, Kiš [8]. Dějiny Sumerů začínají vznikem nejstarších městských zemědělských států, v jejichž středu stály chrámy. Rozvívjala se tam řemeslná výroba jako hrnčířství, tkalcovství, kovolijectví, vedle rozvoje obilnářství a pastevectví. Vzniká tam nejdříve obrázkové písmo (Uruk), které se později mění v písmo klínové. Psali nejčastěji na hliněné tabulky. Vznikaly tam písařské školy. Uchovalo se velké množství těchto tabulek s literárními záznamy, ve kterých jsou lexikální seznamy, mýty, hymny, zaklínání, gnómy. Nejvýznamnější památkou je hymnický stavební nápis Gudey z Lagaše o rozsahu 1350 řádek. Stavěly se tam stupňovité chrámy a velmi dokonalé zavlažovací soustavy. První vládcí sumerských měst byli současně i velekněžími. Také výtvarné umění bylo v Sumeru na vysoké úrovni teokratického charakteru s výraznou tendencí ke statické formě a monumentalitě. Architektura zahrnuje sídliště urbanistického charakteru. Chrámové areály, stavené terasovitě s členěnými stěnami a mozaikovou výzdobou z barevných hliněných hřebů, svědčí o úžasné schopnosti a citu jejich stavitelů. V sochařství převládá naturalistické pojetí. Známa je alabastrová váza s pásovou výzdobou s rituálními výjevy a celá řada dalších uměleckých výtvorů, které byly při archeologických vykopávkách z tohoto období nalezeny. Měli neuvěřitelně pokročilé hvězdářství. V sumerských observatořích se podařilo vypočítat dobu oběhu Měsíce kolem Země, lišící se jen o 0,4 sekundy od dnešních poznatků! Na pahorku u Kujundžiku zanechali nepochybnou senzaci. Byl tam nalezen výpočet s konečnou cifrou, která se, převedena do naší desetinné soustavy, rovná 195,955.200.000.000. Patnáctimístné číslo! Naši tolikrát vzpomínání a dokonale známí předkové, nositelé západní kultury, staří chytrí Řekové, to ani v dobách vrcholného rozkvětu své kultury nedotáhli přes číslo 10 000 [101]. Nejzajímavější na tom je ta skutečnost, že toto číslo v poměru k světelné rychlosti, udává vzdálenost nejjasnější hvězdy na obloze Síría od naší Země.

Z těchto důvodů švýcarský spisovatel Erich von Däniken zaujal k tomu takové stanovisko, že naše Země byla v minulosti a možná i v současnosti

navštěvována mimozemskými civilizacemi, které zde na Zemi zanechaly stopy své činnosti. Napsal mj. knihu "Vzpomínky na budoucnost", ve které se zabývá různými událostmi i historickými památkami, jejichž původ a smysl nebyl dosud uspokojivě vysvětlen a podchycen. Ať jsou to starobylá mayská města se záhadnými hieroglyfy a freskami kosmických lodí, egyptské pyramidy a jejich podivuhodně dimenzované rozměry s nevysvětlitelnou technikou výstavby, či nálezy v rozvalinách Tiuhanaca u jezera Titicaca v Andách – všude se autor snaží přijít na kloub vysvětlení, na která dosud věda nepřišla. Když bádá ve starých bájích, v bibli, v sumerských eposech či staroindických textech, všude se domnívá spatřovat zásahy mimozemských bytostí.

Jinak řečeno, zamítá myšlenku, že dřívější člověk byl člověkem schopným, nadaným a moudrým, když vyšel z rukou Stvořitelových. Předpokládá, že byl primitivem a potom zachované památky, které z dnešního pohledu nejsou dosud technicky řešitelné, dává do souvislosti mimozemšťanů, kteří naši planetu navštěvovali.

3. 1. 5. BIBLICKÉ ZPRÁVY O PŘEDPOTOPNÍCH LIDECH

Kritici bible se snaží smazat Boží inspiraci, která vedla pisatele k napsání jednotlivých knih a tvrdí [102], že bible obsahuje velké množství bájí a mýtů. Do této kategorie zahrnují i prvých jedenáct kapitol knihy Genesis. Práví se: "Jestliže však k těmto materiálům přistupuje prostý člověk, který je dezorientován učením o "božské inspiraci" biblických knih, a který je vědecky nepřipravený a věřící, pak jej tyto knihy nepochybně zmatou a upevní v pověře a v nehistorických představách."

K tomu bych rád dodal citát Pána Ježíše [1-K149]: "Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je nemluvnátkům."

Ti, kdož pochybují o hodnověrnosti biblických zpráv, budou sváděni ještě o krok dále, k pochybování o existenci Boha. A pak, když ztratí svou kotvu, jsou ponecháni sami sobě, aby ztroskotali na skále nevěry [67]. Takoví ztratili prostotu víry. Bibli není možné prověřovat pravidly lidské vědy. Lidské vědění je nespolehlivým průvodcem. Pochybovači, kteří čtou bibli se záměrem najít v ní rozpory, mohou nedostatečným pochopením vědy nebo Božského zjevení tvrdit, že našli rozpory. Při správném pochopení jak vědy, tak i Božího zjevení, je obé v dokonalém souladu. Veškerá pravda, ať v přírodě obsažená, nebo v biblických zjeveních hlásaná, je v naprosté shodě ve všech svých projevech. Ve Slově Božím je sice nadhozeno mnoho otázek, jež nemohou zodpovědět ani největší učenci. Tyto otázky vzbuzují pozornost a ukazuje se, jak mnoho je jich, a to i takových, které se týkají všedních věcí každodenního života a jak lidský rozum při všem svém naparování je nikdy nemůže plně pochopit.

3.1.5.1. KDE VZAL KAIN SVOU ŽENU?

Ve všech knihách, které se zabývají kritikou bible, je na prvním místě uváděna Kainova žena. Kde se vzala? Jak ji Kain poznal? A snaží se na základě tohoto příběhu bibli zesměšnit a znevážit. Co o tom praví bible? Po bratrovraždě "Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla a porodila Enocha" [1-E150].

Kritici bible tomu rozumí tak, že Kain odešel od svých rodičů a od Boha do cizí krajiny, kde se oženil s ženou cizozemkou. Nic takového však v bibli není napsáno. Je tam napsáno, že "poznal Kain svou ženu". Slovo poznal neznamená, že by se s ní teprve seznámil, ale že s ní měl poměr, že jak říkáme dnes, založil rodinu. Stejný výraz je použit i v případě Adamově, kdy svou ženu Evu znal dříve, a přece je napsáno [1-E151]: "I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila syna a dala mu jméno Šít". Čili zase s ní měl poměr a narodil se jim další syn.

Takže slovo "poznal" je zcela jasné a zřetelné. Zůstává však otázka, kdo byla ta jeho žena, odkud se vzala? I tuto otázku lze jednoduše vysvětlit: Je napsáno [1-E152]: "Po zplození Šíta žil Adam ještě osm set sedm let a zplodil syny a dcery." Z tohoto verše vyplývá, že Adamovi a Evě se kromě synů narodily také dcery. Kolik, to nám bible nezjevuje a vůbec se o dcerách zmiňuje jen výjimečně. Přesto však je logické, když se začal člověk na zemi rozmnožovat, že musel nejprve uzavírat manželství se svými sourozenci. A tak to bylo také v případě Kainově. Když odchází od svých rodičů, odchází se svou ženou – sestrou a teprve v odloučení poznává svou ženu a zakládá tak svou rodinu. Jsou zde ještě námitky toho druhu, že manželství mezi sourozenci je nepřipustné a nezákonné. Ano, dnes tomu tak skutečně je, neboť manželství přírodních sourozenců může vést a většinou také vede k degeneraci plodu. Čím to je? Náš dědičný materiál pochází ze dvou míst, ze dvou pohlavních buněk – ženského vajíčka a mužského spermatozoidu. Při početí dochází ke splynutí těchto buněk do jedné, přičemž každá dává polovinu svého dědičného materiálu nové buňce, tj. po 23 chromozómech, takže nová oplodněná buňka má plný počet 46 chromozómů [103]. Proto se každé dítě v něčem podobá matce a v něčem zase otce, neboť v každé další vznikající buňce je úplný rozpis výstavby člověka. Rozpis je přísně osobní. Skládá se ze speciální směsi genů, zděděných vloh, ale také i zděděných negací po svých předcích. A v tom je právě celá ta problematika. Genetický materiál každého člověka je na základě degenerativních vlivů poznamenán.

Dojde-li ke spojení pohlavních buněk sourozenců, jsou v genetickém materiálu stejné genetické vady, které se potom v oplodněné buňce umocňují, takže může dojít k tomu, že takto počaté dítě bude defektní. Z těchto důvodů není manželství sourozenců povoleno zákonem. U prvních lidí se však jednalo o zcela neporušený genetický materiál, tudíž nebyly zde, ani nemohly být, nějaké obavy. V bibli je zaznamenáno více manželství spřízněných osob.

3.1.5.2. STÁŘÍ PRVNÍCH PATRIARCHŮ

Dalším těžko stravitelným oříškem pro kritiky bible je dlouhověkost předpotopních lidí. Nejstarší muž Matuzalém se dožil 969 let [1-153], Adam se dožil 930 let [1-154] a Járed 962 let [1-155].

Vzhledem k tomu, že jsou to pro nás z našeho pohledu naprosto nepochopitelná čísla, snaží se mnozí autoři vysvětlit to, jak jen mohou. Nejčastěji se uvádí, že se dříve počítaly tzv. lunární roky. Bylo celkem jednoduché spočítat, že všechny fáze Měsíce od novu přes úplněk zpátky k novu, se vystřídají za 29 a půl dne. Bylo tehdy velmi přirozené zavést lunární kalendář, jehož základem je synodický měsíc. Proto mnozí uvažují, že stáří prvních patriarchů je uváděno v lunárních měsících.

[16]: "Lunárními měsíci se ve starém Izraeli zřejmě měřilo i stáří, jinak si můžeme těžko vysvětlit nesmírně dlouhý věk biblických patriarchů. "I bylo všech dnů Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i umřel," čteme v první knize Mojžíšově. Jsou-li těmito roky ve skutečnosti lunární měsíce, dožil se legendární Matuzalém zcela pravděpodobného stáří necelých jedenaosmdesáti let."

Podobné vysvětlení jsem také kdysi četl v "Katolických novinách".

Je to však čirý nesmysl, který se dá lehce vyvrátit. V první řadě předpotopní lidé nepatřili do Izraele, neboť ten začíná až od Abrahama a to je přibližně 2 000 let od Stvoření světa. Dále, kdyby se Matuzalém dožil 969 lunárních měsíců po 29,5 dnech, pak by žil 28 585 dní a to je 78 let. Kdybychom tímto způsobem počítali zrození dětí, potom by se Mahalaleelovi a Enochovi narodili synové v 65 lunárních měsících [1-156], tj. po přepočtu v 5 letech a Kainanovi v 70 lunárních měsících [1-157], tj. v necelých 6 letech, což každý uzná, že je nesmysl.

Existuje naprosto jednoznačný důkaz, že tehdejší roky byly stejně dlouhé, jako naše. Potopa začala 17. 2., když měl Noe 600 roků [1-158]. Potopa skončila 27. 2., když měl Noe 601 roků [1-159]. Potopa světa, jak se dá vyčíst ze 7. a 8. kapitoly Genesis, trvala 1 rok a 10 dní, a Noe rovněž zestárl o 1 rok a 10 dní. Na základě tohoto důkazu je nutno věřit tomu, že předpotopní lidé se skutečně dožívali tak vysokého věku. Je to dokonce i logické. Žili v naprosto odlišném světě, než je dnešní, kde bylo optimální klima, lidé se živili výhradně rostlinnou stravou a jejich genetický materiál nebyl ještě degenerován. Kromě toho ještě na nich mohlo spočívat Boží požehnání od Stvoření světa.

3.1.5.3. PROBLEMATIKA SYNŮ BOŽÍCH A DCER LIDSKÝCH

"Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréz oblibovali. Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnadniti duch můj s člověkem na věky, protože také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvacet let.

Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházel synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí." [1-K160].

Velmi často se tyto verše vykládají tak, že synové Boží jsou andělé, tedy bytosti nadlidské, ze světa božského, a že se zhmotňovali a s dcerami lidskými smilnili. Tento výklad není správný z následných důvodů:

- a) Andělé jsou bytosti nebeské a nemají rozplozovací schopnosti. Vysvítá to z odpovědi Pána Ježíše: "A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte písem ani moci Boží? Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé nebesítí." [1-K161].
- b) Andělé nemohou ze své vlastní moci přecházet libovolně z těla duchovního do těla tělesného, jinak řečeno, zhmotňovat se. Oni na sebe mohou vzít pouze lidskou podobu a to ještě v takovém smyslu, že je někdo může vidět a jiný ne. Jedině tenkrát, otevře-li Bůh člověku oči, může je spatřit. Tak se to také stalo Gézimu, když měl strach před nepřátelským vojskem a Boží prorok Elizeus mu odpověděl: "Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi. I modlil se Elizeus a řekl: Ó Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohnivi okolo Elizea" [1-K162]. Podobný příklad je ze života Baláma: "V tom otevřel Hospodin oči Balámovy, i užířel anděla Hospodinova..." [1-K163]. Aby Balám viděl anděla, musel mu Bůh otevřít oči.

Je pravdou, že přicházeli andělé v lidské podobě mezi lidi tak, že je lidé nepoznali, jak o tom svědčí apoštol Pavel: "Na přívětivost k hostem nezapomínejte, skrze ní zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali" [1-K164]. Kdyby se zhmotňovali do lidského těla, potom by na sebe museli vzít i smrtelnost.

- c) Kdyby skutečně ti synové Boží byli andělé, jak by se jim - vyšším bytostem, mohly ubránit dcery lidské? Proč potom Bůh posílá potopu na hříšnou zem? A konečně za co by mohli muži? Ti přece by s tím neměli nic společného!

To, že by synové Boží byli andělé, je špatný výklad.

Biblický termín "syn Boží" platí i pro člověka, Bohu oddaného: "Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží" [1-K165]. Podobných veršů je celá řada a to nejen v Novém zákoně, ale také i ve Starém zákoně, jako např.: "Synové jste Hospodina Boha vašeho" [1-K166], "Synové Boha silného a živého jste" [1-K167] atd.

V době před potopou byla lidská společnost rozdělena na dva tábory. První tábor tvořil Kain a jeho potomci, neboť odešli od tváře Hospodinovy a žili si svým způsobem, nedbali Boha a byli v rozporu s jeho úmysly a zákony. Svě děti vychovávali ve vzpouře vůči Bohu. Právem se nazývali synové a dcery lidské.

V druhém táboře žil Adam a jeho další potomci, kteří se od Hospodina neodvraceli, ale naopak "vzývali jméno Hospodinovo" [1-168], zvláště pak za Seta. O Enochovi z rodu Setova je napsáno: "A chodil Enoch stále s Bohem

a nebyl více vidín, nebo vzal ho Bůh" [1-K169]. Bylo to, a mělo stále být, společenství dítek Božích a proto jim přináležel titul "Synové Boží". Někjaký čas žily obě třídy odděleně a nestýkaly se. Tak si to také i Bůh přál. Pokud trvalo toto odloučení, zachovávali uctívání Boha. Téměř tisíc let žil Adam mezi nimi a pečlivě střežil to, co mu Bůh zjevil a předával to dalším pokolením. Časem se však potomci Setovi – synové Boží, začali mísit s potomky Kainovými – syny lidskými a zvláště se jim začaly zamlouvat jejich dcery – dcery lidské. A začali se s nimi ženit, čímž vyvolali nelibost Hospodinovu. Míšením se zpustlými, stali se jim podobnými, a nedbali Božích nařízení a "brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali" [1-K170]. Upřeli své mysli na světské požitky a slasti, namísto aby uctívali Hospodina. Hranice mezi Setovci – syny Božími a Kainovci – syny lidskými, zcela padly. Pán Ježíš to vyjádřil slovy: "Nebo jakož za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noe všel do korábu." [1-K171]. O žádných andělech se nezmiňuje, ale o lidech, kteří začali žít nezřízeným životem. Bezbožnost lidí dosáhla takových rozměrů, že byla nad nimi vyřčena záhuba.

3. 2. FYZICKÝ SVĚT PŘED POTOPOU

Autentické informace, které máme o předpotopním světě, jsou velmi skromné. Bible nám podává jen informace o tom, že co Bůh stvořil, bylo velmi dobré. On všechno promyslel a vytvořil neoptimalnější podmínky pro to, aby se zde na Zemi mohl zdárně rozvíjet život ze stvořených zástupců jednotlivých čeledí. Sám Bůh praví: "Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozměřila nebesa, povolal jsem jich, a hned se postavily." [1-K172]. Žalmista a Šalamoun vyvyšují zase Boží moudrost: "Oslavujte Pána pánů,..., toho, kterýž sám činí divy veliké... kterýž učinil nebesa moudře... kterýž roztáhl zemi na vodách... kterýž učinil světla veliká... Slunce, aby panovalo ve dne... Měsíc a hvězdy, aby panovaly v noci..." [1-K173]. "Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa opatrností" [1-K174]. Velice nádherný musel být svět, který vyšel z rukou Božích. Těžko bychom jej mohli přirovnat k současnému stavu. Snad jen čarokrásné ostrovy subtropického pásma jižního Tichomoří by mohly být jen nedokonalou napodobeninou toho, jaký byl onen svět, který byl svým Stvořitelem označen jako velmi dobrý.

Adamův pád přinesl na svět smrt. Najednou člověk zjistil, že plevely a škůdci omezovali jeho pěstování rostlin, nemoci útočily na jeho zdraví, a stárnutí poznamenávalo jeho tělo. Druhý zákon termodynamiky začal účinkovat a svět se stal otrokem zkaženosti a zániku. Zkrátka svět před potopou byl mnohem lepším místem pro život, než ten, který máme dnes.

Nádherné klima bez přírodních katastrof a bouřek. Vyšší intenzita magnetického pole kolem Země chránila povrch zemský před kosmickým a korpuskulárním zářením a silná ozónová vrstva ve stratosféře chránila před ultrafialovým zářením. To všechno s dalšími podmínkami, o kterých dnes již nic nevíme, souviselo se zdravím člověka a jeho dlouhověkostí. Svědectví o vysokém stáří tehdejších lidí se rovněž objevují v každé pradávnejší civilizaci. Egypt, Sýrie, Persie, Indie a Řecko vlastní tradice o dlouhožijícím lidu v nádherné době [34].

3. 2. 1. USPOŘÁDÁNÍ NAŠÍ ZEMĚ

V prvé řadě je nutno podotknout, že uspořádání naší Země před potopou je pro nás nedostizitelné, neboť nemáme žádné autentické údaje, podle kterých bychom si mohli situaci představit. Vše, co je možno učinit, je vytušit odpověď z určitých jevů a sestavit možnou teorii pro nejpravděpodobnější a nejprůměřenější řešení těchto nesnadných otázek.

3. 2. 1. 1. SUBTROPICKÉ KLIMA

Jedno je však jisté, že naše země měla mírné a teplé podnebí po celém povrchu, o čemž svědčí celá řada důkazů. Tento druh záznamů je naprosto spolehlivý a pravdivý a je zapsán znatelným písmem v horninách našeho nynějšího světa. Tímto důkazem jsou zkameněliny (fosilie), které byly a jsou stále ještě nalézány ve velkém množství všude na zeměkouli. Tyto zkameněliny můžeme právem nazvat mumifikovanými zbytky zaslého světa. Zkameněliny nelžou, je jen nutné správně rozumět jejich řeči. Právě tak jako egyptské pyramidy a monumentální památky řecké a římské říše mluví o velikosti civilizací, za kterých vznikly, tak i zmíněné fosilie mluví jasnou řečí o nádheře světa, který zanikl. Byly zachovány rukou Boží, aby promluvíly, jak to vyjádřil i Ježíš Kristus: "Pravím' vám: Budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati" [1-K175].

Pokud se týká podnebí, prozrazují nám zkameněliny, že tu panovalo všude teplé klima a to jak ve vysokých, tak i v nízkých zeměpisných šířkách obou polokoulí. To znamená, že všude na zeměkouli vládlo v průměru úplně stejné bezpásmové, mírné a teplé podnebí. I když snad nebylo do všech podrobností všude stejné, přece jen nebyly případné rozdíly zdaleka tak extrémní, jako dnes.

Sir Henry Howorth, proslulý geolog a odborník na zkameněliny praví [23]: "Rostlinstvo a zvířena celkem vzato je jediným měřítkem, dle kterého můžeme určití klima kteréhokoliv z minulých období naší země." A profesor Alfred R. Wallace k tomu podotýká: "Je jen jedno podnebí, známé starému světu zkamenělin: je to podnebí, o kterém svědčí rostliny a zvířata pohřbená v horninách, toto podnebí bylo jako závoj jarní líbeznosti. Převládalo zřejmě nepřetržitě na celé zemi. Jakým způsobem byla země pak rovnoměrně oteplována, zůstává předmětem dohadů, ale že

byla takto oteplována, to účinně a nepřetržitě, je nepochybným faktem." [126].

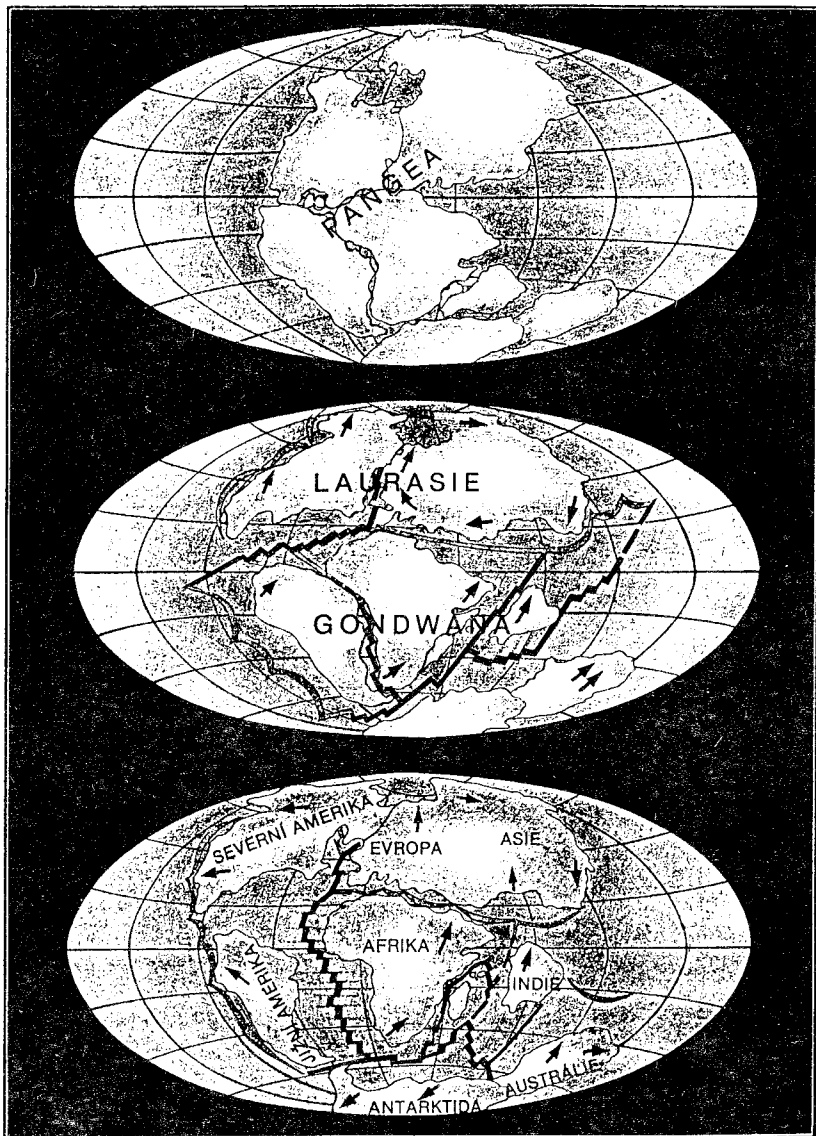
Je pro nás vskutku obtížné, představit si jen přibližně svět bez ledové Arktidy a Antarktidy a bez parných rovníkových džunglí. Víme, že současné klimatické poměry v jednotlivých pásmech a střídání ročních období v obou mírných pásmech je výsledkem měnící se polohy Země ke Slunci, které je zdrojem tepelné a světelné energie. Jak působily přírodní zákony za onoho minulého světa, že vyvolaly podmínky tak rozdílné od těch, které vládnu nyní a čím byla tato změna způsobena?

Že naše Země měla mírné a teplé podnebí po celém povrchu je skutečností prokazatelnou, a že změna nastala náhle, skutečně velmi náhle a s největší pravděpodobností v čas celosvětové potopy, je zřejmé a nadevší pochybnost potvrzeno nálezky tisíců mamutů, zamrzlých v ledu tunder severní Sibíře. Takto zmrazená a zkonzerovaná zvířata měla ve svém žaludku a dokonce v některých případech i v tlamě zelené byliny subtropického pásma a maso dokonce požitelné. Co způsobilo tuto náhlou změnu je předmětem bádání mnoha vědců. Přijetím biblické zprávy o celosvětové potopě lze tuto záhadu vysvětlit jednoduše.

Další důkazy, že celá Země měla jen jedno klima a to subtropické: Korály, které v současné době vegetují jen ve vodách s minimální teplotou 20 °C, kdysi rostly poblíž pólů, neboť tam byly nalezeny jejich fosilie. Rovněž v polárních oblastech jsou uhelné sloje, což dokazuje, že tam také rostla subtropická vegetace. Fosilie zvířat, která jsou dnes známá jen v teplých oblastech, se nalézají po celé Zemi. Rovněž pozůstatky dinosaurů, studenokrevních zvířat, vyžadujících teplé podnebí, se nalézají prakticky všude.

3. 2. 1. 2. SKLON ZEMSKÉ ROTAČNÍ OSY

Všechny tyto důkazy o dřívějším mírném klimatu na celém zemském povrchu nasvědčují, že v dřívějších dobách musela mít zemská rotační osa jiný úhel sklonění, než má dnes. Dnes zemská rotační osa s rovinou ekliptiky svírá úhel 66,5 ° [73]. Díky tomu je asi půl roku severní polokoule ke Slunci přivrácena a dalšího půl roku od Slunce odvrácena. Během prvního období ozařuje Slunce naši polokouli déle než polovinu dne a sluneční paprsky dopadají na povrch Země kolměji. Každý čtvereční metr zemského povrchu tedy dostává více záření a po delší dobu, než během druhého období, kdy je noc delší než den a sluneční záření dopadá více sešikma. Tím se mění v průběhu roku tepelná bilance daného místa. V našich zeměpisných šířkách se to projevuje střídáním čtveročasných období. Vzhledem k tomu, že v předpotopním období nebylo střídání počasí, je možné interpretovat, že k této výchylce zemské osy došlo při potopě. Jestliže byla před potopou osa zemská kolmá k rovině své dráhy, potom musela být naše Země osvětlena Sluncem vždy od točny k točně. Dny a noci potom musely být stejně dlouhé po 12 hodinách a každé místo na povrchu Země by na téže zeměpisné šířce dostalo

Obr. č. 15: PREDSTAVA KONTINENTALNHU DRIFTU A VZNIKU DNEŠNICH KONTINENTU PODLE ALFREDA WEGENERA

stejně množství tepla a světla. V tomto případě by nebylo změn v ročních obdobích.

3. 2. 1. 3. ZEMĚ S JEDINÝM KONTINENTEM

Když Bůh v třetím dnu stvořitelského týdne vytvořil místo suché, které nazval zemí a shromaždiště vod, které nazval mořem, potom věříme, že byl pouze jeden kontinent, obklopený ze všech stran mořem. Živočichové i lidé dostali rozplozovací požehnání a měli naplnit celou zemi, což by při mnohokontinentním zemském povrchu možné nebylo. Tento kontinent měl na povrchu zeměkoule takovou polohu, že při kolmé zemské ose k rovině ekliptiky bylo na zemi rovnoměrné teplo po celý rok. Stačí jen letmý pohled na celosvětovou mapu či glóbus, abychom si všimli, že jednotlivé kontinenty do sebe zapadají jako roztržené kusy papíru. Jihoamerický kontinent a část západní Afriky do sebe zapadají jako ozubená kolečka. Je dokázáno, že se na západním okraji Afriky vyskytují stejné horniny a geologické útvary, jako na východním okraji Jižní Ameriky, a že i fauna a flóra obou kontinentů má k sobě blízko [11]. Paleontologové k tomu snesou spoustu dalších poznatků o podobnosti již vyhynulé fauny a o dávných stejných klimatických podmínkách na obou kontinentech. Jediný závěr z této podobnosti plyne, že se oba světadíly od sebe odtrhly a odsunuly o pár tisíc kilometrů. Je dokázáno, že ještě dnes se americký kontinent od Afriky vzdaluje rychlostí asi 3 cm za rok.

Stejným způsobem je možno srovnat Austrálii s Antarktidou, Severní Ameriku se Západní Evropou atd.

Sir Villiam Dawson popisuje Evropu předešlého světa v porovnání s nynější taktó [23]: "V Evropě byly britské ostrovy spojeny s pevninou. Irsko bylo spojeno s Anglií ... Měličiny Středozemního moře byly suchou zemí a celé toto moře bylo rozděleno na dvě části širokým pruhem souše, spojujícím Itálii s Afrikou." (Viz obr. č. 15.)

Teorie pohybů kontinentů se zrodila na začátku našeho století v několika variantách. Wegenerova varianta je nejznámější a předpokládá, že kontinentální masy Ameriky, Asie, Afriky, Austrálie a Antarktidy, jsou nezávislé bloky sialu, plovoucí na podložní vrstvě zvané Sima (podle předpokládaných dvou hlavních prvků v jejím složení – silicia /křemíku/ a magnesia /hořčíku/) [11].

Teorie pohybu kontinentů má silnou podporu v nálezech organických zbytků. V Antarktidě např. byla nalezena zkamenělá lebka plaza lystrosaury. Podobné fosilie byly nalezeny v jižní Africe a horniny, ve kterých byly uloženy, jsou si tak podobny, že jediným uspokojivým vysvětlením je, že původně žili tito plazi v jedné oblasti, která se rozděbila [93].

Bible nám podává kratičkou zprávu o roztržení země až po potopě světa [1-E176]: "... jméno jednoho bylo Peleg, neboť za jeho dnů byla země rozčleněna."

3.2.1.4. VRÁŠČITOST ZEMĚ

Země, která vyšla z rukou Stvořitelových po "Creatia secunda", byla bez vysokých hor a hlubokých proláklín. Dalo by se říci, že nebyla vůbec vrásčitá. Jen mírné pahorky, pokryté úrodnou půdou, a široké planiny s bujnou vegetací. I moře nemělo hluboké dno. Na základě propočtu, uvedeného v kapitole 2.3.2.5, nebylo moře hlubší než 1 000 m a rovněž je možné říci, že i pahorkatina nebyla vyšší než 1 000 m. Dnes dělí řetězy hor pevniny na pásma, klimaticky a biologicky zřetelně od sebe odlišná. Pomysleme jen na Skalnaté hory v Severní Americe, na Andy v Jižní Americe, na Himálaje v Asii, na Alpy v Evropě – jak ohromný je vliv těchto horstev na podnebí pevnin. Všechna tato horstva, pokud nevznikla sopečnou činností, vznikla v době, kdy na světě již existoval život, a to zvrásněním zemské kůry. V jejich sedimentárních vrstvách i ve značných výškách se nalézají fosilie mořských živočichů. Na základě biblického pojetí vznikaly tyto velehory vedle hlubokých propastí v době celosvětové potopy, což lze doložit i biblickým textem [1-K177]: "Vystoupily hory, snížilo se údolí, kteréž jsi jim založil."

Pahorkatina předpotopního světa nebyla takovou překážkou, jakými jsou dnes na světě velehory pro klimatické poměry.

Když anglický vědec Alfred Wallace pojednává o zaniklém světě, píše takto [23]: "Alpy, Pyreneje, Skalnaté hory a dokonce i Himálaje byly v rané době miocénní o mnoho tisíc stop nižší (1 stopa = 0,3048 m), než dnes. Je prokázanou skutečností, že mořské usazeniny eocénní i miocénní, a to v mohutných vrstvách, které mohly být tvořeny jen ve značných hloubkách, nalézáme vyzvednuty do výše od deseti do šestnácti tisíc stop (od 3 000 do 5 000 m) nad mořem. Příkladem se uvádí hora Dent du Midi v jižním Švýcarsku, kde byly nalezeny mořské lastury, jaké se vyskytovaly v pozdním eocénu, nebo v raném miocénu, na vrcholku hory ve výši 10 685 stop (3 257 m). Protože však při tomto horském masivu muselo dojít vlivem eroze ke značnému snížení vrstev, udává nám uvedené výškové číslo jenom část výšky, o kterou byly zemské vrstvy vyzvednuty a usuzuje se, že se tak muselo stát v průběhu miocénu."

Dalším důkazem o zvrásnění země a o tom, že úroveň moří byla kdysi mnohem níže, jsou některé ostrovy, které jsou dnes až 1800 m pod hladinou moře, přesto však vykazují stopy suchozemských rostlin. Některé velké kaňony pokračují až hluboko do oceánů jako pokračující údolí řek, kterými kdysi vody těchto řek protékaly [104]. Např. v Severní Americe se táhne podmořský kaňon od řeky Hudson (stát New York) až do vzdálenosti 500 km. Z toho vyplývá, že potopené údolí bylo kdysi říčním údolím nad mořskou hladinou.

3. 3. PŘEDPOTOPNÍ ŽIVOT

Přes nesmírné úsilí vědeckých týmů i samostatných vědeckých pracovníků na celém světě, zůstává život dosud nevyřešenou otázkou. Přes všechny dosažené úspěchy v této oblasti, stále existují citelné mezery ve znalostech o rozmnožování ať již rostlin, či nejrůznějších živočichů včetně člověka. Je to Boží zázrak a jeho stvořitelské tajemství.

Život vyšel z ruky Hospodinovy a je nesmírně složitý a dokonalý. Nemá žádné váhy, ani žádný jiný fyzikální rozměr, přesto má obrovskou sílu. Ovládl celý svět – hlubiny mořské, každou píď zemského povrchu i vzduch. Je nevyčerpateľným zdrojem poučení a svou dokonalou stavbou předčí všechny i ty nejdůmyslnější lidské projekty. Má obrovskou schopnost reprodukovat se. Je schopný přizpůsobovat se v určitých mezích daným klimatickým podmínkám, v žádném případě však nevybočuje z vymezeného koridoru své čeledi. Všechny lidské snahy, přijít na kloub jeho vzniku, ztroskotaly. Byly vysloveny stovky různých hypotéz, všechny však mají jedno společné – nedají se zopakovat. Vznik života je prostě lidskému duchu nevystižitelný a nesmírně vzdálený. Na základě matematického zhodnocení je pravděpodobnost jeho náhodného vzniku zcela nulová. Přesto se však vymýšlejí stále nové a nové teorie a usiluje se o jeho syntetickou přípravu. Všechno marné. Proč? Žalmista to vyjádřil takto [1-K178]: "Nebo u tebe, Bože, jest studnice života, a ve světle tvém světlo vidíme."

Ve stvořitelském týdnu, jak již bylo popsáno v kapitole 2.3.2 této knihy, byl samotným Bohem na jeho příkaz stvořen jak rostlinný, tak i živočišný, a posléze i lidský život v dokonalé harmonii. Byl stvořen v párových jedincích na území zahrady Eden a obdržel Boží požehnání ve smyslu své vlastní reprodukce. Rovněž rostliny byly obdařeny úžasnou rozmnožovací schopností, a to samými originálními metodami. Neoptimalnější klima zajišťovalo maximální a rychlé rozmnožování a rozplozování. Byla to nádherná země. Měla stále teplé počasí, nadbytek potravy a žádný problém se změnami počasí. Žádný plevel, žádná infekce jakéhokoliv druhu neexistovala a proto také neexistovaly žádné nemoci. Bakterie sice existovaly, ale jen ty užitečné. Smrt a rozpad byly však neznámou věcí. A tak by to trvalo podnes, pokud by nevzešel hřích a následná Boží kletba. Víme však, že právě tato neposlušnost Božího zákona zapříčinila velkou změnu v oblasti života. Přišlo prokletí, smrt, nemoc, boj o existenci, nepřátelství.

Nejen člověk byl vyhnán z ráje, aby "v potu tváří své chléb jísti mohl", ale také i ostatní život se dostal za hranice zahrady Eden. Podmínky k životu však změněny nebyly, takže ve velmi krátké době se život rozšířil po celé planetě.

3.3.1. BUJNÁ VEGETACE

I když nejsou dochovány žádné autentické zprávy o předpotopní flóře, lze si ji určitým způsobem představit na základě fosilních nálezů z uhelných slojí, které jsou roztroušené po celé zemi, včetně obou polárních oblastí.

Studium hornin a jejich rostlinných fosilií nám zřetelně ukazuje, že před potopou byla podstatně větší rozmanitost rostlin. Druhy rostlin, ještě dnes existující, rostly do mnohem větší výšky, než dnes a byly rozšířeny po celém povrchu země. Byla tu taková hojnost a tak bujný vzrůst rostlinstva po vši zemi, že si těžko můžeme o tom všem dnes udělat reálnou představu. Pozůstatky stromů, jako dubů, buků, myrt, vavřínu, ořechů, palem, banánovníků, magnolií, chlebovníků, vinné révy, sekvojí atd. se nalézají nejen v pásmech tropických, ale také byly nalezeny na Aljašce, v Grónsku a polárních oblastech.

O původu uhlí bylo již mnoho diskusí a názorů. To, že je pozůstatkem dřívější rostlinné říše, zvláště pak stromů, je bez diskuse. Svědčí o tom tisíce důkazů. Jedním z velkých problémů je obrovské množství vegetace, které se muselo nahromadit, aby dalo vznik tak silným uhelným slojím.

Bylo odhadnuto, že pro vznik sloje uhlí o tloušce 30 cm je třeba vrstvy čerstvého vegetačního materiálu o síle 4,27 m [23]. Jsou známé uhelné sloje o tloušťce až 15 m, což znamená, že se tam muselo nahromadit přes 200 m do výšky rostlinného materiálu, a to je z hlediska pozvolného ukládání zcela nereálné. Některá uhelná ložiska v Americe zabírají přes milion čtverečních kilometrů. Kolik si vyžádaly tyto sloje původní vegetace je nepředstavitelné. Dá se to vysvětlit pouze na základě velmi rychlého nahromadění v době celosvětové potopy.

Kdybychom se mohli přenést do předpotopních lesů, z nichž vzniklo uhlí, stěží bychom uvěřili, že jsme na naší planetě. Některé stromy bychom sice rozpoznali, zvláště na vysočinách, avšak v nížinách rostla zcela neznámá společenství stromů. V prvé řadě by upoutaly naši pozornost obrovské plavuně, které dosahovaly pro nás naprosto nezvyklých výšek více jak 100 m. Mezi nimi štíhlé a rovné lepidodendrony [105]. Měly velké kapradovité listy, které opadávaly a na kmenu se tvořil šupinovitý vzor. Na vrcholku měly korunku, porostlou malými lístky, a každá větev končila výtrusnou šišticí, dlouhou několik decimetrů. Pak bychom si povšimli sigillarie neboli "pečetního stromu", jehož dlouhé listy zanechávaly po odpadnutí stopu na kmenu jako na pečeti. Cordaity dosahovaly více jak 30 m a měly listy jako trávy. Stromovité kapradí bylo tak hojné a některé z nich mělo semena velká jako slepičí vejce. Obrovské přesličky rostly až do výše 20 m s kmenem o průměru až jednoho metru [106]. Na zemi bylo nespočetné množství mechů a jaterníků a tvořily tak zelený koberec. Nejpozoruhodnějším faktem těchto dávných lesů je, že vyrostly ve stejném, mírném podnebí, na celé naší zemi. Palmy rostly hojně až v Dakotě v Severní Americe, cykasy, magnolie a fiky rostly i na Aljašce.

Předpotopní svět byl velmi odlišný po mnoha stránkách od nám dnes

známého světa. Skutečnost, že kmeny v uhelných ložiscích neukazují obvyklé letokruhy dosvědčuje, že nebylo střídání ročních období a že podnebí bylo teplé a vlhké.

Ti, kteří nechtějí uznat Boží stvořitelské dílo a existenci potopy, mají před sebou celou řadu nerozluštěných záhad. Nevědí, jak vznikly suchozemské rostliny, neznají jejich předky. Vědí jen, že se najednou objevily v devonských usazeninách, a to v bohatých a různotvarých formách. Když se dostanou k vrstvám začátku devonu, začíná najednou mrtvá říše. Odkud se vzala rozmanitost devonské flóry? A kdyby jenom rozmanitost! Devonské rostliny mají již velmi složitou vnitřní stavbu, která se prakticky vůbec nezměnila a trvá podnes [107]. Dosud platí nevyřešená otázka: "Proč se rostliny v devonských vrstvách objevují náhle a jsou hned tak vysoce organizované?"

Tuto otázku lze jednoduše zodpovědět přiznáním Božího stvořitelského aktu.

3. 3. 2. ŽIVOČIŠNÁ ŘÍŠE

Není třeba zvlášť vzletně představivosti k tomu, abychom pochopili, že za takových příznivých klimatických podmínek, jaké byly před potopou, byla flóra i fauna v souladu se svým prostředím, v němž existovaly, a proto daleko vynikly nad rostlinstvo a zvířenu dnešního světa. O tom v hojné míře svědčí horniny a v nich uchované fosilie, které nám potvrzují, že v předpotopní době bylo větší rozšíření organismů do všech částí země, že existovala větší rozmanitost druhů a odrůd, nežli kdykoliv potom na Zemi, a že dřívější živočichové dorůstali do větší výšky a objemu, než je tomu dnes. Není účelem této studie probrat tyto okolnosti dopodrobna. Postačí jen několik příkladů.

Každý jistě něco slyšel o existenci oblud, podobných drakům, které zde na zemi kdysi žily. Jsou známy pod jménem "saurové". Jejich zkamenělé pozůstatky je možno nalézt na každém kontinentě a dokonce někde ve značných množstvích. Tak např. ve státě Alberta v Kanadě jsou nalézány kostry dinosaurů (plazů z podtřídy Archosauria) v tisících exemplářích. Někteří z vědců píší o těchto nálezech, že jich muselo být jako buvolů na prériích v minulé generaci. Vyskytují se tam v nejružnějších velikostech, od kohouta až po obludy 30 m dlouhé [23]. Bylo tam napočítáno asi 25 různých odrůd. Někteří byli býložraví, jiní masožraví, někteří žili na souši, jiní zase ve vodě.

Dřívější vody, které pokrývaly dnešní území Kansasu v USA, musely se hemžit odrůdou zvanou "Monassaurus". Tisíce exemplářů bylo vyňato z křídových útvarů tohoto státu, některé v tak dobrém, zachovalém stavu, že se získaly cenné informace i o jejich anatomii. V tomto státě byly také nalezeny pozůstatky vodního plaza, který je asi 15 m dlouhý. Pokud jde o létající plazy, byla nalezena kostra s hlavou dlouhou téměř jeden metr a s rozpětím křídel přes šest metrů.

Jinou předpotopní obludou byl druh plaza, kterého paleontologové nazvali "Tyrannosaurus". Byl to dvounohý masožravý veleještěř, dlouhý asi 15 m, vysoký přes 7 m, s velkou hlavou, krátkým krkem a mohutným ocasem. Byl to jistě nejhroznější tvor předpotopního světa. Měl obrovské drápy, podobné orlím a strašlivé zuby, podobné dýkám, až 8 cm dlouhé, v tlamě široké téměř metr.

Brontosaurus byl největším zvířetem předpotopního světa. Jeden takový exemplář tohoto prehistorického giganta je v muzeu v New Yorku. Je 23,3 m dlouhý a podle odhadů přírodovědců by vážil asi 38 tun. Mnohem větší exemplář měl být nalezen v Jižní Americe a je údajně 45,7 m dlouhý. K podobným nálezům brontosaurů došlo na různých místech USA, v Africe, Rusku i jinde. Jedině velryba dnešního světa se může porovnat co do velikosti s těmito předpotopními obry.

Společně s těmito plazy žila na zemi i jiná zvířata, z nichž některé druhy již neexistují, jiné ještě dnes nalézáme v tropických nebo subtropických pásmech země (slon, lev, tygr, tapír, velbloud atd.). Na dnešním zledovatělém severu Sibíře a Aljašky žili mamuti v nepřehledných stádech, v USA zase mroži, nosorožci apod.

Říše ptactva měla také daleko větší a početnější druhy, než dnes. Byly nalezeny kosti ptáka, nejméně tři metry vysokého, tj. přibližně ještě o 60 cm vyššího, než největší dnešní pštros. Byly nalezeny zkamenělé hlemýžďí skořápky o průměru až 50 cm, skořápky loděcky perleťové, dlouhé až 1 metr, hlavonožci se skořápkou o průměru 30 cm a délky 4,5 metru. Když se vyskytne exemplář mořského raka, větší než 30 cm, pak je to výjimečná vzácnost. Zkameněliny korýšů tohoto druhu jsou až 183 cm veliké. Totéž platí o hmyzu. Některé pravěké kobylky mají rozpětí křídel až 18 cm, některé vážky mají těla dlouhá až 48 cm a rozpětí křídel 61 cm. Byli také nalezeni obrovití obojživelníci, jakýsi druh žab o délce těla 2–3 metry a s hlavou dlouhou 50 cm. Ve státě Alberta v Kanadě byly nalezeny zkamenělé pozůstatky prehistorického netopýra, který má rozměry naší ovce s hlavou podobnou krokodýlí hlavě a s rozpětím křídel 4,5 m.

Největší zoologické zahrady se svými živočichy, posbíranými ze všech kontinentů světa, jsou ubohými sbírkami ve srovnání s živočištvem, které žilo dříve na naší zemi.

Prof. Wallace má proto pravdu, když praví [23]: "Je proto zřejmé, že žijeme ve světě ochuzeném po stránce zvířeny. Neboť největší a nejpodivuhodnější druhy zmizely."

Všichni živočichové v předpotopní době žili ve zcela jiných klimatických podmínkách, než jsou dnes. Tato skutečnost vedla k tomu, že se vytvářely v průběhu prvního tisíciletí at' již záměrně člověkem nebo přírodními podmínkami jiné poddruhy, jejichž fosilní pozůstatky dnes klasifikujeme jako vymřelé druhy určitých zvířat. Ty skutečně vymřely, neboť při potopě byly zachráněny jen základní typy čeledí. Po potopě nastaly zcela odlišné klimatické podmínky, které vedly k vytváření nových poddruhů, s kterými se setkáváme dodnes.

Jak nádherný musel být onen zašlý svět. Naše představivost je naprosto neschopná rekonstruovat obraz světa, který Bůh svěřil Adamovi a jeho potomkům. Byl to prostě zlatý věk naší země.

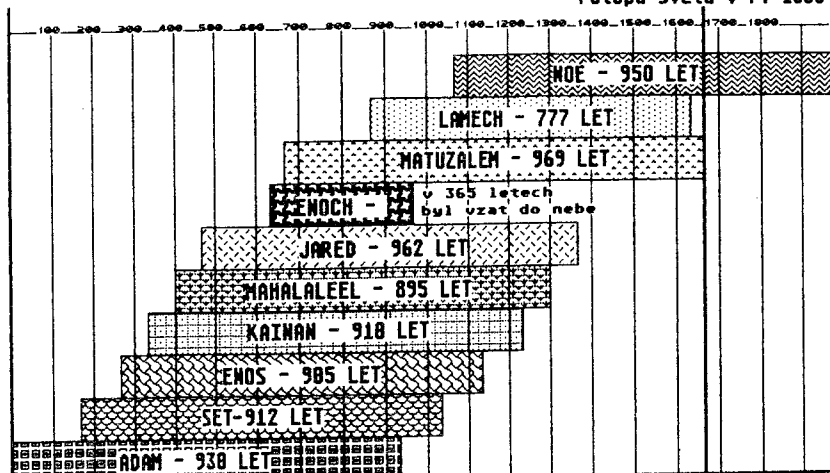
3. 4. JAK DLOUHO TRVAL PŘEDPOTOPNÍ SVĚT?

Stvoření světa je popsáno v 1. a 2. kapitole knihy Genesis (1. Mojžíšova). Ve 3. kapitole je potom popsán žalostný pád člověka, jeho vyhnání z ráje a zlořečenství Boží. Ve 4. kapitole je popsána vražda Kainova a jeho potomci. V 5. kapitole je výčet rodiny Adamovy od Seta až po Noema. A od 6. po 9. kapitolu je popsána potopa světa. Někteří lidé po přečtení těchto kapitol se domnívají, že potopa světa přišla záhy po stvoření světa. Buď přehlédli 5. kapitolu, anebo nevěří, že by se lidé tenkrát dožívali tak vysokého věku.

Z genealogie předpotopních patriarchů, která je uvedena v 5. kapitole, lze jednoduchým způsobem, a to přesně spočítat, v kterém roce po stvoření světa přišla potopa světa. Tento rodokmen je dál ještě potvrzen v první knize Paralipomenon 1, 1–3 a v evangeliu Lukáše 3, 36–38. Z těchto naprosto shodných údajů je třeba genealogii patriarchů brát za holou skutečnost. A po výpočtu, který je uveden v obr. č. 16 dojdeme k závěru, že potopa světa nastala 1 656 roků po stvoření Adama. (Viz obr. č. 16.)

Na základě tohoto jednoduchého výpočtu jsme došli k tomu, že potopa světa přišla v 1 656. roce po stvoření světa. V 5. kapitole Genesis jsou uváděna jen ta jména mužů, kteří jsou zahrnuti do rodokmenu Ježíše Krista. Sedmý z patriarchů – Enoch, tvoří výraznou výjimku. Jeho výjimečnost vyplývá ze slov [1-K179]: "A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více viděn, nebo vzal ho Bůh". Je tu popsáno jedinečné společenství s Bohem a jedinečný Boží zásah. Zmiňuje se o něm ještě apoštol Pavel v Novém Zákoně [1-K180]: "Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, protože jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu." Stejně pocty se dostalo ještě jednomu muži – Eliášovi [1-181].

K této předpotopní době, která trvala 1 656 let, je nutné připomenout ještě několik skutečností.

Obr. č. 16: Genealogie předpotopních patriarchů

3. 4. 1. PŘEDPOTOPNÍ SVĚT NEZNAL DĚŠŤ

Předně za celou tu dobu nepršelo. Dá se to dokázat jednak veršem [1-E182]: "... neboť Hospodin Bůh nezavlažoval zemi deštěm ... Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch.", a dále tou skutečností, že se poprvé objevila duha na obloze až po potopě. Vznik duhy je dnes dokonale objasněn, neboť je to rozklad bílého světla na jednotlivé světelné vlnové délky a to tím, když svítí slunce a současně prší. Sluneční paprsky potom procházejí přes kapičky vody a tím dochází k jejich rozkladu na spektrální barvy v oblouku o úhlovém průměru 42°. Na vnější straně je červená (delší vlny) a na vnitřní straně fialová (kratší vlny) [8]. Kdyby v průběhu předpotopní doby pršelo, tak by musela nastat okolnost, že by se objevila duha.

Další dedukcí lze připustit i tu myšlenku, že v předpotopním světě nebyly ani vodopády, neboť tam za slunečního počasí vzniká rovněž duha. To by znamenalo, že v tu dobu nebylo žádné skalnaté pohoří, které by mohlo dát vznik vodopádům. Voda, která se přes den z moře odpařila, kondenzovala v průběhu noci a ve formě mohutné rosy zavlažovala zemi. Z toho také potom vyplývá, že nebylo bouřek, vichřic, nebyly záplavy, nebylo zemětřesení, ani vulkanické činnosti.

3. 4. 2. V PŘEDPOTOPNÍM SVĚTĚ SE NETVOŘILY FOSILIE

Za takových ideálních podmínek, kdy nevznikaly žádné katastrofy, se nemohly ani vytvářet žádné fosilie. Organismy, které zmíraly, se potom přirozeným způsobem rozkládaly a zetlely. Maximálně mohly nějaké stopy zanechat mikroorganismy a nejjednodušší jednobuněčné živočichové. Tímto je možné vysvětlit záhadu evolucionistů, že se život objevuje bezprostředně až v kambriu.

Nejstarší horniny, v nichž se nepochybně nalézají fosilie vícebuněčných organismů, jsou horniny kambria. V těchto sedimentech leží miliardy a miliardy fosilií vysoce komplikovaných živých organismů. Nalézáme mezi nimi houby, korály, medúzy, červy, měkkýše a korýše [96]. V kambriu se našly skutečně všechny hlavní formy bezobratlých. Tito živočichové jsou tak vysoce a komplikovaně organizováni, že by podle opatrných evolučních odhadů potřebovaly nejméně 1,5 miliardy let, aby se vyvinuly.

Co se nalézá v horninách, které jsou starší než kambrium? K tomuto problému se vyjadřuje Axelrod [108]: "Ani jediná jednoznačně vícebuněčná fosilie nebyla nikdy nalezena v prekambriických horninách. Můžeme říci s určitostí bez nebezpečí rozporu, že evolutivní předkové kambrické fauny, existovali-li kdy, nebyli nikdy nalezeni."

Někteří autoři sice tvrdí, že byly objeveny v prekambriických horninách, které mají být o 1–2 miliardy starší než kambrium, mikrofosilie (mikroskopicky malé jednobuněčné bakterie a řasy), ale tyto nálezy jsou sporné. Např. Engel se svými spolupracovníky sice věří v pravděpodobnost, že jisté údajné mikrofosilie prekambria jsou biologického původu, přesto však napsali [109]: "Důkaz o biologické činnosti během velmi raného prekambria je zřejmě spojen se značnými problémy ... Proto je na místě skepse vůči takovému druhu důkazu pro raný prekambriický život."

I kdyby se u těchto údajných mikrofosilií jednalo o pravé prekambriické formy života, zůstává mezi jednobuněčnými, mikroskopicky malými formami života, a mezi vysoce komplikovanými a velmi různorodými formami, které se objevují v kambriu, velká mezera, která by podle evolučního chápání musela zahrnovat 1–2 miliardy let geologického času.

Evolutionisticky orientovaný geolog Preston Cloud vyjádřil v r. 1973 své přesvědčení [110]: "V prekambriu neexistují žádná jednoznačná metazoa" (mnohubuněční živočichové). Další citace je od geologa Axelroda [108]: "Jeden z největších dosud nevyřešených problémů geologie a evoluce je objevení se velkého množství různých vícebuněčných marinních měkkýšů ve spodních kambrických horninách ve všech kontinentech a jejich naprosté chybění v horninách vyššího stáří."

Po výkladu o různých se vyskytujících formách v kambriu pokračuje: "Hledáme-li však předchůdce těchto raně kambrických fosilií, nikde je nenalézáme. Dnes je známo mnoho ložisek sedimentárních hornin, které bez

přerušeni jsou bezprostředně pod vrstvami kambrickými se spoustou vícebuněčných fosilií. Tyto sedimenty by se očividně hodily pro uchování a zachování fosilií, neboť jsou často identické s vrstvami nad sebou obsahujícími fosilie, a přece se v nich žádné fosilie nenalézají."

Tak došlo podle fosilních nálezů k náhlému a velkému propuknutí života na vysokém stupni organizovanosti. Nalezené fosilie nedávají ani v sebe-menším náznak, že by tato kambrická zvířena pocházela z nějakých předešlých předků. Nebyla nalezena ani jedna fosilie, na níž by se dalo pohlížet jako na přechodnou formu mezi jednotlivými kmeny zvířecí říše. Při svém prvním výskytu byly tyto typy měkkýšů už stejně jasně rozlišeny jako dnes. Tak byli trilobiti vždy trilobiti, ramenonožci byli vždy ramenonožci, koráli nebyli nikdy nic jiného než koráli, medúzy byly vždy medúzy atd.

Ta skutečnost, že v kambrických vrstvách se nenalézají vyšší živočichové – obratlovci a savci, neznamená, že by v tu dobu ještě neexistovali. Z hlediska biblického a z hlediska potopy se to dá lehce vysvětlit tím, že první vody, které přišly na svět, spláchly pouze malé živočichy. Vyšší formy života mohly tomuto prvnímu náporu ještě utéci.

3. 5. PŘEDPOTOPNÍ POPULACE

Kolik lidí bylo asi na světě, když přišla potopa?

Bible nám o tom nepodává podrobnou informaci, jen se letmo zmiňuje o tom, že "Lidé se počali na zemi množit a rodily se jim i dcery" [1-184] (Šrámkův překlad). Z toho je možno jen usoudit, že se země naplňovala lidmi.

Za 1 656 let lidského rozmnožování, za tak příznivých klimatických podmínek, při tak dlouhém lidském věku a při dokonalém přírodním stravování, mohlo dojít skutečně k enormnímu rozmnožení obyvatelstva. Byly tu skutečně podmínky pro rychlý, ničím nebrzděný vzrůst populace.

Současná populace obyvatelstva je následující [8]:

Rok	Mil.	Přírůstek o
1900	1 617	53,7 % za 50 let
1950	2 486	
1975	3 951	58,9 % za 25 let
1980	4 432	12,17 % za 5 let
1985	4 842	9,25 % za 5 let

Průměrný přírůstek obyvatelstva v tomto období za 5 let činí 11,75 %.

Současná schopnost lidské reprodukce je přibližně u žen 35 let. Za tuto dobu je žena schopna přivést na svět 10 až 15 dětí, což není, ani dříve nebylo, nic zvláštního. Sám pocházím z rodiny, kde nás bylo osm dětí.

A nyní se podívejme na možnosti předpotopního člověka, který se dožíval zcela běžně devět století. O všech patriarších je napsáno, že jejich ženy plodily syny a dcery, nikde však není uveden jejich počet. V 5. kapitole knihy Genesis se můžeme dočíst, že Mahalaleel byl v 65 letech, když zplodil Járeda [1-185] a Noe byl v 500 letech, když zplodil Sema [1-186]. Z těchto dvou příkladů je možno spočítat, že schopnost rozmnožování byla jistě daleko větší, než spočítaných 435 let. Za tuto dobu se jim muselo narodit skutečně mnoho dětí, neboť jim také šlo o to, aby zaplnili zemi. Rovněž je možno uvést, že vitalita lidí byla daleko vyšší než dnes, a že i úmrtnost dětí byla podstatně nižší než kdykoliv jindy na světě. Budeme-li hodně střízliví v odhadu, tak je zcela reálné, že každá rodina mohla mít nejméně 20 dětí. Od Adama k Noemu bylo celkem 10 generací. To znamená, že se lidstvo rozmnožovalo geometrickou řadou.

Geometrická řada obecně:

$$a_1, a_2, a_3 \dots \dots \dots a_n,$$

při čemž platí, že $\frac{a_3}{a_2} = \frac{a_2}{a_1} = q$ (kvocient)

Vzorec pro výpočet a_n (posledního členu řady) je

$$a_n = a_1 \cdot q^{n-1}$$

(Adam s Evou) (20 dětí)

V našem případě $a_1 = 2$, $a_2 = 20$

$$n = 10, q = \frac{20}{2} = 10$$

(generací)

$$a_{10} = 2 \cdot 10^{10-1} = 2 \cdot 10^9 = 2 \text{ miliardy}$$

Z tohoto celkem jednoduchého výpočtu vyplývá, kdyby každá rodina měla 20 dětí, že by v roce potopy bylo na světě 2 miliardy lidí, do kterých nejsou zahrnuty dosud žijící rodiče a prarodiče, takže toto číslo by muselo být ještě značně vyšší.

Toto je přirozeně ryzí spekulace, i když je výpočet proveden v rámci solidní pravděpodobnosti a jsem přesvědčen, že vypočtené číslo není vůbec fantastické, spíš značně nízké. Je to však počet obyvatel, který byl dosažen v současné době až v roce 1930.

Jestliže populace předpotopní doby vzrostla na 2 miliardy obyvatel, tak je reálné, že nezůstali v oblasti Mezopotámie, ale že se rozptýlili po zemském

povrchu v souladu s Božím příkazem: "Plodítež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi" [1-K187]. Že tomu skutečně tak bylo, vysvítá ze spojitosti s tím, že Bůh potopou zničil celou zemi, se všemi zvířaty a to pro zkaženost člověka. Je pochopitelné, kdyby byli lidé zkoncentrováni na malém území, že by nebylo nutné dopustit zničení celé země. Co nám proto zjevují horniny? Je tu řada spolehlivých důkazů v podobě nálezů, které ukazují na široké rozšíření lidské společnosti [23]:

- ve Francii ve skalní sluji byly nalezeny lidské pozůstatky, spolu s kostmi jeskynního medvěda, hyeny, leoparda, lva, vysoké zvěře, mamuta, vlka, nosorožce a soba. Byl nalezen člověk spolu se zvířaty, která jsou buď vyhynulá, nebo která v historické době nikdy na těchto místech nežila;

- v Belgii poblíž Namuru byly nalezeny lidské pozůstatky spolu s mamutími kostmi, předpotopního nosorožce, obrovitého jelena, soba a jiných zvířat;

- v Německu u Weimaru v hloubce 12 m pod povrchem lomu byly nalezeny zkamenělé lidské pozůstatky se zkamenělým ohořelým dřívím s pazourkovými nástroji a s kostmi nosorožce, jeskynního medvěda a jiných předpotopních zvířat;

- v Číně v Honanu byly nalezeny pozůstatky člověka pod mohutnou vrstvou jílu společně s kostmi kance, bizona a mamuta;

- v Africe v Severní Rhodesii narazili při práci v dole na "kostní jámu" s velkým množstvím částečně zkamenělých kostí lidí, mamuta, lva, nosorožce, antilopy i různých ptáků;

- v Americe v povodí řeky Mississippi poblíž Natchez naspodu mohutného jílového srázu byly nalezeny zkamenělé lidské kosti spolu s kostmi mastodonta, koně, mamuta, nosorožce;

- v Nebrasce pod 4,5 m nánosem jílu byly nalezeny hroty šípů a jiné člověkem vyrobené nástroje spolu s kostmi slona. A dále kostra mamuta s mohutným žlábkovaným šípem pod levou lopatkou;

- v Novém Mexiku v kaňonu Las Huertas byly v jeskyni nalezeny pozůstatky pravěkých lidí s množstvím různých lidských nástrojů a kostmi koně, velblouda, bizona, lenochodů a vlka;

- v Nevadě byly rovněž nalezeny lidské pozůstatky s kostmi již dnes neexistujícího druhu lenochoda a velblouda;

- v údolí řeky Eufratu byly objeveny pod sebou rozdílné kultury. Ta nejspodnější vykazovala prehistorickou kulturu antediluvialního původu.

- A tak by bylo možno pokračovat ve větě nálezů rozprostřených po celém světě.

- I na území Československa byly nalezeny podobné nálezy, např.

- v jeskyni Šipka u Štramberka byly nalezeny zuhelnatělé i zkamenělé kosti mamuta a nosorožce, spolu s lidskými čelistmi s několika zuby a se zbytky ohně,

- u Přerova byly nalezeny mamutí kosti a velké množství pazourkových nástrojů, vytvořených ze sobích parohů, z mamutí slonoviny a několik lidských kostí.

Byl to Boží záměr, aby ono antediluviální bezbožné pokolení bylo nejen vyhlazeno, ale aby i zmizela po nich všeliká památka? Přesto Bůh zanechal stopy, ze kterých se dá přechít, že předpotopní svět byl nesrovnatelně krásnější než dnešní, neboť vyšel z rukou Stvořitele.

---

4. REPRODUKCE POTOPY SVĚTA

V sedmdesátých letech minulého století vyvolal obrovský rozruch objev, týkající se biblické potopy [117]. Skromný pracovník Britského muzea v Londýně George Smith se pustil jednoho dne do čtení tabulek s klínovým písmem, které pocházely z Ninive a byly uloženy v muzeu. K svému velkému překvapení objevil první epos lidstva, popisující činy a dobrodružství Gilgameše, sumerského hrdiny. V určitý den se mu zdálo, že sní. Na některých tabulkách našel totiž vyprávění o potopě světa a nejpřekvapivější na tom bylo to, že se v mnohých podrobnostech shodovalo s biblickou verzí. Vyprávění však nebylo úplné – chyběly hliněné tabulky, na kterých by mělo být pokračování. George Smith se osobně vypravil do Mezopotámie a začal hledat v gigantických zříceninách Ninive chybějící fragmenty vyprávění. Byl to úkol, který je možno srovnat s hledáním jehly v kupce sena [118]. Stala se však neuvěřitelná věc. Smithovi se skutečně podařilo chybějící části vyprávění nalézt. Přivezl domů 384 fragmenty hliněných tabulek, mezi nimi i chybějící kousky k Utanapištimově historce, jejíž první slova ho tolik vzrušila. A tato historka byla zprávou o potopě světa, jak ji líčí bible [119]. V uvedených knihách se píše, že tyto tabulky jsou starší než 1. kniha Mojžíšova a že tudíž biblická legenda o potopě musela být převzata z babylónských pramenů. Z tohoto důvodu prý již není možné o bibli tvrdit, že byla lidstvu zjevena, ale že je jen historickým dílem protkaným starými pověstmi.

Rovněž velký znalec sumerského jazyka, americký profesor Kramer, tak uvažuje [121]: "Literatura vytvořená Sumery měla na starohebrejskou hluboký a silný vliv. Jednou z nejpoutavějších stránek rekonstrukce a překládání sumerských textů je vyhledávání podobností a shod mezi sumerskými a biblickými náměty. Sumerové samozřejmě nemohli ovlivnit starohebrejskou literaturu přímo, protože zanikli dávno předtím, než se objevili Hebrejci, ale sotva můžeme pochybovat o tom, že v mnohém ovlivnili Kananejce, kteří byli bezprostředními předchůdci Hebrejců v zemi později známé jako Palestina, a jejich sousedy Asyřany, Babylóňany, Chetity a Aramejce. Sumerského původu je biblické vyprávění o potopě a celý epos o Gilgamešovi".

Obdivuji se této dedukci. Já v tom vidím děj zcela opačný. Mojžíšovi z vnuknutí Božího byly zjeveny události, které jsou důležité k poznání a pochopení Božích plánů a které se odehrály před jeho existencí. To, že se nalezy zprávy na hliněných tabulkách, které mají být údajně starší než Genesis, a které popisují, sice z jiného pohledu, události napsané v této knize neznamená, že by biblické zprávy z nich čerpaly, ale vidíme v tom potvrzení pravdivosti biblických zpráv, které bereme za autentické.

4. 1. TRADICE NÁRODŮ O POTOPĚ SVĚTA

Vraťme se k eposu o Gilgamešovi.

Ačkoliv je tu obdivuhodná podobnost mezi oběma zprávami, tj. biblickou a sumerskou, přece tu není žádné vzájemné nebo dokonce jednostranné závislosti. Obě zprávy popisují nezávisle na sobě tutéž aktuální historickou událost.

Všimněme si jen některých souhlasných podrobností, které jsou uvedeny v eposu o Gilgamešovi [120]:

- bohové se rozhodli, že přivedou na lidstvo potopu
- bůh Ea sesílá na Utanapištima sen, ve kterém mu přikazuje:

- postav loď, zavrhní majetek, hledej život
- loď musí mít své rozměry
- všechno živoucí sítě uveď na loď

Utanapištim svolává celý kraj a lidé začali podle jeho příkazů stavět loď:

- vše co jsem měl, na ni jsem naložil
- na loď jsem uvedl celou svou příbuzné své
- zvěř stepní i drobná zvířata stepní, jsem uvedl na ni
- vstoupil jsem do lodi, za sebou uzavřel dveře
- jakmile zazářil první třpyt jitra, ze základu nebe mrak černý vystoupil
- veškeren jas v temnotu se změnil
- burácel vítr a potopa s bouří pokryla zem
- uklidnilo se moře, potopa ustala
- na hoře Uisir má loď přistála
- holubici jsem vyslal a volně pustil ven, ale přilétla nazpět
- vlaštovku jsem vyslal, zpět se zas navrátila
- havrana jsem vyslal, zpět se však nevrátil.

Samozřejmě jsou tam uvedeny i takové zprávy, které si s biblickými pojetím odporují. Každý, kdo blíže studuje babylónské zprávy o potopě spolu s biblickými zjistí, že v babylónské jsou pouze produkty lidské fantazie [122], zatímco biblická zpráva je vznešená ve svém podání – inspirovaná Bohem. Pohanské zprávy jsou pouze tradovány, čímž jsou již velmi pozměněny a jsou přizpůsobeny pro pohany.

Existuje asi 300 národů, které mají ve své tradici zmínku o potopě [123]: "Mnohostrannost této tradice a její neočekávané všoobecné rozšíření

potvrzují předpoklad, že kdysi musela být obrovská katastrofa, kterou můžeme podle mnohých zpráv přibližně rekonstruovat. Pak se ukáže, že i meteorologické znázornění souhlasí nápadně s obrazem, podaným v pověstech. Tím vlastně přechází děj potopy z oblasti mytologie do oblasti geofyziky, jehož stopy jsou namnoze zjistitelné geologickým způsobem."

Všechny tradice poukazují na to, že

- potopa byla způsobena hněvem bohů
- přišla jako následek hříšného života
- tvorstvo bylo předem varováno
- jeden moudrý spravedlivý muž byl se svou rodinou zachráněn, protože uposlechl rady bohů
- také i zvířata byla v lodi zachráněna
- loď po potopě spočívala na hoře
- a země byla opět zalidněna zachráněnou rodinou.

Celá řada národních pověstí o potopě světa je uvedena v knize "Mýty a fakta o potopě světa" [124].

4. 2. PROČ MUSELA PŘIJÍT POTOPA SVĚTA?

Potomstvo Adama a Evy postupně zalidňovalo zem. Na zemi však spočívala dvojí kletba: za přestoupení Adamova a za bratrovraždu, spáchanou Kainem. Tvář krajiny se tím však příliš nezměnila. Byly zjevné známky úpadku, ale země byla stále krásná a bohatá na boží dary. Poskytovala své plody nejrozmanitějších druhů takřka v neomezeném množství. Rozsáhlé roviny, podobné zahradám, byly pokryty zelení a šířily vůni tisíců květů. Zlata, stříbra a drahých kamenů bylo v hojnosti. Lidstvo si zachovalo ještě mnoho ze své původní síly a dožívalo se vysokého stáří.

4. 2. 1. MORÁLNÍ PROFIL PŘEDPOTOPNÍHO SVĚTA

Nepřítel spasení, který se usídlil na této zemi, začal svou rozvratnou práci. Lidé začali hledat jen ukojení svých tužeb a začali se oddávat jen radovánkám a neřestem. Nechtěli myslet na Boha, začali uctívat přírodu místo Boha, a učili své děti klanět se vyřezávaným modlám. Začali zřizovat oltáře a uctívat falešné bohy. Pozvolna, ale jistě, přestávala segregace mezi potomky Setovými a potomky Kainovými. Docházelo k jejich vzájemnému směšování a začali upadat stále hlouběji a hlouběji. V lidských srdcích se

uhníždila zloba a zkaženost. Lidé začali proti sobě pozdvihovat ruce, začali se vzájemně okrádat a vraždit. Tělesné a duchovní smilstvo bylo na denním pořádku. Pořádaly se náboženské slavnosti, při kterých docházelo k nejhavnějším orgiím, jaké si vůbec mohli lidé vymyslet, a k obětem malých dětí na usmíření bohů. "Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všechem čas, litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi a bolest měl v srdci svém" [1-K188]. Bůh dal člověku svá přikázání jako pravidla pro život, jeho zákon však byl přestupován a výsledkem byl hřích ve vši možné podobě. S radikální lidskou porušeností a špatností kontrastuje tu Boží vztah k lidstvu. Čekali bychom zprávu o hněvu. Ale kupodivu se zde praví, že Hospodin litoval a trápil se. Lidskými slovy mluví zde Boží svědek o Hospodinu proto, aby vynikl Boží zármutek nad lidským hříchem. Bůh je zraňován, když se lidé proti němu bouří a navzájem si ubližují. Když musí trestat a soudit, pak jej to zasahuje a bolí. Dochází-li k takovému rozhodnutí, není veden zlobou ani jen přísností, nýbrž nade vším převažuje jeho milost a láska. Vždyť Bůh ve svém předzvědění věděl, jak půjdou dějiny lidstva pod nadvládou padlého cheruba a počítal s potopou světa již od jeho stvoření. Přece však jen inspirovaný pisatel zaznamenává Boží lítost nad stavem tohoto světa, kam to až došlo.

4. 2. 2. BOŽÍ ULTIMÁTUM

"Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnadniti duch můj s člověkem na věky, protože také tělo jest a bude dnů jeho sto a dvaceti let." [1-K189]. Bůh zde dává pro člověka ultimátum – 120 let. Toto ultimátum je možno chápat dvěma způsoby:

a) že přestává dlouhověkost u lidí, a že nastane radikální snížení pro lidský věk oproti věku předpotopních patriarchů. K tomuto velmi znatelnému snížení věku lidského také skutečně došlo, i když se někteří lidé ještě dožívali vyššího stáří jak 120 let. Šlo to však rapidně dolů. Syn Noemův Sem se dožil 600 let, syn Sema Arfaxad již jen 438 roků, syn Arfaxada Sále se dožil 433 let, u jeho syna Hebera to zase trochu vyskočilo, neboť se dožil 464 let, syn Hebera Peleg už jen 239 let a jeho syn Réhu rovněž 239 let

syn Réhu Sárug – 230 let

syn Sáruga Náchor – 148 let

syn Náchora Táre – 205 let [1-K190]

syn Táre Abraham – 175 let [1-K191]

Abrahamova manželka Sára – 127 let [1-K192]

Abrahamův syn Izák – 180 let [1-K193]

Izákův syn Jákob – 147 let [1-K194]

Jákobův syn Jozef – 110 let [1-K195]

V bibli jsou uvedeny ještě následující zprávy o dožití se více než 120 let:

Lévi – 137 let [1-K196]

Kahat – 133 let [1-K197]

Amram – 137 let [1-K198]

Aron – 123 let [1-K199]

Mojžíš – 120 let [1-K200]

A zde u Mojžíše to končí. Je to poslední biblická zpráva, že se člověk dožil 120 let. V Žalmu [1-K201] je napsáno: "Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jestli kdo silnějšího přirození, osmdesát let..." Je zajímavé, že tento průměr dosud platí, i když následkem ohrožení ekologie se průměrný věk dožití snížil.

Z několika lékařských studií, kdy počítali maximální stáří člověka na základě životnosti anatomických orgánů, pružnosti cév a regenerace lidských buněk, vyplynulo 120 let.

- b) druhý výklad Božího ultimáta spočívá v tom, že Bůh dal lidem ještě lhůtu k pokání a Noemovi čas k postavení korábu a ke zvěstování Božího soudu. A tak bible nazývá Noema katazelem spravedlnosti [1-K202]: "Ani starý svět neušetřil, nýbrž zachoval jen Noema, kazatele spravedlnosti, spolu se sedmi jinými, když uvedl potopu na svět bezbožných."

To, že Bůh dává lidem avízo a ultimátum, neboli čas k pokání před Božími soudy, je popsáno v bibli vícekrát:

- Před zničením Sodomy a Gomory byl o tom uvědomen Abrahám, Lot a jeho rodina [1-K203].
- Ultimátum pro město Ninive bylo 40 dní [1-K204]
- Ultimátum pro národ Izraelský od okamžku vyjití ze zajetí Babylónského bylo 490 let [1-K205].
- Před zničením Jeruzaléma měli křesťané přesné informace, kdy to přijde [1-K206].
- Jsou také Bohem vyřčeny definitivní a konečné soudy Boží nad celým tímto světem, samozřejmě s možností záchrany pro každého. Na rozdíl od jiných Božích soudů není přesně určeno ultimátum, neboť "o tom pak dni a hodině té žádný neví, ani andělé nebeští, jedině sám Otec můj" [1-K207]; tak to řekl sám Ježíš. Poselství o možnosti záchrany má být však rozšířeno do celého světa: "A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všechněm národům, a tehdáž přijde skonání" [1-K208]. Jsou předpovězena podrobná znamení, která se musí naplnit, a každý člověk má možnost je sledovat: "A když se toto počne dít, pohleďtež a pozdvihnětež hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše" [1-K209].

4. 2. 3. BOŽÍ ROZHODNUTÍ

"Tedy řekl Hospodin: Vyhladím ze země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil. Ale Noe našel milost před Hospodinem" [1-K210].

Tak zní Boží rozhodnutí. Tak jako bývá stírána nečistota s povrchu předmětů, tak má být očištěna země, jejíž rády byly docela rozvráceny

pýchou, zlovůli a násilím člověka. A jako je porušenost radikální, tak také musí být radikální očista. Proto projde Božím soudem i to, co bylo dáno člověku do rukou, aby nad tím panoval, tedy i zvířata, plazi a nebeské ptactvo. Jediný, kdo obstoje, je Noe. I když je o něm řečeno, že byl spravedlivý, je zde podtrženo, že to byla milost Boží a nikoli jeho zásluha, proč byl vyňat z Božího soudu. Proto je zde Bůh důsledně nazýván Hospodinem, jako ten, který vysvobozuje a zachraňuje.

Je zcela přirozené, že člověku vyvstanou otázky tohoto typu: Proč s člověkem musela také zahynout zvířata, když vlastně ona za nic nemohla? Proč Bůh ke zkáze volil potopu, vždyť jako Bůh mohl trest na lidském pokolení provést jiným způsobem? Proč Bůh zahazuje stopy prvního a tak krásného světa? Proč Bůh raději nezničil toho, který je původcem všeho zlého? A tak bychom mohli pokračovat v otázkách. Kdo jsme však my, abychom takové otázky mohli klást? Jsme schopni pochopit, anebo snad jen nahlédnout do Božích plánů? "Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jako vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše." [1-K211].

Přesto, že nikdy na této zemi plně nepochopíme Boží činy, můžeme se aspoň trochu nad nimi zamyslet.

Bůh ve své vševědoucnosti dobře ví, jak dlouho potrvá tento svět, a proto učinil taková opatření, aby lidé mohli přežít. V době předpotopní bylo na zemi teplo, lidé se nemuseli ohřívat, nepotřebovali prakticky jiné zdroje tepla, než slunce. Jiná situace je však v současné popotopní době. Existuje také kromě léta ještě podzim, zima i jaro.

Pokud na zemi bylo málo obyvatel, tak jim k ohřívání stačilo dřevo, které produkovaly lesy. Dnes však by to již nestačilo, proto se sáhlo na připravené zdroje tepla, které byly právě důsledkem potopy uloženy do útrob naší země. Bůh věděl, že dojde k rozmachu vědy a techniky, která by se bez obrovských energetických zdrojů, které máme v uhlí a ropě, neobešla. Proto tady v průběhu potopy mohla vzniknout nepředstavitelně velká ložiska uhlí, ropy a zemního plynu. Kdyby nebylo potopy, tak by to v zemské kůře nebylo. Bůh věděl, že člověk bude potřebovat pro svou činnost kovy, prvky a nerosty, proto v průběhu potopy dochází ke zvrácení naší země a horniny z hlubin země se dostávají na povrch, aby byly člověku přístupné. Bůh věděl, že životní popotopní podmínky budou zcela odlišné od předpotopních, proto přidává při potopě značné množství vody, aby zde mohl fungovat koloběh, jak to dnes vidíme, cítíme a nutně potřebujeme. A tak bychom mohli uvést celou řadu dalších změn, které nastaly po potopě světa, a které se ukázaly jako užitečné pro člověka a dobu, po kterou zde na zemi žije. Prostě "cožkoli chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v moři i ve všech propastech" [1-K212] a my jako lidé nejen, že nemůžeme tyto činy Boží pochopit, ale nemáme právo je kritizovat.

V prvním světě zde byla ještě zahrada Eden, ostříhána cheruby, aby do ní nemohl člověk vstoupit. Tato památka potopou zmizela. Stejným způsobem

bylo skryto před zraky lidí s povrchu zemského stříbro a zlato, drahocenné dřevo a kameny, které okrašlovaly a obohacovaly svět před potopou a jež lidé zbožňovali. Bůh poznal, že čím jsou hříšnější lidé bohatší a čím lépe se jim daří, tím více se odchyľují jejich cesty od něho. Uctívají poklady, které jim poskytuje Dárce, zatímco Boha hanobí a jím opovrhují. Je jisté, že Bůh nedopustil potopu pro nic za nic, že měla svůj smysl a důvod. "Nebo on podle skutků člověka odplácí, a podle toho, jaká jest čí cesta, působí, aby to nalézal.

A naprosto Bůh silný nečiní nic nešlechtně, a Všemohoucí nepřevrací soudu." [1-K213].

4. 3. PŘÍKAZ KE STAVBĚ KORÁBU

"Učiň sobě koráb z dříví gofer, příhrady vzděláš v tom korábu a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím. A na tento způsob uděláš jej: Tři set loktů bude dlouhost toho korábu, padesát loktů šířkost jeho a třicet loktů vysokost jeho. Okno uděláš v korábu a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej, dveře také v korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i třetí zděláš v něm" [1-K214].

Na základě pochopení Božského ultimáta podle druhé alternativy, 120 let před potopou zjevil Bůh Noemovi prostřednictvím svatého anděla svůj úmysl a nařídil mu, aby zbudoval archu. Při stavbě korábu měl Noe kázat, že Bůh sešle na zemi povodeň, aby zahubil bezbožníky. Ti, kdož uvěří poselství a připraví se na tuto událost tak, že se budou kát a polepší se, naleznou odpuštění a budou zachráněni.

Bůh určil Noemovi přesné rozměry korábu a dal mu zevrubné pokyny o každé podrobnosti při jeho stavbě. Bůh byl konstruktérem a Noe stavitelem. Archa byla postavena jako trup lodi, aby mohla plout po vodě. Měla tři poschodí a pouze jedny dveře, které byly v boku. Světlo vnikalo shora, kde bylo okno, a všechny místnosti byly uspořádány tak, aby v nich mohlo být aspoň trochu světla. Ke stavbě korábu bylo použito cypřišového a goferového dřeva (neznámá pro nás dřevina), které odolává tlení po celá staletí. Budování této ohromné lodi bylo velmi pracné. Protože stromy byly tehdy obrovské a dřevo jejich pevné, bylo zapotřebí mnohem více námahy, než když se dnes zpracovává dřevo, přestože lidé vládli tehdy mnohem větší silou. Je jasné, že Noe musel mít mnoho pomocníků, kteří vnitřní i vnější stěny korábu vymazávali speciální smůlou.

"Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil a co ještě nebylo vidět, a připravil koráb k záchraně své rodiny. Svou vírou vynesl soud nad

světem a získal podíl na spravedlnosti založené ve víře." [1-E215]. Noe dal světu příklad víry v to, co mu Bůh zjevil. Všechno, co měl, věnoval na stavbu archy. Když začal budovat obrovskou loď na suché zemi, přicházeli zástupové ze všech stran, aby zhlédli tuto zvláštnost a poslechli si vážně míněná, naléhavá slova tohoto jedinečného kazatele. Každý úder kladivem při stavbě archy byl pro lid svědectvím. Lidé byli podrobeni zkoušce, ale neobstáli v ní. Přemohla je panující nevěra a Noemovi se vysmívali a zesměšňovali ho. Noe však stál pevně jako skála v bouři. Obklopen pohrdáním a posměchem lidí, vynikal nad nimi svou svatou neporušeností a neochvějnou vírou.

4. 3. 1. DÉLKA LOKTU

Rozměry korábu jsou uvedeny v loktech. Problém je zjistit skutečnou délku tehdejšího loktu. Měla by to být vzdálenost od loketního kloubu ke konci nataženého prstu prostředníčku. Byly v užívání také lokty mající délku celé paže, tj. od ramena až ke konci prostředního prstu. Uvážíme-li také, že před potopou žili obři, potom jistě míra loktů těchto lidí nemůže odpovídat míře loktů současných lidí. Rovněž v literatuře je velká nejednotnost v otázce skutečné délky loktu.

Biblický slovník [81]:	1 loket obecný	= 48,45 cm
	nebo	= 49,50 cm
	1 loket královský	= 52,50 cm
	1 loket babylónský	= 55,00 cm
	1 loket řecký a římský	= 64,20 cm
Podle jiných:	řecký (antický)	= 64,20 cm
	římský	= 44,40 cm
Bible kutnohorská [1-KH]:	loket obyčejný	= 40,00 cm
	loket královský	= 55,00 cm
	loket římský	= 64,00 cm
Malý staročeský slovník [128]		= 59,00 cm
Úvod do Starého zákona [75]		= 75,00 cm
Malá československá encyklopedie [8]:	loket zemský	= 59,14 cm
	loket český	= 59,39 cm
	loket vídeňský	= 77,70 cm
	loket anglosaský	= 114,30 cm
Mýty a fakta o potopě světa [124]:	starověchodní	= 45,00 cm
Potopa [23]	1 loket	= 45,75 cm
Starý zákon I. Genesis [82]		= 50,00 cm

Je zajímavé, že ani v jednom případě, ze všech uvedených literárních záznamů, se míra loktu neshoduje. Pro zajímavost jsem si změřil délku svého loktu a má (při mé celkové výšce 183 cm) 52,0 cm – zase jiné číslo.

V žádném případě ale nevíme, jaká délka loktu byla v době Noemově. Pro výpočet, udělejme následující dohodu. Ze seznamu vyřadíme 2 extrémní míry, tj.: minimální = 40,0 cm a maximální = 114,3 cm. Pro výpočet velikosti korábu potom použijeme tři hodnot:

minimální = 44,40 cm
 průměrnou ze všech hodnot = 55,68 cm
 maximální = 77,70 cm

4. 3. 2. VÝPOČET VELIKOSTI KORÁBU

Pro výpočet velikosti korábu tedy použijeme tři hodnot pro loket: minimální, průměrnou a maximální.

Velikost korábu:

Rozměr	loktů	m	m	m
		1 1=0,444 m	1 1=0,5568 m	1 1=0,777 m
délka	300	133,2	167,04	233,1
šířka	50	22,2	27,84	38,85
výška	30	13,32	16,70	23,31
Plocha 1 etáže		2 957 m ²	4 650 m ²	9 056 m ²
Objem 3 etáží		39 388 m ³	77 662 m ³	211 094 m ³

Z těchto výpočtů je patrné, že se jednalo o obrovskou loď i pro případ, když by bylo použito minimální a naprosto neskutečné hodnoty pro loket.

Tyto rozměry vzbudily v nejmodernější době obdiv lodních odborníků, protože základní rozměry podmiňují nejvyšší možnou stabilitu plavidla na vodě o nejmenší možném ponoru. Na počátku tohoto století lodě námořních států nedosahovaly ještě rozměrů Noemovy archy. Teprve v roce 1905 se začalo se stavbou zaoceánských lodí, které odpovídaly velikosti Noemova korábu a ukázalo se, že jsou na moři velmi stabilní.

[125]: "10. 4. 1912 vyplul na svou první plavbu z loděnice v Liverpoolu Titanic, nejslavnější, nejmodernější a nejluxusnější loď své doby. Zhmotňovala sebedůvěru člověka na počátku našeho století – představu, že

technikou a penězi lze vyřešit veškeré problémy lidstva. Ve své době to byla vůbec největší loď na světě. Byla dlouhá 300 metrů a vysoká jako jedenáctipodlažní budova. Vážila 46 000 tun." Byla tedy ještě větší než Noemova archa. Jak to s ní však dopadlo, je všeobecně známo. 1 517 lidí při první jízdě tragicky zahynulo.

4. 4. VEŠLA SE VŠECHNA ZVÍŘATA DO KORÁBU?

Kdykoliv je tato otázka položena lidem, tak se shovívavě usmějí a na základě svého odhadu prohlásí, že je to holý nesmysl, že v žádném případě se tam nemohla vejít. Na lidský odhad se však nedá v žádném případě spolehnout. Uvedu jeden početní příklad: Je dán list papíru o tloušťce 0,1 mm. Když se přeloží 1x, získají se 2 vrstvy papíru o celkové tloušťce 0,2 mm. Když se přeloží po druhé, získají se 4 vrstvy papíru o celkové tloušťce 0,4 mm. Otázka zní, jaká bude celková tloušťka papíru po 40 násobném přehnutí?

Dříve než budete pokračovat ve čtení výpočtu, proveďte si nejprve svůj vlastní odhad.

Jedná se o geometrickou řadu

$a_1, a_2, a_3 \dots a_n$

a_1 - po prvním přehnutí = 0,2 mm

a_2 - po druhém přehnutí = 0,4 mm

a_3 - po třetím přehnutí = 0,8 mm

a_n - po čtyřicátém přehnutí = ?

$a_n = a_1 \cdot q^{n-1}$

$n = 40$

$$q = \frac{0,8}{0,4} = \frac{0,4}{0,2} = 2$$

$a_1 = 0,2 \text{ mm}$

$a_n = 0,2 \cdot 2^{40-1} = 0,2 \cdot 2^{39}$

Po tomto výpočtu dojdeme k výsledku, že tloušťka papíru po čtyřicetinásobném přehnutí bude 109 951 144 m neboli 109 951,144 km.

To jste nečekali, že?

Měsíc je od Země vzdálen 384 400 km, takže tloušťka papíru by dosahovala téměř do jedné třetiny vzdálenosti měsíce od Země.

Z tohoto příkladu vyplývá, že se nedá spoléhat na lidský odhad.

Ještě jsem se v žádné literatuře nesetkal se seriózním výpočtem, zda se všechna zvířata mohla vejít do korábu. Pokud jsou provedeny výpočty, tak jsou provedeny na plochu a nikoliv na objem, takže je samozřejmé, že na plochu se vejít nemohou. Samotný Boží rozkaz zní: "Učiň sobě koráb z dříví gofer, příhrady zdělaš v tom korábu..." Měl být tudíž využit objem, nikoliv jen plocha.

4. 4. 1. KOLIK JE ŽIVOČICHŮ NA SVĚTĚ

I v otázce, kolik je živočichů na světě, se údaje v literatuře rozcházejí. V knize "Zeměpisné rozdělení živočišstva" [126] je uvedeno:

Na světě je asi

1 700 druhů zvířat

1 000 druhů plazů

10 000 druhů ptáků

100 000 druhů hmyzu

V knize "Mýty a fakta o potopě světa" [124] je uvedeno:

3 500 druhů zvířat

5 000 druhů plazů

20 000 druhů ptáků

1 000 000 druhů hmyzu

V knize "Království zvířat" [93] je uvedeno:

4 500 druhů zvířat

6 000 druhů plazů

8 600 druhů ptáků

1 000 000 druhů hmyzu

Je zajímavé, že se jednotlivé údaje neshodují. Pro výpočet použijeme tedy údaj nejnepříznivější, tj. z knihy "Království zvířat".

4. 4. 2. POČET ZACHRÁNĚNÝCH ŽIVOČICHŮ

Podle Božího pokynu měli být zachráněni: "A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva, uveďš vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali naživu, samec a samice to budou. Z rozmanitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze všech změplazů rozmanitých druhů, z každého po páru vejdou

k tobě, aby se zachovali při životě." [1-E216]. "Ze všech zvířat čistých vezmeš s sebou po sedmi párech, samce se samicí, ale ze zvířat, která nejsou čistá, jen po páru, samce se samicí." [1-E217]. Z tohoto Božího rozhodnutí měl být zachráněn tento počet živočichů:

z nečistých po 1 páru

z čistých po 7 párech

Rozdělení na čisté a nečisté živočichy je uvedeno v 3. knize Mojžíšově, 11. kapitole. Z tohoto rozdělení vyplývá, že čistých zvířat je podstatně méně než nečistých, přesně to však spočítat nelze, proto musíme učinit odhad:

Živočich	Kusů			Párů		Do korábu celkem kusů
	celkem	nečistých	čistých	nečistých	čistých	
savci	4 500	3 700	800	3 700	5 600	18 600
ptáci	8 600	8 000	600	8 000	4 200	24 400
plazi	6 000	6 000	0	6 000	0	12 000
hmyz	1 000 000	1 000 000	0	1 000 000	0	2 000 000

I když podle Božího pokynu měl Noe uvést do archy živočichy, tak to neznamenal, že by je musel v přírodě chytat a do korábu snášet. Jak vyplývá z dalších veršů: "všechna zvěř rozmanitých druhů, všichni plazící se zeměplazi rozmanitých druhů i všechno ptactvo rozmanitých druhů, každý pták, každý okřídlenec vešli k Noemu do archy..." [1-E218]. Noe je jen dirigoval do jednotlivých přihrádek. Muselo to být velkolepé, když na základě Božího vnučnutí přicházela najednou zvířata všech druhů po páru z pahorků a lesů, od nejdravějších po nejmírnější a pokojně přicházela k arše. I ptáci se slétávali ze všech stran, v dokonalém pořádku k arše. Musela to být zajímavá podívaná. Lidé museli přihlížet s úžasem, mnozí jistě i se strachem. Leč, neustálým odmítáním světla byli lidé tak zatvrzelí, že i tato podívaná vzbudila jen okamžitý dojem. Když odsouzené lidstvo pohlédlo opět na slunce, zářící v celé své kráse, a na zemi, oděnou téměř v rajskou nádheru, zapudilo své vzrůstající obavy nevázaným veselím a svými nepravostmi přivolali na sebe vzbuzený již hněv Boží.

4. 4. 3. CO SE STALO S VELEJEŠTĚRY?

Jak již bylo řečeno v kapitole 3. 3. 2. žila na zemi před potopou obrovská zvířata, jejichž pozůstatky nalézáme v sedimentárních geologických vrstvách. Co se s nimi stalo? Věřím tomu, že zahynula ve vodách potopy. Někdo by však mohl namítnout, jak to?, vždyť je v bibli napsáno: "všeliký živočich

podle pokolení svého, i všeliké hovado podle pokolení svého i všeliký zeměplaz, který se hýbe na zemi, podle pokolení svého... Vešli k Noemu do korábu po dvěm ze všelikého těla, v němž byl duch života" [1-K218].

Podle těchto veršů by měli vejít všichni živočichové, včetně brontosaurů a dinosaurů do korábu. Ale pozor, je zde rovněž uvedeno, že vešli "po dvěm ze všelikého těla" a to by byl rozpor, neboť v předcházejících verších je uvedeno, že z čistých zvířat vejdou po sedmi párech! Většina zvířat je však nečistých, proto se tu již neuvádí menšina čistých zvířat a termín "ze všelikého těla" neznamena ze všech zvířat, ale z těch, které Bůh určil k záchraně. Stejný význam je ve slovech: "Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm, jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všechno." [1-K219].

Z pouhého přečtení by si člověk učinil závěr, že všechno živé, včetně mravenců, pavouků, hadů, škorpiónů atd. určil Bůh člověku k jídlu. Proč tedy již Bůh před tím rozdělil živočichy na čisté (vhodné k jídlu) a nečisté (nejedlé)? Z toho tedy lze vyvodit, že "všechno co se hýbe a je živo (samozřejmě z těch, které už před tím určil Bůh k obživě), bude sloužit za pokrm.

Stejná situace je i s rostlinami. Je napsáno: "i bylinu zelenou, dal jsem vám to všechno". To by znamenalo, že i rulík zlomocný, zelená muchomůrka nebo bobule vraního oka jsou pro člověka k požívání? Opět je třeba tomu rozumět tak, že všechny rostliny, které jsou požitelné, určil Bůh za pokrm. A tak by bylo možno citovat desítky takovýchto příkladů, ze kterých by vyplynulo, že slovo "všeliký" neznamena v biblické mluvě stoprocentně všechno, ale to, co Bůh určil. A tak také je možno porozumět textu: "všeliký živočich podle pokolení svého (ty, které Bůh měl ve svém plánu zachránit), vešli k Noemu do korábu. A vzhledem k tomu, že svět přetvořený potopou, bude mít zcela jiné životní podmínky, nedal Bůh veleještěrům instinkt k záchraně, a proto do korábu nevešli a zahynuli ve vlnách potopy.

4. 4. 4. OBJEMY ZACHRÁNĚNÝCH ŽIVOČICHŮ, LIDÍ, POTRAVIN A KLECÍ

Je samozřejmě, že se to nedá přesně vypočítat. Jsou pouze možné odhady, ale i podle nich lze usoudit, zda se všichni živočichové s potravinami, lidmi a komůrkami vešli, či nevešli do korábu.

4. 4. 4. 1. POTŘEBNÉ OBJEMY PRO ZVÍŘATA, KLECE A POTRAVINY

Dr. Wallace [126] uvádí, že průměrná velikost jednoho zvířete se rovná velikosti naší kočky.

Celkový počet zvířat v korábu:	18 600 kusů
Průměrná velikost 1 zvířete:	50 x 40 x 25 cm
Průměrný objem 1 zvířete:	0,05 m ³
Celkový objem zvířat:	930 m ³
Pro každé zvíře 5násobek objemu pro pohyb:	4 650 m ³
Pro každé zvíře 10násobek objemu pro potraviny:	9 300 m ³
Objem dřeva na klece, počítáme-li, že každý druh zvířat měl samostatnou klec:	
Počet druhů zvířat:	4 500 kusů
Prostor pro zvířata a jejich pohyb:	930 + 4 650 = 5 580 m ³
Objem pro jeden druh:	5 580 : 4 500 = 1,24 m ³
tj. krychle o hraně:	$\sqrt[3]{1,24} = 1,05$ m
a ploše jedné stěny:	= 1,05 ² = 1,1 m ² .
Jsou-li klece na sobě, potom pro výpočet možno počítat pouze 3 stěny	1,1 x 3 = 3,3 m ²
50% výplň stěn je zcela dostačující	= 1,65 m ²
tloušťka dřevěných prken	= 1 cm
Objem materiálu pro jednu klec 1 druhu	1,65 x 0,01 = 0,0165 m ³
Objem dřeva na všechny klece:	0,0165 x 4500 = 74,25 m ³
	zaokrouhлено: 75 m ³

4. 4. 4. 2. POTŘEBNÉ OBJEMY PRO PTÁKY, KLECE A POTRAVINY

Celkový počet ptáků do korábu:	24 400 kusů
Průměrná velikost 1 ptáka:	20 x 15 x 10 cm
Průměrný objem 1 ptáka:	0,003 m ³
Celkový objem ptáků:	0,003 x 24 400 = 73,2 m ³
Pro každého ptáka 10násobek objemu pro pohyb	73,2 x 10 = 732 m ³
Pro každého ptáka 10násobek objemu pro potraviny	= 732 m ³
Objem dřeva na klece, počítáme-li, že 10 druhů ptáků mělo společnou voliéru	
Počet druhů ptáků:	8 600
Prostor pro ptáky a jejich pohyb:	73 + 732 = 805 m ³
Objem pro 10 druhů ptáků:	805 : 860 = 0,936 m ³
tj. krychle o hraně:	$\sqrt[3]{0,936} = 0,9782$ m
Plocha 1 stěny klece:	0,9782 ² = 0,957 m ²
3 stěny klece:	0,957 x 3 = 2,87 m ²
50% výplň:	2,87 : 2 = 1,44 m ²
tloušťka dřevěných prken:	= 1 cm
Objem dřeva pro 1 klec:	1,44 . 0,01 = 0,0144
Objem dřeva pro 860 klecí:	0,0144 x 860 = 12,4 m ³
	Zaokrouhлено: 13 m ³

4. 4. 4. 3. POTŘEBNÉ OBJEMY PRO PLAZY, KLECE A POTRAVINY

Celkový počet plazů do korábu:	12 000 kusů
Průměrná velikost 1 plaza:	100 x 5 x 5 cm
Průměrný objem 1 plaza:	= 0,0025 m ³
Celkový objem plazů:	0,0025 x 12 000 = 30 m ³
Pro každého plaza 5násobek objemu pro pohyb:	30 x 5 = 150 m ³
Pro každého plaza 10násobek objemu pro potraviny:	30 x 10 = 300 m ³
Objem dřeva na klece, počítáme-li, že 10 druhů plazů mělo společnou klec:	
Počet druhů plazů:	6 000 kusů
Prostor pro plazy a jejich pohyb:	30 + 150 = 180 m ³
Objem pro 10 druhů plazů:	180 : 600 = 0,3 m ³
tj. krychle o hraně:	$\sqrt[3]{0,3} = 0,67$ m
Plocha 1 stěny klece:	0,67 ² = 0,45 m ²
Plocha 3 stěn klece:	0,45 x 3 = 1,35 m ²
Plocha 50% výplň:	1,35 : 2 = 0,675 m ²
tloušťka dřevěných prken:	= 1 cm
Objem dřeva pro 1 klec:	0,675 x 0,01 = 0,00675
Objem dřeva pro 600 klecí:	0,00675 x 600 = 4 m ³

4. 4. 4. 4. POTŘEBNÉ OBJEMY PRO HMYZ, KLECE A POTRAVINY

Celkový počet hmyzu do korábu:	2 000 000
Průměrná velikost 1 hmyzu:	1 x 0,5 x 0,3 cm
Průměrný objem 1 hmyzu:	0,00000015 m ³
Celkový objem hmyzu:	0,3 m ³
Pro každý druh hmyzu 20násobek objemu pro pohyb:	0,3 x 20 = 6 m ³
	6 m ³ + 0,5 = 6,5 m ³
Pro každý druh hmyzu 10násobek objemu pro potraviny:	0,3 x 10 = 3 m ³
Dřevo na klíčky:	0,2 m ³

4. 4. 4. 5. POTŘEBNÉ OBJEMY PRO LIDI, POKOJE A POTRAVINY

Celkový počet lidí do korábu:	8
Průměrná velikost 1 člověka:	200 x 55 x 35 cm
Průměrný objem 1 člověka:	0,385 m ³
Celkový objem pro lidi:	0,385 x 8 = 3,1 m ³

Pro každého člověka 20násobek objemu
 pro pohyb:
 Pro každého člověka 20násobek objemu
 pro potraviny:
 Objem dřeva pro pokoj:

$$3,1 \times 20 = 62 \text{ m}^3$$

$$= 62 \text{ m}^3$$

$$2,9 \text{ m}^3$$

4. 4. 4. 6. ÚHRNNÉ POTŘEBNÉ OBJEMY

	Zvěř	Ptáci	Plazi	Hmyz	Člověk
Osobní objem	930	73	30	0,3	3,1
Pohybový objem	4 650	732	150	6,5	62
Objem klecí	75	13	4	0,2	2,9
Objem na potraviny	9 300	732	300	3	62
Úhrnný objem	14 955	1 550	484	10	130

Celkový objem všech živých bytostí: $1\,036,4 \text{ m}^3$
 Celkový objem pro pohyb živých bytostí: $5\,600,5 \text{ m}^3$
 Celkový objem dřeva pro klece: $95,1 \text{ m}^3$
 Celkový objem pro potraviny: $10\,397,0 \text{ m}^3$

Úhrnný objem: $17\,129,0 \text{ m}^3$

4. 4. 5. CELKOVÁ SITUACE V KORÁBU

A nyní se podívejme na velikost prostoru v korábu a zda se tam všichni živočichové, potřebné potraviny pro ně a lidé vešli. V kapitole 4. 3. 2. jsme vypočítali objemy 3 etáží korábu pro různé hodnoty loktu

	1 1 = 0,444 m	1 1 = 0,5568 m	1 1 = 0,777 m
Objem 3 etáží	39 388 m ³	77 662 m ³	211 094 m ³
Z objemu korábu je nutno odečíst jeho zaoblení, protože nebyl hranolem, zaoblení činí 10 %	-4 000 m ³	-7 800 m ³	-21 110 m ³

Dále je nutno odečíst objem povrchu korábu.

Počítejme, že byl postaven z klád o průměru 30 cm

2 x d x š x 0,3	1 774	2 790	5 433
2 x š x v x 0,3	177	279	543
2 x v x d x 0,3	1 064	1 673	3 260
Celkový objem povrchu korábu	- 3 015	- 4 742	- 9 236
Objem živočichů, lidí, klecí a potravin	-17 129	-17 129	-17 129
Celkem se musí odečíst	-24 144	-29 671	-47 475
V korábu zůstává volný prostor	15 244 m³	47 991 m³	163 618 m³

TEXT	JED- NOT- KA	ZVĚŘ	PTÁCI	PLAZI	HMYZ	LIDÉ
Počet	ks	4 500	8 600	6 000	1 000 000	
Do korábu přišlo	ks	18 600	24 400	12 000	2 000 000	8
Průměrný rozměr	cm	50x40x25	20x15x10	100x5x5	1x0,5x0,3	200x55x35
Průměrný objem	m ³	0,05	0,003	0,0025	0,00000015	0,385
Celkový objem	m ³	930	73	30	0,3	3,1
Pohybový prostor	m ³	4 650	732	150	6,5	62
Objem dřeva klecí	m ³	75	13	4	0,2	2,9
Prostor potravin	m ³	9 300	732	300	3,0	62
Uhrnný objem	m ³	14 955	1 550	484	10	130
Potřebný prostor v arše	m³	17 129				

Obr. č. 17: Objemy pro lidi, živočichy, potraviny a klece.

ROZMĚR KORÁBU	Loktů	1L- 0,444m	1L- 0,5568m	1L- 0,777m
Délka	300	133,2	167,04	233,1
Šířka	50	22,2	27,84	38,85
Výška	30	13,32	16,70	23,31
Objem 3 etáží v m ³		39 388 m ³	77 662 m ³	211 094 m ³
Na zaoblení lodi nutno odečíst 1/10 obj.		4 000 m ³	7 800 m ³	21 110 m ³
Pro objem povrchu archy odečíst v m ³		3 015 m ³	4 742 m ³	9 236 m ³
Objem živočichů, lidí, potravin odečíst		17 129 m ³	17 129 m ³	17 129 m ³
Celkem se musí odečíst m ³		24 144	29 671	47 475
Zbývající prostor v arše m ³		15 244	47 991	163 618

Obr. č. 18: Objemy korábu pro lidi, živočichy, potraviny a klece.

Z výpočtu jasně vysvítá, že i pro případ, kdy jsme do výpočtu zařadili loket s minimální hodnotou, což neodpovídá skutečnosti, zbývá ještě 15 244 m³ volného prostoru pro chodby, manipulační prostory, uskladňování trusu atd. Jen abychom si udělali představu, 15 244 m³ prezentuje prostor krychle o hraně přibližně 25 m, což je výška desetiposchoďového domu.

Reálnější je průměrná hodnota loktu, při které zbývá ještě 47 991 m³ volného prostoru, což představuje krychli o hraně 36 m. V posledním případě, kdy do výpočtu byla použita maximální hodnota loktu, zbývá 163 618 m³ volného prostoru, tj. prostor krychle o straně 55 m. Lidské odhady zklamaly. Přesvědčili jsme se, že do korábu se podle Božího plánu pohodlně vešla všechna zvířata, ptáci, plazi a hmyz, a že by se bylo mohlo zachránit i více lidí.

Koráb, nejen svými vnějšími rozměry odpovídal nejvyšší možné stabilitě na vodě, ale i uvnitř byl vybaven tak, aby tam lidé i živočichové mohli přežít. Vždyť projektantem korábu byl sám Bůh a Noe byl pouze stavitelem. Je jisté, i když bible nám o tom nepodává bližší informace, že Bůh myslel na všechno: na větrání, na světlo, na zásoby pitné vody a potravin, na likvidaci odpadů. Všechno bylo dokonale promyšlené a účelné. "I učinil Noe podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil." [1-K220].

4. 5. ZÁCHRANA A PŘEŽITÍ ŽIVOČICHŮ

Mnoho lidí se na dřívější svět dívá dnešními očima. Dnes je svět podle podnebí rozčleněn do mnoha ekosystémů, ve kterých žijí určití živočichové, kteří jsou mezi sebou nějak vzájemně propojeni. Proto tu vzniká otázka, jak se ke korábu dostala zvířena ze vzdálených ekosystémů. Již bylo řečeno, že v předpotopním světě byly naprosto jiné klimatické podmínky, než jsou dnešní. Nebylo žádných arktických oblastí, ani velkohorských pásem, které by jako nepřekročitelná bariéra dělily určitá území od sebe. Stejnoměrné a příznivé subtropické podnebí, rozprostírající se nad celým jednolitým povrchem země, podmiňovalo stejné rozšíření a rozdělení fauny po celé zemi, takže nevznikaly žádné specifické ekosystémy, jak tomu je dnes. Máme všechny důvody k tomu, abychom mohli předpokládat a klidně připustit skutečnost, že všechna zvířata byla stejnoměrně rozšířena po zemi, a že druhy zvířat, žijících v blízkých oblastech místa, kde se budoval koráb, odpovídaly druhům, žijícím ve vzdálených oblastech. Nezapomeňme také, že Bůh dal tomuto světu lhůtu 120 let, což znamená, že na počátku této lhůty nestojí jen příkaz Boží Noemovi, ale je tu i počátek působení Boha na živočichy prostřednictvím jejich pudu, který je vedl k místu záchrany – ke korábu. Když Bůh dokázal dát živočichům specifický instinkt, aby hledali záchranu v korábu, tak také byl schopen odejmout od nich po dobu potopy dravost a plachost, takže nedocházelo k nějakým krvelačným scénkám.

Existuje celá řada zvířat, která upadají přes zimu do tzv. zimního spánku, který je doprovázen značným poklesem tělesné teploty, krevního tlaku a zpomalením metabolických pochodů. Při této hibernaci živočich nepřijímá potravu. Je všeobecně známo, že plavba na moři vyvolává u lidí mořskou nemoc a u zvířat působí malátnost, spánek až stav strnulosti. V takovém stavu spotřebují daleko menší množství potravy, než za normálních okolností. Všechny tyto jevy se zřejmě navodily v době potopy a zajistily tak přežití živočichů. Bůh také nad tím vším bděl, aby nedošlo k uhynutí některých zvířat po dobu trvání potopy, neboť by to znamenalo ochuzení života v popotopní době. Jsem přesvědčen o tom, že všichni živočichové, kteří v úradku Božím měli přežít potopu, ji také skutečně přežili.

4. 6. PRŮBĚH POTOPY

"Potom řekl Hospodin k Noe: Vejdíš ty i všechna čeled' tvá do korábu, nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto" [1-K221].

Skončila doba poskytování milosti hříšnému lidstvu. Živočichové vešli v útočiště a nakonec také Noe se svou manželkou, třemi syny a jejich manželkami, vešli do korábu "a zavřel Hospodin po něm" [1-K222]. Venku zůstali ti, kteří nevyužili nabízené milosti. Bůh zavřel dveře a zapečetil a nikdo z lidí již neměl šanci je otevřít. Po sedm dní od chvíle, kdy Noe se svou rodinou vstoupil do archy, neobjevily se žádné příznaky blížící se bouře. V této době byla zkoušena jejich víra. Byla to doba, kdy celý okolní svět triumfoval. Zdánlivý odklad posílil jeho domněnku, že Noemovo poselství byl klam, a že potopa nepřijde. Osmého dne to však přišlo. Obloha se zatáhla temnými mračny a začaly padat velké kapky deště. Svět nezažil dosud nic podobného. Strach sevřel lidská srdce. "Léta šestistého věku Noe, druhého měsíce a sedmnáctého dne téhož měsíce. V ten den protrženy jsou všechny studnice propasti veliké a průduchové nebesí otevřeny jsou" [1-K223]. Otevřely se zásoby vody, které již zde byly na počátku a které po rozdělení Bůh čtvrtý den Biblického stvoření stáhl a skryl. Jedná se o podstatně větší množství vody, než které dopadlo třetí den na naši zem. Voda se valila z oblaků v mohutných vodopádech a začala zaplavovat povrch země. Nepopsatelné bylo zděšení lidí a zvířat. Někteří se jistě ve svém zoufalství pokusili vniknout do archy, ale marně. Pevná stavba odolala jejich útokům. Přišel soud Boží a na jakékoliv pokání bylo již příliš pozdě.

4. 6. 1. PRVNÍCH ČTYŘICET DNÍ

"I byl příval na zemi čtyřicet dní a čtyřiceti nocí" [1-K224].

Zatímco v třetím Stvořitelském dnu, stačila voda z první vodní zóny zkondenzovat za necelý den, při potopě to trvalo plných 40 dní a nocí.

Spadlo nepředstavitelné množství vody, o kterém jsme již uvažovali v kapitole 2. 3. 2. 5, a podle přibližného výpočtu měly zaplavit naši zem až do výšky 1 650 m. Jelikož tenkrát nebylo ještě žádných velehor, na zemi byla pouhá pahorkatina "a tak náramně rozmohly se vody na zemi, že přikryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem. Patnácte loktů zvýší rozmohly se vody, když přikryty jsou hory" [1-K225].

Mnozí lidé tuto biblickou zprávu zesměšňují a ihned se jim vybaví nejvyšší hora světa Mount Everest (Ču-mu-lang-ma) se svou výškou 8 848 m [127] a nechápou, že tato hora s celým Himálajským pohořím a se všemi ostatními horami, vznikla až v průběhu potopy a v průběhu staletí dorůstala.

První proudy vod spláchly ze země všechny drobné živočichy a pohřbily je na určitých místech země. Proto také kambriické vrstvy jsou prvními sedimentárními vrstvami, kde se spontánně objevil život, charakteristický pro první dny potopy. Lidé a zvířata prchali před záplavou do vyšších poloh. Svorně vedle sebe utíkaly různé druhy zvířat, aniž by docházelo k vzájemnému napadení a nakonec byly všechny pohřbeny, jak o tom svědčí velké množství paleontologických nálezů a jak o tom bude ještě řeč v následujících kapitolách.

"I umřelo všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hověd a živočichů, i všelikého hmyzu, kteréž se plazí po zemi, i každého člověka. Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřipích svých, ze všeho což bylo na suše, pomřelo. A tak vyhladil Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od člověka až do hověda, až do zeměplazu a až do ptactva nebeského vyhlazeno jest, pravím ze země, a zůstal toliko Noe, a kteříž s ním byli v korábu" [1-K226].

Mohutné vlny, které se valily přes kontinent, strhávaly vše, co jim bylo v cestě. Vyvracely obrovské lesy, ničily domy a pohřbívaly živočichy a lidi, až konečně všechno spočinulo pod vodou, i ta nejvyšší hora, která mohla mít tak výšku do 1 600 m, tj. jako naše Sněžka. "Vodou byl tehdejší svět zatopen a zhybnul" [1-E16].

Po čtyřiceti dnech pak "zavřiny jsou studnice propasti i průduchové nebesí, a zastaven jest příval s nebe" [1-K227].

4. 6. 2. TRVÁNÍ VOD

"I trvaly vody nad zemí za sto a padesáti dnů" [1-K228].

V tomto období, kdy již nepadala další voda s nebe, dochází k obrovským deformacím naší země. Nastávaly prudké zvraty v zemské kůře. Obrovská zemětřesení postihovala celý povrch naší země. Vulkanická, sopečná činnost na mnohých místech současně souvisela s vystupováním magmatu a se vznikem vyvěřelých hornin bez ohledu na to, zda probíhaly tyto pochody pod zemským povrchem nebo na něm. Vznikaly nepředstavitelné tlaky v zemské kůře, takže docházelo k jejímu smršťování a tím vznikaly hory a hluboké propasti: "... i nad horami stály vody. K žehráni tvému rozběhly se, před hřmotem hromu tvého pospíšily. Vystoupily hory, snížilo se údolí, na místo, kteréž jsi jim založil" [1-K19].

"Hlas Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřmání vzbuzuje, Hospodin to činí nad vodami mnohými. Hlas Hospodinův přichází s mocí ... rozkřesává plamen ohně" [1-K229].

Bouřky a vichřice, celou tuto pohromu doprovázely a vytvářely impozantní scenérii, jaká na zemi ještě nebyla a v budoucnosti již nikdy nebude.

Mohutné vlny dorážely na vznikající hory, docházelo ke značné abrazi a erozi hornin, k jejich přemísťování, k vytváření sedimentárních vrstev, které smršťováním a silnými podzemními tlaky vystupovaly vzhůru.

Docházelo k přesunu celých obrovských masivů, k jejich převracování tak, jak to dnes z geologie známe.

Jak proudy vod narážely na skály, obrovské masy ryb hynuly a byly zakrývány dalšími horninovými vrstvami a vystaveny vysokým tlakům a teplotám. Rovněž kmeny stromů byly ve velkých hromadách ukládány a také vystavovány enormním teplotám a tlakům. Na mnohých místech voda vřela a přeměňovala se v páru. Není na celém světě jediného místa, kde by nezůstaly zřetelné stopy po potopě, přesto se však všeobecně věří v aktualismus, který vyvrací existenci velkých katastrof na naší zemi.

4. 6. 3. OPADÁVÁNÍ VOD

"Když přešlo sto padesát dnů, začaly vody se země ustupovat a opadávat, takže sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohoří Araratu" [1-E230].

Potopa započala 2. měsíce, 17. dne. Vody trvaly do 7. měsíce 17. dne a mezitím uběhlo 150 dní. Z těchto údajů je možno snadno spočítat, že v této době se počítaly měsíce po 30 dnech, neboť vody zrvaly 150 dní, což je přesně 5 měsíců. Potom rok, který měl 12 měsíců trval 360 dní. Do doby 150 dnů je rovněž započítáno prvních 40 dnů, kdy nepřetržitě padala s nebe voda.

Po 150 dnech se začala situace zklidňovat, pozvolna ustávala seizmická a vulkanická činnost, přestávalo smršťování země a vlny přestávaly buráct. Nestalo se to ze dne na den, neboť i v tomto období vybuchla nějaká sopka či došlo k přesunu obrovitých masivů či k jejich převrácení. Archa Noema však již pevně kotví na hoře Ararat. Je to sopečný masiv na rozhraní dnešního Turecka, Arménie a Iránu. Má dva vrcholy: zaledněný Velký Ararat o výšce 5 165 m a Malý Ararat, vysoký 3 925 m [8].

Z dalšího biblického textu: "A vody ustupovaly a opadávaly až do 10. měsíce, prvního dne desátého měsíce se objevily vrcholky hor" [1-E231] vysvítá, že koráb spočinul někde na Velkém Araratu, poněvadž až za dalších 74 dnů začaly být vidět další hory, tj. Malý Ararat a jiné nižší hory. Po dalších 40 dnech vypouští Noe krkavce, který však ještě nenašel suché místo a stále se vracel do korábu. Potom byla vypuštěna holubice, ta se však vrátila, poněvadž nenalezla vhodného místa k usednutí. Druhá vypuštěná holubice se vrátila s čerstvým zeleným lístkem olivy a po dalším týdnu vypuštěná holubice se již nevrátila.

"Léta šestistého prvního (věku Noeho), první den prvního měsíce, začaly vody na zemi vysychat. Tu Noe odsunul příklop archy a spatřil, že povrch země osychá." [1-E232].

Na zemském povrchu jsou na mnoha místech zřetelné stopy po jezerech, značné rozlohy ve vyšších polohách, které trvaly i celá staletí. Např. jezero Agassiz v Kanadě zabíralo plochu téměř 300 000 km² a pozůstaly z něho ještě dnes dvě jezera Lake Winnipeg (Winnipegské jezero) s rozlohou téměř 25 000 km² a jezero Winnipegosis s rozlohou 5 500 km² [23].

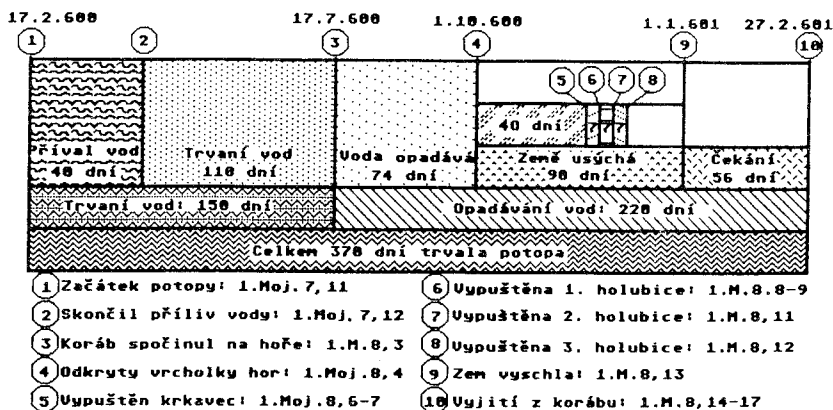
Náhorní planiny Tibetu, nejvyšší na světě, mající průměrnou nadmořskou výšku 5 000 m, vykazují mnoho jezer, mezi nimiž je i mnoho solných. Jedno z nejzajímavějších pravěkých jezer je Algonquin, pojmenované podle místního indiánského kmene. Toto pravěké jezero má rozlohu 260 000 km² a hloubku až 500 m [105].

Existenci těchto jezer nelze jinak logicky zdůvodnit, než že jsou to pozůstatky celosvětové potopy.

4. 6. 4. VYJITÍ Z KORÁBU

"Dvacátého sedmého dne druhého měsíce byla již země suchá. I promluvil Bůh k Noemu: Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. Vyveď s sebou všechno tvorstvo, jež je s tebou, všechnu zvěř i ptactvo a dobytek a všechnu havět plazící se po zemi. Ať se na zemi hemží, ať se na zemi plodí a množí" [1-E233].

Přesně za 1 rok a 10 dní, tj. 370 dní, vychází Noe se svou rodinou i se všemi živočichy ven z korábu na horu Ararat. Noe zestárnul o 1 rok. Když vcházel do korábu měl 600 let, a když vycházel, měl 601 let. To je přesvědčivý důkaz toho, že se dřívější lidé skutečně dožívali tak vysokého věku.

Obr.č.19: Průběh potopy světa

4. 7. HOSPODIN TRŮNIL NAD POTOPOU

"Hospodin nad potopou seděl..." [1-EK18].

Tento verš nám jasně zjevuje, že při potopě světa se Bohu nic nevymklo z rukou, ale že ji řídil, usměrňoval, prostě nad ní panoval. Zajišťoval, aby se koráb neroztříštil o skály, proto musel koráb zakotvit na hoře. Zajišťoval, aby se lidem nestala žádná nehoda. Dbal nad tím, aby v průběhu potopy žádný živočich v korábu nepošel.

Řídil seizmickou i vulkanickou činnost. Podle svého plánu nechal zemi zvrásnit. Pod jeho dohledem vznikaly geologické vrstvy a v nich fosilie jako dokumenty prvního světa.

Řídil ukládání stromů, aby z nich mohlo vzniknout uhlí.

Shromažďoval do určitých míst živočišná a zvláště pak rybí těla, aby z nich mohla vzniknout ropa. Bděl nad semeny rostlin a stromů, aby po potopě mohly zase vzrůst. Zařídil, aby po potopě byla na zemi úrodná půda. A tak by bylo možno uvést celou řadu dalších potřebných věcí, které Bůh zařídil, neboť nad potopou trůnil.

4. 8. SITUACE PO POTOPE

"I vyšel Noe... a každý živočich... po pokoleních svých vyšlo z korábu. Tedy vzdělal Noe oltář Hospodinu a vzav ze všech hovad čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na tom oltáři" [1-K234].

Je vskutku nesnadné představit si s jakými pocity vystupovala Noeho rodina z korábu. Vystupovali na zcela jinou zem, do zcela jiných podmínek. Museli si uvědomit, že jsou jedinými živými bytostmi na celé zemi.

První co učinil Noe, když vystoupil z archy, byla jeho oběť díkůvzdání Bohu. Byl to mimořádný projev opravdové vděčnosti za záchranu uprostřed hrůz celosvětové katastrofy a za jeho přítomnost v korábu, působící pokoj v srdcích a tolik potřebnou duševní i duchovní rovnováhu.

Tato oběť nalezla zalíbení u Hospodina, přinesla požehnání nejen patriarchovi a jeho rodině, ale všem, kteří budou žít na zemi.

4. 8. 1. BOŽÍ SMLOUVA S ČLOVĚKEM

Aby kupcí se mraky a padající déšť nenaplnovaly lidi stálým strachem a obavami z nové potopy, povzbudil Hospodin Noemovu rodinu zaslíbením: "Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi ... že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy ... duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí. A budeť, když ... ukáže se duha na oblaku, že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi..." [1-K235].

Poprvé na zemi zazářila duha jako důkaz, že před potopou na zemi nepršelo. Božím úmyslem bylo, až se děti pozdějších pokolení budou ptát po významu nádherné duhy, která se klene po obloze, aby jim mohli jejich rodiče vyprávět historii potopy světa a sdělit jim, že Nejvyšší stvořil duhu a umístil ji do oblak jako ujištění, že zemi již nikdy nezaplaví potopou. Tak bude duha všem dalším generacím člověka svědectvím o lásce Boží k člověku.

4. 8. 2. ZMĚNY PO POTOPĚ

Jaký byl svět před potopou, o tom je již napsáno v kapitole 3. 2. Jako důsledek prvního hříchu Bůh postihl naši zemi zlořečenstvím. Mělo to dopad na člověka a okolní přírodu, nikoliv však na klima a na uspořádání naší země. Tyto změny nastaly až po dalším Božím zásahu, kdy země byla naplněná nepravostí a Bůh se rozhodl ji zničit: "I řekl Bůh Noemovi: Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plna lidského násilí. Zahladím je i se zemí" [1-E236].

V tomto Božím rozhodnutí je vyřčen ortel nejen nad životem na naší zemi, ale také nad Zemí samou. A to se také skutečně stalo v průběhu celosvětové potopy. Potopou se změnil nejen všechn povrch Země, ale také i její postavení vůči Slunci. Změnilo se podstatně klima na naší zemi, změnilo si i prostředí a podmínky k životu. Nastaly změny i v životosprávě. Prostě popotopní svět se ve všech směrech lišil od nádherného prvního světa. Bůh si nepřál, aby zůstala na zemi zahrada Eden se stromem života a krásný a pohodlný život člověka.

Poznal, že čím jsou hříšnější lidé bohatší a čím lépe se jim daří, tím více se uchylují jejich cesty od něho.

4. 8. 2. 1. VYCHÝLENÍ ZEMSKÉ OSY

Následkem Božího zásahu došlo v průběhu potopy, nejpravděpodobněji na sklonku prvních čtyřiceti dnů, k vychýlení zemské osy o 23,5° od roviny své dráhy. To v prvním případě dalo impuls k seizmické a vulkanické činnosti celého zemského povrchu. Docházelo k smršťování zemské kůry. Vznikaly hory a propasti. Mohutné vlny narážely na vznikající hory a abrazí strhávaly značné množství hornin, které se pak ukládalo v hlubinných propastech.

Tato tektonická činnost, rozpoutaná posunem zemské osy, trvala v maximální míře plných 110 dní, neboť po tu dobu voda ještě nezačala klesat. Smršťování zemského povrchu vyvolávalo obrovské vlnobití, takže voda byla v neustálém pohybu a tudíž neklesala. Po 110 dnech se tektonická činnost pozvolna uklidňovala, vody začaly opadávat a naplňovat hluboké propasti oceánů.

Změna polohy zemské osy vyvolala rovněž s okamžitou platností polární oblasti, ohraničené příslušnými polárními kruhy, dále dvě mírná pásma a pásmo tropické. Tím přestalo stejnoměrné oteplování země. Důsledky byly nepředstavitelně dalekosáhlé. Více než pětina povrchu země ucítila obrovský chlad a vytvořily se ledové příkrovy. Nastal velký převrat, pronikavá změna klimatu. V rozsáhlých oblastech a na právě vzniklých horách se vytvořila souvislá ledová pokrývka o síle mnoha metrů. Stopy takového zalednění jsou známy nejen v Evropě, Severní Americe, ale také i na jižní polokouli v Andách, na Novém Zélandě a v Austrálii [9].

Gheyselinc o tom píše [129]: "Podle výsledku výzkumu posledních let je stále pravděpodobnější, že ve všech těchto oblastech se led objevil takřka současně, a že jižní a severní polokouli nazalednil v různých dobách, jak se dříve soudilo."

Nastala doba ledová, která vytvořila nový svět. Ještě dnes jsou arktické oblasti pokryty ledem až do výše 3 500 m a v Antarktidě až do výše 4 300 m. Tyto ledy pomohly spoutat vodu potopy. Zmrznutí vod umožnilo, že mořská hladina mohla klesnout až o 160 metrů. Váha ledu pomohla vytvořit ony neobvyklé tlaky, které zformovaly vrstvy zeminy a hornin.

V současné době je ještě asi jedna desetina zemského povrchu, přesněji řečeno 16,3 miliónu čtverečních kilometrů naší Země, zaledněno. Kdyby tyto ledovce roztály, zvedla by se hladina moří asi o 60-90 metrů. Bylo vypočteno, že v době ledové bylo vázáno na led tolik vody, že tehdy ležela hladina moře o 100 m hlouběji, než leží dnes.

Co však mohlo toto mohutné zalednění způsobit? Asi v polovině minulého století rozvinul švýcarský geolog Louis Agassiz teorii o době ledové. O této teorii píše francouzský publicista Raymond Cartier [130]: "Za půl století po vyhlášení této teorie věda nepostoupila ani o krůček dále s vysvětlením příčin, které vedly k velkým dobám ledovým, ani k objasnění anomálních jevů, které dobu ledovou provázely. Ne snad proto, že by se o to nebyla snažila. Pokusů o vysvětlení ledových dob bylo doslova na stovky. Usilovala o to meteorologie, fyzika, geologie, vulkanologie, astronomie a další vědy.

Doba ledová se dá stěží popřít, neboť, na její stopy narážíme všude. Avšak příčiny jejího vzniku, jaký měla průběh a jaký byl její vnitřní zákon – to vše zůstává zahaleno nejhlubším tajemstvím."

Přesto se vymýšlí všelijaké teorie, jen aby se nemusela přiznat realita celosvětové potopy. Např. [131]: "Obrovský asteroid dopadl na Zemi. Byla to strašná rána. Zemská osa se vychýlila, posunul se magnetický pól, celé magnetické pole Země se změnilo. Nastaly obrovské geomorfologické proměny. Probudila se sopečná činnost na místech dávno už vyhaslých,

propadaly se hory a naopak nové vznikaly. Moře se rozestupovala a rozlávala a pohlcovala ostrovy a dokonce celé pevniny, možná i světadíly, a vznikaly pouště tam, kde byla před tím úrodná země, skály se drobily a nové se vztýčovaly ze dna oceánů. Tam, kde bylo horko a vlhko, se silně ochladilo a z míst s mírným podnebím se staly subtropy. To všechno se událo velmi rychle. Nikdo to nepřežil. Zanikly rostliny, uhynula zvířata. Možná, že se zachránil někdo z lidí, kteří žili na odlehkých místech... A celá civilizace se musela rozvíjet znovu, od počátku, objevovat už dávno objevené a vzniklé..."

Položme si otázku: Vylučuje se potopa a doba ledová? Popírá se zpráva o potopě různými výklady doby ledové? V žádném případě ne! Události doby ledové jsou nutným a zřejmým důsledkem potopy.

4. 8. 2. 2. ULOŽENÍ SEDIMENTÁRNÍCH VRSTEV

Na základě teorie aktualismu neboli uniformity docházelo k ukládání sedimentů na povrchu zemském v průběhu dlouhých miliónů let. Tato teorie odmítá aplikaci velkých katastrof jako vysvětlení pro geologické jevy. Pro toto pojetí byla zákonem věta: "Současnost je klíč k minulosti." Evoluce vyžaduje stáří mnoha miliónů let, a proto také stáří Země, odhadované evolučními geology, začalo podivuhodným způsobem narůstat. Tím, že vzali za základ jistě předpoklady pro radiometrické datování, určili geologové stáří naší Země na 4,6 miliardy roků. K tomuto pojetí se dokonce přiklánějí i někteří zastánci stvoření, neboť tvrdí, že se u stvořitelských dní v Genesis nejednalo o 24hodinové dny, nýbrž o stvořitelské období. Přitom předpokládají, že Bůh nechal mezi jednotlivými stvořitelstvími dny uplynout různě dlouhou dobu, a že rostliny i zvířata byly skutečně stvořeny v pořadí, předepisovaném geologickou chronologickou tabulkou. Toto pojetí je však spojeno s mnohými biblickými i vědeckými problémy [132].

Z hlediska biblického lze geologické sedimentární vrstvy vysvětlit takto: V třetí den biblického stvoření, když Bůh nechal zkondenzovat vodní vrstvu nad zemí pod oblohou, došlo k vytvoření prvních sedimentárních vrstev, které však neobsahují žádné pozůstatky živočichů ani rostlin, neboť v tuto dobu život na naší Zemi ještě neexistoval. Nazývají se vrstvy prekambričké. V době trvání potopy vlivem rozbouřených vln, vichřic a příboje docházelo k silné erozi vznikajících hor. Bezpochyby byly celé hřebeny hor odplaveny a na jiných místech spolu s mrtvými živočichy uskladněny. Podle aktualistických představ by si to vyžádalo milióny let, ve skutečnosti se to na základě víry v existenci celosvětové potopy odehrálo v průběhu 16 týdnů.

Je prakticky nemožné vysvětlit množství geologicky důležitých formací podle aktualistického principu. Tak např. obrovskou tibetskou vysocinu s dvěma milióny km² sedimentárních hornin o značné tloušce, které leží ve výšce přes 4 000 metrů, nebo jihoafrickou geologickou formaci vodorovných kontinentálních uloženin ze svrchního karbonu zvanou "karroo", v níž má být podle odhadů Roberta Brooma na 800 miliard fosilních obratlovců [133], nebo sledřovou vrstvu v miocénní břidlici Kalifornie, v níž je pohřbena

miliarda ryb na ploše 10 km² [134]. Všechny takové a podobné formace, kterých je na zemském povrchu nespočetelně, mohou být lehce vysvětleny jako důsledek biblické světové potopy, s níž souvisely mohutné pohyby země, výbuchy sopek, silné klimatické změny a jiné katastrofické události. Fosilie jsou ve skutečnosti pomníkem masového zničení, smrti a pohřbení vodami potopy ve vrstvách sedimentárních hornin. S jistotou lze říci, že takové geologické formace, jako jsou na zemi po potopě světa, nelze adekvátně popsat ani vysvětlit analogiemi ze současnosti. Současné sopky by nikdy nemohly vytvořit vulkanické hory (jako např. Vysoké Tatry). V mnohých částech světa, které zformovaly ohromné žilné stěny, mohutné batolity atd. v průběhu dlouhých časů. Všechno svědčí o tom, že byly vytvořeny najednou a v krátké době. Z mírných pohybů zemské kůry, jak je pozorujeme dnes, a to ani těch, které doprovázejí velká zemětřesení, nelze v žádném případě regulérně extrapolovat, že by mohly uvést v činnost ony gigantické a nesmírně složité pohyby, které se musely na Zemi udát někdy v minulosti. Je nutno uznat, že k výkladu oněch gigantických dějů minulosti nejsou současné jevy prostě přiměřené. Uznáním katastrofických událostí v průběhu celosvětové potopy se však dají snadno a logicky vysvětlit.

4. 8. 2. 3. ZNAČNÉ ZVÝŠENÍ OBJEMU VODY NA ZEMI

V průběhu prvních 40 dnů celosvětové potopy dopadlo na zem velké množství vody (v kapitole 2. 3. 2. 5. byl proveden přibližný počet a představuje hodnotu 5,6.10²⁰ kg vody). I když se zvrásněním Země vytvořila obrovská pohoří a na druhé straně zase hluboké průrvy, které se naplnily vodou, je možno předpokládat, že značným přírůstkem vody při potopě došlo k zatopení velkých oblastí zemského povrchu.

Svědčí o tom např. takzvané abrazní terasy, které byly vytvořeny činností mořských vln a příbojů a jsou nalézány na celé zeměkouli, a to nejen na souši ve výšce i stovek metrů, ale také pod vodou v hloubce 50, 100 i více metrů. Nálezy abrazních teras ve výšce nad 1 km jsou poměrně řídké, ale jsou. Není to sice důkaz, že by hladina světových oceánů byla výše než nyní o celý kilometr, mohlo však dojít ke zvednutí zemské kůry a vzniklá hora zvedla stopy mořského příboje do výšky jednoho kilometru. Velmi zajímavé jsou abrazní terasy, ležící ve výšce 100 metrů nad dnešní úrovní moře, na většině pobřeží. Výšky těchto teras ve Středomoří, Novém Zélandu, jižní Africe, Japonsku, Chile, na východním pobřeží Tichého oceánu i na Aljašce jsou téměř stejné [124], což svědčí o tom, že vody potopy zasáhly celý svět. Na druhé straně zjištěné terasy pod hladinou moře (šelfy) svědčí o tom, že úroveň oceánu byla kdysi mnohem nižší, než je tomu dnes. Je dokázáno, že hladiny Rudého moře a Indického oceánu ležely o 110 m níže, než nyní. V tomto případě se nejedná o pokles zemské kůry, neboť je málo pravděpodobné, že by mořská pobřeží, vzdálená od sebe tisíce kilometrů, klesala do stejné hloubky, ale o situaci, že před potopou bylo méně vody.

Potom ale musí být abrazní terasy i na dně dalších oceánů, protože není možné, aby hladina jednoho oceánu byla vyšší, a jiná nižší.

A tak se hledaly terasy i v jiných oceánech a našly se. Na dně Tichého oceánu a jeho moří, omývajících japonské pobřeží, byly skutečně nazeleny terasy v hloubce 40-60 m, 80-100 m, a 120-140 m. Kromě toho byly však u břehů Japonska nalezeny další terasy v hloubce 200-230 m, 300-600 m dokonce v hloubce 600-800 m, což zase svědčí o prudkém poklesu zemské kůry.

Řeky Indus, Hudson, Seina, Temže, mohutné sibiřské řeky, řeky Indonésie, Kongo, Nil a mnohé další světové řeky mají svá pokračování pod hladinou moře v podobě údolí ostře vyrytých do mořského dna, což znamená, že všechny tyto řeky tekly před potopou na souši, která je dnes mořským dnem!

Na dně mnohých moří a zálivů byly nalezeny kosti mamutů a mastodontů, nástroje dřívějších lidí, sladkovodní měkkýši, prostě typicky suchozemské usazeniny. Stejně jako podmořské terasy a zatopená říční údolí, svědčí pevninská půda s těmito usazeninami o tom, že na místě mořského dna byla kdysi pevnina, a že hladina světového oceánu se potom značně zvedla.

Dalším důkazem je existence korálů. Je všeobecně známo, že koráli mohou růst jen v malých hloubkách do 50 až 90 metrů pod hladinou. Přesto se však nalézají i ve velkých hloubkách na jedné straně, ale také i na souši, přesto, že koráli mohou budovat své stavby pouze v mořské vodě.

4. 8. 2. 4. NA ZEMI ZŮSTAL JEŠTĚ JEDINÝ KONTINENT

Po skončení potopy zůstal na zemi zřejmě jeden kontinent. Podstatně se lišil od předpotopního tím, že se na něm vytvořily hory, a to jednak vulkanickou činností, a jednak zvrásněním povrchu země se vytvořily nové řeky a zcela nové klimatické podmínky. Část zemského povrchu zasahovala do obou pólů, které se potopou změnily na arktické a antarktické oblasti. Část zemského povrchu byla ve středu a vytvořila tropickou zónu a zbytky vytvořily zóny mírného pásma se střídáním počasí v průběhu zemského roku. Božím přáním bylo, aby nejen člověk, ale i živočichové, se rozptýlili po celé zemi. Vzhledem k tomu, že na různých místech země bylo různé počasí, vytvořily se různorodé ekosystémy, v kterých došlo k harmonii mezi faunou a flórou, takže na povrchu zemském přestala být jednotná koncepce živočichů a rostlin, jak tomu bylo před potopou.

K roztržení země mělo podle biblické zprávy dojít až za Pelega [1-K237]: "jméno jednoho Peleg, protože za dnů jeho rozdělena byla země" (podle ekumenického překladu "byla země rozčleněna"). Peleg žil v době 101 až 340 roků po potopě, takže za tu dobu došlo k značnému rozmnožení živočichů a jejich rozptýlení po zemi podle jejich způsobu života a životosprávy. Přesnější datum rozdělení země nelze z bible zjistit. Na zemi jsou však důkazy o tom, že země byla celistvým kontinentem, a že k roztržení skutečně došlo.

Při zkoumání fauny a flóry Britských ostrovů se zjistilo, že se shodují s živočichy a rostlinami kontinentu. Na základě toho se došlo k závěru, že Britské ostrovy byly součástí evropského kontinentu.

Bylo dokázáno, že platany, sekvoje, věčně zelené duby a cypřiše, tvořící flóru severní Ameriky, dříve rostly v západní Evropě. Z toho lze usoudit, že západní Evropa a Severní Amerika tvořily dříve jeden celek se společnou faunou a flórou. Když se kontinenty rozestoupily, zůstaly v izolaci, a tak vznikly všechny rozdíly mezi rostlinným a živočišným světem obou kontinentů, dříve tvořících jeden celek [124].

Mnohým vědcům vrtá hlavou živočišný svět Austrálie, který je natolik svérázný, že tvoří zvláštní zoogeografickou skupinu oproti ostatním kontinentům. Žijí tam ptakořitní živočichové a vačnatci. Jediným představitelem vyšších savců v australské fauně je divoký pes dingo. Jednoduché vysvětlení, jak se na tento kontinent dostali tito živočichové a domorodý člověk je, že před roztržením země vytvořili na onom kousku země svůj ekosystém a pak došlo k rozdělení země a tím k definitivnímu oddělení od dalšího společenství.

Další informace o jediném kontinentu byly již uvedeny v kap. 3. 2. 1. 3.

4. 8. 2. 5. ZÁNİK PŘEDPOTOPNÍ CIVILIZACE

Jak již bylo popsáno v kap. 3. 1. 4. 2, předpotopní lidé nebyli žádní primitivové, ale měli úroveň civilizace na vysokém stupni, o kterém nemáme dosud přesné informace. Víme jen, že v některých technikách ještě dnes se jim nemůžeme rovnat. "Jestliže byli v minulosti lidé, kteří dosáhli stavu prozření, a jestliže své schopnosti nevyužívali jen v oblasti náboženství, filozofie a mystiky, ale též v oblasti objektivního poznání a v technice, pak je naprosto přirozené, racionální a rozumné připustit, že mohli dělat "zázraky" dokonce s vybavením nejjednodušším" [135].

Na základě údajů z astronomie, geografie, geologie, paleontologie, archeologie, historie, etnologie a řady dalších věd zrekonstruoval sovětský badatel Gorbovskij velice vyspělou předpotopní civilizaci [136] "možná srovnatelnou s naší". Předpokládá, že tato civilizace zanikla v důsledku světové katastrofy, která změnila jak osudy lidstva, tak tvárnost a obrysy pevnin. Zachránili se lidé v odlehlých krajích na nižším kulturním stupni a jen několik málo příslušníků vyspělé civilizace. Ti uchovávali některé pokročilé znalosti a po čase je začali šířit a zakládat novou civilizaci. O tom prý svědčí jisté technologie a znalosti, které se objevují paralelně v mnohých kulturách a nedají se vysvětlit z jejich vnitřního vývoje.

Ludvík Souček vytvořil svou koncepci starších dějin lidstva [137]: Domnívá se, že do sociálního vývoje lidstva v prehistorickém období zasáhli jak mimozemšťané, tak vyspělé pozemské civilizace. Tyto civilizace, které zanikly patrně v důsledku katastrof, "se mohly vyvíjet zcela zvláštním a pro nás nezvyklým způsobem a používat mimořádných prostředků, které navzdory své účinnosti nezanechaly materiální stopy".

Bylo by možno uvést ještě celou řadu pramenů, ve kterých se mluví o velmi vyspělé civilizaci, která zanikla katastrofou. Z hlediska biblického to byla celosvětová potopa.

V polovině 19. století se začaly organizovat v Egyptě, Mezopotámii a Palestině vykopávky se snahou najít vědecký obraz o dějinách lidstva v této části země. Expedice se střídaly a našly tam velmi mnoho pozůstatků po dřívějších kulturách a civilizacích. K velmi pozoruhodnému nálezu došlo ve dvacátých letech našeho století, kdy američtí a angličtí archeologové zkoumali území Tell al Muquayyar [138]. Vytrvalost a námaha přinesly za 6 let nádherné nálezy.

Odkryli tam pozůstatky sumerských chrámů, královské hroby, naplněné různými drahocennostmi, jako např. zlaté mísy, poháry, vázy, bronzové nádoby, mozaikové reliéfy z perletě, harfy, lry, atd. Po odstranění základů hrobek se ukázalo, že spodnější vrstvy obsahují ještě stopy po lidské civilizaci. Přímo pod jedním královským hrobem našli ve vrstvě dřevěného popela početné hliněné tabulky, na kterých byly znaky písma staršího typu, než na hrobních nápisech. Musely být starší o 2 až 3 století. Při dalším prohlubování šachty se nalézaly střeptiny hrnců a keramik, které se podstatně neměnily, to znamená, že se jedná stále o pokračující kulturu. Až jednoho dne se konečně dostali na dno šachty. Naráz přestaly jakékoliv stopy po osídlení. Woolley, který tyto vykopávky řídil, pozorně přezkoumal půdu dna šachty a žasl.

Na dně šachty byla hlína, která se vytváří naplavením vodou. Dal pokyn k dalšímu kopání. Stále jenom samá hlína. Asi po třech metrech hlína najednou zmizela tak rychle, jak se objevila. Pod třímetrovou vrstvou hlíny se znovu objevily úlomky keramiky a pozůstatky lidských obydlí, které však svědčily o tom, že patří zcela jiné, odlišné kultuře, než vyplývalo z nálezů vyšších vrstev. Toho dne signalizoval telegraf v Mezopotámii do světa zprávu, která vzrušila mnoho lidí: "Našli jsme potopu světa." To bylo jediné možné vysvětlení pro mohutné nánosy hlíny, která jednoznačně oddělovala dvě epochy osídlení.

4. 8. 3. STAVBA BABYLÓNSKÉ VĚŽE

Po skončení potopy "požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi" [1-K238]. Aby opět zalidnil pustou zemi, z níž potopa smetla mravní nečistotu, uchránil Hospodin jednu rodinu, domácnost Noemovu, jemuž řekl: "Nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto." [1-K221]. Božím přáním bylo, aby se lidé po svém novém rozmnožení rozešli po celé zemi a naplnili ji. Lidé se však znovu začali odvracet od Boha a neposlouchali ho. Vybrali si rovinu Sinear na březích řeky Eufratu a dohodli se, že zde vystaví město a v něm vysokou věž. Stavitelé Babylónu se rozhodli, že utvoří jedno společenství a založí říši, jejímž centrem bude město Babylón, "nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město s věží, jejíž by vrch dosahoval k nebi a tak učiníme sobě jméno,

abychom nebyli rozptýleni po vší Zemi." [1-K239]. Jedním z cílů, který měli na mysli při stavbě věže, bylo zajištění jejich vlastní bezpečnosti v případě nové potopy. Lidé oslavovali své úspěchy, velebili bohy ze stříbra a zlata a stavěli se proti vládci nebe a země.

4. 8. 3. 1. ZMATENÍ JAZYKŮ

Náhle se dílo, které dosud tak úspěšně postupovalo, zastavilo. Byli posláni andělé, aby překazili úmysl budovatelů: "Hospodin totiž řekl: Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim řeč, aby si navzájem nerozuměli." [1-E240]. A skutečně nastal zmatek a zděšení. Veškerá práce se zastavila. Nebylo možno obnovit soulad a vzájemnou součinnost. "I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města" [1-E241]. Tímto rozptýlením byla země zalidněna dříve, než došlo k jejímu roztržení a úmysl Hospodinův byl splněn.

V tomto Božím zásahu se podle mého názoru nerozdělilo obyvatelstvo do skupin jenom podle stejného jazyka, ale musela tu být i hlubší příčina. Jazyková bariéra je jistě vážnou příčinou rozchodu lidí, ale zase ne takovou, aby se časem nedala překonat.

Proto předpokládám, že Bůh zasáhl ještě jiným způsobem, aby rozchod lidí byl hluboký a nesmířitelný.

4. 8. 3. 2. VZNIK LIDSKÝCH RAS

Běžná zkušenost nás učí, že mezi lidmi existují vedle etnických rozdílů, též rozdíly fyzické (tělesné). Nejsou, a ani nemohou být, dva zcela stejní lidé. Věda, která zkoumá variace fyzického typu člověka, se jmenuje antropologie [139]. Zvláště výrazně patrné jsou tělesné či antropologické rozdíly mezi navzájem vzdálenými územními skupinami lidí, kteří žijí v přírodně odlišných zeměpisných podmínkách. Bylo provedeno mnoho klasifikací a člověk byl začleněn až do 30 různých ras. Je však nutné připomenout, že rasová odlišnost se projevuje jen ve vzhledu, vzrůstu, v barvě kůže, vlasů a očí a v odlišných znacích hlavy, nikoliv však v anatomické skladbě. Ta je u všech lidí naprosto totožná. Rovněž existuje možnost vzájemného křížení. Tato skutečnost jasně potvrzuje, že původ člověka je jednotný. Je to účinná zbraň pro boj s nejrůznějšími výmysly o vzniku lidských ras z různých druhů kdysi existujících lidoopů. Většina rasových znaků se určuje různými geny, jež jsou obsaženy v jádrech všech buněk organismu. Dědičnost těchto znaků je řízena přesnými zákony. Geny představují hmotné jednotky dědičnosti a jsou lineárně seřazeny v chromozómech. Vlivem různých vnějších faktorů, zvláště účinkem určitých chemických sloučenin a radioaktivního záření, se mohou geny skokem změnit a mají pak dědičnou povahu. Tyto změny byly nazvány mutacemi a faktory, které je vyvolávají, byly pojmenovány mutageny. Ze současné genetiky je známo, že znaky získané živými bytostmi v průběhu

jejich individuálního života, potomci daného individua nedědí, a že tudíž morfologické přizpůsobení jakékoliv populace k okolnímu přírodně zeměpisnému prostředí se samo o sobě nemůže v řadě následných generací zafixovat. To však zcela neznamená, že dědičné vlastnosti živých tvorů jsou nezávislé na obklopujícím je prostředí. Naopak, vnější faktory – fyzické, chemické a biologické, zvláště ty, které vyvolávají výrazné a náhlé změny životních podmínek, neobyčejně silně působí na všechny buňky organismu a vyvolávají v nich mutace.

Celá plejáda rasových odlišností v lidské společnosti se odvozuje od tří základních formací, jejichž původ není zcela objasněn.

Nabízí se zde vysvětlení na základě Božího zásahu při stavbě babylónské věže. Noe měl 3 syny, jejichž rodokmeny se v bibli uvádějí zcela samostatně. Dopadlo na ně také Noeho požehnání i zlořečenství a stali se základem jednotlivých národů na zemi: [1-K242] "Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých, a od těch rozdělili se národové na zemi po potopě."

Z biblické zprávy také vyplývá, že po zmatení jazyků měly tyto tři skupiny své jazyky, a že Bůh je samostatně rozptýlil. Tato skutečnost mě přivedla k myšlence, že Bůh při stavbě babylónské věže nezmátl lidem jen jazyky, ale že současně zasáhl do jejich genových informací tak, že se jim najednou začaly rodit děti s odlišnou vizáží, která dopomohla k tomu, aby se lidé začali nesnášet, a tak se od sebe oddělili.

Sem je biblickým praotcem Semitů, k nimž jsou počítáni Babylónané, Assyřané, Amorejci, Feničané, Hebreové, Aramejci, Kaldejští, Samaritáni, Nabatejci, Arabové, Sabejští, Minejští a Ethiopci.

Jafet se pokládá za praotce národů, usazených na pobřeží Středozevního moře, v Evropě a v Malé Asii, později po celé Evropě a ve značné části Asie (Arméni, Médové, Řekové, Thrákové, atd.). Cham, praotec Chamitů – národů jižní Arabie, Mouřeninů, Egyptanů, národů afrických, obyvatel Palestiny a Feniecie [81]. Další rozčlenění nastalo význačně klimatickými a sociálními činiteli vnějšího světa, migrací, míšením ras, ale také uzavíráním manželství přízněných osob.

---

5. DŮKAZY O POTOPĚ SVĚTA

Do doby, než Charles Robert Darwin propracoval teorii o evoluci, byla biblická zpráva o potopě světa téměř univerzálně přijímána jako historická skutečnost, a to nejen od členů křesťanských církví, ale i od vědců. Teprve všeobecným přijetím této teorie se začalo nahlížet na geologické uspořádání země z jiného pohledu a to z pohledu aktualismu, který vychází z toho, že ze studia současných procesů je možno usuzovat na analogické procesy i ve vzdálené minulosti. O její rozšíření v geologii se zasloužil Ch. Lyell v první polovině 19. století. To podnítilo vznik hnutí pod jménem racionalismus. Co se nedalo pochopit rozumem, bylo odmítnuto jako nevědecké. Bible byla zesměšněna a její příběhy o stvoření a potopě světa byly prohlášeny za nepřijatelné a nehistorické. Přesto všude na celé zeměkouli lze pozorovat známky nějaké strašné, nepředstavitelné katastrofy, která se stala kdysi v minulosti. Na tyto známky se podíváme z pohledu tradičního, archeologického, geologického a paleontologického.

5. 1. TRADICE NÁRODŮ VYPRÁVÍ O POTOPĚ

Biblická zpráva o potopě světa podle Genesis 6. až 9. kapitoly není osamocena, ale vypráví o ní celá řada národů ve svých tradicích. Je zcela přirozené, že vzpomínka na takovou událost se přenášela z pokolení na pokolení a stala se postupem času jakýmsi podkladem náboženských a kulturních směrů, jak tomu bylo v Egyptě, a je tomu dosud v Mexiku a u mnoha kmenů amerických Indiánů. Hrozná katastrofa potopy zanechala nesmazatelný dojem v myslích lidí. A skutečně, jdeme-li do starého Babylóna, k Sumerům, k Chaldeům, k Číňanům nebo k Indiánům obou Amerik, k domorodcům tichomořských ostrovů, či k starým Indům, všude nalézáme v tradicích zmínky a stopy, svědčící o tom, že tu všude zůstaly v paměti vzpomínky na strašnou katastrofu, která vodami zničila lidstvo a kterou přežilo jen několik málo jedinců [23].

Je ovšem přirozené, že tyto tradice byly v průběhu času upravovány, zkreslovány, přikrašlovány podle místních zvyků různých národů, přesto však lze v nich postřehnout podstatné skutečnosti, které odpovídají biblické zprávě.

Mezi všemi tradicemi národů není podobné, která by tak detailně a mnohostranně vyprávěla o určité události, jako tomu je u potopy světa. Tradice o potopě byly nalezeny v Asii, na přilehlých ostrovech jižní Asie, v Severní i Jižní Americe, v Africe, v Evropě, v Austrálii, jihomořských ostrovech – prostě na celé zemi.

(Další informace byly již uvedeny v kapitole 4. 1.)

5. 2. ARCHEOLOGICKÉ DŮKAZY O POTOPĚ

Již po několik staletí získávala stále větší oblibu zásada uznávat pravdivým jen to, co se může rozumově dokázat. Lidé se přestávali uspokojovat s tradičním poznáním. Touha po věděni vedla k překvapujícím vynálezům a objevům. Byly probádány neznámé krajiny a zkonstruovány rychlejší dopravní prostředky – a z toho množství nových objevů se člověk zároveň učil lépe chápat přírodní zákony.

Ruku v ruce s tím postupovalo bádání o minulosti. Začalo se pracovat na rekonstruování dějin starověku. Ve stejné době se vyvinula nová věda – biblická archeologie. Aniz by to kdo měl v úmyslu, působila proti jistým jednostranným silám moderní kritiky, která nahlížela na bibli jako na nějakou sbírku pověstí, mýtů a legend. Učenci se vydali na cesty do zemí Blízkého východu, v nichž před dávnými dobami vzkvétaly vysoké kultury, aby probádali historii starověku a vyprostili ruiny, jež pohřbil prach tisíciletí. Pozornost badatelů se obrátila na povodí Nilu, Eufratu a Tigridu, neboť tam se odehrávaly první biblické dějiny. Je pozoruhodné, kolik zmatků a těžkých rozpaků způsobily a stále působí objevy archeologů kritikům bible, když se těmito objevy soustavně potvrzuje, že události, popisované v knihách Starého zákona, jsou skutečnou historií a nikoliv pouhými bajkami, lidovými pověstmi či mýty.

Dotvrzují, že v bibli jsou věrné historické záznamy, spolehlivé až do těch nejmenších detailů. A to platí v plné míře i pro biblickou zprávu o potopě světa.

Francouzská výprava prováděla výkopy v oblasti starověkého města Susan, o kterém se píše v knihách Nehemiáš a Ester.

Britsko-americká výprava prováděla zase vykopávky v oblasti starodávného Ur, kde byl původní domov Abrahámův. Obě expedice odhalily archeologicko-geologické skutečnosti, které potvrzují biblickou zprávu o potopě.

Jak v Ur, tak také i v oblasti Susan, našli pod sebou pozůstatky rozdílných civilizací, oddělených více jak dvoumetrovou vrstvou jílu, bezpochybně nanesenou vodou. Vrstva jílu je naprosto kompaktní, jednoduší. Neobsahuje naprosto žádné pozůstatky po lidské činnosti a jde odtud na všechny strany do dalekého okolí po celém území. V té nejhlubší vrstvě, v hloubce asi 15 m, našel francouz M. I. de Morgan velké množství zdobených nádob, domácí nářadí, všechno většinou vyrobené z mědi.

Všechno nádobí je zdobeno jemnými, umělými kresbami, které svědčí o uměleckém citu a dovednosti těch, kteří je vyrobili v době, než přišla potopa světa. Ve vyšších vrstvách nad jílem byly nalezeny pozůstatky naprosto odlišného charakteru co do tvarů, zdobení a výchozího materiálu. Jsou to pozůstatky civilizace o několik staletí mladší, než civilizace pohřbená pod jílem. Po těchto objevech bylo nalezeno nádobí a nářadí úplně stejného druhu na různých místech Mezopotámie, vždy až pod silnou vrstvou jílu v hloubkách od 12 do 26 m [23].

Je pozoruhodné, že nálezy objevené L. Woolleyem v r. 1929 v oblasti Ur, v dolní části údolí řeky Eufratu, jsou daleko přesvědčivější, než ony ze Susan. Když se postupně prokopali zbytky několika měst, ležících ve vrstvách nad sebou, narazili na mohutnou vrstvu modrého jílu. Po prokopání této kompaktní jílové vrstvy, tlusté až 3 metry, objevili zbytky jiného města, které svědčilo nejen o mnohem starší, ale i o mnohem velkolepější civilizaci, nežli vykazovaly horní, mladší vrstvy nad modrým jílem. Byly tam objeveny jámy, vyplněné různým materiálem. Na dně těchto jam se narazilo na hroby velkých náčelníků, králů a královen. Po stranách hrobních komor ležely kosti dívek, harfeníků, ozbrojených mužů. Bylo tam nalezeno množství ozdobných předmětů ze zlata a azuritu a jiné věci, svědčící o znamenitém umění svých tvůrců. Na podkladě těchto objevů hodnotí Woolley civilizaci věku, z něhož pocházejí zmíněné nálezy, takto [140]: "Obsah hrobů znázorňuje velmi vysoce vyvinutý stav společnosti městského typu, ve které architekt znal všechny základní prvky stavebnictví, jak je známe dodnes. Umělec byl za onoho času schopen nejživějšího realismu. Pracovník s kovy měl rozhodně metalurgické znalosti a technickou dovednost. Kupec měl daleko rozvětvené obchodní styky, které zaznamenával písemně. Zemědělství rozhodně prosperovalo a vysoký stav blahobytu otevíral dveře přepychu."

Woolley sám vysvětluje své objevy jako takové, které reprezentují předpotopní civilizaci.

Mohutnost jílové vrstvy, která rozděluje dvě civilizace a rozloha všech území, kde se všude nalézá, dává vytušit obrovitost zátopy, která zdaleka přesahuje rozměry jakékoliv říční záplavy.

Je přirozené, že zmíněné nálezy vzbudily značný rozruch ve vědeckém světě. Bylo vysloveno mnoho různých i protichůdných teorií. Vědci, kteří

však řídili tyto archeologické vykopávky, souhlasně potvrzují, že prapůvodní civilizace, identifikovaná nálezy v Susán, Ur a Kiš, včetně celé obrovské oblasti od Středozevního moře až po Beludžistan, byla vyhlazena zátopou nesrovnatelné velikosti, a že tato katastrofa je jedinečně přiléhavě vystižena zprávou o potopě v Genesis.

5.3. GEOLOGICKÉ DŮKAZY POTOPY

Je překvapující, že nejostřejší kritika proti biblické zprávě o potopě byla vyslovena vědci, jejichž jediným zaměstnáním bylo zkoumat přírodu, její podivuhodné a rozmanité útvary a vystihovat skrytou zákonitost, kterou je řízena. To je nejpřednější úkol geologů. Geologie jako věda nám velmi pomohla k tomu, že dnes lépe chápeme podstatu i význam planety, na které žijeme. Avšak ne všechno, čemu geologie učí, je vědou, ne všechno je čistou pravdou, která by byla zjištěna reálnými měřítky a podepřena důkazy. Velmi mnoho z toho, čemu se dnes říká geologie, je ryzí spekulací, stojící spíše na bázi filozofie, než na bázi reálné vědy a musí být přijato uvěřením stejně tak, jako zprávy biblické.

Jak již bylo řečeno, asi do poloviny minulého století přijímali geologové biblickou zprávu o potopě jako historickou skutečnost a byli zajedno v tom, že velmi mnoho jevů na povrchu i uvnitř zemské kůry je v přímé spojitosti s velkou, celosvětovou katastrofou.

Od oněch dob však bylo vymyšleno velké množství teorií a hypotéz, týkajících se vývoje a stáří naší země a živých tvorů na ní. Taková proměna v názorech nenastala však okamžitě, nebo v důsledku nějakého převratného objevu geologické vědy, ale byla vlastně praktickým výsledkem široce se rozvíjejícího hnutí, které hluboce ovlivnilo intelektuální myšlení světa a je známo pod jménem racionalismus. Toto hnutí postupně zachvátilo celou zemi a proniklo do každého směru vědeckého odvětví, do filozofie, literatury a dokonce i do teologie. Lidský rozum se stal svrchovaným měřítkem všech věcí. Co se nedalo vysvětlit nebo pochopit rozumem, bylo prostě odmítnuto, zavrženo a začalo se s ním zacházet a zachází doposud, podle tohoto měřítka. To ovšem znamená, že se prostě nepřijímá jako věrohodné nic z toho, co nám bible vypravuje o přímých a bezprostředních zásazích živého Boha do záležitostí lidských nebo do dění kosmického.

V biologii způsobil racionalismus vzkříšení starověké řecké evoluční teorie a na základě ní se začal vysvětlovat a vykládat vznik života a jeho vývoj na zemi. Biblické vypravování o potopě se ovšem nehodilo do tohoto mechanického schématu vysvětlování, právě tak, jako zpráva o stvoření, obsažená v prvních kapitolách Genesis. Proto byly obě tyto zprávy prostě odmítnuty jako nepřijatelné, nehistorické a racionalistickým názorům neodpovídající, a na jejich místo byly dosazeny moderní nauky geologie a geofyziky.

A kupodivu, právě moderní geologie a jiné vědy, nevědomky přispěly velmi k potvrzení pravdivosti biblické zprávy o potopě. Neúnavné úsilí geologů a jiných vědců odhalilo při průzkumu země takové množství poznatků a tolik přesných skutečností, potvrzujících Mojžíšovu zprávu o celosvětové potopě, že je nutné, abychom se alespoň částečně těmito důkazy zabývali.

5. 3. 1. AKTUALISMUS VE SVĚTLE GEOLOGICKÝCH JEVŮ

V posledních letech i mnozí geologové poznali omezenost důsledného aktualismu, jak byl zastáván prakticky všemi geology od dob Lyella. Poznali, že má-li být mnoho geologických jevů přijatelně vysvětleno, jsou nutné značné extrapolace od současných geologických procesů. Kdy v historii byl například zaznamenán tak obrovský výlev vulkanické lávy, aby vytvořil formaci, rozkládající se po celém severozápadním Tichomoří, či na mnoha jiných částech světa (u nás např. Vysoké Tatry)? Bylo snad někdy někde pozorováno, že by se celé pohoří zvedlo proti obrovským silám gravitace a tření? A co ohromné horninové zlomy, o nichž se předpokládá, že daly vznik mohutnému Východoafrickému příkopu, mohutné terase ve východní části pohoří Sierry Nevady, či terase, která vytvořila Velkého Tetona, nebo tisícům dalších útvarů, neméně obdivuhodných [4]?

Jak vysvětlit v duchu aktualismu ohromné ledovcové příkrovy stovky metrů silné, které prý v minulosti mnohokrát pokrývaly Evropu a Severní Ameriku, na základě současných pozorování? A co uhelná ložiska, která prý vznikala za milióny let střídavého zaplavování a vynořování rašelinných slatin, v cyklech opakujících se na stejném místě asi padesátkrát nebo stokrát, a to navzdory tomu, že bylo nalezeno mnoho zkamenělých kmenů stromů, rozkládajících se přes několik uhelných slojí, z nichž každá se prý vytvořila za jeden takový cyklus? Kdo kdy sledoval hloubení obrovských kaňonů do tvrdé horniny do hloubky stovek metrů, či nanášení ohromných kvant prachu o velikosti částic jedné desetiny až setiny milimetru stovky metrů vysoko na velikých plochách větry, nebo formování ohromných holocenních plošin o rozloze stovek kilometrů čtverečních a hlubokých stovek metrů nějakou řekou? S jistotou lze říci, že takovéto a mnohé jiné děje, jimiž se zabývá historická geologie, není možno adekvátně popsat ani

vysvětlit analogiemi ze současnosti. V mnoha případech se nelze odvolat ani na obvyklý argument ohromných věků času. Z mírných pohybů zemské kůry, jak je pozorujeme, a to ani těch, které doprovázejí velká zemětřesení, nelze v žádném případě regulérně extrapolovat, že by mohly uvést v činnost ony gigantické a nesmírně složité pohyby, které se musely na Zemi udát někdy v minulosti. Pokud jde o eroze hlubokých úžlabin v tvrdé hornině nebo eroze rozsáhlých parovin v blízkosti hladiny moře normálním působením říčního proudu, nejenže se zde nemůžeme opřít o žádné pozorování, ale zdá se, že je to vyloučeno i z hlediska základních zákonů proudové mechaniky.

Je nutno uznat, že k výkladu oněch gigantických dějů minulosti nejsou současné jevy prostě přiměřené. To rovněž uznává zpráva o potopě. Zastává pouze jednu jedinou obrovskou přírodní revoluci v podstatě diluviálního charakteru, nutně doprovázenou také velkými vulkanickými a tektonickými pohyby, která daleko překračuje vše, co se na Zemi předtím i potom odehrálo, a po níž snad také následovalo zalednění velkého rozsahu.

Takzvaný aktualismus, neboli uniformitaristické teorie, se myšlenice obrovské geologické katastrofy vyloženě otevřeně posmívá, i když se musí uchýlovat k mnoha geologickým příhodám a jevům, které daleko překračují rámec všeho, co kdy bylo v tomto věku pozorováno. Víra v potopu světa podle biblického podání vyhovuje lépe pro pochopení všech jevů v oblasti geologie a navíc se může opřít o skutečné památky a ústní podání mnohých národů, což o interpolacích současné evoluční geologie vůbec nelze říci.

5. 3. 2. KATASTROFICKÝ MODEL

Chápání geologických jevů na základě katastrofického modelu je v přímém rozporu s aktualismem.

Příkladem katastrofických dějů v nejnovější době je zrod ostrova v blízkosti Islandu [20]. V krátké době se zde odehrál před zraky celého světa vznik, pro který je jinak zapotřebí milióny roků. Totéž platí pro sopku Paricutin v Mexiku. Během méně než asi 10 let tam vyrostla na kukuřičném poli hora o výšce 490 m. Je tedy zřejmé: tato hora je nanejvýš mladá, proč se tedy má stáří jiných hor odhadovat na milióny roků?

Vycházíme-li z biblické zprávy o mohutné záplavě, tak jak je popisována v Genesis, pak si musíme představit gigantické přeměny v kůře zemské.

Dna moří byla vyzdvížena a navršena v hory, jiná místa se propadala. Změnil se sklon zemské osy. Záplava, jaké není rovno, bezpochyby změnila zemský povrch. Studium geologie vede ke katastrofickému modelu – globální záplavě.

5.3.2.1. ZEMSKÁ KŮRA OBSAHUJE ZNAKY, KTERÉ POUKAZUJÍ NA POTOPU

Skály, vytvořené sedimenty, činí asi 75 % veškerých skalních hornin, viditelných na zemském povrchu. V některých oblastech Severní Ameriky se nalézají velmi rozsáhlé a hluboké sedimenty [141]. Přední Indie má zřejmě nejhlubší sedimentový bazén – 2 000 m nebo ještě více.

Děje, jako pomalé klesání a postupné nahromadění sedimentů erozi sousedních oblastí, jsou naprosto nedostatečným vysvětlením pro velká množství usazených materiálů. Sousední oblasti neposkytují dostatek materiálu pro usazeniny tohoto rozsahu. Jen záplava, dostatečně velká, aby pokryla všechnu pevninu, doprovázená prudkými bouřemi, které rozbouří vodu zkalenou jemným pískem a bahnem, postačí k vysvětlení transportu takového obrovského množství sedimentů na velké vzdálenosti a vyplnění proláklín.

Model potopy musí samozřejmě brát v úvahu, že sedimenty nebyly naplaveny dohromady v homogenní, nerozlišitelnou hmotu. V zemské kůře je přece nalézáme jako jasně rozlišitelné vrstvy. Tak např. vápenec leží nad pískovcem nebo břidlice nad slepencem. Často je vidět málo promísené sedimenty, způsobené klidnou vodou, nad nebo pod vrstvami, které zase ukazují na prudký pohyb vody a rychlé usazování. Tyto charakteristiky zemské kůry nás tedy vedou ke konstrukci modelu potopy, který v mnohých místech předpokládá prudké pohyby vod, zatímco na jiných, více chráněných místech, nebo ve větších hloubkách, připouští klidné usazování bahna a písku. Pozdější klesání nebo zvedání velkých oblastí vedly nadto k transportům materiálů.

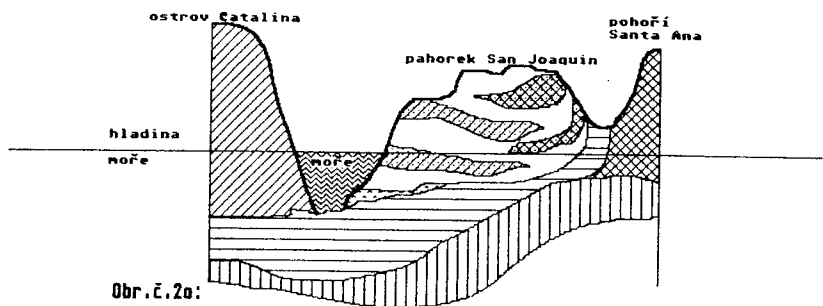
To, že předpoklady pro model potopy souhlasí s geologickými fakty, lze prokázat vzájemně se prolínajícími vrstvami sedimentů na mnoha místech.

Jako příklad je možno uvést pahorek San Joaquin, jihovýchodně od Los Angeles. V severozápadním směru je tu uložena břidličná a kamenná drť, obsahující fosilie. Směrem k severovýchodu se tyto vrstvy ztrácejí a objevují se tam jiné vrstvy, a to pískovce smíšeného s drtí granitu, a tvoří klíny směrem k jihovýchodu. Z toho jasně vyplývá, že proláklina je naplněna sedimenty ze dvou stran. Ze severovýchodu proudil písek s drtí granitu a ze severozápadu břidličná a kamenná drť. Jak pískovec, tak i granitová drť, svědčí o rychlém usazování z vody a z podmořských proudů bahna. Tato formace (viz obr. č. 20) svědčí o jasném katastrofickém modelu.

Velké vrstvy pískovce se rozprostírají od Appalačského pohoří na západ k Erijskému jezeru a od Nového Yorku do Alabamy. Jedna z těchto vrstev je složena z čistého křemičitého písku a je zcela prostá zkamenělin. Vznik takovýchto rozsáhlých vrstev písku je za normálních okolností naprosto nevysvětlitelný. Jediné rozumné vysvětlení spočívá v přiznání potopy světa.

Další příklady mohutných uloženin lze nalézt všude na světě. V severních Skalnatých horách v Kanadě jsou usazeniny až do výše 1 300 m. Obsahují zkameněliny velkého množství trilobitů a ostatních bezobratlých, u kterých

	břidlice		spodní miocén
	břidličná dř		zkamenělé bahno
	pískovec s žulou		eocén
	žula		křída

Obr. č. 2a:
Vrstvení sedimentů v Jižní Kalifornii

se neprojevuje žádný rozklad nebo rozpad. To jsou jasné důkazy rychlého usazování vrstev. Na pomalé usazování v průběhu milionů let na základě principu aktualismu není ani pomyšlení.

5. 3. 2. 2. ZKAMENĚLINY POTVRZUJÍ KATASTROFICKÝ MODEL

Morrisonova formace v Kolorádu, Utahu, Wyomingu, Montaně, Novém Mexiku a v Arizoně obsahuje kromě ryb a savců hlavně ještěry (v Kolorádu také zbytky dinosaurů). Zmatek a stav zkamenělin, které jsou většinou rozervané, svědčí o náhlém hromadném pohřbení. "Pohřeb" nezměrného počtu zvířat – náhlý a bez zvláštních známek rozkladu – je vůbec známkou rychlého pohybu vody.

Zkameněliny ryb v Anglii z útvaru "Old Red Sandstone" (devon) jednoznačně "svědčí o násilném umírání... Těla jsou deformovaná, protažená, pokrivená. V mnoha případech je ocas ovínut kolem hlavy, páteř je viditelná, ploutve jsou úplně roztažené – jako u ryb, které umírají v křeči" [142]. Mnoho zkamenělých ryb má otevřenou tlamu. Také zde, ve formaci, rozprostírající se na ploše 26 tisíc km², jsme svědky hromadného pohřbu.

Na hoře "Mount Stephen" ve Skalnatých horách v Britské Kolumbii se nalézá nesčíslné množství trilobitů v jemnozrnné břidlici. Byli to živočichové, žijící na mořském dně v obrovských hejnech. Tak, jak to odpovídá jejich biotopu, byli prvními živočichy, kteří byli při potopě nejprve pokryti sedimenty. Také u nich bylo nutné náhlé pohřbení, aby se předešlo rozkladu a mohli se uchovat jako fosilie s nejjemnější strukturou [141].

Jeden lom v Nebrasce, nazývaný "Agate Springs", obsahuje v jedné z vrstev velké množství chaoticky navršených kostí savců jak býložravých, tak také i masožravých. Kostí nejeví známky ohlodání ani rozpadu. Musely být uloženy v jednom okamžiku a ihned zakryty dalšími vrstvami sedimentů.

Také vrstvy hnědého uhlí v údolí Geisely u Merseburgu v Německu obsahují velká množství zvířecích zbytků. A tak by bylo možno ve výčtu pokračovat pěkně dlouho.

Existuje velmi mnoho zkamenělin tak dobře zachovalých, že musíme předpokládat jejich hromadné pochování. Zvláště pozoruhodná a nápadná je absence jevů rozpadu u již zmíněných zkamenělin z údolí Geisely [143]: "Zde se nalézá kompletní sestava rostlin, hmyzu a zvířat ze všech klimatických zón Země, kde je možný život. V několika případech byly listy uloženy a konzervovány tak, že chlorofyl zůstal ještě zachován a listy byly proto zelené... Mezi hmyzem se nalézají pestří tropičtí brouci, u kterých jsou dobře zachovány i měkké části těla, včetně obsahu vnitřností. Za normálních okolností se takovíto živočichové rozloží nebo dojde u nich k odbarvení během několika málo hodin po smrti. Konzervace uzavřením do aseptického prostředí musela být proto náhlá a dokonalá."

Zachované jemné detaily např. na schránkách mořských měkkýšů nebo nepatrné kostičky rybích koster, které jsou často velmi detailně zachované, jakož i údy a tykadla raků, vylučují jakékoliv obroušení pískem nebo opotřebením časem.

G. Artur Cooper z Národního muzea Spojených států obdržel preparaci za použití zředěné kyseliny veliké množství výborně konzervovaných zkamenělin z pohoří "Glass Mountains" v Texasu. "Z 30 tun permského vápence získal tři milióny zkamenělin bezobratlých. Téměř všichni jsou výborně konzervováni... Nalézají se mezi nimi mnohonožci, ramačonožci, mechovci, plži a mlži" [144].

Nejvěrohodnější vysvětlení pro uvedené příklady (usazené horniny a zkameněliny) lze podat katastrofickým modelem. Potopa světa podle Genese byla zřejmou příčinou globální katastrofy. Tento výklad je přesně tak vědecký, jako metoda aktualismu; používaná dosud většinou geologů.

5.3.2.3. TRHLINY V ZEMI, OBSAHUJÍCÍ ZKAMENĚLINY

Trhliny a rozsedliny v zemské kůře obsahují zkamenělé kosti. Jsou to trhliny zemského povrchu někdy až značných rozměrů. Zřejmě byly způsobeny prudkými pohyby, vzdutím, převržením zemské kůry. Jsou na mnoha místech země, častokrát až 100 metrů dlouhé. Jsou plny rozdrčeného materiálu, který byl do nich vehnán vodou ihned, jak se otevřely. Materiál je plný kostí živočichů, které nejeví stopy po nějakém i částečném rozkladu. Nejsou to kosti zvířat, která by tam upadla živá a tam zahynula, neboť ani jedna kostra není úplná. Nebyly ani připlaveny proudem vody nějaké řeky, protože nevykazují ani stopy po nějakém obroušení. Ale že voda tu měla co činit

s uložením těchto trosek různých hornin i zvířecích koster je zřejmé z toho, že všechny tyto pozůstatky jsou spolu stmeleny materiálem, podobným cementu. Zmíněné trhliny, obsahující zkamenělé pozůstatky zvířat, jsou obvykle na návrších, tedy na místech, kde zvířata hledala útočiště a záchranu před stoupající vodou. Je velmi pozoruhodné, že v kosterních zbytcích nalézáme v těsné blízkosti jak zvířata masožravá, tak i býložravce, aniž by byli známky nějakého ohlodání. Rovněž je udivující, že se tam nalézají v tak velkých množstvích. Kostí jsou všude pohřbeny pod vstvy naplavenin a promíseny částmi rostlin a stromů, lasturami a pozůstatky ryb.

Velmi pozoruhodný, až klasický příklad takové hory, byl objeven v Burgundsku ve Francii v údolí řeky Sarthe. Je to kopec, dosahující výše asi 315 m nad okolní rovinou se strmými boky [23]. Vrch kopce je rozeklán trhlinou, která je doslova napěchována kostrami zvířat, uloženými v diluviálním materiálu, v němž zkameněly. Ani jedna kostra není úplná, mnoho kostí je polámaných, tvoří zpřeházenou směs částí koster a volných kostí, nejvíce známky zvětralosti nebo stopy po ohlodání. Jsou zde kosti medvědů, vlků, koňů, buvolů a jiných zvířat, která se za normálních okolností nikdy takto a v takovém počtu nezdržují na jednom místě. Tu najednou zjistíme, že musela společně slézat svahy hor, aby na jejím vrchu našla smrt a společný hrob v náhle se otevřevší rozsedině. Jaký druh katastrofy způsobil tento zjev? Zůstává jen jedna rozumná odpověď: celosvětová potopa, jak je popsána v Genesis.

Podobně zajímavý případ tohoto druhu byl nalezen v Gibraltarské skále (Pyrenejský poloostrov), kde existují trhliny až 100 m hluboké, naplněné rovněž různorodými kostmi. Tyto trhliny jsou zde v různých výškových polohách až do 330 m nad úpatím hory. V jedné z nich byly nalezeny vedle zvířecích kostí i nástroje, zhotovené lidskou rukou.

V roce 1847 byla objevena velká jeskyně ve vápencových útvech poblíž Oděsy v Rusku. V ní bylo nalezeno 4 500 medvědicích kostí, patřících asi jednomu stu jedinců. Mezi nimi se nalézaly kostry větších kočkovitých šelem, hyen, koní, kanců, mamutů, nosorožců, buvolů a jelenů, kromě značného počtu kostí hmyzožravců a různých hlodavců, poněkud více zajíců, dále kosti vlků a lišek. Všechno nasvědčuje tomu, že všechna tato zvířata zahynula v jediném dni!

Jiná, neméně zajímavá rozsediná, naplněná kostmi a troskami hornin, rozdrčených strašlivou silou pohybů zemské kůry, existuje na Maltě. V této trhlině na nejvyšším horském pásmu ostrova je množství kostí vodního ptactva značných rozměrů, čelisti a části páteře obrovských žraloků, pozůstatky předpotopní žáby, dvou druhů sladkovodní želvy a velké množství různých lastur. Vše je promíseno kameny různých rozměrů, které nepatří k hornině tohoto horstva. Kromě toho jsou tu balvany a bloky skal odlišného geologického původu, než je hornina místa nálezu. Tyto balvany skal mají objem až několika kubických metrů a na svém povrchu mají hluboké rýhy. Důkladným prošetřením všech znaků, stop a okolností, zde se jevících, se došlo k závěru, že všechny tyto pozůstatky sem byly dopraveny silou valící se

vody a byly zachyceny otevřenou trhlinou. Žádná jiná síla by nebyla schopna uložít a promíchat popsané pozůstatky a pohřbit je vrstvou diluviálního materiálu.

Podobných nálezů je na celém světě značné množství. Všechny vypráví jednu a tutéž příhodu: Různorodá zvířata zběsile prchala před všezachvacujícími vodami potopy vzhůru na kopce a hory a tam se tísnila na temenech hor, aniž si lev povšiml ovce, nebo vlk zajíce. Všichni především hledali záchranu života před rychle stoupající a ze všech stran se valící vodou. Jaký to srdcervoucí řev se musel ozývat z těchto horských temen z hrdel tisíců nejrůznějších zvířat, stěsnaných na malém místě a uštvaných strachem. Ale přívaly vod zachvátily všechny vyvýšeniny a rychle vše živé umlčely. Podlehlí slabí tvorové, podlehlí i obři. Vody všechno přikryly. Pohyby zemské kůry připravily v nepředstavitelném rozsahu hromadné hroby.

5. 3. 2. 4. UHELNÁ LOŽISKA

Rozsáhlá světová ložiska uhlí představují přesvědčivou část důkazů o potopě světa. Dnes v přírodě neexistují žádné takovéto kolosální děje, které by byly srovnatelné s těmi, které daly vzniknout ložiskům uhlí. Pro jejich vznik uvádí učebnice obyčejně následující teorie [20]:

- a/ potopením bahenních lesů. Rostliny byly pohřbeny na svém původním stanovišti. Po pokrytí kamením, pískem, jílem, atd. byl tento autochtonní materiál za dlouhá období zuhelnatěním proměněn na uhlí.
- b/ Rostlinný materiál byl splaven dohromady, je tedy alochtonní. První stádiem zuhelnatění je rašelina. S přibývajícím tlakem nadloží a vyšším stářím vzniká lignit, potom hnědé uhlí, černé uhlí a antracit. Dnešní naleziště uhlí tedy nesouhlasí s místem, kde původní rostliny a stromy vyrostly.

Obě teorie jsou slučitelné se zprávou o potopě tak, jak je vylíčena v Genesis, k oběma procesům bezpochyby došlo, až na ten čas k vytvoření uhlí.

Fosilní ložiska uhlí sestávají většinou ze stromů, což neodpovídá poměrům v dnešních rašeliništích. Materiál, který se tam hromadí pro vznik rašeliny, se skládá z bylinovitých rostlin (mechy, různé kvetoucí rostliny).

Uhelné sloje dosahují pozoruhodných rozměrů. Síla vrstvy 10 m není neobvyklá. Hnědouhelné sloje ve spolkovém státě Victoria (Austrálie) mají mohutnost větší než 170 m a obsahují až 70 miliard tun uhlí [141]!

Také horizontální rozsah může být značný. Tak např. uhelná pánev v Pittsburghu v USA má rozsah 5 460 km², při průměrné mocnosti 2,10 m [145].

Velikost uhelné pánve v Appalačském pohoří je asi 180 000 km² a má obsahovat 1,5 miliardy tun uhlí.

Pro vznik 0,3 metrové vrstvy uhlí je zapotřebí v průměru více než třímetrové vrstvy rostlinných látek. To by znamenalo, že uhelná sloj o mocnosti 10 m, potřebuje nejméně stometrovou vrstvu rašeliny. Při

tloušťce uhelné sloje 133 m by již bylo zapotřebí zhutnit více než 1 330 m rašeliny. Dnes na světě nikde neexistují rašeliniště nebo bažiny takovýchto rozměrů. Většina z nich má hloubku menší než 17 m.

Pro geologa je tedy velkou hádankou, jak taková ložiska uhlí mohla vzniknout. Tento problém se dá rozumně vyřešit konceptem globální záplavy, která odnesla lesy předpotopního světa, splavila je dohromady s plovoucími trsy rostlin do velikých rohoží a konečně je umístila na vynořující se zemi nebo nechala klesnout na mořské dno.

Zajímavou skutečností jsou také nálezy stop nohou ještěřů, které prosáklly do svrchní vrstvy tvořících se uhelných ložisek přes bahno, které leželo nad nimi [146].

Pozoruhodná je dále přítomnost velkých nebo menších skalisek v uhelných ložiskách, pro jejichž sedimentaci přichází v úvahu jen silné proudění vody.

Povšimněme si nyní výskytu uhelných slojí v zálivu Atlantického oceánu v Severní Americe mezi pevninou a poloostrovem Nové Skotsko. Ložisko bylo obnaženo erozí přílivu a odlivu. J. W. Dawson [147] tam identifikoval 85 vrstev uhlí. V horní části těchto vrstev jsou mimo jiné i svisle stojící zkamenělé kmeny stromů, jiné se nalézají mezi vrstvami slojí ve vodorovné poloze. Podle teorie aktualismu by se tam tedy musely v průběhu dlouhého časového období vytvořit 85krát postupným zvedáním a klesáním země lesy, které vždy znovu byly zavrstveny a zuhelnatěly. To je prostě nemyslitelné.

U svisle stojících kmenů stromů ukázalo novější zkoumání, že byly duté a vyplněné sedimentem. Ze 49 zkoumaných stromů jich bylo 34 naplněno materiálem, který byl od země, která je obklopovala, odlišný. Dutý vnitřek byl často naplněn pískovcem, zatím co se okolní sedimenty skládaly z břidlice. Z toho je nutno vyvodit, že stromy plavaly ve vodě svisle a byly v této poloze pohřbeny do bahna. Zní to podivně, ale existují případy, kdy byly spatřeny vodou nasáklé kmeny stromů, jak plavou ve svislé poloze, takže bylo vidět jen jejich koruny.

Abys vůbec mohlo dojít ke vzniku uhelných slojí, musí být splněny tři podmínky:

- a/ v prvé řadě to musí být klimatické předpoklady k vytvoření tak bujné vegetace, aby vytvořila dostatečné množství dřevin pro všechna uhelná ložiska světa. Že tu takové podmínky v předpotopním světě byly, bylo již popsáno v kapitole 3. 3. 1. Ano, předpotopní svět se svým ideálním podnebím a nepředstavitelně bujným rostlinstvem odpovídá všem podmínkám o vytvoření dostatečného materiálového předpokladu pro vznik uhlí;
- b/ další podmínkou pro vznik uhlí je nutnost rychlé konzervace rostlinného materiálu s vyloučením vzduchu, aby nedocházelo ke tlení, a to přikrytím vrstvami jiných usazenin. Která jiná seskupení činností mohutných přírodních sil by mohla lépe splnit tuto uhlotvornou podmínku, než potopa, kterou Bůh přivodil na onen první svět? Přijetím teorie aktualismu je to prakticky neřešitelné. Jedině voda, uvedená do takového pohybu, jak o tom vypravuje zpráva v Genesis, mohla vytvořit obrovské

naplaveniny rostlinného materiálu a okamžitě je pohřbit nánosy bláta a hned na to navrstvit další přísun rostlinného materiálu a další vrstvy bláta, až se vytvoří několik zón, které v dalším období zuhelnatí.

Toto pohřbení rostlinného materiálu by ještě nestačilo k vytvoření uhlí, neboť existují anaerobní bakterie, které žijí bez přístupu vzduchu a které by v těchto podmínkách dovedly způsobit rozklad rostlinného materiálu;

c/ proto je potřeba ještě třetí podmínky, a to, aby tyto rostlinné materiály byly vystaveny obrovským tlakům a teplotám, při kterých by se usmrtily všechny anaerobní bakterie. Potom zuhelnovací proces proběhne velmi rychle, aniž by k tomu potřeboval milióny let. Podle intenzity tlaku a teploty potom vzniká buď uhlí hnědé, nebo černé, nebo lignit.

Tento zuhelnovací proces byl již mnohokrát laboratorně ověřen, kdy při zvýšené teplotě a tlaku za nepřístupu vzduchu se podařilo v několika minutách z dřeva vyrobit látku, podobnou antracitu.

Při podrobném zkoumání vlastního uhlí z různých uhelných pánví se zjistilo, že původní rostlinný a dřevěný materiál neroste v bažinách a nemá žádný rašeliništní charakter. V uhelných vrstvách byly identifikovány rostliny a stromy jako plavuně, kapradí, přesličky, vavříny, magnolie, skořicovníky, sekvoje, topoly, vrby, javory, břízy, kaštiny, buky, atd., promísené s listím palem a stovkami druhů rostlin, keřů a stromů [23].

Další zajímavostí, které je třeba si povšimnout, je ta skutečnost, že každá uhelná pánev má jednotné uhlí, buď lignit, nebo hnědé, nebo černé uhlí. Tak např. Ostravsko-karvinská pánev má jen uhlí černé a to od Karviné až po Frenštát p. R. V Karviné byly uhelné sloje blízko zemského povrchu, zatímco ve Frenštátu jsou v hloubkách více než 1 000 metrů. Toto uhlí rovněž obsahuje velké množství fosilních otisků fauny i flóry. Paleontologická sbírka ostravského muzea obsahuje přes 17 tisíc inventovaných položek [148].

Jiná uhelná pánev, např. v Handlové, zase obsahuje jen hnědé uhlí, a jiná zase jen lignit.

V případě, kdyby platila teorie pozvolného ukládání, a kdyby platil faktor času na vytváření kvality uhlí, potom by vrstvy mladší – horní obsahovaly hnědé uhlí a vrstvy starší – spodní by obsahovaly černé uhlí. Taková situace však nikde na světě neexistuje.

Pokud bychom chtěli hledat na světě neoptimálnější podmínky pro vznik uhlí, pak by to byla Amazonská pánev. Amazonka je největší veletok na světě s největší vodností. Průměrný průtok v ústí činí 220 000 m³ za vteřinu. Délka toku činí 7 025 km [8]. Protéká také rovníkovým pásmem, které je bohaté na srážky. Střední hloubka Amazonky je 60 m. Ročně unáší asi 1 miliardu tun kalu a písku. Protéká džunglemi a lesy s velkým množstvím rostlinného materiálu, vhodného k tvorbě uhelných ložisek. Každoročně vznikají záplavy a vytvářejí velká jezera, rozprostírající se v džunglích i otevřených oblastech. Přesto, že tu jsou podle aktualistického nazírání nevhodnější podmínky pro ukládání dřevin a tvorbu uhlí, žádné uhelné pánve se v povodí Amazonky nevytvářejí. Při ústí má řeka šířku 250 km.

Jen pro názornost je třeba si uvědomit, kolik rostlinného materiálu by se

muselo uložit do útrob naší země, když denně se na celém světě těží 11 miliónů tun černého uhlí a 4 milióny tun hnědého uhlí. To představuje nepředstavitelné množství flóry. Kdyby nebylo potopy světa, tak by nebylo žádného uhlí a současný svět by nemohl existovat v takovém civilizačním rozmachu.

5.3.2.5. OBROVSKÉ PODZEMNÍ NÁDRŽE ROPY

Ropa (jinak řečeno zemní olej nebo nafta) je směs nízkomolekulárních a vysokomolekulárních uhlovodíků a neuhlovodíkových složek. Bylo vysloveno mnoho hypotéz na téma, jak ropa vznikla. Nejčastěji se vyskytuje názor, že vznikla rozkladem zbytků organismů pravěkých rostlin a živočichů [8]. Největší ložiska jsou na Arabském poloostrově, v Iránu, SSSR, ve Venezuele a v USA. Dobývá se z hloubek až 6 tisíc metrů. Kolem Kaspického jezera na mnohých místech přímo vyvěrala ze země nebo byla čerpána ze studní. Denní těžba na celém světě představuje asi 9 miliónů tun.

Podobně jako uhlí, tak i ropa je důležitým zdrojem energie, která se využívá od r. 1859, dnes hlavně jako zdroj motorické síly.

Problém vzniku ropy zaměstnává vědce od té doby, kdy byla objevena. Byly vymyšleny rozmanité teorie. Zvláště takové, které by ke vzniku ropy nepotřebovaly materiál biologický, ale neústrojný. Ani jedna teorie neposkytla tak uspokojivé řešení, jak ho podává zpráva o celosvětové potopě.

Dr. Mac Farlane, profesor univerzity v Pensylvánii, vydal knihu o více než 400 stránkách [149], ve které řeší otázky vzniku ropy. Obhajuje v ní velmi úspěšně názor, že zdrojem veškeré ropy v zemi jsou ryby, vlastně těla ryb, která zahynula kdysi dávno při katastrofě tektonického původu. Muselo zahynout nepředstavitelné množství ryb, které byly okamžitě pohřbeny a vystaveny obrovským tlakům a teplotám. Dr. Mac Farlane shrnuje výsledky svého šetření takto: "Je logickým závěrem, že ryby jsou základním materiálem pro vznik ropy." Dále píše: "Není však nutné omezovat se výhradně na ryby. Bezpochyby všechna těla i ostatních zvířat mohou přispět ke vzniku ropy." O příčině náhlého zničení vodního živočišstva píše dále: "Čím bylo způsobeno toto obrovské zničení ryb, přisuzuji vulkanické a seismické činnosti nepředstavitelného rozsahu, která způsobila fundamentální změny celé přírody na naší planetě."

Známe účinek výbuchu třaskaviny ve vodě na ryby v celém okolí výbuchu. Víme také, jakou zhoubu způsobuje mořským živočichům výbuch sopky nebo zemětřesení. Potopa světa byla doprovázena obrovskými pohyby a zvraty, které zachvátily zemskou kůru do značné hloubky. Předpotopní oceány musely být velmi bohaté na život. Zvláště se bible zmiňuje o velrybách a jejich hojném výskytu. V určitých oblastech byli tito mořští živočichové usmrceni najednou šokem vulkanických výbuchů nepředstavitelné síly a téměř ihned pohřbeni v důsledku gigantických pohybů mořského dna a sesuvů země. Těla živočichů byla bez přístupu vzduchu vystavena nesmírným tlakům a teplotám a těmito procesy se jejich těla

proměnila ve směs alifatických uhlovodíků. Ty nejjednodušší z nich jsou za normálních okolností plynné (metan, etan, propan, butan) a vytvořily zemní plyn, který je vždy doprovodným jevem podzemních nalezišť ropy. Z SSSR odebíráme denně 7 miliónů kubických metrů zemního plynu [8] dálkovým plynovodem. Jsou to zase nepředstavitelná množství zemního plynu, která se již ze země vytěžila a kolik je ještě plynu v útrobách země, to nikdo přesně neví. O tom existují jen hrubé odhady.

5. 4. PALEONTOLOGICKÉ DŮKAZY POTOPY

Paleontologie je nauka o zkamenělinách neboli fosiliích (řecky palaios znamená starý, ontos = živočich).

5. 4. 1. DEFINICE FOSILIE

Podle dnes běžné definice je fosilie zbytek pravěkého organismu. Jestliže se dochová tělo zkameněliny, hovoříme o zkamenělém těle. Je-li však tělo rozrušeno, a na jeho místě vznikne reliéf živočicha či rostliny, hovoříme zde o fosilním otisku. Je-li reliéf opět vyplněn, potom se jedná o fosilní kamenné jádro. Zvláštním případem dochování fosilií jsou výborně zachovalé zvířecí a rostlinné zbytky, především hmyz, zalité do fosilní pryskyřice tzv. třetihorních jehličnanů - jantaru. Sbírký jantarů s uvězněnými a nádherně zřetelnými živočichy, kteří se nijak neliší od současných, jsou ve státním muzeu ve Stuttgartu v Německu [150].

Dalším zvláštním případem jsou v ledu uzavřená a dobře zachovalá mrtvá těla mamutů.

Fosilizací mohou být také uchovány stopy, otisky nohou, exkrementy (koprolity), kanálky vyvrtané červy, atd. U rostlinných zbytků hraje velkou roli proces zuhelnatění (karbonizace). Tento fosilizační proces je závislý především na jistých teplotních a tlakových podmínkách. Často také zůstává zachována buněčná struktura dřeva, především u hnědého uhlí, což se nazývá subfosilie. Ta dokonce dovoluje bez námahy identifikovat druh fosilizovaného dřeva.

5. 4. 2. CO MŮŽE BÝT FOSILIZOVÁNO?

Fosilizace jsou schopné především tvrdé části živočichů, jako ulity hlemýžďů a různé lastury, škeble a mušle, části kostry atd., při čemž je nutno

podotknout, že nálezy fosilních živočichů jsou častější, než fosilních rostlin. Proto normálně nedochází k fosilizaci živočichů bez takovýchto tvrdých částí, jako prvků, měkkýšů, červů atd. Ale také u mořských živočichů, kteří jsou pro své tvrdé části těla schopni fosilizace, dochází často ještě před jejich uložením k mechanickému a chemickému rozrušení, jako roztříštění příbojem na pobřeží nebo k rozpuštění vápenné substance. Dále je také nutno ještě přihlédnout k tomu, že i tvrdé části schopné fosilizace, se za normálních okolností rozruší a nezanechají po sobě žádných stop.

5. 4. 3. KDY DOCHÁZÍ K FOSILIZACI ORGANISMŮ

Podle Geilera jsou předpoklady pro fosilizaci o to příznivější, čím dříve jsou živočichové uzavřeni do konzervujícího media a tím chráněni před působením kyslíku. Je zřejmé, že je tomu tak především při katastrofách, kdy dochází k rychlému uložení živočichů a rostlin. Přitom může být také zabráněno jinak nevyhnutelnému rozpadu jednotlivých částí kostry. "Zemřeli po nějaké katastrofě současně mnoho živočichů jednoho ekosystému, stoupá pravděpodobnost jejich zachování následkem úplného vázání přítomného a brzy spotřebovaného kyslíku" [151].

Také Coffin spatřuje v zachování mnoha výborně konzervovaných fosilií známku rychlého pohřbení a jako základní příčinu toho – mohutnou katastrofu. Spojuje ji s biblickou potopou a píše [141]: "Hned od počátku potopy panovaly optimální podmínky pro fosilizaci a trvaly až do konce této katastrofy."

O tom, že "mnoho usazenin a mnoho fosilií ukazuje na rychlé pohřbení", je přesvědčen také Ritland [152].

To, že se v jednotlivých sedimentárních horninách nalézá velmi mnoho dobře uchovaných a nerozpadlých fosilií, je skutečně silným důkazem toho, že tyto fosilie vděčí za svůj vznik účinkům velké katastrofy – celosvětové potopě.

5. 4. 4. VÝSKYT FOSILIÍ

Zkameněliny nalézáme v každé zemi, na každém kontinentě. Jsou nalézány zkameněliny živočichů i rostlin a to takových druhů, které ještě dnes existují, i takových, které již vyhynuly. Máme zkameněliny pozemních i vodních živočichů, ryb i ptáků, plazů i krásného hmyzu, gigantických stromů i jemných listů a částí rostlin. Nalézáme je v oblastech horských jako v Skalnatých horách, v Alpách, v Himalajích, v horstvech Řecka, Itálie a jinde. Vyskytují se však také ve značném počtu na rovinách a prériích Nebrasky, Kansasu, Oklahomy, Texasu, Wyomingu atd., i v jižních státech Ameriky a v Kanadě. Vyskytují se také v ruských a sibiřských stepích, na Sahaře, na poušti Gobi a v Grónsku. Byly objeveny ve slujích a jeskyních, v uhelných

doleh, v údolcích i na vrcholcích hor, těsně pod povrchem země, ale i v hlubinách až i několik tisíc metrů pod povrchem [23]. Jsou pohřbeny v jílu, písku, štěrku, ale také v tvrdých vrstvách hornin.

Zkameněliny se vyskytují jako kosti nebo jejich části, jako části rostlin od drobných detailů až po celé kmeny značných rozměrů.

Na velmi mnoha místech byly objeveny zkameněliny, nakupené na hromady, a to živočišné i rostlinné v prapodivné směsi. Jsou objevovány téměř denně na různých místech světa a to buď náhodou při výkopech, nebo zkušenými hledači.

Jednoduše se dá říci, že fosilie se nalézají na celém zemském povrchu v rozdílných formacích.

5. 4. 5. PŘÍKLADY FOSILNÍCH NÁLEZŮ

Ve Fieldu v kanadských Skalnatých horách bylo objeveno rozsáhlé naleziště trilobitů. Tito drobní mořští živočichové tu byli pochováni v masách. Celé náklady jich byly odvezeny do mnoha geologických laboratoří a muzeí světa. Musela to být náhlá katastrofa, která je v okamžiku zničila a současně na místě pohřbila. Materiál, který je přikryl, se proměnil v pevnou horninu a na nejvyšších místech tohoto horstva zůstali zachováni jako němí svědkové potopy.

Podle Howortha [153] jsou diluviální vrstvy v Bolívii v nadmořské výšce kolem 3 000 m a v Argentině těsně nad mořskou hladinou plné fosilií různých živočichů, jako např. mastodonta, gigantického pásovice, glyptodonta a podobných druhů. Stejně nálezy jsou i v USA, v Evropě a v Asii. Kostí se vyskytují nahromaděny ve velkém množství a nejeví žádné známky po ohlodání nebo rozkladu. Zcela jasně prokazují, že tito živočichové umírali současně následkem velké katastrofy. Avšak zničit takovým způsobem všechna zvířata velká i malá v oblasti od severní Patagonie, Brazílie, k peruánským horám a k Beringové úžině, to už vyžaduje otřesení celého systému stavby naší planety.

Také ve vzdálené Austrálii, na Novém Zélandě a v Tasmánii, včetně okolních ostrovů, jsou tytéž stopy téže všeničící katastrofy, způsobené vodou. Fosilie jsou tu velmi početné a rozmanitých druhů. Nejzajímavější jsou pozůstatky zvířete mos. Byl to bezkřídlý pták, připomínající pštrosa, byl však mnohem větší. Jeho pozůstatky byly nalezeny jednak na izolovaných místech 50 až 70 m pod povrchem v ložiskách štěrku, a jednak ve velkých jeskyních, kde bylo nalezeno mnoho set koster a kostí těchto obrovitých ptáků v hromadách bez ladu a skladu, promísených kostmi jiných živočichů. Výskyt kostí a koster, nahromaděných na jednom místě z různých druhů zvířat s naprosto odlišným způsobem života, při čemž kosti zůstaly neporušeny, nepolámané, beze stop nějakého rozkladu vede k závěru, že tato zvířata byla hnána stoupající vodou na vyvýšená místa, kde posléze nalezla svou smrt i hrob pod masami hlíny, štěrku a písku [23]. Je to nejrozumnější a nejspokojivější vysvětlení pro tyto společné hroby.

V Novém Mexiku ve výšce 3 000 metrů i výše jsou horniny plné zkamenělin z hlubokých moří. V některých částech Kanadských Skalnatých hor se objevují v ještě větších výškách. Člověk nad tím stojí v údivu a údesu, snaží-li si představit, jaké síly zde v minulosti působily! Mezi nejhojnější fosilie těchto hor patří crinoidy, vyhlížející jako květina na dlouhé stopce. Tato stvoření žijí nyní jen v hlubokých mořích od 1 500 metrů níže. Avšak v těchto horách se nalézají jejich pozůstatky v nadmořské výšce 3 000 metrů i výše [105]. Jak se to mohlo stát? Je to možné vysvětlit principem aktualismu? Vždyť se tu jedná o vyzdvižení mořského dna vertikálním směrem o více jak 5 000 metrů. Jediné rozumné vysvětlení spočívá v obrovské katastrofě, která se udála při potopě.

5. 4. 6. VYHYNUTÍ MNOHÝCH ŽIVOČICHŮ

Jedním z dalších důkazů velké celoplanetární katastrofy je náhlé vymření určitých forem života. Minulost byla velmi odlišná od přítomnosti. Změna z bohatě obdařeného předpotopního světa do "zoologicky ochuzeného" světa, jak jej nazval Alfred Russell Wallace [126], je pozoruhodně ztelná.

Vezměme např. kambrické naplaveniny, v nichž jsou trilobiti dominantními živočichy. Patří mezi nejhojnější živočichy těchto nejspodnějších fosilních hornin. Živil se odumřelými zbytky na dně moří a chaluhami. Někteří plavali ve vodách, vylézali i na břeh. Lišili se velikostí: od několika málo cm až do 60 cm. Avšak z celé této rozsáhlé řady nezůstal na živu ani jediný druh. Celá tato skupina náhle vymřela. Mnohé zkameněliny trilobitů jsou stočené do klubíčka, s hlavou a lící sevřenou ocasním štítem. Zdá se, jakoby zemřeli zadušením nebo tlakem vzduchu. Předpokládá se o nich, že vyhnuli o 230 miliónů roků dříve, než se na zemi objevil první člověk [154]. Tuto teorii vyvrací však nález, který byl učiněn 1. června 1968 v trilobitových vrstvách kambria severozápadně od města Delta ve státě Utah, USA. Tam byl nalezen zřetelný otisk obuté lidské nohy, v jehož patě byl otisk rozšlápnutého trilobita [155]. Ve stejné lokalitě byly nalezeny ještě dva otisky nohy bosého dítěte. Tento nález zcela vyvrací evoluční pojetí, neboť pro ně je naprosto vyloučeno, aby člověk, dokonce obutý, žil v době trilobitů, a proto postoj evolucionistů k takovému a podobným nálezům je "že nemůže být, co nesmí být".

V době předpotopní patřili měkkýši mezi nejhojnější obyvatele souší i vod. Jedním z nejznámějších druhů byli hlavonožci, jejichž představiteli jsou dnes chobotnice a sepie. Předpotopní hlavonožci žili ve spirálovitě schránce a byli nazváni amonity, poněvadž jejich schránky připomínaly kozí roh. (Amon byl starověkým bůžkem s kozími rohy.) Tyto schránky amonitů jsou tak hojné v některých částech Texasu a Oklahomy, že místní obyvatelé je používají na ozdobu kamenných zídek nebo na obruby květinových záhonů. Říká se, že jednou z největších záhad je vymření jejich početných řádů [105].

Stejná situace nastala i u některých ryb. V dřívějších dobách existovaly některé druhy ryb, které dnes již nežijí. Ostracodermi byl druh ryb, podobný mihulím, které dnes již nejsou vůbec známy. Neměli však pohyblivé čelisti. Byli pokryti těžkým krunýřem. Ačkoliv tyto ryby byly rozmanitou skupinou, žádná z nich se do dnešních dnů nezachovala. Skotský geolog Miller o jejich vyhynutí napsal: "Nějaká hrozná katastrofa měla za následek vymření ryb ostracodermů. Fosilní těla jsou zkroucená, stažená, pokrivená, ocas je v mnoha případech stočen k hlavě, páteř vyčnívá ven. Ryby jsou jako nafouknuté, tak jako ryby, které umírají zadušením."

Plazi a ještěři představují jednu z nejzajímavějších skupin předpotopních živočichů v takové rozmanitosti, jakou dnes vůbec neznáme. Např. dinosauri – tito byli přizpůsobeni běhu na otevřených pláních, životu na stromech, nebo životu v bažinách. Někteří dosahovali obrovské délky, např. tyranosaurus, když zvedl hlavu do výše, byl až 6 m vysoký. Byli opatřeni pořádnými drápy. Jejich přední končetiny a zuby byly přizpůsobeny k trhání masa. Někteří býložraví dinosauri dosahovali ohromného objemu a vážili 30 až 40 tun. I mnozí jiní pravěcí plazi byli velmi rozmanití. Co nás však nejvíce zajímá, je jejich náhlé zmizení. Jistý vědec se zmínil, že nejdramatičtější a v mnoha směrech nejzáhadnější událostí v dějinách země je změna, která zničila tuto rozsáhlou oblast živočichů. Tito plazi, jak praví, byli v údobí specializace a prosperity a neměli prakticky žádných přirozených nepřátel. Profesor Dull o nich praví [157]: "Dramatické vyhubení těchto obrovitých ještěřů zůstává dějem dosud nevysvětleným."

Pozůstatky těchto pravěkých oblud byly nalezeny na každém kontinentě. Nejvíce jich bylo nalezeno ve státech Wyoming, Utah, Montana, Jižní Dakota a Alberta v USA. Bohatost nálezů činí dojem, že tu bylo těchto podivných, drakům podobných tvorů asi tolik, jako buvolů na prérích dalekého západu před několika generacemi.

Z mořských ještěřů je znám ichtyosaurus a plesiosaurus. Ichtyosaurus byl mořský ještěř s tlamou plnou ostrých zubů. Jeho pozůstatky byly nalezeny ve velkém počtu v Anglii a Německu, kde jich bylo nalezeno mnoho set v břidlicových lomech Würtenbergu. Současně s nimi byly nalezeny obrovské lastury amonitů o průměru až 1,8 m.

A tak by bylo možno jmenovat další ještěry, jako brontosaurus, diplodoty, morosaurus, blesiosaurus, tylosaurus, zeugelodomy, megalodony, trachodony, pterodactyly atd., kteří na zemi kdysi žili ve velkém rozkvětu, dnes však máme po nich jen pozůstatky ve formě zkamenělin. Jakým způsobem byla popsána zvířata vyhubena, proč zahynula současně na celé zemi a jak byla nahromaděna do obrovitých ještěřích pohřebišť, to ovšem zůstalo ve vědeckém světě dosud jako nevysvětlené záhady. Je vymyšlena celá řada teorií o jejich zániku, ale ze všeho nejlépe to vystihuje univerzální katastrofa, způsobená vodou potopy.

Historie je stejná i pokud se týká savců. Země byla kdysi obydlena spoustou savců, dnes již vyhynulých. Celé skupiny podivných zvířat se potulovaly po zemi. V horninách lze naléztí doslova stovky vyhynulých

druhů. Stačí se jen zajít podívat na sbírky větších muzeí a užaseme nad vyloženými pozůstatky předpotopního života. Vymření savců je právě tak hlubokým tajemstvím, jako vymření ještěřů. Co mohlo způsobit tak velkou úmrtnost mezi obrovskými tvory, žijícími na tváři země? Mezi vyhynulé savce patří dnes neznámé druhy velbloudů, lam, koňů, mastodontů, slonů, lenochodů a mnoho jiných. Přirozeně by se dalo říci, že vymření způsobily hluboké změny podnebí, avšak toto vysvětlení je příliš jednoduché, aby mohlo odpovídat skutečnosti. Řešení vyžaduje nějakou událost katastrofálního charakteru a tou byla potopa světa.

5. 5. ZMRZLÍ MAMUTI JAKO DŮKAZ POTOPY

Mnoho se již napsalo o zamrzlých mamutech severní Sibíře a Aljašky. Místní obyvatelé již od nepaměti obchodují se slonovinou, kterou tam nasbírali. Již od r. 900 po Kr., jak je zaznamenáno v historii, provozoval se pravidelný obchod se slonovinou s Čínou. Počet zvířat v těchto velkých pohřebištích byl odhadnut na více než 5 miliónů!

Sibiřský mamut je podobný slonu. Jeho tělo je pokryto hustou vrstvou dlouhé, hrubé srsti. Jeho uši jsou poměrně menší, než uši slona, ocas krátký a oči malé. Je vyzbrojen dvěma kly, které jsou dlouhé až 3 m, u kořene mají průměr až 25 cm a jeden váží až 40 kg. Na americkém kontinentě žili mamuti v prostoru mezi dnešním Washingtonem a Aljaškou. Evropu obývali celou. Kromě jejich kosterních pozůstatků jsou nalézáni mrazem dobře konzervovaní se zachovanými měkkými částmi těla. Až dosud byly vědcům předány ze severovýchodní Sibíře asi tři desítky velice dobře konzervovaných mamutů. Poslední nález zachované mamutí zdechliny byl učiněn r. 1977 buldozeristou na rýžovišti zlata při Kolymě – bylo to znamenitě v ledu konzervované mamutí mládě [158]. Všechny pozůstatky i dobře zachované zdechliny mamutů, jež byly podrobeny vědeckému zkoumání, svědčí o tom, že potravu měli dostatek. Šlo o zvířata dobře živěná, jež uhynula s plným žaludkem a obvykle i s posledním soustem v tlamě. Ani v jediném případě nebyl nalezen mamut, jehož pozůstatky by dovolovaly pomýšlet na smrt hladem či postupným vysílením, případně sešlostí věkem. Jejich dokonalé uchování přes tisíce let je dokladem toho, že byly ihned po smrti obklopeny a uzavřeny ledem uprostřed polárního léta, jak dokazují obsahy tlam a žaludků, neboť tento led již nikdy neroztál a chránil je před hnilobou a před mrchožrouty. Rusanova průzkumná výprava roku 1970 našla na řece

Berelejechu dva metry mocnou vrstvu mamutích pozůstatků: 7 513 kostí ze 120 mamutů nejrůznějšího stáří, od embryí až ke stařešinům, ba i kusy kůže se srstí. Rusanov se domnívá, že stádo bylo v údolí řeky překvapeno velkou vodou a utopilo se.

Důvod vyhynutí sibiřských mamutů a s ním nerozlučně spojená otázka příčiny jejich okamžité mumifikace ledem a věčně zmrzlou zemí odedávna vzrušovaly badatele. Rovněž jsou zajímavá jejich častá těžká zranění. Např. berjozovský mamut měl zlomeninu pánve a mnohočetné fraktury dlouhých kostí. Vypadá to, jako by byl vymrštěn obrovskou silou do výšky a následným pádem roztržštěn. Jiní mamuti zahynuli vestoje, zřejmě byli zaváti mimořádně prudkou sněhovou smrští – jak ale potom vysvětlit, že zbytky potraviny v jejich tlamách a žaludcích svědčí pro letní pastvu, kde je taková vánice jistě velmi nepravděpodobná.

Sám Charles Darwin se dokonce řešení této otázky vzdal, připouštěl však správnost tvrzení George Cuviera, velkého francouzského paleontologa, že totiž mamuty překvapila katastrofa kontinentálních nebo planetárních rozměrů, vyhubila je a zároveň změnila podnebí. Bohaté pastviny se staly ledovými pláněmi. Katastrofa byla náhlá a postihla značnou část severní Sibíře i Aljašky současně a takřka bleskově. Žijící generaci tato katastrofa rázem zabila a na tisíciletí v příznivých okolnostech konzervovala.

Bylo vysloveno mnoho hypotéz o tom, jak došlo k tomuto vyhynutí mamutů, ale je zajímavé, že ani jedna nepřipouští možnost celosvětové potopy. Dokonce někteří autoři nepřipouštějí žádnou katastrofickou událost, ale tvrdí, že jejich vymírání trvalo až 20 tisíc let [159], a že neodporuje aktualistickému nazírání (!)

Sir H. Howorth uzavírá své postřehy a pozorování o mamutech Sibíře těmito slovy [153]: "Objevujeme-li dnes obrovské mrtvolky mamutů a na nich i nejjemnější tkáň v naprosté neporušenosti, např. oči, nozdry, nejjemnější záhyby kůže na měkkých částech těla, dále srst a kůži v původním stavu, jako na živém zvířeti, všechny části těla nezdeformované vnějším tlakem nebo nárazem a vše pohřbeno v materiálu na kost zmrzlém, pak se nedá vyhnout jedinému rozumnému a logickému závěru, že tato těla byla neprodleně po nastalé smrti pohřbena měkkými a poddajnými materiály. Ostatní fakta nezvratně nasvědčují tomu, že za tohoto procesu pohřbení musel nastat náhlý zvrát klimatu v arktické podmínky, které trvají až do dnešního dne. Nemůže tu být ani řeči o nějakém postupném astronomicko-kosmickém a pomalém proměňování klimatu, nikoliv, tento zvrát nastal znenadání, "per saltum" (tj. jako skok dravé šelmy). Hledáme příčinu, která učinila z bývalého ráje mamutů, v němž se prohánělo mnoho miliónů jedinců těchto obrů a žilo z nesmírného bohatství přírody, jediné obrovské pohřebiště. Hledáme příčinu, která náhle usmrtila do jednoho všechna tato i jiná zvířata a přece neroztrhala jejich těla na kusy, ba, ani se jich nedotkla ve směru narušení nebo jakéhokoliv porušení, ale usmrtili je, ihned je také pohřbila. Potom je ihned zakonzervovala v arktickém ledu a chladu. Čím bylo toto fenomenální dílo vykonáno? Voda, ano, jedině voda je schopna toto učinit

a pak bezprostředně do tohoto děje se prolomivší arktický chlad. A byl-li takto zachvácen jeden celý kontinent, pak jsme nuceni domyslet celý děj až do konce a hle, před našima očima spatřujeme univerzální potopu se všemi ostatními a souběžnými jevy." [153].

5. 6. SROVNÁVACÍ STRATIGRAFIC- KÁ INTERPRE- TACE ZEM- SKÝCH VRSTEV

Vzhledem k dnešním geologickým publikacím se vynořují následující otázky: Jak dalece může kreacionista souhlasit s učením o posloupnosti geologických vrstev a jejich obsahu zkamenělin? Mohou přívrženci stvoření akceptovat princip vůdčích zkamenělin, který říká, že určité vrstvy obsahují příslušné zkameněliny, takže lze právem předpokládat, že zkameněliny v horních vrstvách byly uloženy později, než zkameněliny ve vrstvách spodnějších? Na obě otázky lze odpovědět: "Ano." Princip vůdčích zkamenělin je potvrzen mnoha pozorováními. Dále je zcela jasné, že horní vrstvy sedimentů, uložené mořskou vodou, vznikly později, než spodní.

Tyto skutečnosti nás však nenutí k tomu, abychom přijali axiom evolucionistických názorů pro dlouhá období. Víceméně věříme, že stejná nahromadění zkamenělých organismů jsou známkou stejného prostředí, tedy stejného ekologického a geologického původu. Věříme také na časovou sekvenci, je však nutno dobu vzniku vrstev ve srovnání s obvyklou geologickou dobou silně krátit. Zemské vrstvy byly uloženy jako vrstvy nějakého gigantického dortu. Jejich pořadí je stálé, pokud nedošlo k jejich narušení horotvornou činností nebo geologickými zlomy.

5. 6. 1. V JAKÉM VZTAHU JSOU ZEMSKÉ VRSTVY K POTOPĚ?

Ten, kdo akceptuje koncepci celosvětové potopy podle Genesis, táže se na vztah geologických útvarů k potopě. Které místo zaujímá potopa v tabulce

formací? Vytvořila potopa všechny nebo jen část zemských vrstev? Když ano, tak které?

Srovnáme zprávu Genesis o časové historii Země s pochodem tvorby zkamenělin. V týdnu Stvořitelské činnosti přetvářel Bůh nesličnou a pustou zem na zemi vhodnou pro existenci života. A také v 5. a 6. dnu Bůh stvořil živočichy podle své čeledi a dal jim žít v pěkném prostředí. V tu dobu pokrývaly Zemi vrstvy Bohem stvořené, aby se dařilo rostlinné říši. Dříve, než přinesl hřích živočichům smrt, neexistovala žádná možnost vytvoření zkamenělin. Když se však na světě objevil hřích, potom se situace změnila. Listí začalo padat se stromů a živočichové začali umírat. Nepadal ale žádný déšť, nebyly žádné záplavy, způsobené řekami. Vznik zkamenělin byl proto sotva možný, poněvadž pro konzervaci organismů je nutné, aby byly uzavřeny do sedimentů. V moři tomu však bylo zřejmě jinak. Organismy planktonu, které plavaly ve vodě, umíraly. Jejich tvrdé skořepiny klesaly ke dnu. V současné době je na dně moří a jezer mnoho takového kalu.

Avšak kosti, zuby, ulity a jiné tvrdé části plovoucích organismů se dostávaly na mořské dno. Rovněž na vápnitých kostrách svých mrtvých předků budovali koráli své útesy. Takže je nejen pravděpodobné, ale celkem jisté, že od prvního hříchu až do potopy se vytvořily zkameněliny na dně mořském, hlavně z drobných vodních živočichů. Potom po 1 656 letech přišla potopa. Plných 40 dní se valila s nebe voda, ale rovněž se otevřely studnice zemské, takže voda přicházela na zem jak shora, tak i ze země. Je samozřejmé, že první živočichové, kteří byli smeteni se zemského povrchu, byli drobní živočichové a nastalo jejich první ukládání na mořské dno. Tím došlo také k překrytí živočichů, žijících na mořském dnu, zvláště pak trilobitů a měkkýšů.

Podmínky pro vytvoření zkamenělin dosáhly svého optima. Vody však neustále stoupaly a zachvacovaly stále větší a větší živočichy, kteří před záplavou utíkali. Je všeobecně známo, že zvířata svými citlivějšími smysly vycítí nebezpečí dříve, než si ho uvědomí člověk, a proto je zcela pravděpodobné, že zvířata již před započatím potopy utíkala na pahorkatiny. Jak vody přibývalo, řeky zastavily svůj běh a rozlily se v nížinách a tichých údolích. Úrodné pastviny se změnilly v kypící jezera, plná kalné vody. A s nebe se valily další a další potoky vody, jezera rostla a zdálo se, že se země musí každým okamžikem změnit v břečku. Voda podemlela a smetla vše, co jí stálo v cestě. Obrovité lesy padaly jako podřáté. Strašlivý proud vody odnášel kmeny statných stromů. Vnikal do měst i osad, kde rozbíjel domy, ulice a vše, co stálo v cestě. Nepředstavitelně velké vlny dokončovaly zkázu. Každý člověk, který se někdy plavil po moři, viděl vlny vysoké dva až tři metry. Vlnyunami mohou dosahovat výšky pětipatrového domu. Sotva kdo by se odvážil tvrdit, že mohou existovat vlny vysoké sto až tři sta metrů, ale podrobný rozbor, který provedli odborníci ukázal, že vlna v zálivu Lituya na Aljašce v r. 1958, byla vysoká šest set metrů [124]. Dovedete si představit, co takové vlny mohou napáchat?

Před vodami potopy se nikdo nemohl zachránit, kromě těch, kteří byli

v korábu a nad nimiž byla Boží ochrana. Obrovské masy hornin, které byly strženy se skal na zemi, se na pokojnějších místech ukládaly a pohřbívaly živočichy a rostliny.

Po 40 dnech byla zatopena celá zem, takže i ty nejvyšší pahorkatiny byly překryty vodou a z nich byli smeteni nejzdatnější lidé a zvěř, kteří tam hledali svá útočiště a záchranu.

V průběhu těchto 40 dnů docházelo k ukládání mrtvých živočichů a rostlin podle jejich velikosti a specifických hmotností. Drobní živočichové byli mnohem snadněji rozmělněnými horninami strhávání a ukládání. Poslední byla velká zvířata, která pro svůj velký objem delší dobu plavala ve vodách, než došlo k jejich uložení.

Po 40 dnech začalo nové dějství. Začíná seismická a vulkanická činnost zemské kůry. Vznikají obrovské tlaky a zemská kůra se začíná srašťovat. Mořské dno se nepředstavitelnými silami zvedá do výše několika kilometrů a na jiném místě se zase hory propadají do hlubin zemských. Tím se vytvořené sedimentární vrstvy s obsahem mořských živočichů dostávají až na vrcholky hor. Tyto však jsou znovu strhávány dalšími vlnami a opět ukládány. Celých 110 dní trvá toto hrůzoplné divadlo, při kterém se formuje zcela nová zem. Bohu se však nic nevymklo z jeho řídících rukou, neboť "On nad potopou trůnil" [1-18].

Podle jeho programu "vyrůstaly hory a snižovalo se údolí" [1-19].

Po potopě se na zemi radikálně změnilo klima. Pršelo, vznikaly záplavy, a tak docházelo ke spláchnutí a k novému uložení sedimentů, které neměly dostatečně tvrdý povrch. Tento děj zamaskoval hranici mezi usazeninami, které vznikly před potopou, při potopě a po potopě.

Od potopy až do dnešního dne chrlily prudké toky řek své vody plné bahna do říčních rovin a mořské bouře rvaly zemi a skaliska z pobřeží. Zeminu odnášely ledovce a jejich toky. Sopky chrlily popel a balvany do velkých vzdáleností. Předpoklady pro vznik zkamenělin z organických zbytků tu sice byly, ale nikdy již nedosáhly takových rozměrů, jako tomu bylo při potopě.

Souhlasí běžná geologická stratifikace se zprávou Genesis o rané historii Země? Odpovědi mohou být následující srovnávací stratigrafické interpretace. Potřebujeme k tomu výchozí bod: "pročež uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody" [1-K243]. Musela to být prudká bouře, která rozbouřila vody a tím způsobila na pevnině rozsáhlou erozi. Nalézají se v geologických útvech skutečnosti, které by této situaci odpovídaly? V sedimentech od kambria až do současnosti jsou vrstvy, které by bylo možno zařadit jako nánosy, uložené větrem bičovanou vodou. Četné sedimenty takového druhu jsou v druhohorách. Zdá se, že sedimenty, vytvořené písečnými dunami a větrem, dosáhly svého vrcholu v útvech jury a křídý. Příklad: pískovec Navaho, který označují mnozí geologové za jednu z největších větrem způsobených zemských vrstev (mimo jiné i v Koloradu a Arizoně) [20].

Vítr způsobil přikrytí mršin zvířat vrstvou zeminy. V geologickém sledu

vrstev není nikde takové bohatství zbytků velkých konzervovaných zvířat, zvláště plazů, jako v usazeninách z jury a křídly. Odpovídá to katastrofickému konceptu silných větrů, které pokryly zeminou na povrchu pozůstalé zvířecí zbytky.

Výsledkem prudkých větrů, které rozbouřily vody tak, že vznikly velmi vysoké vlny a proudění bylo, že došlo ke stržení mnoha čerstvě vyzdvižených horských vrcholů. Jsou na zemi hory, na kterých by se to dalo demonstrovat? Existuje jich mnoho. Např. hory pohoří Bighorn ve Wyomingu. Vyjíždíme-li nahoru jeho západními svahy, pak jedeme kolem všech útvarů – protékajících směrem dolů v geologickém sledu vrstev – od křídly až ke kambriu, kromě siluru. Až blízko vrcholu, vysokého 3 330 m, spatříme skály prekambriických hornin. V sousedící pánvi Bighorn leží stejné sedimenty, jeden nad druhým. Všechny sedimenty byly strženy s vrcholů těchto hor a částečně uloženy v pánvi Bighorn jako mohutné třetihorní sedimenty.

Hory v moři, nazývané guyoty, izolované i vyskytující se ve skupinách, hlavně v Tichém oceáně, mají plochý vrchol. Geologové míní, že byly vystaveny vodní erozi, ačkoliv teď leží pod hladinou. Nejstarší zkameněliny, sebrané s vrcholů těchto hor, pocházejí z doby křídlové. Nebudou-li nalezeny žádné starší zkameněliny, bude možno říci, že tyto hory vznikly ve stejné době, a že přišly o své vrcholy ještě před svým propadnutím v době, kdy se usazovaly větrem způsobené sedimenty a mršiny velkých plazů byly pokryty zeminou.

Mnoho druhů uhlí je známo také z útvarů křídly až eocénu. To by se dalo jako výsledek činnosti silných větrů a mohutných vln očekávat.

Shrnutí:

Eroze, způsobená prudkými dešti a bouřlivými vlnami moře, obrušovala hory a taktó erodované horniny byly splavovány vodou do moře a tam sedimentovaly. Proto živočichové, žijící na mořském dně byli první, které by bahno pokrylo. Také předpotopní sedimenty se svými mořskými živočichy by byly pokryty, nebo smíchány s novým pískem a bahnem a znovu uloženy. Kambrium, ordovik a silur obsahují horniny, ve kterých jsou zvířecí zbytky, které pocházejí ze živočichů výlučně žijících ve vodě, v moři. Když stouply vody potopy, objevují se nyní také zkamenělé rostliny a suchozemská zvířata. Rostliny se vyskytují nejdříve v devonu. Nejvýznamnější ložiska černého uhlí vznikla v karbonu. S uhelnými ložisky jsou sdruženy rytmické cykly ukládání vrstev, nazývané cyklotemy. Vždy znovu se vyskytují ve spodním a svrchním karbonu.

Potopa neskončila náhle. Určitou dobu ještě přetrvávala a při tom zpustošila zvláště níže položená území. Proto je obtížné udat konec potopy v geologickém sledu. Na základě uvedených předpokladů a srovnání lze říci, že doba po potopě začínala někde mezi dobou křídlovou a pliocénem. Studium zkamenělých rostlin naznačuje rychlou změnu klimatu, zvláště během eocénu a oligocénu.

5. 6. 2. PŘÍKLADY KATASTROFICKÝCH DĚJŮ ZE SOUČASNOSTI

Pro zastánce evoluční teorie je Země stará miliardy let. Opírají se o princip aktualismu, podle něhož se předvěké pochody a síly zásadně nelišily od současných. Tento princip však lze snadno napadnout. Nemůžeme ho považovat za cennou pomoc k porozumění historie Země. Věříme, že orogeneze po potopě – geologické pochody, které vedly k dnešní podobě zemské kůry – se odehrávaly poměrně rychle. Proto je Země podle našeho chápání poměrně mladá.

Je jisté, že potopa byla doprovázena silným zemětřesením, rozsáhlou a mohutnou sopečnou a horotvornou činností. To všechno vyvolalo geologické zlomy a nahromadění hornin z erupcí (výrony magmy a lávy). Rozsah tímto způsobem vytvořených změn, které daly podobu novým pohořím, oceánům a jezerům, je nepředstavitelný. Jako příklad je možno uvést Středoatlantický hřbet, který se táhne od vulkanického Islandu a vulkanického okraje Grónska jako 11 200 km dlouhý řetěz pohoří jižním směrem Atlantickým oceánem. Hory, které vystupují z oceánu jako ostrovy, např. Azory, jsou sopečného původu. Že mohou hory "vyrůst" rychle, o tom nás působivě poučily děje, které se odehrály v tomto století uprostřed oceánu a na malé náhorní plošině v Mexiku.

5. 6. 2. 1. SURTSEY VYVRACÍ TEORII AKTUALISMU

Sopečný ostrov Surtsey, 33 km jižně od Islandu, se "zrodil" v době od 14. listopadu 1963 do r. 1966. Při erupci podmořské sopky se již během několika málo hodin navršily první hromady lávy až nad mořskou hladinu. Dnešní rozsah ostrova je 2,8 km². Z jeho nejvyššího bodu, 174 metrů nad mořem, je svah rozlámané lávy asi 1,5 km až dolů k pobřeží. Tekutá láva vytékala asi ze dvou kráterů, které se nyní nalézají pod pahorkem. Délka pobřeží je u tohoto ostrova 6-8 km. Na jihu se vytvořily útesy, na severu laguna s jemným štěrkem a písčnými nánosy. V r. 1977 byl na ostrově vybudován maják [160]. Skoro na všech březích ostrova se nalézají pláže. Tam, kde tekl čedič k moři, zařízly se vlny moře do útesů a zanechaly po sobě pláže černého písku. Nanejvýše překvapivým byl odnos a obroušení čedičových bloků na kulaté balvany a štěrk v průběhu jen jednoho roku.

Surtsey se stal laboratořím, kde lze vidět bouřlivé a převratné síly v malém měřítku. Zde se stává jasným, že děje, o kterých geologové věří, že potřebují tisíce roků, mohou proběhnout v několika dnech či týdnech. Na Surtsey vznikla během několika málo měsíců krajina velké rozmanitosti. Tento sopečný ostrov nás poučuje o tom, že aktualismus je nerealistický. Katastrofická teorie, která se opírá o biblické zprávy, představuje mnohem lepší základnu pro výklad geologických dějů, které se podílely na utváření Země.

5. 6. 2. 2. PARICUTIN, HORA, KTERÁ VYROSTLA ZE ZEMĚ

Dalším příkladem toho, že mohou hory vzniknout během krátké doby, je sopka Paricutin v Cordillera Volcánica, 280 km západně od Mexika. Jedná se přitom o první sopku, jejíž vznik byl přesně pozorován a zaznamenán. Erupce sopky 20. února 1943 v kukuřičném poli mexického sedláka předcházely již nějaký čas otřesy země. Třetí den zničila již sopka vesnici Paricutin a osmého dne dosáhla výšky 40 m. Za prvních 12 dnů vychrlila již 20 milionů kubických metrů lávy. Ve druhém měsíci začaly rozsáhlé deště popela. Další proudy lávy zničily obec San Juan. Do roku 1946 dosáhl kužel sopky výše skoro 460 m /2 575 m n. m./ a pozůstával z více než jedné miliardy tun materiálu. Činnost sopky skončila v roce 1952. Sopka má kráter o průměru 460 m, ze kterého ještě stále stoupá dým [161].

Na Zemi je ještě dnes přes 500 činných sopek. Právem hovoří seismologové o "neklidné zemské kůře". Síly, které ji přetvářejí a pracují na jejím rozpadu, jsou stále v činnosti, nejhlavnější jsou voda, vítr a led. Velké vedlejší účinky má dále kolísání teploty a její rozdíly ve dne a v noci a chemické zvětrávání.

5. 7. POPOTOPNÍ DOBA LEDOVÁ

Ke změně povrchu Země přispěly po potopě značnou mírou ledovce. Severní Amerika a severní Evropa byly kdysi bezpochyby pokryty silnou vrstvou ledu. Také ostatní oblasti Země byly přechodně zaledněny [162].

Mnozí konzervativní kreacionisté dříve mínili, že je nutno stopy zalednění vykládat jako útvary, vytvořené proudící vodou. Toto mylné chápání bylo revidováno pozorováním ledovců. Jak se ale dostává led do takového pohybu, že vydírá údolí, obrušuje skalní stěny a odnáší vrcholky hor? Glaciologové říkají, že se krystalický led uvnitř ledovce stává poloplastickou látkou, která přitažlivostí začíná klouzat dolů do údolí. Nikdo neví přesně, kde a při jaké teplotě k tomu dochází.

5. 7. 1. STOPY DŘÍVĚJŠÍHO ZALEDNĚNÍ

Údolí ve tvaru U, zaoblené vrcholy hor, obroušené skály a především čelní a boční morény, skládající se z pestré sbírky hornin, jak je ledovec na své cestě vylámal ze stěn a údolí, to jsou známky dřívějšího zalednění. Při rozpouštění ledovců pak vznikla obrovská jezera, vody byly zadrženy čelní morénou. Jakmile však voda prořízla pahorek čelní morény, opět vytekla.

Zůstala malá zbytková jezera a také bažiny, jako jezera kolem Salzburgu v Rakousku. Do těchto ledovcových přehradních jezer byly uloženy velké hmoty sedimentů. Vody, které prořizly čelní morénu, braly s sebou taktéž horninový materiál a tak dnes v jižním Německu přecházejí čelní morény v rozlehlá suťová pole, příp. terasy.

5.7.2. KOLIK BYLO VLASTNĚ LEDOVÝCH DOB?

O přesném počtu ledových a meziledových dob panuje nejistota. Vysvětluje se to tím, že je často těžké stanovit, zda ustupování ledu odpovídá jen místnímu ústupu okrajů ledovce, anebo všeobecnému, způsobenému změnami klimatických podmínek. Jak by ale bylo možno vysvětlit příčiny takovýchto mohutných klimatických změn? Jak vůbec mohlo ke kontinentálnímu zalednění dojít?

Většina teorií o vzniku kontinentálního zalednění je pro přívržence kreacionismu nepřijatelná, poněvadž předpokládají velmi dlouhá časová údobí. Taktéž mnoho badatelů, zabývajících se geologií pleistocénu, tyto předpoklady odmítá. Nejpravděpodobnější je, že rychlé zalednění a jeho stejně rychlý ústup lze přičítat změně slunečního záření a množství dopadu slunečních paprsků na Zemi, jehož příčinou by mohl být sopečný prach.

Bylo skutečně zjištěno, že jemný sopečný popel, který je při prudkých erupcích vymršťován do velkých výšek, tam zůstává po několik roků. Tím se snižuje sluneční záření, které dopadá na Zemi.

Po erupci Krakatau v r. 1883, Mont Peleé v r. 1902, Katmaí v r. 1912, Agungy v r. 1963 a sv. Heleny bylo kolem slunce červenohnědé kolo, vyvolané sopečným popelem v atmosféře. Takovýto štít z drobných částíček prachu brání dopadu slunečních paprsků na Zemi 30krát účinněji, než je jeho účinek na snížení vyzařování Země.

Celkové množství sopečného popela, které je zapotřebí pro snížení slunečního záření o 20 % (což je pravděpodobně množství, potřebné pro vyvolání doby ledové), je poměrně malé.

Sopečná činnost v době potopy byla zřejmě velmi prudká, o čemž svědčí mnoho hor a velehor vulkanického původu, které s největší pravděpodobností vznikly v tuto dobu. Mnoho sopek chrlilo prach a popel současně do velkých výšek. Vytvořil se tak jakýsi druh "skleníku", ovšem v opačném slova smyslu. To znamená, že teplo se vytrácelo ze zemského povrchu rychleji, než je mohly slabé paprsky slunce, pronikající skrze mračna, doplnit. Tento činitel, spolu s množstvím vlhka, jež zůstalo v údolích na konci potopy, způsobil, že obvyklá teplota na zemi poklesla. Výsledkem toho bylo obrovské nahromadění ledu na horách. V Yosemiteckém údolí v Kalifornii sahaly ledovce o 2 500 m níže, než nyní.

Podobný stav byl v Alpách i v jiných vysokohorských oblastech země. Téměř všechny vysoké hory na západě Severní Ameriky a Evropy měly

rozsáhlý ledovcový systém. Za stejných podmínek se nahromadil sníh a led na severních pláních po stovky let, dokud je zvyšující se teplota nezačala rozpouštět. Ledový příkrov Grónska a Antarktidy je pozůstatkem kdysi daleko rozsáhlého zalednění.

Doba ledová, jak ji geologové nazývají, nemusela trvat milióny let, ba ani tisíce let, hledíme-li na ni ve světle popotopných poměrů.

Silné hromady štěrku a písku, které můžeme nalézt téměř po celé Kanadě a severovýchodních Spojených státech, nelze přičíst žádnému známému druhu vodní činnosti. Jednoznačně ukazují na dobu působení ledu v době ledové, jež přirozeně následovala potopu vlivem řady zvláštních okolností.

5. 8. Z Á V Ě R Z E S T U D I A P O T O P Y

K jakým závěrům jsme dospěli při studiu naší Země? První a nejzřejmější je, že potopa, jak je líčena v knize Genesis, nebyla jen malou místní událostí. Naprosto ne. Byla to celosvětová pohroma takového rozsahu, že by překonala představivost sebevětšího fantasy. Její působení poznamenalo zemský povrch do hloubky mnoha kilometrů. Otřesy a pohyby Země daly průchod vnitřním silám, jež se projevíly zvrásněním celého povrchu země, přemístěním obrovských mas povrchové hmoty a výlevům nepředstavitelných množství magmatických hornin. Problémy? Ano, jsou mnohé. I geologie ve světle potopy není bez problémů. Pokud se toho týče, není jich ušetřena ani evoluční geologie. Nemůžeme ani doufat, že je v jedné generaci rozřešíme. Jedno je však jasně: nepotřebujeme milióny let! Po pravdě řečeno, mnoho geologických jevů se nedá snadno vysvětlit pomalou, stejnoměrnou rychlostí. Vyžadují si obrovských katastrofálních sil. Opravdu mnohem lépe se vysvětluje v termínech katastrofismu než aktualismu.

Můžeme tedy na závěr těchto studií říci, že tzv. "geologie potopy", jak ji můžeme nazvat, je věda hodná vážného zamyšlení. I samotné hory volají proti teorii dlouhých věků a dožadují se nového uvážení v termínech biblického záznamu o všeobšáhlé potopě. Vše, čeho jsme svědky kolem sebe, není dílem nekonečných údobí, pomalého postupného vývoje, nýbrž svědectvím obrovské katastrofy, jež úplně zničila starý svět, a to co nyní existuje, je památkem na prohlášení Boží "Zkázím je se zemí" [1-236].

Bible je Slovem Božím. Celé Písmo bylo inspirováno Duchem Božím

a Genesis je inspirovaný zápis počátků dějin na zemi. Proto je křesťan nucen vážně se nad ní zamyslet jak vědecky, tak i historicky. Nepodává nám details, ponechává nám možnost je hledat. Vyslovuje však hlavní zásady a jestliže správně vysvětlujeme naše vědecké objevy, pak poznáme, že jsou v naprostém souladu s inspirovaným záznamem bible.

---

6. BYLA OBJEVENA NOEMOVA ARCHA?

"Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na horách Ararat" [1-K244].

Tak zní biblická zpráva o přistání Noemovy archy po potopě světa.

Ararat je sopečný masiv na rozhraní Turecka, Arménie a Íránu. Má dva vrcholy spojené 13kilometrovými hřebeny: zaledněný Velký Ararat (turecky Büyük Agridagi, persky se od nepaměti jmenuje Kubi Nuh - hora Noemova) s výškou 5 165 metrů nad mořem a Malý Ararat (turecky Küçük Agridagi) s výškou 3 925 m n. m. [8].

Již od pradávna kolují pověsti, že pod vrcholkem Velkého Araratu je velká dřevěná loď, která je uvězněna v ledu a jen při výjimečně teplém létě led natolik roztaje, že je jí možno vidět. Velký Ararat je jako uťatý. Na jeho komolém vrcholu je planinka, měřící v obvodu 200 m. Od vrcholu se táhnou hluboko k údolí jazyky ledovce. Mezi ně zabíhají až k polím věčného sněhu šťavnaté horské pastviny a Kurdové i Arméni, kteří tam vyhánějí dobytek, od pradávna z pokolení na pokolení přenášejí tradici, že v ledovci pod vrcholem je zachován vrak Noemovy archy.

Roku 1883 hlásila turecká výprava, že viděla na vrcholu Araratu velkou dřevěnou konstrukci.

Bývalý carský pilot Vladimír Roskovicij, který od r. 1918 žil v exilu v USA, uveřejnil 27. 11. 1942 v časopisu reformované církve "Banner" článek o objevu Noemovy archy, z něhož uvedu jen stručný výtah. Mělo se to stát v srpnu 1917, kdy byl jako pilot carské armády utábořen asi 50 km od hory Ararat. Dostal rozkaz, aby ještě s jedním letcem vyzkoušeli letadlo. Letěli ve výšce asi 4 300 m směrem k hoře Ararat. Když letěli nad jedním z horských jezer, spatřili oba plavidlo značných rozměrů. Částečně vyčnívalo z vody a částečně bylo pod vodou polozamrzlého jezera. Několikrát objekt obletěli a vrátili se na základnu. Tam své zážitky vyprávěli. Jeden kapitán projevil o to velký zájem a dal rozkaz, aby tam letěli ještě jednou a vzali ho s sebou. Viděl to také. Poslal ihned hlášení ruské vládě. Car tam okamžitě vyslal 2 roty specialistů k průzkumu. Dorazili tam v září a koráb objevili. Provedli přesná měření, nakreslili podrobné plány místa i okolí a udělali mnoho fotografických snímků. Všechn tento materiál byl odevzdán do rukou cara. Výprava měla najít v korábu stovky malých prostorů. Všechno prý bylo uvnitř i na povrchu pokryto silnou vrstvou hmoty podobné vosku. Způsob stavby plavidla a opracování stavebního materiálu prý neslo znaky vysoké civilizace. Na samém vrcholu hory měli najít ohořelé zbytky silných pošev.

V zápětí po doručení těchto materiálů carovi, vypukla v Rusku říjnová revoluce a car byl svržen. Dokumenty nebyly nikdy zveřejněny a jejich osud je neznámý. Po revoluci tento letec emigroval do USA.

I když toto vyprávění zní realisticky a všichni věřící by si přáli, aby biblická zpráva o potopě světa byla podepřena takovýmto nálezem, přece jenom máme k ní své výhrady. Předně podle této zprávy mělo spatřit Noemovu archu asi 150 lidí. Je však podivné, že z tak velkého počtu lidí jen jeden podal zprávu o tak pozoruhodném objevu. Je možné, že zprávu podali i jiní, byli však revoluční vládou vzniklého Sovětského svazu umlčeni, neboť tento nález by jejich ateistickou propagandu jistě nepodpořil.

Dále od té doby již uběhlo téměř 75 let. A za tu dobu podnikla celá řada expedic výpravy na tuho horu s cílem najít koráb, ale zatím se to nepodařilo. Je také pravdou, že komunistický režim takovým expedicím nepřeje, neboť Ararat je nejpřístupnější ze strany Arménie, tudíž ze strany SSSR. Z Turecké strany je na horu Ararat velmi obtížný výstup.

Existuje ještě jedna zpráva o nálezu Noemova korábu, která byla uveřejněna v dubnu 1953 v německém časopisu Kolínské ilustrované noviny. Pro zajímavost ji uvedu v plném znění.

Titulky: "Neobyčejný nález zbytků Noemova korábu na hoře Ararat v pohoří Surawa v Arménii, který se po dlouhém bádání podařilo nalézt a vykopati. Dokumentární nález o potopě světa."

"První a jedinečné snímky neobyčejných nálezů v pohoří Surawa. Archa Noemova, jejíž zbytky objevili badatelé na perské půdě. Již od doby Athanasia Kirchera, především pak po bádání George L. L. Buffona a George Cuviera je dokázáno, že ona obrovská světová záplava, kterou obvykle označujeme jako potopa světa, je skutečností.

Nové geologické bádání přineslo celý řetěz důkazů ve prospěch biblické zprávy o potopě. Tím se potvrzuje prastaré biblické podání, opírající se o dokument, který nalezl v r. 1872 George Smith, britský asyriolog: "Epos o Gilgamešovi", který se shoduje s biblickou zprávou.

Tato zátopa se udála kolem r. 2 300 před Kristem, podle čínského podání r. 2 297, podle babylónského 2 293 a podle hebrejsko-biblického 2 348 r. před Kristem.

Věda se snažila několikrát zachytit stopy biblického Noema, který má v jiných podáních vždy příznačný název příslušného národa. Takřka veškerá tradice se s jakousi jistotou shoduje na místě, kde měla přistát Noemova archa. Nejznámější podání je židovsko-biblické: Ararat. Práce výzkumníků jako Peresterna, Rawlinsona, Leclerca, Chautreho, Pasruchova aj., se shodují vesměs v tom, že Noemovou horou je hora Ararat.

Začali hledat již v r. 1911 na temeni vysokém 5 165 m, ale tyto výzkumy nevedly k cíli. Bylo prohlédnuto i okolí, ale marně. Když na podzim r. 1929 přijel od profesora dr. Jakuba Stonease ze studijní cesty Turkestánem, archeolog královské univerzity v Yalewarku, Mase (význačný profesor francouzské akademie) prohlásil, že hledání Noemovy archy je přes veškeré neúspěchy největším archeologickým problémem, ale problémem nadějným.

To vyvolalo bouři smíchu v celém světě. Ačkoliv pořádal v celém světě přednášky, nezískal pro své plány důvěru.

Dr. Stoneas potom za finanční podpory paní Lousoyové, vdovy po "cukrovém králi", podnikl s výpravou průzkum pohoří Badrab Chana v Arménii a výsledky uveřejnil v "archeologickém žurnálu".

Za dva a půl roku prohledali všechny Noemovy hory v západní Asii. Jeho neúspěšné vykopávky však nezchladily jeho horlivost. Na základě konfrontace s biblí došel k následujícímu závěru: bible v pozdějších verších nemluví o hoře Araratu, ale o krajině Ararat [1K-245.246.247.]. Kurdi a Arméni dodnes neznají název Ararat.

Rozhodující byl pro něho známý verš z knihy Genesis, že "prvého dne téhož desátého měsíce, ukázaly se vrcholky hor" [1-K231]. Koráb tudíž nemohl spočinout na hlavním vrcholku. Vědec vzal rovněž v úvahu meteorologické pozorování a gilgamešskou verzi, že Noemův koráb byl hnán "jižní bouří" z Mezopotámie na sever, a přidržel se tradice "Arménie" – Ararat. Vodní stopy v horské krajině Arménie sahají až do výšky asi 2 800 m nad mořem. V úvahu přišly prakticky jen ty vrcholky, které mají výšku od 2 500 do 3 000 m na území o rozloze asi 1 700 m². Zde se nalézají tři obrovská jezera: Ča, Urgia a Göktocha, zřejmě to zbytky potopy.

Stoneas rozdělil toto území na 1 440 čtverců a nejprve vyřadil taková území, kde koráb nemohl přistáti, buď pro přílišnou nebo nedostatečnou výšku hor. Nakonec mu zůstalo k průzkumu 137 čtverců.

Dne 28. 8. 1931 Stoneas narazil na jihozápadním pohoří Surawa-Dagh (na perské půdě pokračuje jako Topi-Dugh) ve výšce 2 870 m pod vrcholkem Dadrochana (44,8 stupně východní délky od Greenwiche a 30,7 stupně zemské šířky) na zkamenělé opracované zbytky dřeva, konzervované skálopevnou vrstvou slínu. 10. září téhož roku pak byly zahájeny plánované vykopávky. Záhy se ukázalo, že pod velkou vrstvou křídly zůstal zachován kýl lodi, vysoký asi 3 m. Ostatní části lodi byly však zpráchnivělé. Podle Kondersonova způsobu byly zrekonstruovány rozpadlé části dřeva vstříkáním směsi vosku.

Senzační byly i další objevy, když zahájili vyprošťování přídě korábu, jenž byl hermeticky uzavřen v křídovém slínu. Tato vrstva musela být nejprve ztužena pomocí konzervující směsi, dokud dřevo zcela neztuhlo. Potom byla dlátem odstraňována zkamenělina, což bylo velmi pracné. Přestože horší Kurdové jsou jako všichni domorodci lhostejní k archeologickým nálezům, byli v tomto případě velmi ochotní a se zájmem pomáhali.

Za čtyři pracovní měsíce bylo odstraněno na 35 tisíc kubických metrů zeminy, kamene a rumu. Před vánocemi r. 1932 byly vyproštěny všechny uchované zbytky korábu, tj. téměř uzavřená věžovitá příd' (53,4 m) a přední část kýlu lodě.

Dřevo je šedé barvy a složením se podobá mahagonu. Nese na sobě stopy přesného opracovávání ručními nástroji."

Článek je dále ilustrován několika fotografiemi. Na prvním obrázku je vyfotografován profesor Stoneas, vedoucí výpravy na Ararat, na druhém

vůdce Kurdů Mechibar Chiliassi s vědeckým asistentem dr. J. N. Mudem. Na dalším snímku je vyfotografován téměř zachovalý předek Noemovy archy po vyproštění v údajné výšce 2 850 m s pozadím velkolepého horstva perského Topi-Daghu. Další obrázek znázorňuje průřez archou asi 13 m vysokou. Je v něm vidět příhrádky pro zvěř, zásobárnu, střechu z rákosí, řídicí ploutve, domácí kuchyň a řídicí páku.

Jiný obrázek představuje Stoneasův konstrukční pokus. Vykreslil tam názorně tajemné vykladače s pohyblivými zatěžkávacími kameny a řídicí kormidla. K posledním dvěma obrázkům, které rovněž zachycují pohled na dřevěnou konstrukci korábu, je napsán tento text: "V severozápadní Persii objevila vědecká výprava jedinečný nález: zde na hoře Surawa našli Noemův koráb. Dřevo je staré 4 000 let. Přestože trámy byly potaženy skálopevným povlakem, našly se v některých skulinách zbytky smoly. To potvrzuje domněnku, že Noe napustil dřevo archy smolou, jak to vypráví i gilgamešská verze.

Jaké stanovisko je třeba zaujmout k této zprávě? Předně k tomuto senzačnímu nálezu mělo dojít v r. 1932 a k jeho zveřejnění došlo až v r. 1953. To je velmi závažné. Kdyby to byla skutečnost, tak určitě by expedice střídala expedici. Vyšlo by mnoho dokumentárních zpráv a fotografií. Ve skutečnosti kromě této jediné zprávy se nic již v tisku neobjevilo.

Po roce 1932 bylo uspořádáno několik dalších výprav do oblasti Araratu s úkolem objevit pozůstatky Noemovy archy. Kdyby však byla již nalezena, tak by tyto další výpravy byly zcela bezpředmětné. Ještě jednoho bodu je třeba si všimnout. Tento článek vyšel v německém ilustrovaném kolínském časopisu v měsíci dubnu. To je doba, kdy redaktoři si rádi "vystřelí" ze svých čtenářů. Dokonce i vysoce odborné a seriózní časopisy mívají v měsíci dubnu články tohoto ražení. Můj názor na tento článek je takový, že redaktoři tohoto časopisu si udělali ze čtenářů "april".

Možná, že žádná vědecká expedice nikdy nenajde, nepopíše a nevyfotografuje to, co z Noemovy archy zůstalo, přesto jsem však přesvědčen, že skutečně existovala.

I po druhé světové válce se uskutečnilo několik výprav do oblasti Araratu s cílem objevit Noemovu archu. V roce 1949 vedl výpravu Aaron J. Smith. V roce 1952 se uskutečnila anglická expedice, vedená prehistorikem Edgewar Sykesem.

V roce 1955 podnikl Francouz Fernand Navarra se svým synem Raphaelem výstup do pohoří Araratu [125], odkud přinesli kus dřeva a prohlášovali o něm, že pochází z Noemovy archy. Dřevo bylo podrobeno výzkumu k určení stáří. Prováděly jej různé laboratoře a muzea v Egyptě, Francii a Španělsku a došly k závěru, že dřevo je staré 4-6 tisíc let, což by zhruba odpovídalo biblické chronologii. Navarra napsal o své výpravě a nálezu dřeva knihu, cestoval po Evropě a pořádal přednášky, ve kterých se vydával za objevitele Noemovy archy.

V roce 1969 vznikla ve Spojených státech výzkumná archeologická společnost s názvem "SEARCH" a zorganizovala výpravu na Ararat. Pozvali

F. Navarra, aby je zavedl k místu, kde našel kus dřeva. 31. července 1969 se F. Navarra posadil vedle předsedy organizace SEARCH B. Crawforda na skalisku v masivu Araratu ve výšce asi 4 000 m nad mořem, položil mu ruku na rameno a prohlásil: "Tak jsme tady. Noemova archa je támhle přesně pod námi." Crawford sice značně pochyboval o pravdivosti Navarroových slov, přesto začali společně v ledovci kopat. K velkému úžasu však brzy narazili na kus dřeva. Jak se později prokázalo, bylo to dřevo naprosto shodné s tím, které našel Navarra v r. 1955. Pečlivě provedenými rozbory a zkouškami došli odborníci k závěru, který znehodnotil původní prohlášení, že se našla Noemova archa. Vědci došli k závěru, že se jedná o dřevo bílého dubu, které v nejlepším případě pochází z roku 260 po Kristu.

Členové společnosti SEARCH se však nenechali odradit. Na rok 1970 plánovali a připravovali novou výpravu na Ararat. Jako člena expedice přijali také arménského emigranta G. Hagopiana. Ten prohlašoval, že jako malý chlapec viděl archu nejméně dvakrát, když se svým strýcem na Araratu hlídal ovce. Tvrdil, že dřevo archy bylo naprosto zkamenělé a nedalo se sekat jako dřevo, které našel Navarra. Organizace SEARCH však neměla příležitost toto tvrzení nikdy ověřit. Sovětská vláda jim nedala povolení k expedici ze strany Arménie, která je cestou nejschůdnější. Obrátili se proto se žádostí na tureckou vládu o povolení expedice z turecké strany. Ta však mezitím obdržela od sovětské vlády ostrou nótu, ve které byla varována před povolením expedice pod hrozbou násilí. Své rozhodnutí zdůvodňovala tím, že Američané pod záštitou hledání Noemovy archy chtějí vybudovat na hoře Ararat raketovou základnu proti SSSR. Proto ani turecká vláda nedala povolení k nové výpravě. Organizace se brzy nato rozpadla. Nezanikla však snaha najít Noemovu archu.

Podle sdělení tureckého ministerstva vnitra je téměř každoročně podáváno na tento úřad kolem 150 až 200 žádostí o povolení hledat na hoře Ararat dřevěné trosky Noemovy biblické archy [164]. V roce 1974 hodlali badatelé přemístit ve výši 4 200 m asi 900 tisíc krychlových metrů ledu a morénového splazu, aby získali dřevo z archy. Ani této expedici však nebyl vstup do oblasti Araratu povolen.

V roce 1985 byla povolena výprava na Ararat americkému kosmonautu James B. Irwinovi. Žurnalista R. Noorbergen, který se zajímá o tyto otázky a od roku 1947 pečlivě sleduje každou výpravu, se domnívá, že Irwin, podobně jako mnozí před ním, hledal na nesprávném místě.

Ve své knize "The Ark File" (záznamy o arše) R. Noorbergen popisuje expedici, která v roce 1960 zkoumala ve východním Turecku ve výšce přes 2 000 m nad mořem útvar v ledovci, který se tvarem podobal loď [125]. Předmět náhodně objevili a vyfotografovali vojenští piloti při průzkumných letech. Jejich zprávy vedly k následnému archeologickému průzkumu. Archeologická výprava se dostala na místo v doprovodu vojáků 6. června 1960. Prvního dne kopali v ledovci a našli jen kamení. Druhého dne použili trhaviny, ale se stejným výsledkem. Nenašli ani nejmenší kousíček dřeva. Po tomto počátečním neúspěchu se vzdali další práce. Archeologové vyslovili

domněnku, že útvar vznikl náhodně při zemětřesení, k němuž došlo v dané oblasti o 11 let dříve. Někteří členové expedice se však pokoušejí zorganizovat důkladnější průzkum útvaru, který z výšky silně připomíná tvar lodi. R. Noorbergen tvrdí, že expedice v r. 1960 neměla potřebné vybavení a příliš brzy se vzdala práce, aniž místo důkladně prozkoumala.

R. Noorbergen prozradil, že probíhají jednání s tureckou vládou o další expedici. Pozdější archeologické výzkumy totiž pomocí přístrojů prokázaly, že pod ledovcem je pohřbena kovová struktura, která má tvar pravidelné sítě. Jedná se opravdu o Noemovu archu? Časem se to zřejmě ověří. Kdyby to byl opravdu Noemův koráb, byl by to jistě největší archeologický objev všech dob. Jaký dopad by to mělo na učení evoluční geologie si může každý domyslet sám.

---

7. P O T O P A S V Ě T A P Ř E D O B R A Z E M P O S L E D N Í H O B O Ź Í H O S O U D U

Bible nám předpovídá ještě jednu katastrofu, která má postihnout tento svět, a která má definitivně skoncovat se vším zlým, co zde na světě existuje. Nebudou to již vody potopy, ale oheň [1-E248]: "Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí." Bude to poslední Boží soud, ve kterém zvítězí Boží spravedlnost a původce zla a všichni, kteří mu byli oddáni, budou navždy zahlazeni.

[1-E249]: "Má spravedlnost je blízko, má správa vzejde, všechny lidi bude soudit má paže. Ve mne skládají naději ostrovy, čekají na mou paži. Pozvedněte své oči k nebi, pohlédněte dolů na zem! Nebesa se rozplynou jako dým a země zvetší jako roucho, rovněž tak její obyvatelé pomřou. Ale má správa bude tu věčně, má spravedlnost neztroskotá."

Tak jako při potopě byla zachráněna hrstka lidí před záhubou, tak také i při posledním Božím soudu se zachrání jenom ti, kteří nabízenou milost přijmou [1-K250]: "Přijdeť pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterémž nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivosti ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. Poněvadž teby to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v po-božnostech? Očekávajíce a chvátající ku příští dne Božího, v němžto nebesa hořice, rozpustí se, a živlové pálivosti ohně rozplynou se. Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchž spravedlnost přebývá. Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji."

Je zcela přirozené, že takovéto verše, které hovoří o posledním Božím soudu, vyvolají v myslích lidí otázku: kdy to bude, kdy se to stane?

7. 1. DRUHÝ PŘÍCHOD PÁNA JEŽÍŠE NA ZEM

Na základě biblických proroctví je možno poslední Boží soud nad tímto světem dát do souvislosti se zaslíbeným druhým příchodem Pána Ježíše na zem. Bude to návštěva, která svou slávou osvítlí v okamžiku jako blesk celou zemi, jejíž oslňující jas a zvukový doprovod zastaví všechen život na zemi a obyvatelé Země k němu zaujmou dvojí stanovisko. Ta méně početná skupina bude volat [1-K251] "Aj Bůh náš tento jest, očekávali' jsme na něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali, plesati a veseliti se budeme v spasení jeho." Ta druhá, velmi početná skupina, však bude zděšena a bud volat horám i skalám [1-K252]: "Padněte na nás a skrejte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu a před hněvem toho Beránka. Neboť jest přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?"

Na začátku 2. světové války byl ostrov Guam napaden Japonci. Několik málo amerických vojáků a úředníků se pokusilo ukrýt se v jeskyních a džunglích tohoto malého ostrova, který měří 580 km². Nakonec byli všichni až na jednoho pochytnáni. Po válce napsal tento mladý muž jménem Sneed knihu [165], ve které vypravuje, jak se skrýval po mnoho měsíců před Japonci. Poslední měsíc prožil v malé jeskyni na vrcholku jednoho útesu, z něhož byl dobrý výhled na Tichý oceán. Jeho oči neustále pozorně sledovaly moře a pátraly, zda se neobjeví nějaká americká loď, která by ho zachránila. Jednoho dne uviděl v dáli loď s americkou vlajkou, která se přibližovala k ostrovu. Bylo to pro něj velké vzrušení! Měl u sebe kousek zrcátka, kterým začal signalizovat zprávu, že je jediným Američanem, který zůstal na ostrově a naléhal na ně, aby jej odvezli z ostrova dříve, než začnou svůj útok. Věděl, že až útok skončí, že toho na ostrově mnoho nezůstane. Američané na lodi poslali pro něj malý člun. Pomocí dalekohledu pozorovali, jak Sneed po strmém svahu pracně slézá dolů na pobřeží. Člun připlul a zachránil ho dřív, než začal útok.

Členové křesťanského společenství, Boží lid, jsou na tom podobně. Jsou to utečenci a zdržují se na území, obsazeném nepřítelem. Ale den velké invaze nadchází. Brzy se objeví Ježíš. Nepřítel bude zničen. Svět bude nebezpečným místem, až na něj vpadnou síly nebes. Ale dříve, než bude zahájena tato operace, zasáhne Bůh a svůj lid odvede pryč.

Sám Pán Ježíš řekl: "Vaše srdce at' se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych

vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já" [1-E253].

V oněch slovech "Opět přijdu" máme jistotu, že Pán Ježíš se opět navrátí na tuto zem.

"Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání" [1-E254]. Ponejprv přišel na tento svět ve velikém ponížení. Když se narodil, nebylo pro něho místo v lidském přibytku. Avšak po druhé již nepřijde v ponížení, nýbrž v slávě. Sám praví, že přijde "v slávě Otce svého a svých andělů". Na jiném místě je napsáno, že přijde jako "Král všech králů a Pán všech pánů." Bude to prostě největší a nejslavnější událost. "Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka." [1-E255]. Nebude to tedy příchod tajný a skrytý, nýbrž viditelný a slavný.

Tak jako viditelně vstoupil na nebesa, tak zase zjevně a viditelně přijde. Když Ježíš po svém vzkříšení vstupoval na nebesa s hory Olivetské, učedníci za ním smutně pohlíželi. Jejich zármutek však zmizel, jakmile se vedle nich postavili dva andělé, kteří jim pravili: "Tento Ježíš, který byl od nás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet." [1-E256].

Žádná nauka v Novém zákoně není tak často připomínána, jako druhý příchod Pána Ježíše. V tomto dni se budou odehrávat tragické události po celém světě a právě tak, jak je uvedeno v příkladu, kdy loď USA, která měla zaútočit na ostrov Guam, nejprve vyslala malý člun, který zachránil onoho vojáka, tak také Kristus nejprve "vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř úhlů světa." [1-E257].

Až se Kristus podruhé vrátí na zem, budou zde pouze dvě skupiny lidí: spravedliví a bezbožní – zachránění a ztracení. V každé skupině budou však dvě skupiny: živí a mrtví.

Co se stane s těmi spravedlivými, správněji řečeno s těmi, kteří přijali nabízenou milost a byli krví Pána Ježíše ospravedlněni? Někteří se dočkají dne Jeho příchodu. V tomto nynějším těle však nikdo nebude vzat do nebeských přibytků. S tělem věřících nastane veliká a slavná proměna.

Apoštol Pavel k tomu podotýká [1-E258]: "Hle, odhalím vám tajemství. Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost."

Velice významný symbolický nápis je vytesán na jednom starém náhrobním kameni. Jsou tam znázorněny dveře a ve dveřích je vytesán zámek. V zámku je klíč, který ve svých rukou drží anděl. Pod touto rytinou jsou prostá, ale hluboká slova: "Až přijde." Poselství je jasné. Až přijde Kristus, otočí anděl klíčem a otevře dokořán dveře hrobu.

Inspirované Boží slovo k tomu praví [1-E259]: "Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naděje. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.

Toto vám říkáme podle slova Páně: My živi, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředjedeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živi, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte."

A takovýchto zaslíbení o vzkříšení je v bibli mnoho. Sám Pán Ježíš prohlásil [1-E260]: "Já jsem vzkříšení a život! Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky."

Vzkříšení do oslaveného duchovního těla, jak to bible popisuje, je možno přirovnat k zajímavé proměně housenky v motýla. Housenka představuje pozemský život člověka, zakuklení jeho smrt a probuzení krásného motýla – vzkříšení do proměněného těla.

Co se však stane s těmi, kteří nepřijali Boží nabídku, až se Ježíš vrátí? I o nich nám Písmo podává jasné svědectví [1-E261]: "a vás utiskované spolu s námi vysvobodí, až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich trestem bude věčná záhuba, daleko od Pána a slávy jeho moci, až v onem den přijde, aby byl oslaven svým lidem a veleben těmi, kdo uvěřili..."

Bůh udělal opatření na záchranu všech, ale všichni nepřijímají jeho plán. Tito prostě neobstojí v přítomnosti svatého Boha: "a pak se ukáže ten zlý, kterého Pán Ježíš zabije dechem svých úst a zničí svým slavným příchodem" [1-E262].

7. 2. ZNAMENÍ DRUHÉHO PŘÍCHODU PÁNA JEŽÍŠE

Přesný termín druhého příchodu Pána Ježíše není nám oznámen, sám Ježíš řekl [1-K263]: "O tom pak dni a hodině té žádný neví, ani andělé nebeští, jedině sám Otec můj."

Proto jakékoliv vypočítávání data Jeho příchodu je nesprávné a nebiblické. Přesto však věřící na základě biblických proroctví a jejich naplnění mohou vědět "že ten čas je blízko, přede dveřmi" [1-E264].

A Apoštol Pavel zdůrazňuje [1-E265]: "Není nutné, bratři, psát vám něco o době a hodině. Sami přece dobře víte, že den Páně přijde jako přichází

zloděj v noci. Až budou říkat je pokoj, nic nehrozí, tu je náhle přepadne zhouba, jako bolest rodičku, a neuniknou. Vy pak bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj."

7. 2. 1. SOUČASNÉ POMĚRY VE SVĚTĚ

Nežijeme zrovna v pokojném světě, lidé nejen, že zbloudili a bloudí, ale většinou ztratili i cíl. Odborníci a znalci situace poměrů ve světě volají a varují, že civilizaci hrozí záhuba, a to nikoliv v daleké budoucnosti, ale už v tomto pokolení. Ze všech oblastí našeho života – národní, občanské, náboženské, rodinné i osobní – zaznívají kvilivé výstražné tóny o smrtelném nebezpečí, které je před námi.

Zbraně hromadného ničení – nukleární, chemické a biologické zbraně, války, nepokoje na Středním a Blízkém východě, ve východní Evropě, Asii, přelidňování, hrozící hladovění, šířící se cholera, rakovina, AIDS, rasismus, vzrůstající zločinnost, krize v rodinném životě, nadměrné bohatství na jedné straně a žalostná chudoba na straně druhé, pohromy, zemětřesení, záplavy, hurikány, ekologické problémy. To jsou poměry světa, ve kterém žijeme, a které nebudou-li zvládnuty, mohou mít za následek sebevraždu světa. Jeden sociolog z Harvardské univerzity prohlásil: "Všechny hodnoty se kymácejí, všechny normy se hrouť. Vládne anarchie duševní, morální, estetická i sociální."

7. 2. 2. KRISTUS JE VÝCHODISKEM

Východisko z nesnadné situace lidstva však existuje. Kristus je odpovědí. Když se díváme do jeho tváře, slyšíme jej říkat: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne" [1-E266]. Jedině v Kristu a v jeho evangeliu je život a naděje pro naše pokolení, které je jinak odsouzeno k záhubě. Kristus je jediným vůdcem a programem pro život a osvětlení lidstva v nejtemnější a nejnebezpečnější hodině civilizace.

Uplýnulo již skoro 2 000 let od doby, kdy Bůh poslal svého Syna, aby vydobyl pro ztracené lidstvo možnost záchranu. Kristus není výhradním vlastnictvím věřejška. Je všesvětový a všedobový. Náleží všem lidem a všem pokolením, minulým, přítomným i budoucím.

7. 3. BUDE TO JAKO ZA DNŮ NOE

Ježíš při svém pohledu vpřed viděl krizi našeho pokolení zrovna tak jasně, jako při pohledu zpět četl dějiny minulých krizí. V jádru jednoho ze svých

největších kázání v prorockém nárysu, sahajícím od jeho doby až do konce času – Ježíš konstatoval, že situace ve světě bude přesně tak, jak ji vy i já dnes vidíme. Život upadá na úroveň, srovnatelnou s úrovní doby Noe, kdy Bůh cítil, že je třeba zakročit a udělat něco, co by člověkem otrásl.

Ježíš to vysvětloval takto: "Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noe. Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny, takový bude i příchod Syna člověka." [1-E267].

Ano, příchod Syna člověka je vrcholnou událostí přítomného věku evangelia. Jsou tu jasné úkazy, že dnes žijeme v kritické hodině, o níž Ježíš řekl, že se bude podobat době Noe, a že bude předcházet bezprostředně jeho osobnímu návratu.

Možná, že se zeptáte: A jak to vypadalo kdysi v těch dnech před potopou? Které to byly okolnosti, které vedly k tak drastickému božskému zásahu? Tyto otázky jsou životně důležité, protože poslední dny tohoto světa budou podobny dnům Noe. I když zprávy o situaci předpotopní doby jsou jen kusé, lze z nich vytvořit jasný profil lidí oné doby.

7.3.1. POPULAČNÍ EXPLOZE

"Když se lidé počali na zemi množit" [1-E184] – Prvním rysem, který vidíme, je populační exploze. Lidé se rychle na zemi rozmnožovali. Jak již bylo popsáno v kapitole 3.5. byly všechny příznivé podmínky k tomu, aby se lidské předpotopní pokolení rozmnožilo a naplnilo Zemi. Ukázali jsme si, že člověk se tenkrát dožíval vysokého stáří, při čemž byl minimálně po dobu 500 let plodný a za tuto dobu se mu muselo narodit mnoho dětí, určili jsme si 20 dětí, a to je velmi střízlivý odhad. Pokud počítáme 10 předpotopních generací a předpotopní věk, trvajících 1 656 let, tak výpočet podle geometrické řady dojdeme k tomu, že v roce potopy byly na světě nejméně 2 miliardy lidí. Řekl bych však, že jich muselo být mnohem více, neboť v tomto počtu nejsou zahrnuti rodiče, prarodiče atd. V každém případě se jedná řádově o několik miliard obyvatel, tj. asi tolik, kolik je obyvatel ve 20. století. V roce 1900 jich bylo na světě 1,6 miliardy a v roce 1986 dovršil počet obyvatel na tomto světě 5 miliard. Předpoklad je, že v roce 2000 bude na světě 6,5 až 7 miliard obyvatel.

Budoucnost se jeví stále chmurnější. Nepřijde-li člověk na nějaké řešení, pak hrozí nebezpečí hladovění. I tento rys je předpovězen jako jedno ze znamení poslední doby: "a bude hlad a zemětřesení na mnohých místech" [1-E268]. OSN je doloženo, že již dnes z 5 miliard lidí, žijících na této planetě, 3 miliardy trpí podvýživou a v mnohých oblastech, zvláště pak v rozvojových a asijských zemích lidí, zejména dětí, umírají hladem. V současné době je už také velice vážná situace v Evropě, a to v Rumunsku a v SSSR. Sovětský svaz, který má obrovskou rozlohu, že by mohl být zásobovatelem potravin pro celý svět, má obrovský

deficit v potravinách, takže musel zavést přidělový systém na základní složky výživy. Prognostici ve svých předpovědích nejsou v této oblasti příliš optimističtí.

"Jako bylo za dnů Noé, takt' bude i příchod Syna člověka." "Lidé se začali množit na zemi."

7.3.2. SOCIÁLNÍ KRIZE

Druhým význačným rysem předpotopní doby je sociální krize. "Synové Boží, vidouce dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblíbovali." [1-K170]. Tito Boží synové, jak již bylo vysvětleno v kapitole 3.1.5.3, byli potomci Setovi, brali si za ženy "dcery lidské", kterými byly bezbožné Kainitky. Následkem těchto smíšených manželství mezi zbožnými a bezbožnými se lidské pokolení zvrhlo a rodinné problémy se stávaly stále spletitějšími. Ježíš shrnul tento problém do slov: "Ženili se a vdávaly se." Je zde zcela jasné, že se zde nejednalo o normální ženění a vdávání, neboť manželský svazek je Božím ustanovením. Zatímco se nám dostává jen málo podrobností o povaze společenské soustavy v době Noe, anebo o skutečnostech vedoucích k jejímu zhroutilí, je nad míru jasné, že hlavní tíha předpotopního problému leží právě v této oblasti – v oblasti domova, rodiny a sexu. Ježíš řekl, že tak tomu bude jednou na konci času. Tak tomu také dnes je.

Úpadek v etice sexuálních vztahů je živelnou součástí krize na sklonku dějin našeho světa. Něco neznámého v ovzduší umrtvilo schopnost sebeovládání, uvolnilo vnitřní zdrženlivost, stud a zbavilo lidi kontroly a rovnováhy, nutných pro bezúhonný život. Stáváme se pokolením, kterému je všechno jedno.

Všeobecné rozšíření tohoto problému k našemu neštěstí otupuje naše vnímání až do stavu šoku. Někteří lidé se možná lhostejně a ironicky usmívají. Žijeme přece v době, kdy erotika a sex se zařazují do tělesného vyžívání se jako součást každodenního života. Prostřednictvím televizních programů, tisku a zábavných podniků jsou lidé stále více vydražďováni nahotou, pornografií, nemravností, volnou láskou, nevěrou, zaměňováním manželek, těhotenstvím mladistvých. Není o tom sporu, že je to znamení poslední doby. Zrovna jako v době Noe je dnes rodinná jednotka společnosti vážně otřesená. Pracující ženy, volný postoj k předmanželskému a mimomanželskému sexuálnímu styku, zákonem povolené přerušování těhotenství, to vše oslabilo tradiční složení a život rodiny. Důsledkem toho je to, že zatímco se lidé více žení a vdávají, mají z manželství méně potěšení a spokojenosti. Rozvody se již pokládají za součást života, anebo za prožitek vyžívání. A těch, kteří takto dozrávají, je stále více a více. A tato nová uvolnění v pohlavním životě způsobila, že v posledních deseti letech vzrostl počet pohlavních chorob, AIDS, a nemanželských dětí tak, že to zneklidňuje a děsí už i odpovědné činitele.

"Jako bylo za dnů Noé, tak bude i příchod Syna člověka." Je to část toho,

co píše neviditelná ruka na zed' naší, k záhubě odsouzené, civilizace. "Ženili se a vdávaly se."

7.3.3. VELKÁ BEZBOŽNOST

Další profil Noeho doby je velká bezbožnost. "I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka, a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý." [1-E269].

Zločinnosti a nemravnosti, které se uhnízdily v myslích lidí předpotopního světa a předurčily milióny lidí k zániku, nabývají v současné době velkého rozsahu. Jedná se o rasovou nesnášenlivost, úkladné politické vraždy, hromadné vraždy, záškodnické zabíjení lidí, mnohdy jen pro malé peněžní obnosy, teror na ulicích – to vše jsou znamení hluboce rozrušené lidské společnosti, ve které žijeme. Od doby, kdy v naší vlasti zvítězila demokracie nad totalitou, si mnozí lidé demokracii špatně vysvětlují. Statistiky nám neúprosně signalizují stále stoupající křivku zvyšující se kriminality, zločinnosti, obohacování se jedněch na úkor druhých všelijakými podvody atd. A jsou tu i odporné příklady veřejné lhostejnosti a nedostatku zájmu o druhé, kteří se dostali do zlé situace, do rukou lupičů, násilníků a vrahů. Odborníci to nazývají mravním skluzem.

Podobným způsobem předvídá poslední dobu i apoštol Pavel: "Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádlní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš, než Boha." [1-E270].

Tyto verše není třeba ani komentovat, neboť mluví jazykem současnosti. Kristus je odpovědí na naše moderní problémy zločinnosti a nemravnosti. Ale v zájmu našeho přítomného záměru poukazuje na to, že je to další důkaz toho, že jsme se dostali do oné doby, která se podle Ježíšových slov bude rovnat dnům Noema. Tedy do doby konce: "Jako bylo za dnů Noe." "Rozmnožila se zlovůle člověka na zemi a každý výtvor jeho mysli i srdce byl v každé chvíli jen zlý."

7.3.4. ZKAŽENOST A ZNEČIŠTĚNÍ

Když se podíváme na další profil předpotopní doby, je to zkaženost a znečištění země. "Země však byla před Bohem zkažená a plná násilí. Bůh pohleděl na zemi, byla zcela zkažená..." [1-E271].

Člověku se podařilo přivodit nejen svou vlastní zkaženost, ale i znečištění svého, Bohem mu svěřeného prostředí. Adam byl postaven do zahrady Eden ve zcela novém světě, aby ji obdělával. Když však byl pro hřích vyobcován z ráje, nastaly sice nové podmínky, ale země byla čistá, nezkažená. Teprve v průběhu hříšného života z 16. století dochází ke zhoršení země, a to předpotopní civilizací, o které nemáme dostatečné informace. Jak byla země

zkažena, nám bible blíže nespecifikuje. Jedno je však jisté, že dnes je země rovněž zkažena a silně znečištěna.

Člověk od prvopočátku přetváří fyzicko-geografickou sféru. V současné době toto přetváření dosáhlo hrozivé podoby pro celou přírodu i samotného člověka. Došlo to tak daleko, že již existuje možnost zániku civilizace v důsledku neustálého znečišťování ovzduší a vody látkami, nebezpečnými pro člověka i celý biologický systém. Znečištění, ohrožující existenci lidstva, se nazývá ekologická krize a její hlavní příčiny jsou uvedeny dále.

7.3.4.1. ZMĚNY CHEMICKÉHO SLOŽENÍ ATMOSFÉRY

Tyto změny jsou způsobovány lidskou činností a projevují se zejména v ubývání kyslíku, v přibývání oxidu uhličitého a v rozpadu ozónové vrstvy. Moderní spalovací motory hltají kyslík z ovzduší a nahrazují jej oxidem uhličitým. Odhaduje se, že je na zemi asi 300 miliónů automobilů, které denně produkují asi 1 milión tun oxidu uhličitého a 100 000 tun kouřových plynů. Jedno auto spotřebuje na ujetí 1 000 km tolik kyslíku, jako člověk za celý život! Jediné tryskové letadlo při přeletu Atlantského oceánu spálí 35 tun kyslíku. Za posledních 50 let se spotřebovalo z ovzduší asi 90 % kyslíku z objemu 280 miliard tun, který byl spotřebován za celou historii lidstva. Při tom "plíce" naší Země – lesy, které regenerují kyslík z oxidu uhličitého, jsou nemilosrdně ničeny. Odhaduje se, že v tomto století se vykácely lesy na ploše až 80 miliónů km² a přeměnily se na druhotné ekosystémy (pole, pastviny, sídliště) [166]. Za posledních 50 let se zvýšila koncentrace CO₂ ve vzduchu o 12 %, což může mít za následek vytvoření tzv. skleníkového efektu, který by měl podstatný dopad na podnebí a teplotu naší Země.

Rovněž s velkými obavami vědci pozorují rozpad ozónové zóny, která zadržuje nebezpečné ultrafialové sluneční záření. Ozón je součástí atmosféry hlavně ve výšce od 15 do 40 km. Bylo zjištěno, že účinkem těkavých látek, jako např. chlorovaných a fluorovaných uhlovodíků (freonů, ledonů), které se začaly masově používat do ledniček, jako odmašťovačů a náplně do aerosolových sprejů, se ozónová vrstva likviduje a dochází k zvýšenému průniku ultrafialového záření na povrch země a tím také ke zvýšené tvorbě onemocnění rakovinou kůže.

7.3.4.2. ZNEČIŠTĚNÍ ATMOSFÉRY PEVNÝMI ČÁSTICEMI

Ve vysokých vrstvách atmosféry se nalézají velká oblaka prachu. Veškerá energetická zařízení produkují ročně do ovzduší až 500 miliónů tun popílku s 80 mil. tun oxidu siřičitého a oxidu dusíku. Tyto mikroskopické částice hmoty mění tepelnou bilanci Země, poněvadž odrážejí a pohlcují sluneční záření a vyzařování země.

Znečištění atmosféry exhalacemi továren a výfukovými plyny je zvlášť patrné ve velkoměstech. Kosmonauté, oblétaující naši Zem, mohou i ze vzdáleností sta kilometrů určit polohu velkoměst a to výskytem velkých oblaků smogu. V některých částech Tokia je dopravní policie nucena dělat občasné "kyslíkové přestávky", aby se smogová clona měla čas trochu rozptýlit.

7.3.4.3. ZNEČIŠTĚNÍ VOD A MOŘÍ

Následkem lidské činnosti, a to jak průmyslem, tak i zemědělstvím, došlo a stále dochází ke znečišťování veškerých vod na Zemi. Pro pitnou vodu existují určité normy, které jsou jen poskovnou dodrženy. Tak např. obsah dusičnanů ve vodě pro kojenec nemá překročit 15 mg v litru. Jelikož této normě odpovídá jen málo pramenitých vod, přikročilo se k tomu, že se voda pro kojenec začala těžit z určitých schválených zdrojů a prodávat v lékárnách.

Potoky a řeky se dnes stávají stokami, kterými odtékají odpady.

Při pohledu na mapu by se mohlo zdát, že oceány se musí se znečištěním vypořádat samy. Ovšem už nejen okrajová moře jsou znečištěna nad přípustnou míru, ale i světové oceány jsou zasaženy. Výzkumná loď Chain vypustila v Sargasovém moři uprostřed Atlantského oceánu zvláštní síť pro zachycení živočichů, žijících na hladině. Po 3 až 4 hodinách vlečení byly síť tak zašpiněny, že musely být čišťeny silným rozpouštědlem.

Samočisticí schopnost oceánů je omezena molekulární vrstvou nafty na celé jedné pětině povrchu oceánů, která se dostává na povrch těžbou, manipulací s naftou, různými námořními nehodami nebo dokonce i úmyslnými manévry, jak se to stalo v roce 1991 v Perském zálivu. Ztráta samočisticí schopnosti oceánů je ještě podporována dalšími chemickými látkami, které se do moře dostávají ze všech chemických továren na celém světě. Oceán se také stal skladištěm radioaktivních, chemických a jiných odpadů, které jsou sice uloženy ve speciálních kontejnerech, ale není zaručeno, že by se někdy obsah těchto kontejnerů nemohl rozptýlit v mořské vodě. Potom by to byla celosvětová katastrofa.

7.3.4.4. RIZIKA CHEMIZACE

Chemizace pronikla po 2. světové válce do mnoha odvětví průmyslu a vlastně do celého našeho života v takovém rozsahu, že to sotva kdo předvídal [166].

Výroba plastů, které mají mnoho dobrých vlastností, má také své stinné stránky. Plastové odpady se téměř nerozkládají, hromadí se na určitých místech a tak silně znečišťují Zemi. Jejich spalováním se uvolňuje do biosféry chlor a otravuje široké okolí.

Chemizace pronikla i do každodenního života. Vzpomeňme jen na detergenty, ony rozmanité prášky na praní a čištění. Jsou praktické, pracují spolehlivě, jejich výroba je levná. Není proto divu, že se staly součástí

každodenního života. Mají však také své negace. Obsahují totiž značný podíl fosforu a jejich odpad přispívá k eutrofizaci vody, což je pochod nadměrného obohacení vody živinami, především fosforečnany a dusičnany a vede k nadměrné tvorbě řas. Tyto po odumření klesnou na dno a při svém rozkladu spotřebují množství kyslíku. Tím mohou zahubit mnoho vodních organismů včetně ryb, které kyslík potřebují.

Chemizace pronikla široce i do živočišné výroby. Do krmiv se přidávají antibiotika, čímž se podporuje vznik odolných kmenů bakterií, které potom u člověka konzumací masa vyvolávají různá onemocnění.

Zvláště rozšířenou skupinou znečišťovatelů jsou různé pesticidy a umělá hnojiva, používaná v zemědělství. Zvláště neslavně se proslavil insekticid DDT (dichlordifenyltrichloretan). I když ve své době znamenal ohromný pokrok v boji proti škodlivému hmyzu v zemědělství a jeho vynálezce Paul Müller za to obdržel Nobelovu cenu, dnes se již nesmí vyrábět, ani používat. Zjistilo se totiž, že se dostává do potravinových řetězců a tím i do organismů živočichů a lidí, u kterých způsobuje onemocnění jater a má karcinogenní účinky.

7.3.4.5. DALŠÍ RIZIKA

V oblasti ekologické krize by bylo možno uvést celou řadu dalších negativních činitelů, které znečišťují naši Zem a způsobují těžké újmy na životě a zdraví. Bylo by možné vzpomenout další karcinogeny, které se používaly nebo dosud používají, jako např. polychlorované bifenylly, různé konzervační prostředky jako kyselina benzoová, výrobky z azbestu, kadmia, kouření, používání drog atd. Dále zkoušky s atomovými zbraněmi, práce s radioaktivními preparáty, vystavování se různým druhům záření a hluchosti. V přírodě se setkáváme s imisí, kyselými sprškami, devastací lesů a vůbec narušením celé přírody. O ekologické krizi bylo napsáno již více knih. Jean Dorst v knize "Ohrožená příroda" [167] píše: "Zdá se, že žijeme v absurdním světě, poněvadž jsme obešli určité zákony, platné na celé planetě. Moderní člověk přestoupil tedy tyto zákony buď tím, že na ně zapomněl, nebo spíše proto, že věřil, že pro něj neplatí a že se stal na přírodě nezávislým."

Celá naše planeta se nachází v nebezpečí, že bude zkažena. Lidstvo dospělo zcela určitě ke kritickému bodu v dějinách.

Ti, kdož znají Boží slovo, jsou přesvědčeni, že přišla doba, kdy se naplňuje verš [1-K272]: "I rozhněvali se národové, a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým, prorokům a svatým a bojícím se jména tvého, malým i velikým, a aby zkaženi byli ti, kteříž nakažují zemi."

Ten, který stvořil svět, si zavolá ty, kteří se mčli o něj starat, aby vydali počet z toho, jak používali svěšené prostředí. "Jako bylo ze dnů Noé" – "Ale země byla porušena před Bohem."

7.3.5. NÁSILNOST A ZLOČINNOST

Profil předpotopní doby není ještě úplný. "Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je se zemí." [1-K273].

Dá se říci, že všechny národy světa vydávají v přítomné době závratné sumy na zbrojení. V roce 1990 to činilo přes 6 biliónů dolarů. To zn. přes 1 000 dolarů na každou žijící osobu.

Ve válkách 20. století zahynulo přes 90 miliónů obyvatel. Více než polovina jich zahynula ve druhé světové válce.

Skoro nemožným by bylo sestavení seznamu všech válek, vzpour a konfliktů ve světě za posledních 46 let. Ke konci roku 1970 byl udán odhad na více než sto válek, konfliktů, povstání, občanských válek a násilných incidentů od druhé světové války. V současné době jsou dobře známé nepokoje na Blízkém a Středním Východě, v celé východní Evropě, jižní Koreji atd.

Utřácení lidských životů se však neomezuje jen na bojiště. K výše uvedeným hrozným statistikám můžeme připojit statistiky vražd a sebevražd. Jsou to zevní znaky nenávisti a zoufalství lidské duše. Na základě statistiky světové zdravotnické organizace spáchá každých 90 sekund někdo na světě sebevraždu. Dospělo to tak daleko, že sebevraždy převyšují nyní počtem vraždy.

Dále jsou to kriminální vraždy, přepadávání, loupeže. Násilná zločinnost je zjevem převážně velkých měst. Soustřeďuje se hlavně mezi mládeží ve věku 15 – 24 let.

Tento povšechný nedostatek úcty k vzácnému daru života je dalším rysem, souběžným s dobou Noe, kdy "naplněna byla země nepravostí". S určitostí můžeme očekávat, že Původce života zasáhne opět do věci a ujme se posledního jednání, jak to učinil v době Noema.

7.3.6. HMOTAŘSTVÍ, SVĚTÁCTVÍ A PROSTOPÁŠNOST

Hmotařství, světáctví a prostopášnost jsou posledními jevy, tvořícími profil posledních dní, o nichž se chci zmínit.

"Jako bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka: Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny. Stejně tak bylo za dnů Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli, v ten den, kdy Lot vyšel ze Sodomy, spustil se oheň a síra s nebe a zahubil všechny. Právě tak bude v den, kdy se zjeví Syn člověka." [1-E274].

Seznam činností, zde uvedených, se zdá zcela normálním počínáním. Člověk musí jíst, pít. Manželství bylo ustanoveno Bohem a Slovo Boží praví, že je počestné. Kupování, prodávání, sázení a stavění jsou také čestné činnosti, jsou-li čestně prováděny. Musíme si uvědomit, že to nebyly ty věci,

kteří vedly k rozkladu charakteru a společnosti, nýbrž to, co zanedbávali činit. Jejich čas byl cele věnován práci a zábavám života a úplným vyloučením věcí Ducha. Zkrachovali proto, že si ve svém denním programu neudělali místo pro Boha. Právě tento nedostatek duchovní moci přivedl lidské pokolení v době Noema k tomu, že se zvrhlo následkem hověrní převráceným choutkám a vášním.

Hodování, prostopášnost, opíjení se, byly na denním pořádku. Lidé zacházeli se svým tělem nikoli jako s drahocenným majetkem, daným jim Bohem, ale jako s věcí, které využívali pro zábavu a citové vzrušení. Je nutné dělat ještě porovnání s naší dnešní společností? Ježíš řekl: "Jako bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka."

Otupující hmotářství naší novodobé společnosti není jen základě problémů, které nás sužují, ale je tím nejjistějším svědectvím toho, že žijeme v době, kdy se má zjevit Syn člověka.

7.3.7. V Ý S T R A Ž N Ě P O S E L S T V Í

"Pročez řekl Hospodin: Nebude se nesnadniti duch můj s člověkem na věky, protože také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvaceti let." [1-K189].

To je charakteristické pro Boží postoj k každé době krize, kterou lidstvo prožilo. Bůh staví určité meze rostoucímu násilí, bezzákonosti a bezbožnosti. Sto dvacet let byla stanovena hranice pro rostoucí příliv hříchu v Noemově pokolení. My dnes neznáme přesný počet let, ale můžeme být jisti, že i pro naši dobu je stanovena hranice, za níž už Boží láska nebude čekat na lidi, aby se k němu obrátili.

V údolí těchto 120 let před potopou poslal Bůh skrze svého služebníka Noeho, "kazatele spravedlnosti" poselství, které mělo varovat a připravit. Byl stavěn koráb, aby poskytl bezpečí v době celosvětové potopy. Vzpourné pokolení bylo vyzýváno Božím poslem, aby sáhlo po životě, který se jim nabízel.

Právě tak tomu bude v naší době. "A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a terpe potom přijde konec." [1-K275].

Náš věk je věkem, kdy "lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět." [1-E276].

Tento strach není údělem pověřivých lidí. Vědci i státníci mají strach z neznámé, ale hrozivé budoucnosti. Je tu strach z války, z nukleárních a jiných zbraní hromadného ničení, strach ze zkázy, z násilí, strach z přelidnění, z drog, z AIDS, ze znečištění, z hrotilících se mravních norem. K tomuto seznamu je ještě třeba připojit individuální strach o rodinu, zdraví, životní úroveň.

7. 4. V Ý C H O D I S K O Z Á C H R A N Y E X I S T U J E

Je-li tu naděje na záchranu našich životů, pak tato záchrana musí přijít shora.

Jakýsi lovec v červené čepici se plížil za jelenem do hustě zalesněného svahu. Najednou vznikl požár, který se rozšiřoval směrem nahoru do kopce. Blížil se stále víc a více. Lovec tomu unikal, pokud mohl, ale na vrcholku kopce se ocitl na pokraji velice hluboké propasti. Před sebou měl propast a za sebou oheň. Co mohl dělat? Seskočit do propasti by znamenalo jistou smrt a zůstat stát na okraji propasti by znamenalo ještě něco daleko horšího, upálení za živa. V této krajně nepříznivé situaci se objevila nečekaná pomoc. Požární hlídka dívající se z ještě větší výšky poznala jeho nebezpečnou situaci a vyslala radiovou zprávu do ústředí pro pomoc helikoptérou. Stroj přiletěl v nejkratší době a kroužil nad zdánlivě k záhubě odsouzeným mužem. Byl spuštěn provazový žebřík a lovec toužebně sáhl po životě. Silné ruce seshora se napřáhly dolů, aby uchopily ruce lovce, a lovec byl zachráněn.

Naše jediná naděje na vysvobození je shůry. Ježíš nám zaslíbil: "Zase přijdu a poberu vás k sobě samému..." [1-K277]. Sáhnout po životě znamená uchopit se napřažené ruky našeho Vykupitele Ježíše Krista a dovolit mu, aby nás připravil pro velký den jeho příchodu, "který je blízko a ve dveřích". Původce života se ujal programu a posledního jednání v době Noema a můžeme s jistotou čekat, že přesně totéž učiní i v našem pokolení.

Když Ježíš Kristus přišel na Zemi poprvé, našla jej každá ruka, která po něm v upřímnosti sáhla. Došlo k předivným uzdravením, uzdravení těla i duše, osvobození z pout hříchu.

Když Ježíš chodil mezi lidmi, roznesla se rychle zpráva o kazateli – uzdravovateli a davy se shromažďovaly kolem něho. Mnozí přišli jen ze zvědavosti, aby viděli z prvé ruky důkaz jeho nadpřirozené moci. Jiní však přišli hnáni pocitem osobní potřeby. Ti určitě obdrželi pozhnání, zdraví, uspokojení a radost.

V evangliu Marka [1-278] čteme o ženě, která se připojila k zástupu, protože v hloubi nitra doufala, že se jí splní velká potřeba. 12 let "byla mnoho trápena od mnohých lékařů a vynaložila všechen statek svůj a nic jí nebylo prospělo, ale vždy se hůře měla." Její nepříznivá situace je obrazem tísně, v níž se dnes nalézají mnozí lidé. Kristus však byl odpovědí na potřebu té ženy. On je i dnes odpovědí. Žena se odhodlala vztáhnout chvějící se ruku víry po životě. Nebylo to pro ni nijak snadné, dostat se do blízkosti Ježíše. I když procházel její domovskou vesnicí, zdálo se jí zcela nemožné, zajistit si

osobní rozhovor. V zástupu, ve kterém se všichni vzájemně odstrkovali, aby se dostali blíže k němu a mohli jej vidět, podařilo se jí jen s velkou námahou dostat se tak blízko, aby mohla vztáhnout ruku a dotknout se podolku jeho roucha. A okamžitě ucítila uzdravující sílu. Poznala, že její tělo bylo uzdraveno od jejího neduhu v okamžiku doteku. A Ježíš to poznal také: "Kdo se dotkl mého roucha?" optal se. "V tomto strkajícím se zástupu se tě musela dotknout řada lidí" namítali učedníci. "Jak se můžeš ptát a jak můžeš říkat, kdo se tě dotkl v takové tlačeni?" Ale Ježíš myslel na jiný druh doteku. On jej pocítil. A za tento dotek víry odpověděl skutkem.

S Ježíšem se můžeme dostat do styku v dějinách, v umění, v literatuře, ve filozofii a přesto můžeme zůstat neuzdraveni. Jenom dotek víry uzdravuje. Nikdo, kdo vztáhl svou ruku s vírou po životě, neodešel s nepořízenou, ale našel silnou ruku čekající v temnotě, která se chopila jeho ruky. "Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž v pokoji a buď zproštěna od trápení svého."

Všichni něco potřebujeme – nutně potřebujeme – ale díky Bohu, je zde odpověď: Kristus. Je tu už doba, abychom jako jednotlivci, stejně jako celá naše země, vztáhli své ruce a chopili se podolku jeho roucha, abychom nezahynuli jako oběti svých výmyslů. Jak vidí nebesa naší situaci? A co by asi Bůh řekl, kdyby se to rozhodl nechat napsat? A jak by asi promluvil, aby probudil naše svědomí, abychom pocítili svou tragickou bídu? Možná, že najdeme přílehavou odpověď ve stati, v níž Bůh obviňuje svůj lid izraelský v období, které se dá srovnat s naším obdobím, kdy jednotlivci si počínali lehkovážně a národ odstupoval od Boha.

Mladý prorok Izaiáš ve svém proroctví praví toto [1-E279]: "Ach pronárode hříšný, lide obtížený vinou, potomstvo zlovolníků, synové šířící zkázu. Opustili Hospodina, Svatého, Boha Izraele, znevážili, odcizili se mu. Nač vás ještě bít? Jste jen umíněnější. Hlava je celá chorá a celé srdce zdemlené."

Není důležité jen to, že si uvědomujeme svou bídu, ale my si musíme být vědomi i toho, co nebesa zařídila pro uspokojení této naší potřeby a musíme toto nebeské opatření i přijmout. Jsme schopni vztáhnout svou ruku po životě a nalézt jej. Bůh má spolehlivý lék pro nemoc hříchu. Je to jen jediný známý lék, a proto i jediná naděje člověka. Jest jenom jeden, který uspokojí naši potřebu.

V letech, kdy ještě nebyl zaveden Pasteurův způsob léčení vztekliny, se v jedné odlehle vesnici stalo, že vzteklý pes pokousal mladíka a dívku. Léčbu bylo možné provést jen ve vzdáleném městě a cesta tam byla dlouhá a nepohodlná. Majitel psa nabídl oběma pokousaným, že buď zaplatí všechny výlohy spojené s převozem do města a léčbou, anebo zaplatí obnos 500 dolarů každému z nich, aby si vše zařídili sami. Dívka se rozhodla, že se nechá odvézt na léčení do města. Chtěla udělat vše, aby nedostala vzteklinu. Ale mladík, kterého zmátla vidina 500 dolarů se rozhodl pro tento obnos. Rozhodl se riskovat. U vztekliny existoval pouze jeden způsob léčení. Měl-li být úspěšný, musel se provést dříve, než se objevily příznaky onemocnění. Období mezi nakažlivým kousnutím a objevením se příznaků kolísá mezi

dvěma týdny až dvěma měsíci, a proto opatrnost vyžadovala provedení léčby bez odkladu.

Představte si, jaká zoufalost se zmocnila mladíka, když po dvou týdnech začal mít potíže při polykání. Že by to byl začátek vztekliny? Pak se přidaly svalové křeče a obrna – jisté známky choroby. Teď už nebylo pochyb o nemoci – hazardoval se svým životem a ztratil jej. Nakonec se dostavilo šílenství a hrozná smrt.

Vy se možná tážete: Proč ten mladík tak hazardoval se svým životem? Já se zase táži: Proč si člověk dnes tak zahrává se smrtí a riskuje život? Proč zkouší šarlatánské způsoby léčby při léčení choroby duše? Je zde větší lékař, než byl Pasteur. Proč jemu nedat možnost zasáhnout do vašeho problému s hříchem? On je tím velkým Lékařem! Boží Syn neztratil nikdy ani jeden případ, který byl svěřen cele do jeho odborné péče. Že je ještě čas? Že jste ještě mladý či mladá? Že ještě chcete něco užít, či vykonat? Nebo se domníváte, že je ještě dost času na rozhodnutí? Nezapomeňte však na to, že sedm dní před potopou světa Bůh zavřel za rodinou Noe dveře, které nemohl již nikdo otevřít. A tak podobně tomu bude před druhým příchodem Pána Ježíše. Před vrcholnými událostmi bude Boží lid zapečetěn. A proto "Hleďte Hospodina, pokudž může nalezen býti, vzyvejte ho, pokudž blízko jest" [1-K280]. Potom může být již pozdě...

NĚKOLIK SLOV ZÁVĚREM

Byla či nebyla potopa světa?

To je otázka, ke které musí každý člověk zaujmout své vlastní stanovisko. S tím ovšem souvisí i vztah člověka k bibli, k Bohu a k víře vůbec. Neuvěřit biblické zprávě o potopě celého světa vlastně znamená odmítnout bibli jako celek. V úvodu knihy bylo vypočteno, kolik pisatelů bible se na potopu odvolává. Současně by to znamenalo nařknout Ježíše Krista ze lži, neboť on sám dává poměry předpotopního světa do souvislosti s poměry před konečným Božím soudem nad tímto, po všech stránkách, devastovaným světem. Největší snahou nepřítele spasení je odvádět člověka od Boha a jeho pravd, zapsaných v jeho Slovu – bibli. Ti, kdož pochybují o hodnověrnosti zpráv Starého i Nového zákona, budou sváděni ještě o krok dále, k pochybování o samé existenci Boha. A pak, když ztratí svou kotvu víry, jsou ponecháni sami sobě, aby ztroskotali.

Naproti tomu ti, kteří se radí s Písmem svatým, najdou ve vědě pomoc k porozumění Bohu, jeho předivným zákonům a mohou pochopit, že kniha přírody a kniha-bible se vzájemně doplňují a jsou v naprostém souladu.

Autorovým záměrem při psaní této knihy bylo čtenářům ukázat, že víra v Boha a jeho Slovo je podepřena objektivními důkazy, a že zemětvořné děje, zapsané nesmazatelným písmem do zemské kůry, lze jednoznačně a srozumitelně vysvětlit katastrofickým modelem bible, oproti principu aktualismu s jeho samovolným, nesmírně dlouho trvajícím, děním.

Pokud tato kniha přiměje čtenáře k zamyšlení nad věčnými pravdami a dá mu naději na záchranu při konečném Božím soudu, potom splní své poslání.

Ještě je čas...

BIBLICKÉ CITÁTY

E – Ekumenický překlad

K – Kralická bible

E1 2. Timot. 3, 16
E2 2. Petr 1, 21
E3 Zjevení Jana 1, 19
E4 Jan 5, 39
E5 Skutky apoštolů 17, 11
E6 1. Mojžíšova 6, 12
E7 1. Mojžíšova 6, 17
E8 1. Mojžíšova 7, 4
E9 1. Mojžíšova 7, 23
E10 1. Mojžíšova 9, 11
E11 Matouš 24, 37-39
E12 Lukáš 17, 26-27
E13 Židům 11, 7
E14 1. Petr 3, 20
E15 2. Petr 2, 5
E16 2. Petr 3, 6
E17 1. Paralipomenon 1, 4
E18 Žalm 29, 10
E19 Žalm 104, 6-9
E20 Izaiáš 54, 9
E21 Ezechiel 14, 14.20
E22 1. Mojžíšova 1, 1-2
E23 Židům 11, 3
E24 Izaiáš 45, 18
E25 Job 38, 4-6
K26 Job 26, 7
K27 Jeremiáš 31, 37
K28 I. Mojžíšova 6.-8. kap.
E29 I. Petr 1, 24-25
E30 Žalm 115, 3
K31 Žalm 33, 9
K32 I. Mojžíšova 5, 5
K33 I. Mojžíšova 5, 27
K34 I. Mojžíšova 9, 29
E35 Jan 1, 1-3
E36 Žalm 46, 11
E37 1. Mojžíšova 3, 9
E38 Židům 11, 1
K39 Efezským 2, 8
K40 Římanům 10, 17
K41 Římanům 1, 19.20
E42 I. Timoteovi 6, 16
E43 Římanům 1, 21-23
E44 I. Mojžíšova 11. kap.
E45 Židům 3, 4

E46 Zjevení Jana 14, 7
K47 I. Jan 4, 16
E48 Kolosenským 1, 16
K49 Job 38, 4.7
K50 Žalm 8, 5-6
E51 Ezechiel 28, 12-15
E52 Ezechiel 28, 17
E53 Izaiáš 14, 13.14
E54 1. Mojžíšova 3, 1
E55 1. Mojžíšova 3, 2-5
E56 1. Mojžíšova 3, 6
K57 2. Petr 2, 19
K58 2. Korintským 4, 4
E59 Jan 14, 30
K60 Zjevení Jana 13, 8
K61 1. Petr, 1, 18-20
K62 Jan 3, 16
K63 1. Mojžíšova 3, 15
K64 Jan 19, 30
K65 Židům 2, 14.15
E66 Zjevení Jana 12, 10.12
E67 Jakub 2, 10
E68 Daniel 7, 26
K69 Malachiáš 4, 1
K70 2. Timoteova 3, 13
K71 Kolosenským 2, 4
K72 1. Timoteova 4, 1
K73 Matouš 24, 24
E74 2. Tesalonickým 2, 9-12
K75 2. Korintským 11, 13-15
K76 Matouš 7, 22.23
E77 1. Jan 4, 1
K78 Daniel 6, 26
K79 1. Královská 8, 39
E80 1. Petr 3, 12
K81 Žalm 92, 6
E82 Žalm 90, 2
K83 1. Timoteova 1, 17
E84 1. Paralipomenon 29, 12
E85 Job 42, 2
K86 Job 12, 22
K87 Jeremiáš 33, 3
K88 Izaiáš 42, 9
E89 Izaiáš 46, 10
K90 Daniel 2, 22
E91 1. Samuelova 2, 3
K92 Nehemiáš 9, 6
E93 Jeremiáš 32, 17

- K94** Žalm 124, 8
E95 Židům 11, 3
K96 Žalm 33, 6-9
K97 Žalm 19, 1
K98 1. Mojžíšova 1, 2
K99 Jan 5, 17
K100 1. Mojžíšova 1, 3-5
K101 2. Mojžíšova 20, 11
K102 1. Timoteova 6, 16
E103 1. Jan 1, 5
K104 Židům 12, 26
K105 Izaiáš 24, 20
K106 Izaiáš 60, 19
K107 1. Mojžíšova 1, 6-8
K108 1. Mojžíšova 1, 9-10
K109 Matouš 19, 26
K110 Marek 10, 27
K111 Lukáš 18, 27
K112 1. Mojžíšova 1, 11-13
K113 Lukáš 12, 27
K114 1. Mojžíšova 1, 14-19
K115 2. Mojžíšova 31, 17
K116 1. Mojžíšova 6, 11
K117 1. Mojžíšova 1, 20-23
K118 Jan 1, 3
K119 Žalm 36, 10
K120 1. Mojžíšova 1, 24-26
K121 1. Mojžíšova 1, 30
K122 2. Mojžíšova 1, 26-29, 31
K123 Žalm 8, 6, 7
K124 Kolossenským 1, 15
K125 1. Mojžíšova 2, 7
K126 1. Mojžíšova 3, 19
E127 Žalm 139, 13-16
K128 Žalm 14, 1
K129 1. Mojžíšova 2, 2-3
K130 Izaiáš 45, 18
K131 Židům 3, 4
K132 1. Mojžíšova 1, 31
E133 Jeremiáš 32, 17
E134 Izaiáš 40, 28
K135 2. Mojžíšova 20, 8-11
K136 1. Mojžíšova 3, 16
K137 1. Mojžíšova 3, 23
K138 1. Mojžíšova 3, 18
K140 Žalm 104, 24
K141 1. Mojžíšova 2, 8
K142 1. Mojžíšova 2, 15
K143 1. Mojžíšova 2, 10-14
K144 2. Mojžíšova 20, 5
K145 1. Mojžíšova 2, 19-20
E146 1. Mojžíšova 4, 2
E147 1. Mojžíšova 4, 17
E148 1. Mojžíšova 4, 20-22
K149 Matouš 11, 25
E150 1. Mojžíšova 4, 16-17
E151 1. Mojžíšova 4, 25
E152 1. Mojžíšova 5, 4
E153 1. Mojžíšova 5, 27
E154 1. Mojžíšova 5, 5
E155 1. Mojžíšova 5, 20
E156 1. Mojžíšova 5, 15.21
E157 1. Mojžíšova 5, 12
E158 1. Mojžíšova 7, 11
E159 1. Mojžíšova 8, 13.14
K160 1. Mojžíšova 6, 1-4
K161 Marek 12, 24.25
K162 2. Královská 6, 16.17
K163 4. Mojžíšova 22, 31
K164 Židům 13, 2
K165 Římanům 8, 14
K166 5. Mojžíšova 14, 1
K167 Izaiáš 1, 10
K168 1. Mojžíšova 4, 26
K169 1. Mojžíšova 5, 24
K170 1. Mojžíšova 6, 2
K171 Matouš 24, 38
K172 Izaiáš 48, 13
K173 Žalm 136, 3-9
K174 Přísloví 3, 19
K175 Lukáš 19, 40
K176 1. Mojžíšova 10, 25
K177 Žalm 104, 8
K178 Žalm 36, 10
K179 1. Mojžíšova 5, 24
K180 Židům 11, 5
K181 2. Královská 2, 11
E182 1. Mojžíšova 2, 5.6
K183 1. Mojžíšova 6, 4
K184 1. Mojžíšova 6, 1
K185 1. Mojžíšova 5, 15
K186 1. Mojžíšova 5, 32
K187 1. Mojžíšova 1, 28
K188 1. Mojžíšova 6, 5-6
K189 1. Mojžíšova 6, 3
K190 1. Mojžíšova 11, 10-32
K191 1. Mojžíšova 25, 7
K192 1. Mojžíšova 23, 1
K193 1. Mojžíšova 35, 29
K194 1. Mojžíšova 47, 28
K195 1. Mojžíšova 50, 22
K196 2. Mojžíšova 6, 16
K197 2. Mojžíšova 6, 18
K198 2. Mojžíšova 6, 20

- K199** 4. Mojžíšova 33, 39
K200 5. Mojžíšova 34, 7
K201 Žalm 90, 10
K202 2. Petr 2, 5
K203 1. Mojžíšova 18. a 19. kap.
K204 Jonáš 3, 4
K205 Daniel 9, 24
K206 Lukáš 21, 20-23
K207 Matouš 24, 36
K208 Matouš 24, 14
K209 Lukáš 21, 28
K210 1. Mojžíšova 6, 7, 8
K211 Izaiáš 55, 8, 9
K212 Žalm 135, 6
K213 Job 34, 11, 12
K214 1. Mojžíšova 6, 14-16
K215 Židům 11, 7
K216 1. Mojžíšova 6, 19-20
K217 1. Mojžíšova 7, 2
E218 1. Mojžíšova 7, 14-15
K219 1. Mojžíšova 9, 3
K220 1. Mojžíšova 6, 22
K221 1. Mojžíšova 7, 1
K222 1. Mojžíšova 7, 16
K223 1. Mojžíšova 7, 11
K224 1. Mojžíšova 7, 12
K225 1. Mojžíšova 7, 19, 20
K226 1. Mojžíšova 7, 21-24
K227 1. Mojžíšova 8, 2
K228 1. Mojžíšova 7, 24
K229 Žalm 29, 3-7
K230 1. Mojžíšova 8, 3, 4
K231 1. Mojžíšova 8, 5
E232 1. Mojžíšova 8, 13
E233 1. Mojžíšova 8, 14-17
K234 1. Mojžíšova 8, 18-20
K235 1. Mojžíšova 9, 11.13-15
E236 1. Mojžíšova 6, 13
K237 1. Mojžíšova 10, 25
K238 1. Mojžíšova 9, 1
K239 1. Mojžíšova 11, 4
K240 1. Mojžíšova 11, 6, 7
K241 1. Mojžíšova 11, 8
K242 1. Mojžíšova 10, 32
K243 1. Mojžíšova 8, 1
K244 1. Mojžíšova 8, 4
K245 Izaiáš 37, 38
K246 Jeremiáš 51, 27
K247 2. Královská 19, 37
K248 2. Petr 3, 6, 7
E249 Izaiáš 51, 5, 6
E250 2. Petr 3, 10-14
K251 Izaiáš 25, 9
K252 Zjevení Jana 6, 16, 17
E253 Jan 14, 1-3
E254 Matouš 16, 27
E255 Matouš 24, 27
E256 Skutky apoštolů 1, 11
E257 Matouš 24, 31
E258 1. Korintským 15, 51-53
E259 1. Tesalonickým 4, 13-18
E260 Jan 11, 25, 26
E261 2. Tesalonickým 1, 7-10
E262 2. Tesalonickým 2, 8
K263 Matouš 24, 36
E264 Matouš 24, 33
E265 1. Tesalonickým 5, 1-4
E266 Jan 14, 6
E267 Matouš 24, 37-39
E268 Matouš 24, 7
E269 1. Mojžíšova 6, 5
E270 2. Timoteovi 3, 1-4
E271 1. Mojžíšova 6, 11-12
K272 Zjevení Jana 11, 18
K273 1. Mojžíšova 6, 13
E274 Lukáš 17, 26-30
E275 Matouš 24, 14
E276 Lukáš 21, 26
K277 Jan 14, 3
K278 Marek 5, 25-34
E279 Izaiáš 1, 4-6
K280 Izaiáš 55, 6

LITERÁRNÍ ODKAZY

- [1] Bible E – ekumenický překlad 1984
Bible K – kralický překlad 1613
- [2] Výroky velkých přírodovědců o Bohu, str. 5
- [3] Sobotní příloha deníku PRÁCE z 24. 2. 1990 v článku: "Bůh je nebo není?"
- [4] Henry M. Morris: "Bible a současná věda", str. 48-77.
- [5] Jiří Grygar: "Sejdeme se v nekonečnu". Albatros, Praha, 1979, str. 12-14.
- [6] Jiří Grygar, Vladimír Železný: "Okna vesmíru dokořán". Naše vojsko, Praha, 1989, str. 68.
- [7] Ivan Veis: "Zhasnou zítra všechna světla?". Albatros, Praha, 1979, str. 10-11.
- [8] "Malá československá encyklopedie". Academia, 1985, I-VI díl.
- [9] Martin Glöckner: "Unsere Welt Zufall oder Schöpfung?". Saat Korn Verlag, Hamburg, 1977, str. 101-102, 135-137, 142-144.
- [10] Stanislav Karlík: "Mineralogie a geologie", SNIL, Praha, 1962, str. 17-18.
- [11] Petr Jakeš: "Planeta Země", Mladá fronta, Praha, 1984, str. 53-59, 67-69, 77-83, 150-153, 400.
- [12] Kolektiv autorů: "Mineralogie a geologie". SPN, 1953, str. 9-10, 186.
- [13] Eduard Ostermann: "Unsere Erde ein junger Planet" Hänssler-Verlag, Neuhausen-Stuttgart, 1979, str. 57-60, 13-15, 36-43, 17-29.
- [14] Karl Beurlen: "Geologie" – Franck'sche Verlagshandlung, Stuttgart, 1975, str. 26, 171.
- [15] Readers Digest: "Das grosse Buch der Ozeane", 1976, str. 56.
- [16] Petra Pleskotová "Tajemný rozměr čas", Albatros, Praha, 1979, str. 102, 315-320, 86, 27.
- [17] Zdeněk V. Špinar: "Paleontologie", SNIL, Praha, 1986, str. 315-317, 290-297.
- [18] Richard E. Leakey: "Darwinův původ druhů", Panorama, Praha, 1989, úvodní list.
- [19] Milan Hvoždara, Alla Prigancová: "Zem – naša planéta". VEDA (vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied), Bratislava, 1989, str. 16.
- [20] Klaus Zachhuber: "Evolution oder Schöpfung?" Europäisches Institut für Fernstudium – Bern, 1983, str. 158, 179-200, 237-264.
- [21] W. A. Criswell: "Stammt der Mensch vom Affen ab?". Wetlar, Hannover, 1972, překlad do češtiny xerox – samizdat, 1989, str. 15.
- [22] Zdeněk Michalec: "Člověk a rostliny". PRÁCE, Praha, 1977, str. 22-24, 34-36.
- [23] Dr. Alfred Rehwinkel: "Potopa ve světle bible, geologie a archeologie" (český překlad), St. Louis, 1951, Židovská ročenka 1990/91
- [24] Oldřich Fejfar: "Zkamenělá minulost", Albatros, Praha, 1989, str. 93, 94.
- [25] A. E. Wilder Smith: "Herkunft und Zukunft des Menschen". Telos Neuhausen – Stuttgart, 1976, str. 30, 31, 96, 128.
- [27] J. Grabau: "Principles of Stratigraphy", 1950, str. 1103.
- [28] R. H. Rastall: "Geology Encyklopedia Britannica", 1956, 10, str. 168.
- [29] Henry M. Morris: "The Twilight of Evolution". The Presbyterian and Reformed Publishing Company, Nutley, New Jersey, USA, 1964, str. 53-54.
- [30] Arthur Ernest Wilder Smith: "Přírodní vědy neznají žádnou evoluci". Křesťanská akademie, Řím, 1981, str. 118-128, 130-132.
- [31] Juraj Bober: "Laureáti Nobelovy ceny", Obzor, Bratislava, 1971, str. 211.
- [32] John C. Anderson: "Abstract of Papers" – přednáška na 161. kongresu americké chemické

- společnosti v Los Angeles v r. 1971.
- [33] W. W. Fields: "Unformed and Unfilled". Presbyterian and Reformed Publishing Company, Nutley, New Jersey, 1976, str. 212.
- [34] Sylvia Baker, M. Sc. "Bone of Contention: is Evolution true?". Evangelical Press, England, 1976, str. 70-75, 45-50.
- [35] Mladá fronta, 11. 7. 1987: "Datování bude přesnější" – víkendová příloha č. 27 str. 3.
- [36] F. L. Boschke: "Die Schöpfung ist noch nicht zu Ende". Düsseldorf, 1962, str. 20
- [37] W. Stratton, D. Silman, S. Barr, H. Agnew: "Are portions of Urals really contaminated?". Science 206 (28. 10. 1979), str. 423-425.
- [38] I. A. Merkulov: "Výkonnost nosných raket" – Rudé právo, 15. 4. 1961.
- [39] R. Gheyselinc: "Die ruhelose Erde", Berlín, 1947, str. 86.
- [40] F. L. Boschke: "Erde von anderen Sternen". ECON-Verlag, Düsseldorf, 1969, str. 239.
- [41] Hans Petterson: "Cosmic Spherules and Meteoritic Dust". Scientific American, sešit 202, str. 132.
- [42] Pavel Koubský. "Planety naší sluneční soustavy". Albatros, Praha, 1988, str. 98, 129.
- [43] Adalbert Bärwolf: "Brennschluss-Rendezvous mit dem Mond". Verlag Ullstein, Frankfurt, 1969, str. 233.
- [44] Antonín Růkl: "Obrazy z hlubin vesmíru", Artia, 1988, str. 217.
- [45] "Meyers Enzyklopädisches Lexikon", Baud 17 – NICKEL
- [46] Henry M. Morris: "Scientific Creationism". Creation – Life Publishers, San Diego, California, str. 92, 115.
- [47] Zdeněk Kopal: "Zpráva o vesmíru". Edice Kolumbus, Mladá fronta, 1976, str. 139.
- [48] Philip Henrik Kuenen: "Geological Conditions of Sedimentation". Chemical Oceanography, Academic Press, London, 1965, str. 74.
- [49] Robert S. Dietz: "Das grosse Readers Digest Buch der Ozeane". Verlag Das Beste. 1970, str. 33.
- [50] Stuart Nevins: "Evolution: The Ocean says no". Acts and Facts, October 1973.
- [51] A. Holmes: "Principles of Geology".
- [52] J. P. Riley, G. Skirrow: "Chemical Oceanography". Academic Press, London, 1965, Band 1, str. 164.
- [53] W. F. Libby: "Radiocarbon Dabing" University of Chicago Press, 6. revised Edition, 1965, str. 4-5.
- [54] W. W. Fields: "Unformed and Unfilled" Presbyterian and Reformed Publ. Co, Nufley, New Jersey, 1976, str. 64, 203.
- [55] A. E. Wilder Smith: "Man's Origin, Man's Destiny". Shaw Publishers (Wheaton III. 1970), str. 116-118, 293.
- [56] T. G. Barnes: "Origin and Destiny of the Earth's Magnetic Field" Institute for Creation Research, San Diego – California, 1973, str. 13, 28.
- [57] D. a Maureen Terling: "Continental Drift", Doubleday and Co., Garden City, New York, 1971, str. 64.
- [58] J. A. Šukoljukov: "Hodiny na miliardu let". Česká vědeckotechnická společnost, Praha, 1982, str. 25-36, 71-77.
- [59] Dr. Emil Votoček: "Anorganická chemie", SNTL, Praha, 1954, str. 863.
- [60] The New Larousse Encyclopedia of the Earth, 1972, str. 37.
- [61] Hintenberger: "Die Rubidium Strontium Methode", Geol. Rundschau, sv. 49, sešit 13, 1960, str. 211.
- [62] V. Novikov: "Proč se díváme navzájem do očí". Týdeník aktualit č. 44/1989.
- [63] W. A. Criswell: "Stammt der Mensch vom Affen ab?" H. Schulte, Wetzlar, str. 80-83.
- [64] Prof. Dr. Robert Nachtwey: "Der Irrweg des Darwinismus", 1959, str. 193.
- [65] Martin Jost, Schweizerische Akademiker - und Studentenzeitung, Nr. 51, Nov. 1976, str 5.
- [66] "Výroky velkých přírodovědců o Bohu".

- [67] Ellen G. Whiteová: "Patriarchové a proroci". ÚR CASD Praha, 1969, str. 12-77.
- [68] Ellen G. Whiteová: "Vítězství lásky Boží". ÚR CASD Praha, 1969, str. 351-364.
- [69] Ellen G. Whiteová: "Touha věků". ÚR CASD Praha, 1969, str. 540-541.
- [70] "Tvoje bible a ty" Samizdat CASD, str. 44-46.
- [71] Milan Hlouch: "Bůh a člověk". Znamení doby, 23. roč. č. 2/1991, str. 1.
- [72] Blahoslav Balcar: "Tajemství stvoření". Nakladatelství Nový život, 1990, str. 43-52.
- [73] Jiří Grygar, Zdeněk Horský, Pavel Mayer "Vesmír". Nakladatelství Mladá fronta, Praha, 1983, str. 12, 13, 36, 37, 49, 57-58, 60, 180.
- [74] J. S. Šklovskij: "Milióny cizích světů". Mladá fronta, Praha, 1964, str. 12, 18, 19, 33.
- [75] T. J. Zigmund: "Úvod do starého zákona". Samizdat CASD, 1949, str. 21-31.
- [76] Ludmila Černá: "Malý herbář léčivých rostlin", str. 5, nakladatelství Avicenna - 1985, I. a II. díl.
- [77] D. Randuška, L. Šomšák, I. Háberová: "Barevný atlas rostlin". Obzor Bratislava, 1986, str. 7.
- [78] David Black: "Zázraky ve světě zvířat". Albatros Praha, 1988, str. 6.
- [79] Jurij Dmitrijev: "Hmyz". Lidové nakladatelství, 1987, str. 5.
- [80] Jurij Dmitrijev: "Savci". Lidové nakladatelství, 1987, str. 5.
- [81] Adolf Novotný "Biblický slovník". Kalich Praha, 1956.
- [82] Kolektiv autorů: "Starý zákon - I. Genesis". Kalich Praha, 1968, str. 24-26.
- [83] Autorský kolektiv za vedení RNDr. Josefa Wolfa, CSc., "ABC člověka". ORBIS Praha, 1977, str. 15.
- [84] J. Augusta: "Z pradějin člověka", str. 5.
- [85] World Book "Encyclopedia" 1964, sv. 20, str. 146.
- [86] Werner Gitt: "Logos odcr Chaos" Hänssler - Verlag, Neuhausen - Stuttgart 1985, str. 69-70.
- [87] Lewis Wolpert: "Musterbildung in der biologischen Entwicklung" Spektrum der Wissenschaft 1978, sešit 12, str. 29-36.
- [88] W. Laskowski, W. Pohlitz: "Biophysik" Band I., Gerg Thieme Verlag, Stuttgart, 1974, str. 507.
- [89] W. Gitt: "Das biblische Zeugnis der Schöpfung". Hänssler-Verlag, Neuhausen-Stuttgart 1985, str. 190.
- [90] V. Pearce: "Wer war Adam?". R. Brockhaus Verlag, Wuppertal, 1974, str. 179.
- [91] H. Muschalek: "Gottbekenntnisse moderner Naturforscher". Morus-Verlag, Berlin 1964, str. 296.
- [92] W. Gitt: "Am Anfang war die Information". München 1982, str. 108.
- [93] Mitchell Beazley: "Království zvířat", Albatros Praha, 1983, str. 64-70.
- [94] Maitland A. Edey: "Od lidoopů k lidem", 1973, str. 144, 146.
- [95] Miloš Bič: "Stopami dávných věků", Vyšehrad Praha, 1979, str. 24-25.
- [96] Duane T. Gish: "Fossilien und Evolution". Neuhausen-Stuttgart: Hänssler, 1982, str. 55-60, 67-69, 29-31.
- [97] Frank Lewis Marsh: "Leben Mensch Zeit", Advent-Verlag Zürich 1966, str. 206.
- [98] Milan Bauman "Na prahu neznámých světů". Práce Praha, 1981, str. 28-31, 50-51.
- [99] Grahame Clark "Prehistorie světa". Orbis Praha, 1973, str. 18-20.
- [100] R. E. Leakey: National Geographic, sv. 143, 1973, str. 819.
- [101] Erich von Däniken "Vzpomínky na budoucnost", Orbis Praha, 1969, str. 31-32.
- [102] Kolektiv autorů pod vedením S. D. Skazkina "Abeceda ateisty", Horizont 1979, str. 256-258.
- [103] Lenart Nilsson a další autoři: "Čakáme dieťaťko", Osveta-Martin, 1987, str. 14, 54.
- [104] G. M. C. Price: "Obrana Genese", 1941, samizdatový překlad, str. 170 a další.

- [105] Harold W. Clark: "Evolution and the Bible". Review and Herald, Publishing Ass, 1965.
- [106] V. Habětín, E. Knobloch: "Kapesní atlas zkamenělin", Státní pedagogické nakladatelství Praha, 1981, str. 54-68.
- [107] S. V. Mejen: "Kamenný herbář", Orbis Praha, 1974, str. 20-22.
- [108] D. Axelrod, Science, sv. 128/1958, str. 7.
- [109] A. E. I. Engel, B. Nagy, L. A. Nagy, C. C. Engel, G. O. W. Kremp a C. M. Drew, Science, sv. 161/1968, str. 1005.
- [110] P. Cloud, Geology, sv. 1/1973, str. 123.
- [111] Pavel Kábrt: "Čemu to vlastně věříme?" Samizdat 1989, str. 2.
- [112] "Die Sintflut". Hänssler-Verlag, 1975, str. 203.
- [113] A. E. Wilder Smith: "Grundlage zu einer neuen Biologie". TELOS Paperback, 1974.
- [114] I. C. Whitcomb, H. M. Morris: "The Genesis Flood", 1964. Presbyterian and Reformed Publishing Co., Philadelphia.
- [115] "Menschliche Fusspuren im Paluxy-Flussbett?". "Aller Diener" AD IV/1986, str. 12-13.
- [116] Ing. Frant. Toth: "Záhady rodu Homo". "Čtení" č. 9/1979, str. 32-33.
- [117] Zenon Kosidowski "Čo rozprávajú proroci", Obzor Bratislava, 1971, str. 20, 27-28.
- [118] C. W. Ceram: "Bohové, hroby a učenci", Orbis Praha, 1975, str. 239-242.
- [119] C. W. Ceram: "Oživená minulost", Orbis Praha, 1972, str. 241-242.
- [120] Lubor Matouš: "Epos o Gilgamešovi", Mladá fronta Praha, 1971.
- [121] Samuel N. Kramer: "Historie začíná v Sumeru", SNKLU Praha, 1965.
- [122] Jiří Drejnar: "Několik chyb vyšší kritiky" - Samizdat, str. 9.
- [123] Prof. Dr. J. Riem: "Die Sinflut in Sage und Wissenschaft", str. 177-178.
- [124] Alexandr Kondratov: "Mýty a fakta o potopě světa", Lidové nakladatelství Praha, 1986.
- [125] "Znamení doby", 20. roč. č. 2, 1988.
- [126] Dr. Alfred R. Wallace: "The Geographical Distribution of Animale".
- [127] "Vreckový atlas sveta", Slovenská kartografia Bratislava, 1980, str. 19.
- [128] Jaromír Bělič, Adolf Kamič, Karel Kučera: "Malý staročeský slovník", SPN Praha, 1978.
- [129] R. Gheyselinck: "Die ruhelose Erde", Berlin, 1947, str. 161.
- [130] R. Cartier: "Die Welt - woher sie kommt, wohin sie geht". Hamburg 1958, str. 82.
- [131] Zdeněk Kukul, Jaroslav Malina: "Soumrak kouzelníků". Nakladatelství Horizont Praha, 1987, str. 174-175.
- [132] H. M. Morris: "Biblical Cosmology and Modern Science". Baker Book House, Grand Rapids, Michigan, 1970, str. 58.
- [133] N. O. Newell: "Journal of Paleontology", sv. 33, 1959, str. 496.
- [134] H. S. Ladd: "Science", sv. 129, 1959, str. 72.
- [135] J. Bergier, L. Pauwels: "Jitro kouzelníků". Praha, 1969, str. 437.
- [136] A. A. Gorbovskij: "Zagadki drevnějšej istorii", Moskva, 1971, str. 16.
- [137] Ludvík Souček: "Tušení stínů". Československý spisovatel Praha, 1974, str. 290.
- [138] Werner Keller: "A biblia má predsa pravdu". Tatran Bratislava, 1969, str. 31-37.
- [139] N. N. Čeboksarov, I. A. Čeboksarovová: "Národy, rasy, kultury". Mladá fronta, 1978, str. 78, 97, 103, 105, 119.
- [140] C. L. Woolley: "Ur of the Chaldees", 1954, str. 86.
- [141] Harold G. Coffin: "Creation - Accident or Design?". Review and Herald Publ. Ass., Washington, 1969, str. 63-141.
- [142] H. Miller: "The Old Red Sandstone", str. 221.
- [143] W. Francis: "Coal, its Formation", London, 1961, str. 18.

- [144] N. D. Newell: "The Nature of the Fossil Record", 1959, str. 283.
- [145] W. A. Tarr: "Introduction to Economic Geology". New York, 1930.
- [146] W. Peterson "Dinosaurtracks..." Natural History, 24 (3), str. 388.
- [147] J. Wiliam Dawson: "On the Coalmeasures of the South Joggins". Nova Scotia.
- [148] Fr. Řehoř, Milada Řehořová: "Makrofauna uhlonosného karbonu ČR části hornoslezské pánve". Profil Ostrava, 1972, str. 9.
- [149] Dr. Mac Farlane: "Fishes, the source of Petroleum", str. 14.
- [150] Dieter Schlee, Wener Glöckner: "Bernstein". Stuttgarter Beiträge zur Naturkunde-serie C – Nr. 8, 1978.
- [151] Heinz Geiler: "Allgemeine Zoologie". Thieme Leipzig, 1968, str. 410.
- [152] Richard M. Ritland: "A Search for Meaning in Nature". Pacific Press, Mt. View, 1970, str. 121.
- [153] Henry Howorth: "The Mammoth and the Flood", str. 351.
- [154] Prof. E. H. Andrews: "Od ničoho k prírodě", Creativpress Bratislava, 1991, str. 87.
- [155] W. Lammertse: "Why not Creation", 1970.
- [156] Hugh Miller: "The old red Sandstone", str. 221, 222.
- [157] Mc. Cready Price: "New Geology", str. 533, 535.
- [158] Ludvík Souček: "Tušení souvislostí", Československý spisovatel Praha, 1980, str. 90-100.
- [159] Renata a Jaroslav Malinovi: "Zasáhli mimozemšťané do vývoje lidstva?" Profil-Ostrava, 1988, str. 97-98.
- [160] Umschau 1976: "Das Leben auf Surtsey breitet sich aus".
- [161] G. Schenk: "Die Erde". Stuttgart 1962, str. 180-182.
- [162] H. Bastian: "Du und die Vorzeit", 1958, str. 297.
- [163] Milostav Šustek: "Náš pevný základ". CASD Praha, 1968, str. 1-5.
- [164] Zemědělské noviny z 21. 6. 1974 "Noemova archa?"
- [165] J. R. Sneed: "Robinson Crusoe amerického námořnictva." Samizdat, 1954.
- [166] Emil Hadač: "Ekologické katastrofy". Horizont Praha, 1987, str. 50-60, 86-107.
- [167] Jean Dorst: "Ohrožená příroda". Orbis Praha, 1974.

MÍSTOPIS

- j. - jezero, h. - hora, sop. - sopka, úd. - údolí, p. - pohoří, ř. - řeka, s. - stát, k. - kontinent, m. - město, o. - ostrov
- Afrika k. 118, 123, 165
Afrika jižní 106, 158
Agassiz (Kanada) j. 152
Agate Springs (Nebraska) 172
Agunga, sopka v Indonésii 191
Alberta (Kanada) 26, 122, 123, 182
Algonquin j. (Sev. Amerika) 153
Aljaška, největší stát USA 121, 123, 158, 183, 184
Alpy p. 19, 26, 119, 179, 191
Amazonka ř. (Jižní Amerika) 176
Amazonská pánev (Jižní Amerika) 176
Amerika 20, 25, 34, 118, 120, 123, 165, 179, 183, 191
Amerika Jižní 118, 123
Amerika Severní 118, 156, 160, 168, 170, 175, 190, 191
Andy p. (Jižní Amerika) 119, 156
Antarktida (jižní polární oblast) 116, 118, 156, 192
Antelope springs (ve státě Utah v USA) 108
Appalačské pohoří (USA) 170, 174
Arábic (Arabský poloostrov) 163, 177
Ararat p. (Turecko-Arménie-Irán) 152, 153, 194, 198
Ararat Malý h. 152, 194
Ararat Velký h. 152, 194
Argentina (Jižní Amerika) 180
Arizona s. (USA) 171, 188
Arktida (severní polární oblast) 116, 156
Arménie s. (SSSR) 195, 196
Asie k. 104, 118, 163, 165, 180, 196, 204
Atlantský oceán 20, 175, 206
Austrálie k. 118, 155, 160, 165, 180
Azorské ostrovy (v Atlantském oceánu) 189
- Babylón m. (na území Iráku) 10, 162, 164
Badrab Chana p. (Arménie) 196
Baltské oblasti (u Baltského moře) 19
Beludžistán s. 167
Bereleječ ř. 184
Beringova úžina (mezi Čukotkou a Aljaškou) 180
- Beroja m. makedonské, dnes se jmenuje Verria, Karaferia nebo Ber. 9
Beroun m. (ČSFR) 18
Big Horn p. (Wyoming - stát USA) 188
Blízký východ část Asie a Afriky, která byla součástí osmanské říše 204, 211
Bolívie s. (Jižní Amerika) 180
Brazílie s. (Jižní Amerika) 105, 180
Britské ostrovy 118
- Cambridge m. (Velká Británie) 29
Chicago m. (USA) 34
Chile s. (Jižní Amerika) 158
Cro-Magnon jeskyně (Francie) 104
Ča jez. (Arménie) 196
Československo s. 51
Čína s. (Asie) 26
- Dadročhana h. (Írán) 196
Dakota (Sev. Amerika) 121
Delta m. (Utah, USA) 181
Dolní Věstonice m. (ČSFR) 104
Dent du Midi h. (Švýcarsko) 119
- Eden bibl. ráj (Mezopotámie) 60, 80, 87, 95, 102, 120, 136, 155, 207
Egypt s. 115, 161, 164, 197
Eridu m. sumerské při ústí Eufratu 109
Eufrat ř. Turecko, Irák 129, 161, 165
Evropa k. 156, 160, 163, 165, 168, 180, 196, 204, 211
Evropa severní 190
Evropa střední 21
Evropa západní 118
- Fénicie (historické území na pobřeží Středozemního moře) 163
Field (Skalnaté hory, Kanada) 180
Filipíny s. (jv. Asie) 105
Fisher Canyon (USA) 108
Florissbad m. (Afrika) 104
Francie s. 129, 197
Frenštát pod Radhoštěm m. (ČSFR) 176
- Geisely u Meiseburgu úd. (SRN) 172
Georgia s. (USA) 26
Gibaltarská skála (Pyren. poloostrov) 173
Glass Mountains p. (Texas) 172

- Gobi, poušť (Mongolsko) 179
 Göktocha j. (Arménie) 196
 Gomora (bibl. m. v Palestině) 135
 Grimaldi j. (Itálie) 104
 Groningen provincie v Nizozemsku 43
 Grónsko největší ostrov na Zemi 121, 179,
 189, 192
 Guam ostrov v Tichém oceáně 201
- Handlová m. (ČSFR) 176
 Heart Mountain h. (Wyoming -
 stát USA) 26
 Heidelberg m. (SRN) 34
 Himaláje p. (Asie) 119, 150, 179
 Hirošima m. (Japonsko) 55
 Honan m. (Čína) 129
 Hudson ř. (New York, USA) 119
- Indický oceán 158
 Indie s. v Asii 26, 115
 Indonézie s. v Asii 159
 Indus ř. (Indie) 159
 Írán s. 177
 Irsko s. 118
 Island s. 169, 189
 Itálie s. 118, 179
- Japonsko s. 159
 Jáva o. 106
 Jeruzalém m. (Palestina) 135
 Jižní Dakota s. (USA) 182
 Jižní Korea s. 211
- Kalifornie s. (USA) 20, 157
 Kalvárie h. (Palestina) 66
 Kanada s. 179, 192
 Kansas s. (USA) 122
 Karviná m. (ČSFR) 176
 Kaspické jezero (hranice SSSR a
 Íránu) 177
 Katanga (Afrika provincie v Kongu) 51
 Katmai sop. (USA - Aljaška) 191
 Keuper p. (jižní Německo) 19
 Kiš m. sumérské 109, 167
 Kolorado s. ř. (USA) 37, 51, 171, 187
 Kolyma ř. (Sibiř SSSR) 183
 Kongo ř. (střední Afrika) 159
 Krakatau sop. o. (Indonésie) 191
 Kujundžik (lokalita v Íráku,
 kde dříve stálo město Ninive) 109
- Labe ř. (ČSFR) 18
- Lagaš (Sumerský stát) 109
 Lake Winnipeg j. (Kanada) 152
 Lake Winnipegissis j. (Kanada) 152
 Las Huertas kaňon (Nové Mexiko) 129
 Lebach m. (Sársko - NSR) 30
 Lituya záliv (Aljaška) 186
 Liverpool m. (Anglie) 139
 Londýn m. (Anglie) 131
- Malá Asie poloostrov v záp. Asii 163
 Malta s. na o. ve Středozezemním moři 173
 Mauer u Heidelbergu m. (NSR) 106
 Martin m. (ČSFR) 108
 Mexiko s. (střední Amerika) 164, 189
 Mezopotámie (Bagdád-Perský z.) 109, 128,
 131, 161, 166, 196
 Mladeč u Litovle (ČSFR) 104
 Mont Pelee sop. 191
 Montana s. (USA) 26, 171, 182
 Monte Bolea h. (horní Itálie) 30
 Mount Everest h. (Ču-mu-lang-ma) 150
 Mount Stephen (skal. hory,
 Brit. Kolumbie) 171
- Nadchez, povodí ř. Mississippi 129
 Nagasaki m. (Japonsko) 55
 Namur m. (Belgie) 129
 Navaho p. (USA) 187
 Nebraska s. (USA) 129, 179
 Nevada s. (USA) 129
 New York m. (USA) 170
 New York (stát USA) 22
 Německo s. 190
 Nil ř. (Egypt) 159, 165
 Ninive (bibl. město na území Íráku) 135
 Nippur (sumerské město) 109
 Nód (biblická krajina vých. od Edenu) 111
 Norsko s. 19
 Nové Mexiko s. (USA) 171, 181
 Nové Skotsko provincie v Kanadě 175
 Nový Zéland s. o. v Tichém oceánu 156,
 158
- Oberkassel j. (SRN) 104
 Oděsa m. (SSSR) 173
 Oklahoma s. (USA) 179, 181
 Old Red Sandstone devonský
 útvar (Anglie) 171
 Olivetská hora (Palestina) 202
- Palestina hist. území v přední Asii 131, 161,
 163

- Paricutin sop. (Mexiko) 169, 190
 Paříž – Eiffelova věž m. (Francie) 98
 Patagonie severní hist. oblast
 v J. Americe 180
 Pensylvánie s. (USA) 177
 Persie dnešní Írán 115, 197
 Pittsburgh m. (USA) 174
 Předmostí u Přerova (ČSFR) 104
 Přední Indie poloostrov na jihu Asie 170
 Přerov m. (ČSFR) 129
 Pyreneje p. (na hranicích
 Francie a Španělska) 119

 Rudé moře (vnitřní moře
 Indického oceánu) 158
 Rudolfovo jezero (Keňa – Afrika) 107
 Rumunsko s. 205
 Rusko s. 123, 179
 Řecko s. 115, 179

 Sahara poušť (Afrika) 179
 Salzburg m. (Rakousko) 191
 San Diego m. (Kalifornie (USA) 107
 San Juaquin ř. (USA) 170
 San Juan m. (Mexiko) 190
 Sargasové moře (Atl. oceán) 209
 Sarthe ř. (Burgundsko, Fr.) 173
 Seina ř. (Francie) 159
 Severní Rodesie s. (Afrika) 129
 Shinarumpe (Kolorado) 20
 Sibiř (SSSR) 116, 123, 159, 179, 183, 184
 Sierra Nevada p. (USA) 168
 Sinear (bibl. rovina u ř. Eufratu) 161
 Skalnaté hory (Kanada) 26, 119, 170, 179,
 181
 Skandinávie severské státy 26
 Skotská vysočina 26
 Sodom m. biblické 135, 211
 SSSR s. 177, 178, 195, 205
 Střední východ (území v jz. Asii
 a sv. Africe) 204, 211
 Středomoří 158
 Středozemní moře 163, 167
 Stuttgart m. (SRN) 178
 Sumer – 1. civilizace
 v Mezopotámii 10

 Surawa-Dagh p. Írán 196, 197
 Surtsey o. sop. (Island) 289
 Susan bibl. m. 165, 166, 167
 Sv. Helena, sopka (USA) 191
 Sýrie s. v záp. Asii 115
 Šipka u Štramberka j. (ČSFR) 129
 Španělsko s. 197
 Švédsko s. 38

 Tasmánie s. o. (Austrálie) 180
 Tell al Muquayyar území v Iráku 161
 Temže ř. (Anglie) 159
 Tennessee s. (USA) 26
 Texas s. (USA) 107, 179, 181
 Tibet s. (Asie) 153
 Tichomoří 168
 Tichý oceán 158, 188, 201
 Tigris ř. v přední Asii 165
 Tiuhanaca u j. Titicaca
 (starobylém Peru, J. Amerika) 110
 Tokio m. (Japonsko) 209
 Turecko s. 198
 Turkestan (starý název oblasti
 ve stř. Asii) 196

 Ufa m. (SSSR) 52
 Uisir h. v Eposu o Gilgamešovi 132
 Ur (bibl. m. – sumerské) 109, 166, 167
 Urgia j. (Arménie) 196
 Uruk – sumerské město 109
 USA 177, 180, 192, 194, 195
 Utah s. (USA) 26, 108, 171, 182

 Velká Británie s. 19, 22, 160, 182
 Velký Teton p. 168
 Venezuela s. (Jižní Amerika) 177
 Viktoria s. (Austrálie) 174
 Vysoké Tatry p. (ČSFR) 158, 168

 Washington m. (USA) 183
 Weimar m. (SRN) 129
 Württemberg m. (SRN) 182
 Wyoming s. (USA) 171, 179, 182

 Yalewark m. (USA) 195
 Yosemiteké údolí (Kalifornie USA) 191

REJSTŘÍK BIBLICKÝCH JMEN

- Abel 108
Abraham 112
Áda 108
Adam 48, 52, 62 a další
Amram 135
Apoštol Jan 9, 67
Apoštol Pavel 9, 55, 57, 58 a další
Apoštol Petr 9, 65
Arfaxad 134
Áron 135
- Balám 113
- David 68, 69, 72, 85, 90
- Eliáš 124
Elizeus 113
Enoch 111, 112, 113, 124
Ester 165
Eva 52, 62 a další
- Gézi 113
- Heber 134
- Cham 163
- Izaiáš 11, 75, 214
Izák 134
- Jabal 108
Jafet 163
Jákob 134
Járed 112, 128
Jeřemiáš 16, 69
Ježíš Kristus v celé knize
Josef 134
- Job 15, 59, 69
Júbal 108
- Kain 108, 111, 113, 124, 133
Kaina 112
Kahat 135
- Lévi 134
Lot 135, 211
Lucifer (světlonoš) 60, 61
Lukáš 11, 124
- Mahalaleel 112, 128
Márek 213
Matouš 11
Matuzalém 60, 112
Mojžíš 10, 11, 112, 131, 135, 168
- Náchor 134
Nehemiáš 69, 165
Noe v celé knize
- Peleg 134, 159
- Réhu 134
- Sále 134
Sárug 134
Sem 134, 163
Set 113, 124, 133, 206
Sila 108
- Šalamoun 82, 114
Šít (Seb) 111
- Táre 134
Túbalkaina 108

INDEX POJMŮ

A

- abrazé 18
- abrazní terasy 158, 159
- adrenalin 92
- aminokyselina 97
- Amon 181
- amoniti 181, 182
- anaerobní bakterie 163
- andělé 59, 113
- antropologie 162
- asimiláty 81
- atmosféra 76, 77
  - rozdělení 76
  - chemické složení 14, 76, 77
  - Venuše 77
- atomové číslo 35
- atomové jádro
  - dusíku 31
  - rubidia 39
  - uhlíku 30

B

- Babylónská věž 57, 161, 162
- barevnost rostlin 82
- Bible (Písmo svaté, Slovo Boží) 9, 24, 55, 68, 84, 111
- biblická
  - archeologie 105, 166
  - chronologie 28, 50, 52
- Big Bang (Velký třesk) 70
- biosféra 14, 15
- bit 98
- Boží Duch 9
- Boží láska 59, 64, 65, 66
- Boží soud 200
- Boží stvořitelský čin 41, 52, 89, 122
- Boží Syn (Ježíš Kristus) 61, 64-66, 88
- britský (paleozoický) systém 22
- brontosaurus 107, 123
- Bůh 68, 69
- Bůh a člověk 87, 88
- Bůh a příroda 55, 56
- Bůh Otec 60, 61
- Bůh stvořitel 58, 59, 69, 85

buňka 90, 91

C

- cirkulace vody 14, 77
- Curieův bod (hodnota) 47
- cytoplasma 90

Č

- čeleď (pokolení) 86, 120
- čistí a nečistí živočichové 141, 142
- člověk
  - africký (Africanthropus njarasensis) 106
  - Australopithecus 106, 107
  - délka života 134, 135
  - heidelbergský (Homo heidelbergensis) 106
  - Homo ergaster 106
  - Homo habilis 106
  - chem. složení těla 88, 89
  - jávský (Pitcanthropus erectus) 106
  - neandrtálský (Homo neandertalensis) 106
  - obnovování 91, 92
  - opočlověk 105-108
  - pekingský (Sinanthropus pekinensis) 106
  - rasy 164, 163
  - rozumný (Homo sapiens sapiens) 104
  - růst 91
  - stáří 89
  - vývoj plodu 90, 91
- čtvero ročních dob 14, 118

D

- datovací metoda 27-40
  - podle uhlíku C¹⁴ 30-34
  - podle fosilií 28-30
  - podle poměrů izotopů olova 37, 38
  - kalium-argonová 38, 39
  - uran-olovo 35-37
  - rubidium-stroncium 39
- DDT 210
- Desatero přikázání - 4. přikázání 94

inosaurus 107, 122
diskordance 25
dna (arthritis urica) 104
DNA (desoxyribonucleid acid) 96-99
doba ledová 156, 190-192
Dopplerův princip 71
Downova choroba 104
druhá kosmická rychlost 51
druhé nebe 76, 83
druhý termodynamický zákon 114
duha 125, 155

E

Eden 80, 87, 102, 103, 136
ekologická krize 208
ekologie 99
ekosystém 99
endokrinní žlázy 91, 92
enzymy 92
Epos o Gilgamešovi 131, 132
eroze 18, 19, 44
erythrocyty (červené krvinky) 91
eutrofizace vody 210

F

fosilie (zkameněliny) 115, 126, 127, 170-174,
178-181
fotosyntéza 15, 81, 82

G

galaktické kupy 70
galaxie 13, 72
- rychlost vzdalování 70-72
- vzdálenost 70-72
gen (cistron, dědičný faktor) 90, 97, 162,
163
genetická informace 96-98
genetické inženýrství 99
genetický kód 98
geofyzika 18
geoid 13
geologická časová stupnice
(geochronologická tabulka) 21-25, 29
geologie 167
- potopy 192
geometrická řada 128, 140
grammolekula 79
guyoty 188

H

hemoglobin (červené barvivo) 91, 92
hmotová spektrometrie 34
hormony 92
horniny
- extruzivní 18
- intruzivní 18
- metamorfované 18, 20
- měrná hmotnost 17
- rozdělení 18
- stáří (viz také geochron. tab.) 21-25
hřích 59, 63, 64
Hubbleova konstanta 70
Hubbleův vztah 70
hypotéza
- o rozšiřování dna kontinentů 26
- o stěhování pevnin 26

CH

chlorofyl 15, 81
chromozom 90, 96, 162

I

Ichtyosaurus 182
index fosilií 28
izotop 30

J

jantar 178

K

karbonizace 178
konkordance 25
konzument 101
koprolity 178
koráb (Noemova archa)
- konstrukce 137
- místo spočinutí 152, 194
- objem živočichů 147
- počet živočichů 142
- rozměry 139

L

loket 138, 139
Lucifer60-64, 66, 67, 108

lunární měsíc 112

M

mamut sibiřský 183, 184

manželství 88, 111

Měsíc

- doba oběhu kolem Země 109

- plocha povrchu 42

- poloměr 42

- stáří 42

meteorický prach 41, 42

- množství 41

metoda radioaktivních hodin 46

Mléčná dráha 72

moréna 190, 191

mos 180

mutace 163

mutageny 163

N

nebeské bytosti 59

neutronový záchyt (gamaneutronová reakce) 31, 37

newyorský systém 22

noradrenalin 92

Nový zákon 9

nukleonové číslo (atomová hmotnost) 35

nukleotid 96, 97

nukleové kyseliny 96

O

obří 107, 108, 113

oceán

- chemické složení 43-46

- průměrná hloubka 80

orogeneze 189

ozónová zóna 14, 76, 114, 208

P

paleontologie 178

parsek 72

počet druhů zvířat 141

poločas rozpadu 35, 38

- draslíku 38

- rubidia 39

- uhlíku C^{14} 31, 32

- uranu U^{238} 35

- zemského magnet. pole 48

potopa 10, 11, 26, 27, 76

- celosvětová katastrofa 10, 167, 169, 192

- délka trvání 112, 152, 153

- klimatické změny 156

- příchod 124

- průběh 150-152

- tektonická činnost 151, 152, 155

předpotopní ještěři 107, 122, 123, 143, 182, 183

přesmykový šev (dislokační) 26

princip

- korelace (vzájemného vztahu) 22

- superpozice 21, 22, 24

- uniformity (aktualismu) 21, 22

producent 101

první nebe 14, 76, 83

prvotní strava 86, 94

R

racionalismus 11, 164, 168

radioaktivita 21, 35

radioaktivní záření 35

- alfa 35, 50

- beta 35, 39

- gama 35

reducent 101

RNA 96

ropa 136, 177, 178

rostliny - počet druhů 82

rozpadová řada 35

- uranu U^{238} 35, 36, 50

rudý posuv spektrálních čar 70-72

rychlost světla 14, 72

S

sedimenty (horniny usazené) 18-20, 27, 44, 45, 157, 158, 170, 171

seismické vlny 18

seismologie 18

SIAL 118

SIMA 118

skleníkový efekt 99, 191, 208

sluneční větry 47

smrt 86, 95, 103

sobota 93, 94

sopky 16, 17

spektrální čáry 71

spektroskop 71

spektrum 71

spermatozoid 90
stáří života na Zemi 28
Starý zákon 9
strom poznání 62, 63, 102
strom života 64, 88, 102, 155
stvořitelský týden 74, 94, 120
  creatio prima (první stvoření) 69
  creatio secunda (druhé stvoření) 73, 119
    1. den 74, 75
    2. den 76, 77
    3. den 76, 77
    4. den 78-83
    5. den 85-86, 186
    6. den 86-92, 186
    7. den 92-94
  creatio tertia (třetí stvoření) 75, 94-96,
    99
subfosilie 178
Sumerové 109, 110, 161
supergalaxie 72
světelný rok 72
synodický měsíc 112
synové Boží 112-114

Š

šelf 158

T

Tasdjajové 105
teorie
  - cibulových slupek 24
  - evoluce 12, 27, 29, 57, 89, 90, 103,
    105, 164
  - horizontálních přesmyků 26
  - kvantová 9
  - místní potopy 10
  - uniformity (aktualismus) 20, 47, 157,
    164, 170, 189
Titanic 139, 140
třetí nebe 55
trilobiti 107, 171, 181
trojandělské poselství 58
Tyranosaurus 107, 123, 182

V

vesmír
  - rozpínání 70
  - stáří 70
víra 54, 55, 214
vlny cunami 186
vodní zóny 78, 84
vznik uhlí 121, 122, 136, 174-177

Z

zákon
  - gravitace (přitažlivosti) 15, 17
  - kauzality (příčinnosti) 56, 93
  - setrvačnosti 15
  - teleologie (účelnosti) 56

záření
  - kosmické 32
  - sluneční 14, 15, 81, 191
  - ultrafialové 14

Země

  - indukce magnet. pole 48
  - intenzita magnet. pole 47
  - klimatické pásy 14
  - kůra 16, 18
  - látkové složení 17, 18
  - magnetické pole 32, 47-50, 115
  - měrná hmotnost 17
  - oběh kolem Slunce 14, 74, 83
  - plocha oceánů 14
  - plocha povrchu 42
  - plocha souše 14
  - počet obyvatel 205
  - poloměr 13, 16, 42
  - rotace 13, 14, 74, 75, 83
  - rotační osa 13, 75
  - sklon rotační osy 14, 74, 116, 155
  - stáří 20, 27, 42, 46, 50-53, 72, 73
  - stvoření 13
  - tvar 13
  - vzdálenost od Slunce 13, 75
  - zploštění 13
zemní plyn 178
zimní spánek 149

REJSTRÍK CIZÍCH SLOV

A			
abraze	- plošné obrušování hornin pohybem vody	archa	- plavidlo
absolutní	- naprostý	archeologie	- věda zabývající se zkoumáním hmotných památek lidské společnosti
absorbovat	- pohlcovat, vsřebávat	architekt	- navrhovatel staveb
abstraktní	- neskutečný	areál	- pozemek se skupinou staveb tvořící celek
absurdní	- nesmyslný	argument	- důkazový materiál
adekvátně	- přiměřeně, shodně	artefakt	- dílo lidských rukou na rozdíl od přírodních produktů
advokát	- osoba právníky vzdělaná oprávněná poskytovat právní pomoc	aseptický	- prostý choroboplodných zárodků
aerosolový spray	- rozprašovač	asimilace	- přeměna anorganických látek v zelené rostlině v látky organické
akceptovat	- přijmout, souhlasit	asteroid	- planetka
akt	- čin	astronomie	- hvězdářství
aktivně	- činně	asyriolog	- odborník oboru orientalistiky, zabývající se dějinami starověkých obyvatel Mezopotámie
aktuální	- nejnovější, budící pozornost	ateista	- člověk nepřipouštějící osobní existenci Boha a jeho činnost
akumulace	- hromadění, nahromadění	ateistický	- bezvěrecký
alochtonní	- vzniklý z naplavených rostlinných částí, kmenů apod.	atmosféra	- vzdušný obal zeměkoule
anaerobní	- nepotřebující k životu kyslík	atom	- nejmenší (ale dělitelná) částice chemického prvku
analogie	- přípodobňování, podobnost	atomová puma	- zbraň hromadného ničení založená na okamžitěm uvolnění vnitrojaderné energie
analýza	- provedení rozboru	atropin	- jedovatá látka používaná v lékařství
anarchie	- bezvládní, zmatek	autentický	- hodnověrný
anatomie	- nauka o stavbě organismů	autochtonní	- nalezený na místě svého vzniku
anorganický	- neústrojný	automat	- zařízení plnicí prostřednictvím vnitřního mechanismu samočinně úkony předem stanovené
anormální	- nepřirozený, úchylný	automatický	- samočinný
antibiotika	- látky produkované mikroorganismy potlačující růst jiných organismů	autor	- původce nějakého díla
antidiluvialní	- pocházející z doby čtvrthorní	autorita	- všeobecně uznávaná
antracit	- nejstarší a nejdokonalejší druh černého uhlí		
antropologie	- nauka o původu člověka		
aplikovat	- použít, uplatnit		
apoštol	- šířitel křesťanství		
apriorní	- předem daný		

	vážnost, úcta, moc
avízo	- zpráva
axiom	- zásadní poučka, samozřejmá nesporná pravda
azbuka	- typ písma

B

bakterie	- skupina nejjednodušších jednobuněčných mikroorganismů
banka	- peněžní ústav
barbarství	- nevzdělanost, hrubost, surovost
bariéra	- nakupení, překážka
batolit	- rozsáhlý podzemní masiv vyvrělé horniny, jehož spodní hranice není známá, vzniklý pomalým utuhnutím magmatu v zemské kůře
báze	- základní látky
bazén	- uměle vyrobená vodní nádrž
bazická hornina	- vyvrělá hornina s převahou těžkých nerostů
bilance	- přehled nebo výsledek nějaké činnosti
biliarda	- tisíc bilionů, tj. 10^{15}
bilion	- milion milionů, tj. 10^{12}
biologie	- věda o vlastnostech živých organismů
biotop	- nejmenší přirozená plocha, na níž rostlina nebo živočich žije

C

celulóza	- hmota ze dřeva nebo bavlny uplatňovaná jako surovina pro papírenský průmysl, výrobu laků atd.
centrum	- střed
církev	- společenství věřících lidí
cirkulace	- obíhání
citace	- doslovné uvedení cizího výroku
civilizace	- vyšší stupeň společenské organizace, pokrok

civilizovaný	- vyvinutý na vyšší úroveň
computer	- počítač
cytoplazma	- živý obsah buňky mimo jádro
cyklus	- pravidelně se opakující řada změn

D

darwinismus	- nauka řešící otázku vzniku a vývoje organismů a vzniku druhů přirozeným výběrem
datace	- opatření datem
dedukce	- vyvození
defektivní	- neúplný, trpící vadou
defenzíva	- odražení útoků, obrana
deficit	- schodek, ztráta
definice	- obsah pojmu, výměr
definitivně	- pevně, konečně
deformace	- změna tvaru, podoby, často vnějším násilným působením
degenerace	- chátrání, zvrhnutí se
dekret	- ustanovující právní akt
demokracie	- vláda lidu, vláda většiny menšině
demonstrovat	- konat, účastnit se shromáždění
descendenční teorie	- učení o vývoji od nižších forem života k vyšším
detail	- podrobnost
devastace	- pustošení, ničení
dezorientovaný	- nedostatek, ztráta orientace, zmatek
diagram	- znázornění průběhu nějakého procesu
diametrálně	- naprosto, úplně
diluvialní	- ze staršího období čtvrtohor
dimenzovat	- rozměrovat
dirigovat	- řídit, určovat směr pohybu, posílat někam
disciplína	- vědní obor
disk	- kotouč
diskuse	- rozhovor, výměna názorů
dislokace	- rozmístění, rozložení
disponovat	- volně nakládat s něčím, někým

dispozice (k disp.)	- k užívání	energie	- výměšek přímo do krve
dogmatický	- neměnný, strnulý	enormní	- nesmírný, ohromný,
dogmatika	- disciplína zabývající se tvrzeními, která nelze rozumově dokázat, a vykládáním jejich smyslu	enzym	- neobyčejný
dokument	- důležitá listina, svědectví o něčem	epocha	- bílkovinná látka, ovlivňující a urychlující určité chemické reakce v živém organismu
dominantní	- určující ráz něčeho	epos	- časový úsek, časový mezník
drasticky	- bezohledně, krutě, nevybíravě	erotika	- rozsáhlá epická báseň zpravidla vážného obsahu
drogy	- omamující prostředek	eroze	- pohlavní láska, smyslnost
dynamický	- obsahující, projevující sílu, pohyb, vývoj	erupe	- vymílání, obrušování, porušování (vodou, větrem, ledem apod.)
džungle	- hustý, těžko prostupný porost v tropických krajích	estetický	- vyvržení pevných, tekutých a plynných sopečných látek
E			
ekliptická (rovina)	- rovina zdánlivé dráhy pohybu Slunce po obloze kolem Země	etapa	- obírající se uměleckou stránkou věci, vkusný, krásný
ekologie	- nauka o vztazích organismů k prostředí a o vztazích organismů v prostředí	etika	- stupeň vývoje, období, stádium, fáze
ekosystém	- soubor vztahů organismů k prostředí a vzájemných vztahů organismů v prostředí	etnický	- nauka o mravnosti, mravouka
elastický	- pružný	etnologie	- týkající se národnosti
elektrárna	- zařízení na výrobu el. energie	evangelium	- nauka o dějinách, způsobu života a kultuře lidu určitého národa
elektrický	- vztahující se k el. energii	evidentní	- líčení života a skutků Kristových
elektroda	- vodič, jímž vstupuje el. proud do jistého prostoru	evoluce	- jasný, patrný, zřejmý, nepochybný
elektromagnetický	- týkající se magnetického pole vzniklého působením el. energie	exaktní	- vývoj, postupné vyvíjení
elektronický (mikr.)	- založený na elektronice (nikoliv na optice)	exeget	- vědecky přesný, dokázaný
elixír	- zázračný nápoj	exemplář	- kdo se zabývá věcným výkladem určitého, zejména biblického textu
emigrovat	- vystěhovat se do ciziny, vynucený pobyt v zahraničí	exhalace	- jednotlivý kus z většího množství
encyklopedie	- naučný slovník	exil	- unikání sopečných par
endokrinní žlázy	- žlázy s vnitřním vyměšováním, nemající vývod a odevzdávající	exkrement	- vyhnanství
		expanze	- výměšek, výkal, vymět
		expedice	- zvětšování objemu
		experimentálně	- vědecká výprava
		explodovat	- pokusně
			- vybuchnout, detonovat, okamžitě uvolnit energii

exponát	- předmět vystavený na výstavě
exponenciální (hodiny)	- čas podle exponenciální funkce
extragalaktický	- mimohvězdný
extrapolace	- výpočet hodnot funkce pro čísla ležící vně daného intervalu
extrémní	- výstřední
extruzivní	- týkající se výronu magmatu na zemský povrch

F

fakt	- skutečnost
faktor	- činitel
falzifikát	- padělek
fantasta	- blouznivec, snílek
fantastický	- neskutečný
farmaceutický	- týkající se farmacie – obor zabývající se výzkumem, výrobou, kontrolou a vydáváním léků
fauna	- zvířena
fenomén	- vynikající, neobyčejný jev
filozofický	- rozumový
flóra	- květena
fluviální	- vzniklý výmolnou a ukládající činností tekoucí vody
fontánka	- umělecká kašna s bohatým přítokem vody, s vodotryskem nebo vodními přepady
forma	- podoba
formace	- útvar
formulovat	- slovně vyjadřovat, stylizovat
fotosyntéza	- chemický pochod, kdy působením světla vznikají v zelených částech rostlin z kyslíčniku uhlíčitého a vody organické sloučeniny
fragment	- zlomek, díl, část
fraktura	- zlomenina
freska	- malba do vlhké, čerstvé omítky

fundamentální	- základní, podstatný
fungování	- být činný
funkce	- závislost jedné proměnné veličiny na jiné proměnné veličině
fyzický	- hmotný, tělesný
fyzika	- věda zabývající se přírodními stavy a jevy, při nichž se nemění složení látek
fyzionomie	- podoba, tvářnost, ráz, povaha

G

galaxie	- hvězdné soustavy v pozorovatelné části vesmíru
gejzír	- horký pramen vystřikující v určitých intervalech do výše
gen	- nositel dědičnosti
genealogie	- bádání o rodové posloupnosti, rodokmen
generace	- pokolení
genetika	- nauka o dědičnosti a proměnlivosti organismů
geniální	- vynikající mimořádným tvůrčím nadáním
geochronologický	- geologická historie Země
geodézie	- nauka zabývající se měřením a zobrazováním zemského povrchu
geofyzika	- nauka o fyzikálních vlastnostech Země včetně vzdušného obalu
geografický	- zeměpisný
geolog	- odborník v nauce o vzniku, vývoji, složení a stavbě zemské kůry
geologie	- nauka o vzniku, vývoji, složení a stavbě zemské kůry
geomorfologický	- týkající se nauky o tvarech zemského povrchu, jejich vzniku a změnách
geotektonický	- vztahující se ke stavbě zemské kůry

gibbon	- jihoasijská úzkonosá opice blízka lidoopům	CH
gigantický glaciolog	- obrovský, nadlidský odborník v oboru o geologické činnosti ledu, mrazu a ledovců	chaos - zmatek
globální glóbus gnomy	- souhrnný, celkový model zeměkoule	charakter - souhrn psychologických vlastností tvořících lidskou osobnost a určující její chování
grandiózní gravitace	- stručné rčení, průpověď obsahující poučení	charakteristický charakteristika - význačný, typický vytčení podstatných, příznačných rysů, povahopis
	- mohutný, velkolepý	chemie - věda zabývající se složením, vlastnostmi a přeměnou přírodních látek
	- přitažlivá vlastnost hmoty neznámé podstaty	chemizace - všestranné využití chemie
	H	cherubín - druh anděla
harmonie	- souzvuk, soulad, úměrnost, vyrovnanost	chlorofyl - drobné tělísko v rostlinné buňce umožňující přeměnu kyslíčnicku uhlíčitěho
helikoptéra	- vrtulní, motorové letadlo s rotujícími plochami poháněnými motorem	chromozom - vláknitá struktura buněčného jádra se silnou barvitelností
hermetický	- neprodyšně uzavřený, nepropustný, vzduchotěsný	chronologie - určení časového pořadí, doby vzniku
hibernace	- zimní spánek živočichů nebo umělé vytvoření stavu podobného zimnímu spánku	chronometr - velmi přesný přístroj na měření času, časoměr
hieroglyf historie	- typ písma	I
historie	- věda zabývající se dějinami	idea - vůdčí myšlenka
historka	- krátké vyprávění	ideální - dokonalý, nedosažitelný
homogenní	- stejnorodý	identifikovat - ztotožňovat, zjistit, určit totožnost
horizontální	- vodorovný	ideologie - soustava názorů politických, morálních, mravních, estetických, náboženských atd.
hormony	- organické látky různého chemického složení produkované žlázami vnitřního vyměšování	idol - osoba nad míru uctívaná, zbožňovaná
hurikán	- cyklón v oblastech Západní Indie a Bengálského zálivu	ignorovat - nevídat si, nedbat, přecházet, opomíjet
hydrodynamický tlak	- vzniklý působením pohybu kapaliny	ilustrovat - doprovázet, objasňovat
hydrostatický tlak	- tlak kapaliny na jednotkovou rovinnou plochu vyvolaný vlastní tíhou kapaliny a silami působícími na její povrch	imise - následek jednání, kterým vlastník, ač vykonává pouze své vlastnické právo, ruší právo cizí (např. pronikání kouře nad cizí pozemek)
hymnus	- slavnostní píseň na počest bohů	impozantní - velkolepý, mohutný
hypotéza	- domněnka, předpoklad	

incident	- náhodný případ, případ, příhoda, nemilá zpráva	protonů v jádru, ale s různým počtem neutronů
index	- seznam, rejstřík, ukazatel	
individuum	- jednotlivec, jedinec, samostatný organismus	K
indukce	- metoda zkoumání, kdy se na základě pozorování jednotlivých případů vyvozují všeobecné závěry	kalkulovat - zjišťovat hospodářsky významných skutečností, přesně uvažovat
inertní	- netečný	kamera - temná komora optického přístroje
infekce	- náказа	kancelář - pracovní
informace	- sdělení, vysvětlení	kandidát - uchazeč o nějakou funkci, hodnost
infračervený	- neviditelná část světelného spektra, projevující se tepelnými účinky	kaňon - hluboké a úzké údolí se sráznými stěnami
insekticid	- prostředek na hubení hmyzu	kapitán - důstojnická hodnost
inspirace	- vnuknutí	karcinogenní - vyvolávající rakovinné bujení
instalatér	- člověk zavádějící technické vybavení budov	kaskáda (změn) - řada po sobě následujících, střídajících se změn
instinkt	- přirozený pud	katalyzátor - látka urychlující chemické pochody, která se při tom sama nespotřebovává
intelekt	- schopnost myšlení, rozum	katastrofa - velké neštěstí, událost s tragickými následky
inteligence	- rozumová duševní schopnost a vyspělost	katastrofismus - směr soudící, že povrch zemský je občas stíhán velkými katastrofami
intenzita	- síla, velikost	katedrála - chrám
interpretace	- vysvětlení textu, snímku, záznamu; výklad	kategorie - pojmová skupina, třídící hledisko, třída
interval	- časový úsek, mezera	klasický - starý ověřený způsob
invaze	- překvapivý vpád na cizí území	klasifikace - řazení do skupin podle jistých hledisek
inventovaný	- vynalézavý, důvtipný, nápaditý	klima - podnebí
inverze	- přemístění, obrácení, převrácení	klimatický - podnebný
investice	- náklad na něco vynaložený	kolosální - mající veliké rozměry, ohromný, znamenitý
inženýr	- vysokoškolsky vzdělaný technik	komentovat - vysvětlovat, podávat výklad
ionizující	- přeměňující molekuly v ionty (částice se záporným a kladným nábojem)	kompaktní - celistvý, hustý, pevný
iracionální	- protirozumový	kompletní - úplný
ironický	- posměšný, výsměšný, uštěpačný, jízlivý	komplex - souhrnný celek, skupina
izolace	- osamocení, odloučení	komplikovaný - zapletený, nesnadný, složitý
izotop	- prvky se stejným počtem	komponent - část složeniny, celku
		komunikace - spojení, styk
		koncentrace - soustředění, zhuštění
		koncepce - pojetí, chápání, způsob

koncept	-	nazírání první zpracování, náčrtek, předběžný plán	krystalizace	-	vytváření krystalů
koncert	-	hudební vystoupení	kubický kult	-	krýchlový náboženské obřady, uctívání, velebení někoho
kondezace	-	srážení, zkapalňování plynů	kultura	-	vyspělost, vzdělanost
konference	-	porada, sjezd	kvalita	-	jakost, hodnota
konflikt	-	střet	kvantita	-	množství, četnost
konfrontace	-	srovnání	kvantum	-	množství, počet
konkrétní	-	určitý	kvocient	-	podíl dvou veličin jako ukazatel
konstanta	-	neměnná veličina			
konstatování	-	prohlášení			L
konstruovat	-	sestavovat, sestrojovat	laboratoř	-	výzkumné pracoviště
kontaminace	-	znečištění	labyrint	-	bludiště
kontejner	-	velká nádoba	laguna	-	mělká pobřežní zátoka
kontinent	-	pevnina	legenda	-	pověst, výmysl, smyšlenka
kontrastovat	-	být v protikladu	lexikon	-	naučný slovník
konzervační	-	zabezpečující před zničením	lignit	-	uhlí
konzumace	-	spotřeba	likvidace	-	odstranění, vyřízení, projednání
koordinovat	-	uvést v soulad	lineární (vztah)	-	přímočarý vztah
korektury	-	opravy, zásahy	literatura	-	souhrn slovesných děl uměleckých i odborných, písemnictví, slovesnost
koridor	-	vymezená část, oblast	logika	-	rozumově správné myšlení
korona	-	vnější vrstva sluneční atmosféry pozorovatelná při úplném zatmění jako stříbrný věnec kolem temného Slunce	lokalita	-	místo něčím se vyznačující
korpuskulární (záření)	-	záření z velmi malých hmotných částic			M
kosmický	-	vesmírný	magma	-	žhavé křemičitanové taveniny v zemském nitru
kosmogonie	-	nauka o vzniku a vývoji přirozených vesmírných těles	magnetismus	-	schopnost projevovat se jako magnet
kosmonaut	-	účastník výpravy do vesmíru	makromolekula	-	velká molekula skládající se z mnohonásobně se opakujících strukturálních jednotek
kosmos	-	vesmír	manipulovat	-	zacházet s něčím
kód	-	systém znaků a pravidel k vyjádření informací	marinní (měkkýš)	-	žijící v moři
kráter	-	nálevkovité vyústění komína sopky	matematický	-	týkající se vědy o číselných, kvantita- tivních vztazích a o prostorových tvarech
kreacionista	-	zastávce stvoření světa	materiál	-	látka, surovina, z níž se něco vyrábí
krédo	-	přesvědčení, souhrn názorů			
kriminalita	-	zločinnost			
kritérium	-	měřítka			
kritizovat	-	hodnotit			
krize	-	rozhodný obrat, tíseň, změna průběhu			
krystal	-	pevné těleso, chemicky homogenní s pravidelnou strukturou			

materialistický	– zdůrazňující hmotné stránky věci, hlásající prvotnost hmoty	morfin	– ledovcem – omamná látka, droga (hlavní alkaloid opia)
maximální mechanika	– největší, nejvyšší – obor přírodních věd, zabývající se zákony klidu a pohybu hmotných těles	morfologický	– vztahující se k tvaru nebo stavbě těla
médium	– látka, v níž se odehrává fyzikální děj	motor	– hnací zařízení
membrána	– pružná tenká blána	motorický	– týkající se pohybu, hybný, pohybový
mentálně	– myšlenkově, rozumově, duševně	mozaika	– pestrobarevná složenina
mesiaš	– spasitel	mumifikace	– ochrana těla před hnilobou a zpráchnivěním konzervováním
metabolický	– týkající se přeměny látek nebo energie v živém organismu	mutace	– změna dědičných vlastností organismu, probíhající ve skocích
metalurgický	– kovozpracující	mystika	– víra v božství, v tajemný nadpřirozený svět
metamorfovaný	– přeměněný	mytologie	– souhrn mýtů, bájesloví
meteorit	– kosmické těleso	mýtus	– báje
meteorologie	– nauka o počasí		N
migrace	– opakované přesídlování	naprogramovaný	– řídicí se jen podle předem vymyšleného postupu
mikroorganismus	– mikroskopem viditelný organismus	naturalistický	– usilující o zobrazení skutečnosti až fotograficky věrně v detailech
mikroprocesor	– obvod provádějící na velmi malém prostoru matematicko-logické operace	negace	– popření, odmítavý postoj
mikroskopický	– nepatrný, okem neviditelný	nejluxusnější	– nejdrazší, nejlepší
miliarda	– tisíc milionů	nekritický	– nehodnotící
milión	– tisíc tisíců, 10^6	nereálný	– neskutečný
minérál	– nerost	neseriózní	– nespolehlivý
miniaturizace	– zmenšování něčeho při zachování vlastností	neutrální	– neklonící se k žádné straně
minimální	– nejmenší	neutron	– těžká elementární částice bez elektrického náboje
mnemotechnická pomůcka	– představa přispívající k zapamatování něčeho	norma	– pravidlo, předpis
model	– věc nebo osoba, která je předlohou pro umělecké zpracování něčeho	nóta	– druh diplomatické korespondence
moderní	– zcela nový	nukleární	– související s atomovým jádrem
modul měsíční	– část kosmické rakety, která přistála na Měsíci	nukleonové číslo	– celé číslo určující počet částic v jádře atomu
molekula	– nejmenší částice, která má ještě vlastnosti hmoty	nukleotid	– základní stavební kámen nukleových kyselin
monotónně	– jednotvárně	nukleový	– org. sloučenina uchováající a přenášející
monumentalita	– velikolepost, mocnost, grandióznost		
morálně	– mravně		
moréna	– skalní sut' unášena		

genetickou informaci

O

- objektivní – shodující se se skutečností, věčný
- oceánograf – odborník v oboru o oceánu, zkoumající fyzické a chemické vlastnosti moře a mořské vody
- oftalmolog operace – oční lékař, okulista
- oponentní – výkon, úkon, provedení nějaké činnosti
- optický – opačný, odporující
- optimální – týkající se zraku, vidění
- optimistický – nejlepší, nejvýhodnější
- optimum – zdůrazňující jen příznivé a radostné stránky života
- orgán – to nejlepší, nejvýhodnější
- organický – část živočišného nebo rostlinného těla mající nějakou funkci
- organismus – ústrojný
- organizace – ústrojí
- orgie – uspořádání
- orientace – bohoslužby konané ve vzrušení a spojené s tanci a hýřením
- originální – znalost polohy, umístění
- ortel – původní
- rozsudek

P

- paleontologie – nauka o vyhynulých zvířatech a rostlinách
- paleozoický – prvohorní
- paradoxní – zdánlivě protismyslný, neočekávaný
- paralelní – rovnoběžný, současně probíhající
- parametr – pomocná proměnná, která se během výpočtu volí
- partikulární – částečný, dílčí
- patent – oprávnění k vylučnému zužitkování vynálezu
- patriarcha – nejstarší člen rodiny, praotec
- perioda – pravidelně

permanentní pesticidy

pigment

pilot plankton

plast plastická (látka) plejáda politický

populace pornografie pozice praktický prehistorik

preparace

primární primitiv

princip

problém proces

producent produkce

profesor profil (morální) prognostik

program projektant proklamovaný propaganda

prosperita protein proton

protoplazma

- se opakující děj
- trvalý, nepřetržitý
- látka používaná k hubení škodlivých organismů
- barvivo obsažené v živočišném těle
- člověk řídící letadlo
- drobné rostliny a živočichové vznášející se ve vodě
- umělá hmota
- tvárná, poddajná
- skupina něčeho
- účastníci se na záležitostech státu, vztahů mezi národy
- zalidnění
- dílo nemravného obsahu
- poloha, postavení
- účelný
- badatel o období vývoje lidstva od prvopočátku až k době historické
- trvalá úprava, konzervace přírodniny, orgánu
- prvotní, základní
- člověk v něčem na nízké úrovni
- pravidlo, základní myšlenka
- neřešená, sporná otázka
- dění
- výrobce
- výroba, těžba
- vysokoškolský učitel
- mravní vlastnosti
- odborník zabývající se odhadem vývinu, vývoje
- předem stanovený pořad
- navrhovatel stavby
- veřejně prohlášený
- cílevědomá činnost, směřující k ovlivnění lidí
- prospívání
- jednoduchá bílkovina
- jádro nejtěžšího izotopu vodíku s nábojem kladné elektriny
- základní mimojaderná živá hmota buňky

psychologický	- působící na projev duševní činnosti	relativní	- poměrný, podmíněný
pulsar	- jedno z možných období vývoje hvězdy	reliéf	- výzdoba vystupující z plochy
pyramida	- odbrovská jehlanovitá stavba	reprezentovat	- zastupovat
		reprodukce	- obnovování
		respekt	- vážnost, úcta, bázeň
		revidovaný	- přezkoumaný, zkontrolovaný
	R	revoluce	- rozhodný přechod skokem
racionalismus	- názor o poznatelnosti všeho bytí, o neomezených schopnostech lidského rozumu	rezidence	- bydliště
racionalizace	- uspořádání podle rozumu	riskovat	- odvážit se něčeho nebezpečného
racionální	- rozumový	rituální	- podle předpisů pro výkon bohoslužeb
radikální	- rozhodný	riziko	- nebezpečí škody, poškození
radioaktivita	- vysílání záření	rotační	- otáčivý
radiogenní	- radioaktivní	rozšifrovat	- rozluštit
radiometrický	- měřicí metoda, využívající přirozené radioaktivity	ruiny	- rozvaliny, trosky
raketa	- létací zařízení, které překonává gravitaci		S
rapidně	- rychle, prudce, překotně	salinita	- obsah minerálních solí ve vodě, slanost
rasa	- plemeno	satelit	- družice
rasismus	- teorie zdůrazňující význam rasových znaků, rozdílů a tím podřazenost a nadřazenost určitých ras	scenerie	- vzhled, krajina
reakce	- pochod, děj, protiklad	schéma	- v hlavních rysech naznačení něčeho
reaktor	- zařízení na štěpení jaderného paliva	sedimentace	- usazování
realismus	- střízlivé poznávání společnosti	sedimenty	- usazeniny
realizovat	- uskutečnit, provést	segregace	- oddělování, vylučování
reálný	- skutečný	seismický	- týkající se otřesů Země
reducent	- organismus rozkládající mrtvou org. hmotu na látky jednodušší	seismologie	- nauka o otřesech Země
redukováný	- omezený, omezovaný	sekundární	- druhotný, následující, odvozený
regenerace	- uvedení do původního stavu, dodání nové kvality	sekvence	- přenesení, posunutí téhož motivu
registrace	- zápis, záznam	senzační	- vzrušující
regulace	- usměrňování, řízení	série	- skupina
regulérní	- odpovídající pravidlům, obvyklý, normální	seriózní	- vážný, spolehlivý
rekonstrukce	- obnovení dřívějšího stavu	sex	- pohlavní pud
		sféra	- pole působnosti
		signalizovat	- vysílat znamení
		situace	- souhrn podmínek, okolností vztahující se k něčemu
		skepse	- pochybnosti
		smog	- směs mlhy a kouřových zplodin
		sociální	- společenský
		sociolog	- odborník ve vědě

	o zákonitostech, tendencích a pravidelnostech vývoje a pohybu sociálních systémů	studie	- hrubý návrh díla
solistika	- záměrný způsob vyvozování klamných myšlenkových závěrů	studium	- odborné bádání, zkoumání
solidní	- spolehlivý, řádný, slušný, hodnotný	subjektivní	- týkající se jedince, jednotlivce
sonda	- zjišťování a měření něčeho těžce dostupného	substance	- prapodstata
specializovaný	- mající hluboké znalosti z vyhraněného oboru	suma	- celkový počet, součet
specializovat	- členit, rozlišovat	suprarácionální	- směr uznávající i nadpřirozené zjevení za pramen poznání
speciální	- zvláštní	symbolický	- vyjádřený symbolem, značkou
specifikace	- zaměření k jednotlivostem obecného jevu	synonymum	- prostředek vyjadřující stejný význam, ale jiným způsobem
spektrometrie	- nauka zabývající se získáváním a proměřováním spekter	syntéza	- spojení
spektroskop	- přístroj k získávání a pozorování spekter ve viditelné oblasti spektra	systém	- soustava věcí
spektrum	- uspořádání hodnot nějaké veličiny podle velikosti	šok	- otřes
spekulace	- promyšlené jednání vedoucí k zisku, úspěchu		T
spermatozoid	- samčí gamet	technický	- využívající výsledků vědeckého poznání
spirála	- křivka v podobě závitů vinoucí se kolem jednoho bodu v rovině nebo kolem osy v prostoru	tektonika	- obor geologie zkoumající uložení hornin zemské kůry
stabilita	- pevnost, stálost, ustálenost	tendence	- úsilí, úmysl
stadium	- vývojové období, stupeň	teokratický	- mající vztah k vládě boha nebo bohů, uskutečňující se jeho (jejich) zástupci
standardní	- ustálený, vzorový	teologie	- nauka o bohu a náboženství
statický	- klidný, neměnný, nehybný	teoretický	- týkající se vědecky zdůvodněného poznatku
statistika	- číselné zjišťování	teorie	- učení
stratifikace	- rozvrstvení, vrstevnatost	terasovitě	- stupňovitě
stratigrafický	- týkající se posloupnosti vrstev	termín	- doba, lhůta
stratosféra	- vrchní vrstva zemského ovzduší	teror	- zastrasování, hrůzovláda
striktně	- přísně, stroze, příkře	test	- zkouška k prověření něčeho
struktura	- způsob složení, vnitřního uspořádání nějaké látky	text	- nápis, verš v knize
		textilní	- tkaninový, přízový
		titulky	- novinové zvýrazněné nadpisy
		totalita	- neomezená vláda určité skupiny
		tradice	- souhrn ustálených zvyklostí, obyčejů
		tradiční	- obvyklý, podle obyčeje
		tradovat	- předávat obyčeje, zvyklosti

tragicky	- se špatným koncem		kteřá porůstají různá
transformace	- přeměna		místa krajiny
transport	- připava	ventilovat	- veřejně objasňovat,
trezor	- bezpečnostní schránka		projednávat
triumfovat	- vítězit, slavit	vertikální	- svislý
tropy	- horký pás po obou stranách rovníku mezi dvěma obratníky	viry	- choroboplodní činitelé velmi malých rozměrů
tým	- skupina, družstvo	vitalita	- životní schopnost, životaschopnost
	U	vitamín	- ústrojná látka nedodávající tělu energii, ale důležitá pro látkovou výměnu
ultimátum	- důrazný požadavek s výhrůžkou	vizáž	- vzhled
ultrafialový	- ležící za fialovou částí viditelného spektra	vizitka	- navštívěnka
ultramikroskopický	- pozorovatelný jen přístrojem pro sledování velmi malých částecěk	voliéra	- velká klec pro ptáky
uniformita	- jednotný ráz	vulkanity	- vyvřelá hornina sopečného původu
universální	- obecný, všestranný	vulkanologie	- nauka o sopkách a sopečných jevech
universita	- nejstarší typ vysoké školy zaměřený na všechny vědní obory	vydedukovat	- odvodit
urbanistický	- zabývající se výstavbou měst, obcí, sídlišť	vysokomolekulární	- s velkým množstvím molekul
	V		Z
varianta	- pozměněná podoba	zafixovat	- zajistit, zpevnit
vegetace	- soubor společenstev,	zóna	- oblast, pásmo
		zoogeografický	- týkající se zeměpisného rozšíření živočichů
		žalm	chvalozpěvy

O B S A H

	Úvod	9
1	Naše rodná planeta – Země	13
1. 1	Základní informace o Zemi	13
1. 2	Chemická skladba naší Země	16
1. 3	Stáří Země	20
1. 3. 1	Geologická časová stupnice	21
1. 3. 2	Metody určování stáří	27
1. 3. 2. 1	První datovací metoda podle fosilí	28
1. 3. 2. 2	Datovací metoda pomocí C^{14}	30
	a) C^{14} ve vzduchu	31
	b) C^{14} – rychlost rozpadu	32
	c) výměna C^{12} a C^{14} ve zkamenělinách	32
	d) konc. C^{14} po 3 poločasech rozpadu je již neměřitelná	33
1. 3. 2. 3	Datování geologických útvarů pomocí metody Uran-olovo	35
1. 3. 2. 4	Datování podle poměru izotopů olova	37
1. 3. 2. 5	Kalium – argonová metoda	38
1. 3. 2. 6	Metoda rubidium – stroncium	39
1. 3. 2. 7	Shrnutí k datovacím metodám	39
1. 3. 3	Důkazy, které svědčí o tom, že naše Země je mladá planeta	40
1. 3. 3. 1	Meteorický prach	41
1. 3. 3. 2	Chemické látky v oceánech	43
1. 3. 3. 3	Zemské magnetické pole	47
1. 3. 3. 4	Ztracené Helium	50
1. 3. 3. 5	Závěr k otázce stáří naší Země	51
2	Na počátku bylo Slovo	54
2. 1	Úcta patří Stvořiteli	56
2. 2	Původ hříchu a zla a plán vykoupení	59
2. 2. 1	První projev zla v nebesích	59
2. 2. 2	Proč Bůh nezničil zlo hned na počátku	61
2. 2. 3	Pokušení a pád Adama a Evy	62
2. 2. 4	Satan se stává vládcem tohoto světa	63
2. 2. 5	Plán vykoupení člověka	64
2. 2. 6	Satanova činnost v závěru lidských dějin a jeho konec	66
2. 3	Potopa světa v Božím předzvědění	68
2. 3. 1	Jaký je Bůh podle biblického zjevení	68
2. 3. 2	Boží stvořitelský týden	69
2. 3. 2. 1	Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi	69
2. 3. 2. 2	Země byla nesličná a pustá	72

2. 3. 2. 3	První den "creatio secunda"	74
2. 3. 2. 4	Druhý den "creatio secunda"	76
2. 3. 2. 5	První polovina třetího dne	78
2. 3. 2. 6	Druhá polovina třetího dne	80
2. 3. 2. 7	Čtvrtý den "creatio secunda"	83
2. 3. 2. 8	Pátý den "creatio secunda"	85
2. 3. 2. 9	Šestý den "creatio secunda"	86
2. 3. 2. 10	Stvoření člověka	87
2. 3. 2. 11	Sedmý den "creatio secunda"	92
2. 3. 3	Dostvoření	94
2. 3. 3. 1	Boží zlořečenství	95
2. 3. 3. 2	Genetická informace a genetický řád	96
2. 3. 3. 3	Genetický kód a Tvůrce	98
2. 3. 3. 4	Nová ekologie po Božím zásahu	99
3	Předpotopní svět	102
3. 1	Předpotopní člověk	103
3. 1. 1	Homo sapiens sapiens	104
3. 1. 2	Homo neandertalensis	104
3. 1. 3	Opolidé	105
3. 1. 3. 1	Australopithekové	106
3. 1. 3. 2	Pithecanthropoidi-Homo erectus	106
3. 1. 3. 3	Nálezy Richarda Leakeye	106
3. 1. 3. 4	Předpotopní lidé byli obři	107
3. 1. 4	Adam nebyl žádný primitiv	108
3. 1. 4. 1	Potomci Adamovi	108
3. 1. 4. 2	Sumerská civilizace	109
3. 1. 5	Biblické zprávy o předpotopních lidech	110
3. 1. 5. 1	Kde vzal Kain svou ženu?	111
3. 1. 5. 2	Stáří prvních patriarchů	112
3. 1. 5. 3	Problematika synů Božích a dcer lidských	112
3. 2	Fyzický svět před potopou	114
3. 2. 1	Uspořádání naší Země	115
3. 2. 1. 1	Subtropické klima	115
3. 2. 1. 2	Sklon zemské rotační osy	116
3. 2. 1. 3	Země s jediným kontinentem	118
3. 2. 1. 4	Vrásčitost Země	119
3. 3	Předpotopní život	120
3. 3. 1	Bujná vegetace	121
3. 3. 2	Živočišná říše	122
3. 4	Jak dlouho trval předpotopní svět?	124
3. 4. 1	Předpotopní svět neznal déšť	125
3. 4. 2	V předpotopním světě se netvořily fosilie	126
3. 5	Předpotopní populace	127
4	Reprodukce potopy světa	131
4. 1	Tradice národů o potopě světa	132

4. 2	Proč musela přijít potopa světa?	133
4. 2. 1	Morální profil předpotopního světa	133
4. 2. 2	Boží ulitmátum	134
4. 2. 3	Boží rozhodnutí	135
4. 3	Příkaz ke stavbě korábu	137
4. 3. 1	Délka loktu	138
4. 3. 2	Výpočet velikosti korábu	139
4. 4	Vešla se všechna zvířata do korábu?	140
4. 4. 1	Kolik je živočichů na světě?	141
4. 4. 2	Počet zachráněných živočichů	141
4. 4. 3	Co se stalo s veleještěry?	142
4. 4. 4	Objemy zachráněných živočichů, lidí a objemy potravin a klecí	143
4. 4. 4. 1	Potřebné objemy pro zvířata, klece a potraviny	143
4. 4. 4. 2	Potřebné objemy pro ptáky, klece a potraviny	144
4. 4. 4. 3	Potřebné objemy pro plazy, klece a potraviny	145
4. 4. 4. 4	Potřebné objemy pro hmyz, klece a potraviny	145
4. 4. 4. 5	Potřebné objemy pro lidi, pokoje a potraviny	145
4. 4. 4. 6	Úhrnné potřebné objemy	146
4. 4. 5	Celková situace v korábu	146
4. 5	Záchrana a přežití živočichů	149
4. 6	Průběh potopy	150
4. 6. 1	Prvních čtyřicet dní	150
4. 6. 2	Trvání vod	151
4. 6. 3	Opadávání vod	152
4. 6. 4	Výjiti z korábu	153
4. 7	Hospodin trůnil nad potopou	154
4. 8	Situace po potopě	154
4. 8. 1	Boží smlouva s člověkem	155
4. 8. 2	Změny po potopě	155
4. 8. 2. 1	Vychýlení zemské osy	155
4. 8. 2. 2	Uložení sedimentárních vrstev	157
4. 8. 2. 3	Značné zvýšení objemu vody na Zemi	158
4. 8. 2. 4	Na zemi zůstal ještě jediný kontinent	159
4. 8. 2. 5	Zánik předpotopní civilizace	160
4. 8. 3	Stavba babylónské věže	161
4. 8. 3. 1	Zmatení jazyků	162
4. 8. 3. 2	Vznik lidských ras	162
5	Důkazy o potopě světa	164
5. 1	Tradice národů vypráví o potopě	164
5. 2	Archeologické důkazy o potopě	165
5. 3	Geologické důkazy potopy	167
5. 3. 1	Aktualismus ve světle geologických jevů	168
5. 3. 2	Katastrofický model	169
5. 3. 2. 1	Zemská kůra obsahuje znaky, které poukazují na potopu	170

5.3.2.2	Zkameněliny potvrzují katastrofický model	171
5.3.2.3	Trhliny v zemi obsahující zkameněliny	172
5.3.2.4	Uhelná ložiska	174
5.3.2.5	Obrovské podzemní nádrže ropy	177
5.4	Palaeontologické důkazy potopy	178
5.4.1	Definice fosilie	178
5.4.2	Co může být fosilizováno?	178
5.4.3	Kdy dochází k fosilizaci organismů	179
5.4.4	Výskyt fosilií	179
5.4.5	Příklady fosilních nálezů	180
5.4.6	Vyhynutí mnohých živočichů	181
5.5	Zmrzlí mamuti jako důkaz potopy	183
5.6	Srovnávací stratigrafická interpretace zemských vrstev	185
5.6.1	V jakém vztahu jsou zemské vrstvy k potopě?	185
5.6.2	Příklady katastrofických dějů ze současnosti	189
5.6.2.1	Surtsey vyvrací teorii aktualismu	189
5.6.2.2	Paricutin, hora, která vyrostla ze země	190
5.7	Popotopní doba ledová	190
5.7.1	Stopy dřívějšího zalidnění	190
5.7.2	Kolik bylo vlastně ledových dob?	191
5.8	Závěr ze studie potopy	192
6	Byla objevena Noemova archa?	194
7	Potopa světa předobrazem posledního Božího soudu	200
7.1	Druhý příchod Pána Ježíše na Zem	201
7.2	Znamení druhé příchodu Pána Ježíše	203
7.2.1	Současné poměry ve světě	204
7.2.2	Kristus je východiskem	204
7.3	Bude to jako za dnů Noe	204
7.3.1	Populační exploze	205
7.3.2	Sociální krize	206
7.3.3	Velká bezbožnost	207
7.3.4	Zkaženost a znečištění	207
7.3.4.1	Změny chemického složení atmosféry	208
7.3.4.2	Znečišťování atmosféry pevnými částicemi	208
7.3.4.3	Znečištění vod a moří	209
7.3.4.4	Rizika chemizace	209
7.3.4.5	Další rizika	210
7.3.5	Násilnost a zločinnost	211
7.3.6	Hmotářství, světáctví a prostopášnost	211
7.3.7	Výstražné poselství	212
7.4	Východisko záchrany existuje	213
	Několik slov závěrem	216
	Biblické citáty	217

Literární odkazy	220
Místopis	225
Rejstřík biblických jmen	228
Index pojmů	229
Rejstřík cizích slov	233
Obsah.....	245

Ing. Blahoslav Balcar
TAJEMSTVÍ POTOPY
První vydání
Obálka a grafická úprava
František Fabík
Vydalo Nakladatelství
NOVÝ ŽIVOT, Praha,
jako svou druhou publikaci,
v roce 1991

Vytiskly **OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p.,**
provoz 21, Ostrava 1, Novinářská 7,
R 103837
AA 19,65 VA 20,05
Náklad 10 000 výtisků
Te:matická skupina 02/60
Cena brož. výtisku Kčs 49,-

ISBN 80-900166-1-8